

КАРЪН РОУЗ

НЕ МОЖЕШ ДА СЕ СКРИЕШ

Част 5 от „Чикаго“

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2007

chitanka.info

На Мартин, защото ме обича такава, каквато съм, и ми купува „М & М“, когато имам нужда от сладко. Обичам те.

На децата ми, които ме разбират, когато се скрия в кабинета си, за да пиша, и които създават невероятни собствени истории. Благодарна съм ви и много се гордея с вас.

На Карън Коштолник и Карън Солем, които продължават да превръщат мечтите ми в действителност, макар да мислех, че вече съм ги реализирала.

БЛАГОДАРНОСТИ

На Карлтън Хейфър за всички технически съвети относно компютърни мрежи и наблюдения. И за всичко друго.

На Марк и Кей Контерато за медицинската и фармацевтичната информация. Обичам ви.

На Ники Чикотели, която сподели чудесното си семейство с мен и ме накара да огладнея с разказите си за спагети и „летящи чинии“.

На Шанън Армстронг за живите картини от Чикаго и всички неща в него.

На Дани Ейгън за отговорите му на всичките ми въпроси относно детективи и разследвания на убийства.

На Сам Басо, който ми помогна в създаването на образа на ротвайлера Доли.

На всичките ми приятели: Тери Болярд, Марта Уайл, Кати Каски, Джийн Мейсън и Лани Рич, които ме търпяха. Благодаря ви.

На Асоциацията за защита на животните, които ми подариха собственото ми сладко коте Бела. И на Бела, която не ми позволява да спя след шест сутринта. (Това беше сарказъм.)

На Мейгън Скот, която ми показва основите на вестникарската журналистика.

На криминологичния отдел на Флорида, които отговориха на всичките ми въпроси за вземане на отпечатыци и разследване на местопрестъплението.

На Франк Ахърн, който ме научи как да се крия зад корпорации. Където и да си.

На всички тези хора и животни — благодаря ви за чудесната и подробна информация. Грешките в книгата са изцяло мои.

ПРОЛОГ

Чикаго, събота, 11 март, 11:45 вечерта

— Синтия...

Шепотът бе почти недоловим, но тя го чу.

Не! Синтия Адамс затвори очи и отпусна глава на меката възглавница. Тялото ѝ обаче не се предаде и остана сковано и напрегнато. Пръстите ѝ стиснаха чаршафа. Не отново! Разтърси я отчаяно ридание. Моля те! Не прави това отново!

— Отивай си — прошепна тя дрезгаво. — Моля те, отиди си и ме остави на спокойствие!

Тя знаеше, че никой няма да ѝ отговори. Ако отвореше очи, щеше да се озове в тъмнината на собствената си спалня, където беше съвсем сама. Зловещият шепот продължаваше да я дразни от седмици. Всяка нощ лягаше в леглото си и чакаше. Чакаше да чуе гласа, който бе най-ужасният ѝ кошмар. Някои нощи ѝ говореше. В други лежеше напрегнато и чакаше. Успокояваше се с мисълта, че я плашат само вятърът и сенките. Нямаше нищо друго.

Гласът обаче беше истински. Знаеше го.

— Синтия? Помогни ми.

Детски глас искаше помощ в нощта. Глас на уплашено малко момиченце. Момиченце, което бе мъртво.

Мъртва е! Знам, че е мъртва! Слагам цветя на гроба на Мелани всяка неделя. Мелани е мъртва!

Но сега е тук. Дошла е за мен.

Синтия грабна шишенцето от нощното си шкафче и глътна две таблетки.

Отивай си! Моля те, отиди си!

— Синтия?

Гласът беше истински. Господи, помогни ми! Полудявам!

— Защо го направи? — продължи шепотът. — Трябва да знам.

Защо? Не знаеше защо. По дяволите, нямаше представа защо. Синтия се търколи и зарови лице във възглавницата. Затаи дъх и

зачака.

Тишина. Мелани си бе отишла. Синтия си пое дъх. Внезапно силен аромат я накара да скочи от леглото. Лилии.

— Не! — извика тя и отстъпи назад, приковала очи във възглавницата, върху която лежеше самотна лилия.

— Трябваше да си ти, Синтия — продължи шепотът грубо. — Аз трябваше да оставям лилии на гроба ти.

Синтия се стегна и започна да си повтаря думите, които психиатърката я бе посъветвала да си казва, когато се страхува.

— Това не е истина! Това не е истина!

— Истина е, Синтия. Аз съм истинска.

Мелани вече не звучеше като уплашено дете, а по-скоро като ядосан възрастен човек. Синтия потръпна. Мелани имаше право да е ядосана.

— Избяга вече веднъж, Синтия. Скри се. Няма да се скриеш отново. Никога вече няма да ме оставиш сама.

Синтия заотстъпва бавно назад, докато стигна до вратата на спалнята. Затвори очи и стисна бравата.

— Не си истинска! Не си истинска!

— Трябваше да си ти. Защо ме остави? Защо ме остави с него? Как можа?! Каза, че ме обичаш. Но ме остави сама. С него. Никога не си ме обичала.

В гласа на Мелани прозвуча ридание и горещи сълзи опариха очите на Синтия.

— Не е вярно. Обичах те — прошепна тя отчаяно. — Обичах те страшно много.

— Никога не си ме обичала.

Детският глас се завърна. Мелани отново бе малко момиченце. Невинно дете.

— Той ме нарани, Син. И ти му позволи. Позволи му да ме нарани... отново и отново. Защо?

Синтия отвори вратата и се измъкна в коридора, където светеше мъждива лампа. Закова се на мястото си. Още лилии. Навсякъде. Завъртя се бавно и се вторачи в тях. Подиграваха ѝ се. Цветята се подиграваха на лудостта ѝ.

— Ела при мен, Син — подкани я Мелани. — Ела! Не е толкова лошо. Ще бъдем заедно. Ще можеш да се грижиш за мен. Точно както

обеща, че ще правиш.

— Не! — извика Синтия, като притисна ръце към ушите си и се втурна към вратата. — Не!

— Не можеш да се скриеш, Син. Ела при мен! Знаеш, че искаш да го направиш.

Гласът сега звучеше мило. Мелани беше толкова сладко дете! Навремето. А сега бе мъртва.

Аз съм виновна за това!

Синтия отвори предната врата и едва успя да потисне писъка си. Наведе се бавно и вдигна снимката от пода. Вторачи се ужасено в безжизненото тяло, което висеше от въжето. Припомни си деня, когато я бе намерила. Мелани просто висеше там. Люлееше се.

— Ти ме принуди да го направя — студено каза Мелани. — Не заслужаваш да живееш!

Ръцете на Синтия затрепераха.

— Не съм виновна — прошепна тя.

— Ела при мен, Син! Моля те!

Синтия заотстъпва назад и протегна ръка към телефона.

— Обади се на доктор Чик! Обади се! — заповяда си тя. — Тя ще ми каже, че не съм луда.

Телефонът извъня и тя изпусна слушалката стресната. Вторачи се в него ужасено, сякаш внезапно бе оживял. Зачака го да ѝ се озъби, но той просто продължи да звъни.

— Отговори, Синтия! — нареди ѝ Мелани с леден глас. — Веднага!

Синтия се наведе и вдигна слушалката с разтреперани ръце.

— Ааало?

— Синтия, обаждат се доктор Чикотели.

Синтия ахна изненадано при звука на познатия глас.

— Чух я, доктор Чик. Чух Мелани. Тя е тук! Чух я!

— Разбира се, Синтия. Тя те вика. Заслужаваш го. Отиди при нея! Сложи край! Приключи нещата още сега!

— Но... — прошепна Синтия и от очите ѝ закапаха сълзи. — Но...

— Направи го, Синтия! Тя е мъртва и ти си виновна за това. Отиди при нея! Направи онова, което трябваше да направиш преди години! Грижи се за нея!

— Ела! — заповяда Мелани, отново с възрастен и авторитетен глас. — Ела!

Синтия изпусна слушалката и се отдръпна назад изморено.

Изморена съм. Толкова съм изморена!

— Остави ме да поспя... — прошепна тя. — Остави ме да поспя...

— Ела при мен! — прошепна Мелани в отговор. — После ще те оставя да спиш.

Мелани й го бе обещавала толкова много пъти. Синтия се завъртя и се загледа през прозореца. Отвъд стъклото бе тъмна нощ. Но какво друго? Сън. Спокойствие.

Спокойствие.

Всекидневната бе празна. Синтия Адамс вече не се виждаше пред камерата. Екранът на лаптопа вече не показваше нервната уплашена жена. Щеше да го направи. Вълнението нарастваше. След четири седмици Синтия Адамс най-после щеше да го направи. След четири седмици сериозни усилия бе докарана до ръба на лудостта. Лек подтик, и щеше да полети. Буквално.

— До прозореца е — промърмори пребледнялата жена, седнала до шофьора, и отпусна микрофона в скута си. — Не мога да продължа.

— Ще продължаваш, докато ти кажа да спреш.

Жената потръпна.

— Тя ще скочи. Позволи ми да я спра.

Да я спре? Момичето беше лудо като Синтия Адамс.

— Кажи й да дойде.

Момичето не проговори.

— Кажи й да дойде, иначе брат ти ще умре. Знаеш, че не блъфирам. Кажи й да дойде. Кажи й, че се нуждаеш от нея, липсва ти и ти е задължена. Кажи й, че всичко ще се оправи, когато се съберете. И го кажи с чувство.

Момичето продължи да седи неподвижно.

— Веднага!

Прозорецът се виждаше идеално от седалката на шофьора. Стъклената врата се отвори бавно и Синтия Адамс се появи. Студеният мартенски вятър залюля прозрачната й нощница. Синтия щеше да е

красив труп. Щеше да прилича на Глория Суонсън. „Сънсет булевард“ бе великолепен филм. Холивуд вече не произвеждаше такива. Е, това щеше да е чудесен начин да отпразнува. Пуканки и стар филм. Но празненството нямаше да се осъществи, ако Синтия си останеше на балкона. Скачай, по дяволите! Скачай!

— Кажи ѝ да дойде! Накарай я да скочи. Покажи ми какво можеш, сладурче.

Момичето преглътна тежко, когато чу саркастичните думи, но все пак се подчини.

— Синтия, още една стъпка! Още една! Чакам!

— Сега го кажи като дете. Като малко момиченце.

— Моля те, Синтия! Страх ме е!

Момичето имитираше гласове талантливо. Можеше в миг да се превърне от възрастен в дете, от мъртвата Мелани в психиатърката Чикотели.

— Моля те, ела! Имам нужда от теб!

И тогава... успех! Момичето изпищя ужасено, когато видя Адамс да полита надолу. Двадесет и два етажа. Чуха зловещия удар, когато тялото ѝ се стовари на тротоара, макар че прозорците на колата бяха затворени. Май трупът ѝ нямаше да е толкова красив все пак. Но красотата бе в очите на гледащия, а видът на Синтия Адамс, просната мъртва на улицата, бе зашеметяващ. Момичето в колата плачеше истерично.

— Стегни се! Трябва да се обадиш още веднъж.

— О, Господи! О, Господи!

Тя извърна лице от прозореца, когато колата мина на сантиметри от труп на Синтия.

— Не мога да повярвам! Господи, ще повърна!

— Не в колата ми. Вземи телефона! Вземи го!

Момичето потръпна и взе телефона.

— Не мога.

— Ще успееш. Набери номер едно. Това е домашният телефон на Чикотели. Когато вдигне, кажи ѝ, че си загрижена съседка на Синтия Адамс. Уплашена си, защото Синтия стои на ръба и се кани да скочи. Направи го!

Тя набра и зачака.

— Не отговаря. Спи.

— Опитай отново. Остави телефона да звъни, докато принцесата вдигне. И го сложи на микрофон. Искам да чуя.

Третият опит даде резултат.

— Ало?

Явно Чикотели бе спала дълбоко. Сама у дома в събота вечер. Беше приятно да знае, че и този аспект от живота на психиатърката е под контрол. Побутна момичето и то заговори.

— Доктор Чикотели. Искам да говоря с доктор Тес Чикотели.

— Кой се обажда?

— Аз съм съседка на една от пациентките ви. Синтия Адамс. Нещо не е наред. Тя стои на ръба и заплашва да скочи.

Момичето затвори очи, приключи разговора и пусна телефона в скута си.

— Свърших.

— За тази вечер.

— Но... — завъртя се то стреснато. — Ти каза...

— Казах, че брат ти ще живее, ако ми помогнеш. Все още имам нужда от помощта ти. Продължавай да упражняваш гласа на Чикотели. След няколко дни отново ще трябва да се престориш на нея. А за тази вечер приключихме. Посмей да кажеш и дума само, и брат ти ще умре.

Идваше ред на Чикотели. Играта беше започнала.

1.

Неделя, 12 март, 12:30 през нощта

Обикновено самоубийствата събираха по-големи тълпи, дори и в скъпи квартали като този, мрачно си помисли детектив Ейдън Рейгън, като затръшна вратата на колата си и потръпна от мразовития вятър, който духаше откъм езерото. Но пък повечето разумни хора си стояха у дома в подобна нощ. Ейдън обаче не можеше да си позволи този лукс. Диспечерката се бе обадила, а той и партньорът му бяха на смяна. За проклето самоубийство, по дяволите.

Е, това поне щеше да го разсее малко от убийството на детето, върху което работеше през последните два дни. Мразеше убийства на деца, но май мразеше самоубийствата още повече. Надяваше се само бързо да разкара случая със самоубийцата от бюро то си, за да може да се съсредоточи върху търсенето на изрода, който бе прекършил врата на шестгодишно дете като суха клонка.

На тротоара бяха застанали няколко двайсетгодишни младежи, явно прибиращи се след прекарана нощ в града. Стояха безмълвно, приковали очи в трупа, и излъчваха едновременно ужас, възбуда и съчувствие. Ейдън разбираше ужаса. При падане от двадесет и втория етаж гледката бе направо неописуема. Що се отнася до съчувствието... Ейдън пазеше своето за истинските жертви. Който и да бе казал, че самоубийството е престъпление без жертва, очевидно никога не бе съобщавал подобна новина на нечие семейство.

Той го беше правил.

Поиска му се любопитните зяпачи да можеха да видят и тази част от самоубийството. Тогава надали щяха да изпитват възбуда. Е, поне се държаха добре и стояха мълчаливо зад жълтата лента, ограждаща местопрестъплението, закачена между два стълба от първите полицаи, пристигнали на местопрестъплението. Единият от двамата униформени стоеше до бордюра, а другият — на тротоара, с гръб към трупа.

Ейдън се приближи, стиснал значката си в ръка. След цели четири месеца все още му се струваше странно да се приближава към полицаите, без самият той да носи униформа.

— Рейгън, отдел „Убийства“ — представи се той делово, после се закова на място — първо заради миризмата, после заради гледката. Стомахът му, уж претръпнал след дванадесет години в полицията, се сви болезнено.

— Мили боже! — изстена той.

Униформеният кимна.

— И ние това казахме.

Ейдън огледа бързо стената от еднакви балкони, после отново насочи поглед към железния прът, стърчащ от това, което навремето бе било женска гръд. Сега гръдният кош на жената бе разкъсан и отвътре се виждаха смазани кости и вътрешности. За момент Ейдън се вторачи ужасено и си припомни предишния път, когато бе видял подобно нещо. После се стегна. Между двата случая нямаше нищо общо. Другата жертва бе невинна. А жената, която лежеше тук, бе отнела живота си сама. „Никакво съчувствие“, заповяда си той.

Жената бе скочила от двадесет и втория етаж към цимента и декоративната ограда от ковано желязо. Оградата бе висока едва тридесетина сантиметра. Повечето ѝ елементи бяха извити, но на всеки метър стърчеше прът. Поради силата от падането върху пръта жертвата бе буквално разпорена и кръвта ѝ се бе разплискала по мърлявия сняг наоколо.

— Паднала е точно върху пръта — промърмори Ейдън.

Униформеният потръпна.

— Точно така.

Ейдън погледна пребледнялото лице на полицаея.

— А ти си?

— Аз съм Форбс, а партньорът ми е Дибело. В момента контролира зяпачите — намръщи се Форбс. — Аз изгубих жребия.

Ейдън огледа безмълвната тълпа, която не се нуждаеше от никакъв контрол. Е, жребият си бе жребий. Той самият бе губил безброй пъти през годините, които бе прекарал в униформа.

— Някой видял ли е нещо?

— Двама седемнадесетгодишни казаха, че скочила около полунощ — отговори Форбс, като посочи нагоре. — Балконът с

развяващите се завеси. Третият отляво.

— Никой не я е бутнал?

— Хлапетата не видели никого. Казват, че тя се понесла към парапета.

Ейдън се намръщи.

— Понесла се? Като призрак?

Форбс сви рамене.

— Така казаха. Повтаряха го непрекъснато. Вкарах ги в патрулната кола, за да поговорят с теб, когато се появиш. Доста са уплашени.

— Горките деца!

Те заслужаваха съчувствие. Гледката щеше да ги преследва дълго време. Бяха едва на седемнадесет, само една година по-големи от собствената му сестра. Ейдън потръпна при мисълта, че Рейчъл можеше да стане свидетел на подобно нещо, после кимна към тълпата.

— Някой познавал ли я е?

— Дибело попита, но никой не я е познавал.

Ейдън огледа лицето на жената. Чертите ѝ бяха отпуснати. Кръв се стичаше от ушите, носа и отворената уста. Желязната ограда бе поела удара от падането, но поради височината черепът бе разбит.

— Сега никой не може да я познае. Трябва да влезем в апартамента, откъдето е скочила. Тук ли е портиерът?

— Почуках, но не си е у дома. Един от съседите ми каза, че бил отишъл на мач на „Булс“.

— Мачът свърши преди два часа. Къде е сега?

— Звъннах му на пейджъра. Ще видя дали мога да открия къде се мотае обикновено.

— Благодаря ти, човече. Също така ще трябва да преместим тълпата в другия край на улицата. И да се уверим, че никой не прави снимки. Помоли партньора ти да си държи очите отворени за мобифони с камери.

Ейдън извади собствения си мобифон, поиска заповед за обиск и повика съдебния лекар, после клекна, за да огледа трупа внимателно. Жената беше облечена в черна коприна и дантела и той се зачуди дали се бе издокарала специално за случая. Ейдън преглътна с усилие. На някого щеше да се наложи да чисти страхотна бъркотия. Това е проблемът със самоубийците. Искаха да си отидат по драматичен

начин от живота, но никога не мислеха за последиците за другите хора. За хората, които оставяха зад себе си. За хората, които трябваше да чистят.

Егоисти, мамка им.

Той осъзна, че бе стиснал юмруци, и си заповяда да се отпусне. Пое си дълбоко дъх и гърдите му се изпълниха с неприятната миризма на топла кръв и разкъсани черва. Внезапно долови лек аромат на канела и чу стъпки в хрускавия сняг зад себе си. Партньорът му се бе появил.

— Зловещ начин да напуснеш живота — отбеляза Мърфи с тих глас.

Ейдън хвърли поглед през рамо.

— Зловещо нещо да причиниш на семейството си. Нямам търпение да ги посетя.

— Стъпка по стъпка, Ейдън — спокойно отвърна Мърфи, като го погледна с разбиране и съчувствие, които го накараха да се засрами. — Е, какво знаем?

— Знаем само, че е скочила от двадесет и втория етаж. Двама свидетели казали, че се „понесла“, каквото и да означава това, по дяволите. Още не съм говорил с тях. Що се отнася до нея — била е млада. Ръцете ѝ изглеждат стегнати и мускулести — отговори Ейдън, като впери поглед в ръцете ѝ, единствените части от тялото ѝ, които не бяха пострадали сериозно. — Вероятно в края на двадесетте или началото на тридесетте — допълни той, като посочи едната ѝ ръка, отпусната на декоративната ограда. — Голям камък на дясната ѝ ръка. На лявата няма следи от пръстени, така че сигурно не е омъжена. Някой има много пари. Този пръстен е адски скъп. По ръцете ѝ не се виждат рани от съпротива.

Мърфи клекна до него.

— Силни цветове.

Петсантиметровите нокти на жената бяха лакирани в кървавочервено.

— Забелязах. Червеното на фона на черната дантела определено се откроява.

Мърфи сви рамене.

— Не за първи път самоубиец иска да впечатли хората. Никой ли не я познава?

Ейдън се надигна.

— Не. Надявам се, че апартаментът, откъдето е скочила, е неин. Поисках заповед за обиск и съдебният лекар е на път насам. Хайде да поговорим с хлапетата, които...

— Пуснете ме да мина! — наруши тишината непознат глас, мек, но изпълнен с авторитет.

— Госпожо, не можете да минете оттук. Моля ви, останете зад лентата!

Ейдън вдигна очи и видя ръката на полицаи Дибело да препречва пътя на жена в бежово палто и тъмна коса, която се развяваше от вятъра и покриваше лицето ѝ.

Жената заговори отново с тих и спокоен, но заповеден тон.

— Аз съм лекарката ѝ. Пуснете ме да мина, полицаи!

— Пуснете я — повтори Мърфи.

Дибело се подчини. Ейдън пристъпи към жената, за да ѝ попречи да заличи някоя следа. Тя се повдигна на пръсти, но не беше достатъчно висока, за да вижда над рамото му. Детективът деликатно я побутна надолу. Тя се скова, но се подчини.

— Госпожо, чакаме съдебния лекар. В момента не можете да направите абсолютно нищо.

Тя отстъпи леко назад и застина.

— Скочила ли е?

Ейдън кимна.

— Ужасно съжалявам, госпожо. Може би вие ще ни кажете...

Замлъкна, когато тя отдръпна косата си от лицето. Позна я веднага и кръвта му закипя.

— Вие сте Чикотели! — извика той.

Доктор Тес Чикотели. Жената не беше лекарка, а психоаналитичка. Това си беше лошо само по себе си, но на всичкото отгоре госпожица Чик си бе създавала страхотна репутация.

Не беше от традиционните психоаналитици с обичайния въпрос „Мразиш ли майка си?“, а изпълнено със съчувствие леке, което бе пратило по дяволите седмици сериозна полицейска работа, когато свидетелства в съда, че убиец на три деца и на едно ченге, направил самопризнания, не може да бъде осъден поради невменяемост. Четири съсипани семейства бяха лишени от правосъдие, защото „лекарката“ твърдеше, че убиецът е ненормален.

Разбира се, че мръсникът бе ненормален. Беше си признал, че е убил жестоко три малки момиченца. Бебета. С голи ръце бе удушил ченгето, което се бе опитало да го заключи. Това, че беше невменяем, не го правеше по-малко виновен. А сега копелето си живееше спокойно в лудницата в Чикаго и по цял ден ваеше грънци, вместо да седи в миниатюрна килия и да очаква смъртната си присъда. Не беше справедливо. Не беше редно. Но се бе случило. И тази жена бе позволила да се случи.

Ейдън бе присъствал тогава в съдебната зала заедно с колегите си и се бе надявал, че Чикотели ще промени решението си и ще постъпи правилно. Припомни си как родителите на момиченцата плачеха тихо в съда, осъзнали, че няма да получат правосъдие. Как съпругата на ченгето седеше вкаменена, заобиколена от море от униформи. Чикотели дори не мигна, а продължи да гледа напред спокойно с хладните си кафяви очи.

Точно както гледаше и него сега.

— А вие сте?

— Детектив Ейдън Рейгън. Това е партньорът ми — детектив Тод Мърфи.

Тя присви леко очи и го погледна изпитателно. Ейдън едва изтърпя погледа ѝ. На мястото си в съдебната зала жената изглеждаше изискана и хладнокръвна, а отблизо — красива и недостъпна. Ейдън на свой ред присви очи, когато лекарката се обърна към Мърфи и каза:

— Тод, моля те, помоли партньора си да отстъпи настрани. Аз поне мога да я идентифицирам.

Мърфи я хвана внимателно за ръката.

— Тес, не искаш да го направиш. Тя е... пострадала е доста сериозно.

Ейдън отстъпи настрани и вдигна ръка с кавалерски жест.

— Ако добрата докторка държи да види, трябва да ѝ позволим.

Мърфи го изгледа предупредително.

— Ейдън.

— Няма проблеми, Тод — промърмори жената и пристъпи напред спокойно.

Застана до трупа и се вторачи в него, после се обърна към детективите. Лицето ѝ бе спокойно, а очите — все още хладни.

— Казваше се Синтия Адамс. Няма близки роднини — съобщи им тя, като извади визитна картичка от джоба на палтото си и я подаде на Мърфи. — Обади ми се, ако имаш въпроси. Ще ви кажа каквото мога.

След тези думи тя се завъртя и тръгна към сив мерцедес, паркиран зад сеплия форд на Мърфи. Ейдън побесня.

— Това ли е всичко? — извика той.

— Ейдън — предупреди го Мърфи. — Не сега.

— А кога? — отвърна той, но сдържа гнева си заради тълпата наоколо. — Пристига тук и идентифицира жертвата хладнокръвно, а после просто си отива? Ами нещо по въпроса какво е накарало самоубийцата да скочи от двадесет и втория етаж, докторе? Би трябвало да знаеш, нали? Каква лекарка си ти? — изсъска той и забеляза как Чикотели спря за момент.

Тя извади ръкавица от джоба си и я нахлузи на ръката си, все още с гръб към тях.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен, Тод — каза тя и си тръгна.

Очите на Мърфи проблеснаха ядосано.

— Ейдън, казах ти, не сега.

Ейдън се завъртя към него.

— Какво значение има? На нея бездруго не й пука.

— Нямах представа какво говориш. Не я познавах.

Ейдън погледна през рамо. Мърфи наблюдаваше как Чикотели пресича улицата. На лицето му бе изписана нехарактерна за него мрачна гримаса.

— А ти я познаваш? — учуди се Ейдън.

Не го очакваше. Неуязвимият Тод Мърфи бе станал плячка на чара на студенокръвната госпожица Чик. Е, с мен това няма да се случи.

Мърфи въздъхна тежко и за момент между двамата се издигна бариера. После тя изчезна, както и гримасата, а Мърфи продължи да наблюдава Чикотели с тъга, която изненада Ейдън.

— Да. Наистина я познавам. Отиди да поговориш с тийнейджърите, Ейдън. Ще дойда след минута.

Ейдън замълча. Реши да остави Мърфи да се разправя с ледената висулка. Той си имаше друга работа — например да поработи върху

местопрестъплението, за да даде възможност на съдебния лекар да събере останките на Синтия Адамс и после всички да се приберат у дома. Щеше да вземе показанията на хлапетата, да провери апартамента на двадесет и втория етаж за документи за самоличност, а после бързо да се разкара оттук.

Още една минута. Само една минута. Тес Чикотели си повтаряше думите наум, мантра, която ѝ помагаше да запази спокойствие, докато остане сама. Синтия беше мъртва. Мили боже! Просната на улицата, размазана и разкъсана...

„Не мисли за нея. Не мисли за мъртвото, обезобразено тяло. Просто се затичай. Тичай бързо. Само една минута още. После можеш да се разпаднеш, Тес. Но не още.“

Тя вкара ключа в ключалката на мерцедеса. Осъзнаваше, че Тод и партньорът му все още я наблюдаваха. Тод и разгневеният му партньор, който и да беше той. Спомни си, че се бе представил като Ейдън Рейгън. Най-после успя да отключи вратата. Заповяда си да се съсредоточи върху студените сини очи на мъжа. Беше адски ядосан. Не, беше направо побеснял. Само една...

— Тес?

Мамка му! Тя изпусна ключовете на улицата и те се плъзнаха под колата ѝ. Пое си дълбоко дъх. Беше стигнала толкова близо.

— Добре съм, Тод. Отиди си върши работата.

— Върша си я. Трепериш, Тес.

— Тод, моля те — повиши глас тя, тъй като се почувства унижена. — Трябва да се махна оттук.

Той я хвана за ръка и я настави на шофьорското място.

— Не би трябвало да шофираш, Тес. Позволи ми да повикам някого да те закара у дома.

— Няма кого да повикаш — отвърна тя тъжно. — Затова толкова се забавих, преди да дойда. Обадох се на партньорите и приятелите си. Никога не отивам сама в дома на пациент. Не е етично.

Тес осъзна, че дрънкаше почти истерично, но не може да спре.

— Никой не си беше у дома, затова дойдох сама.

Тя затвори очи, но видя жестоко съсипаното тяло на Синтия, и ги отвори отново.

— И закъснях прекалено много — добави тя.

— Не си виновна ти — успокой я Мърфи нежно. — Знаеш го.

Тес едва успя да потисне риданието си.

— Тя е мъртва, Тод.

Синтия Адамс лежеше мъртва на улицата, главата ѝ приличаше на купа с желе, а вътрешностите ѝ висяха около нея. Да, наистина беше мъртва.

— Знам — кимна Мърфи, като я стисна за ръка. — Откъде знаеше, че трябва да дойдеш тук тази вечер, Тес? Тя ли ти се обади?

Тес поклати глава.

— Не. Анонимно обаждане от една нейна съседка.

— Защо е скочила?

Тес отговори със спокоен глас.

— По дяволите, Тод, пусни ме да си ходя. Моля те. Ще поговорим утре. Обещавам ти.

— Няма да те пусна, докато не се уверя, че си добре.

Тес си пое дъх дълбоко и го изпусна бавно. Стисна волана и над рамото на Мърфи погледна към партньора му, който стоеше до патрулната кола. Ярките въртящи се лампи осветяваха лицето му. Наблюдаваше я. Дори от това разстояние тя усети пронизителния му поглед. Враждебността му. Напрегнатите сини очи бяха присвити, челюстта — стисната здраво.

— Имаш нов партньор — промърмори тя, без да откъсва очи от Ейдън.

— Да. Ейдън Рейгън.

Ейдън Рейгън.

— Роднина ли е на Ейб?

Тя познаваше Ейб Рейгън. Имаше му доверие. Също и на жена му, Кристен. Бяха добри хора.

— Ейдън и Ейб са братя.

— Да, това обяснява нещата.

Ейдън Рейгън приличаше на хубавия си мургав брат. Имаха еднаква тъмна коса, същите сини очи, само дето очите на Ейдън бяха по-строги от тези на брат му. Чертите му бяха по-остри, брадичката — по-квадратна. Устата му — по-мека. Е, преди да осъзнае коя беше Тес. Очевидно Ейдън можеше да изпитва съчувствие. Но не към нея.

— Тес, той... — Мърфи замълча притеснено.

— Не ме харесва — довърши тя вместо него. — Няма проблеми, Тод. Малко полицаи ме харесват.

Той въздъхна тъжно.

— Ейдън беше в съдебната зала в онзи ден.

Нямаше нужда да уточнява за коя съдебна зала ставаше дума. И двамата знаеха. Харълд Грийн бе убил три малки момиченца. Жестоко. Но бездомникът не бе видял шестгодишни момиченца с руси плитки и беззъби усмивки. Бе видял демони с окървавени зъби, които заплашваха да го изядат. Отначало Тес бе скептично настроена, но след дълги наблюдения и след консултациите с лекарите от безплатната клиника, които в продължение на много години бяха лекували шизофренията на Харълд Грийн, му повярва. Наистина беше луд. И според законите не бе отговорен за действията си. Затова тя се бе явила като свидетел в съда, където бе успяла да запази хладнокръвие въпреки десетките лица, вторачени в нея с презрение и омраза.

Всички ченгета, които седяха в залата, я мислеха за безчувствена. Вярваха, че убиецът я е измамил прекалено лесно. Смятаха, че не се вълнува от трагедията, докато майките на момиченцата плачеха неутешимо.

Но грешаха.

Фактът, че детектив Ейдън Рейгън бе присъствал на делото, обясняваше поведението му. Той все още стоеше на отсрещната страна на улицата и я наблюдаваше с враждебност, която не се опитваше да прикрие. Тес първа отклони поглед.

— Разбирам — каза тя.

— Не. Не разбираш напълно. Той намери тялото на третото момиченце.

Тес стисна волана още по-здраво. Тя бе говорила с Грийн в онзи ден и го бе принудила да ѝ каже къде е третото дете. Той ѝ бе казал, че момиченцето е още живо. Но когато полицията пристигна, откриха, че не е. До този момент Тес не знаеше кой бе намерил детето. Не бе искала да знае. Беше ѝ прекалено трудно да се примири с мисълта, че бе закъсняла.

А какво ли изпитваше човекът, който бе открил безжизненото телце на детето?

— Да, това наистина обяснява много. Той има право да е разгневен.

— Той е добър човек, Тес. Добро ченге.

— Няма проблеми, Тод. Наистина разбирам.

И разбираше. Повече, отколкото хората осъзнаваха.

— Можеш ли да ми подадеш ключовете? Паднаха под колата.

Мърфи въздъхна.

— Добре. Ще ти се обадя утре. Трябва да получа достъп до досието на Синтия Адамс.

Той опипа асфалта под колата и измъкна ключодържателя ѝ.

Тес кимна и изпита известно облекчение, когато двигателят на колата заработи. Тръгна да затваря вратата, но се спря за момент.

— Кажи на партньора си...

Каквото и да кажеше, нямаше да промени нещата.

— Не, няма значение. Благодаря ти, Тод. Както винаги.

Ръцете ѝ трепереха, когато подкара колата. Измина три пресечки, после отби в странична уличка, отпусна глава на волана и се предаде на сълзите. По дяволите, Синтия? Защо не ми се обади? Защо си причини подобно нещо?

Знаеше защо. Точно както знаеше, че не би могла да направи абсолютно нищо, за да ѝ попречи. Помагаше на пациенти, които искаха да получат помощ. Останалите правеха каквото си решат. Знаеше го. Но знанието не можеше да пропъди мъката.

Синтия Адамс бе водила живот, изпълнен с болка и вина заради събития, върху които не бе имала контрол. Но бе контролирала собствената си смърт. Това бе наистина иронично.

Изчерпана и изтощена, Тес подкара към апартамента си. Тази нощ нямаше да може да си почине. Досието на Синтия бе доста обемисто. Щяха да са ѝ нужни няколко часа, за да подготви важните факти за Тод Мърфи и ядосания му партньор. Това бе най-малкото, което можеше да направи за Ейдън Рейгън и Синтия Адамс. И може би за себе си.

Неделя, 12 март, 1:15 сутринта

Ейдън наблюдаваше Мърфи, който в продължение на няколко секунди остана неподвижен, загледан в колата на Чикотели, преди да се върне отново към работата си, делови както винаги. Мърфи се

занимаваше със съдебния лекар и криминолозите, докато Ейдън разпитваше тийнейджърите.

Хлапетата не казаха нищо ново. Споменаха само, че Адамс се понесла към парапета, застанала на него за минута, после се завъртяла, разперила ръце и политнала. Ейдън отпрати хлапетата у дома при родителите им. Знаеше, че след гледката, на която бяха станали свидетели, никога вече нямаше да са същите.

Двамата с Мърфи стояха пред апартамента на Синтия Адамс и чакаха търпеливо пияния портиер да отключи вратата. Джим Макнълти очевидно бе отпразнувал победата на „Чикаго Булс“ с мощно напиване в любимия си бар. Полицаите почти бяха загубили надежда, че той ще се прибере тази нощ, когато Макнълти се появи, залитайки, хванал ключа в ръка, тъкмо когато санитарите слагаха трупа на Синтия на носилката. Съдебният лекар не бе успял да я отдели от железния прът, затова бяха понесли и половин метър желязо със себе си. Портиерът замърмори за съсипаната ограда, но после видя трупа на Адамс.

Не каза и дума повече.

— Откога познавате госпожица Адамс? — попита го Ейдън и се намръщи, когато го лъхна дъхът на Макнълти.

Портиерът бе пиян като кирка.

— От три години. Нанесе се тук преди три години.

Най-после Макнълти отвори вратата и две неща моментално впечатлиха Ейдън. Първо, апартаментът бе леденостуден, което можеше да се очаква. Вратата към балкона бе останала отворена повече от час. Но второто, силният аромат на цветя, го озадачи. Подът на всекидневната на Синтия Адамс бе засипан с безброй цветя.

Мърфи се намръщи.

— Какво, по дяволите?

— Лилии — отговори Ейдън, като пристъпи в апартамента и предпазливо вдигна едно от цветята. — Цветята на смъртта.

— Мили боже — промърмори Мърфи, като огледа стаята. — Тези цветя струват поне сто долара.

Ейдън повдигна вежди.

— Три пъти повече — отвърна Ейдън, и когато видя любопитния поглед на колегата си, добави: — Изкарах клас по градинарство в колежа.

Той взе най-горния плик от внушителната купчина с писма на масичката в антрето.

— Сериозно количество поща — отбеляза Ейдън и се обърна към портиера. — Отсъствала ли е от града?

Макнълти поклати глава. Капчици пот оросяваха горната му устна, а очите му се стрелкаха нервно наоколо.

— Не, но беше закъсняла един месец с наема — отговори той. — За първи път, откак живее тук, закъсня с наема. Управителят ме накара да държа апартамента й под око, за да се уверя, че няма да се опита да се измъкне, без да си плати.

Ейдън предпазливо заобиколи цветята и излезе на балкона.

— Столче пред парапета — извика той. — Хлапетата казаха, че се понесла към парапета. А тя просто се е качила на столчето.

— Удобно.

Портиерът се залюля към стъклената врата.

— Не съм го виждал преди. Влизах тук преди седмица, за да поправа течащ кран, и столчето го нямаше.

— Ако само си поправял крана, как забеляза балкона? — кротко попита Мърфи.

Портиерът пребледня.

— Излязох на балкона да изпуша една цигара.

— Сложила е столчето тук специално за случая — промърмори Мърфи, после внезапно повиши глас. — Ейдън!

Ейдън се обърна към партньора си. Мърфи държеше лист хартия с върховете на облечените си в ръкавици пръсти и се мръщеше мрачно. Беше снимка, отпечатана на лъскава хартия. Обесена жена. Лицето беше зловещо, с широко отворена уста и ококорени очи.

— Кой е това? — обърна се Мърфи към портиера.

Макнълти отстъпи леко назад и пребледня още повече.

— Не знам. Никога преди не съм виждал тази жена. Трябва да тръгвам.

— След минута, господин Макнълти — препречи му пътя Ейдън. — Моля ви! Казвате, че сте държал апартамента под око по нареждане на управителя. Видяхте ли кой донесе всички тези цветя? Госпожица Адамс ли беше?

— Не знам. Съжалявам — измърмори портиерът.

— Няма значение. Можем да вземем касетите със записите от охранителните камери — реши Ейдън, който бе забелязал насочената към асансьора камера.

Макнълти поклати глава отрицателно.

— Не можете. Камерата е развалена.

— Удобно — изсумтя Мърфи. — Откога е развалена?

Макнълти се размърда притеснено.

— От няколко седмици.

Ейдън го погледна в очите.

— Седмици?

Портиерът отклони поглед и бледите му бузи почервеняха.

— Добре де, месеци.

Ейдън бе сигурен, че портиерът знаеше повече, отколкото казваше.

— Някой посещавал ли е госпожица Адамс напоследък?

Макнълти се притесни още повече.

— Тя имаше много посетители.

Ейдън наостри уши. С крайчеца на окото си забеляза, че и Мърфи съсредоточи вниманието си върху портиера.

— Какъв вид посетители? — попита той рязко.

— Много хора харесваха Синтия.

— Мъже ли имате предвид?

Портиерът затвори очи и по лицето му се изписа вина. Ейдън си помисли, че ако Макнълти бе трезв, нямаше да е толкова лесен за разгадаване. Нито пък готов да сътрудничи.

— Някои от тях. Да.

— Някои или да?

Макнълти неспокойно се огледа.

— Слушайте, ако жена ми разбере... ще ме убие.

Мърфи примигна.

— Искате да кажете, че сте имал връзка с госпожица Адамс?

— Не — категорично отрече Макнълти. — Не връзка. Само веднъж.

Ейдън повдигна вежди.

— Веднъж.

Макнълти отстъпи назад.

— Два пъти. Три. Не повече.

— Трябваше ли да ѝ плащате, господин Макнълти? — тихо попита Мърфи.

Ейдън не се съмняваше, че ужасеният поглед на портиера е неподправен.

— Не! Не, за бога! Просто се... отблагодаряваше. Това е.

Интересно, помисли си Ейдън.

— Отблагодаряваше се? За какво?

— Изключих камерата на този етаж. Някои от приятелите ѝ не искаха да бъдат виждани. Не знам имена. Не исках да знам имена. Тя си правеше каквото си искаше, а аз просто гледах настрани. Кълна се в бога! Моля ви, просто ме пуснете да си ходя.

Ейдън погледна Мърфи.

— Приключихме ли с него?

— Засега — кимна Мърфи и двамата детективи проследиха как Макнълти се промъкна сред разпилените цветя, нетърпелив да се отдалечи колкото се може по-бързо от зловещото място. — Ще поддържаме връзка, господин Макнълти — добави той.

Портиерът кимна разтреперан и изчезна.

Ейдън затвори вратата.

— Чудя се какви ли са тези приятели — каза той замислено.

— Аз пък се чудя дали някой от тях ѝ е дал това — отвърна Мърфи, като посочи снимката на обесената жена. — Автоеротично задушаване?

Ейдън се намръщи.

— Нямам представа. Никога не съм се сблъсквал с подобно нещо.

— Аз съм — каза Мърфи и влезе в спалнята. — Когато нещо се обърка, гледката не е красива. Виж дали ще можеш да откриеш снимка на лицето на Адамс, за да знаем поне как е изглеждала, а аз ще претърся тук.

Ейдън чу как партньорът му отваря чекмеджетата в спалнята, докато той самият порови в чантата на Адамс и измъкна шофьорската ѝ книжка от портфейла. Детективът изпита неочаквано съчувствие към спокойното лице, което го гледаше от снимката. Жената изглеждала добре. Прилично.

А сега лежеше на тротоара, двадесет и два етажа по-долу. Мъртва. Защо го беше направила? Какво се бе случило през последния

месец? Очевидно нещо я бе накарало да закъснее с плащането на наема и я бе потиснало до такава степен, че бе решила да сложи край на живота си. Но точно това бе проблемът със самоубийците, помисли си той горчиво. Никога не оставаха наоколо достатъчно дълго, за да отговорят на въпросите, които тормозеха близките им.

— Била е на тридесет и четири години, Мърфи. Носила е лещи и е била донор на органи — извика той.

Мърфи застана до вратата на спалнята, хванал чифт украсени с кожа белезници в едната си ръка и малък кожен камшик в другата.

— Също така си е падала по доста извратени неща.

Ейдън погледна предметите в ръцете на колегата си, после се вторачи в сериозното лице, което го гледаше от снимката.

— Не би отгатнал по снимката й — отбеляза той.

— Човек невинаги може да отгатне — потвърди Мърфи. — Какво имаше в чантата й?

Ейдън бързо огледа съдържанието на малката чанта.

— Четири кредитни карти, мобифон, червила и ключодържател. Ключ за хонда, друг за апартамента и някакъв много малък ключ.

— За сейф?

Ейдън прибра ключовете в специален плик за улики. Мърфи направи същото с белезниците и камшика.

— Може би. Имаше ли банков баланс в кореспонденцията й?

Мърфи отиде до масата и прегледа пощата.

— Май не е отворила нито едно от писмата си. Ето банковия баланс. Можем да го проверим... Мамка му — извика Мърфи и смръщи вежди. — Отворила е това писмо. Няма марка, нито адрес на изпращача — добави той, като извади снимка от плика и лицето му помрачня още повече. — Още една мъртва жена. Тази е в ковчег. — Той подаде снимката на Ейдън. — Виж й ръцете.

По гърба на Ейдън премина ледена тръпка.

— Държи лилия. Прилича на обесената жена.

Той взе половината писма от купчината и започна да ги преглежда. След няколко минути откриха десет подобни снимки, всичките еднакво злоеши и със същата жена. На нито един от пликовете нямаше адрес на изпращача, нито подпис.

— Някой си е играл с разума на Синтия.

Мърфи взе рамкирана снимка от бюрото на Адамс. На нея се виждаше младо момиче с паднала над очите коса.

— Това е жената. Адамс очевидно я е познавала — отбеляза той, като извади снимката от рамката. — Но на гърба няма написано име.

— Тук е по-млада, отколкото на останалите снимки. Може би на около шестнадесет. Прилича на училищна снимка. Сестра ми Рейчъл има снимки със същия сив фон.

Ейдън се наведе и измъкна дълга тънка кутия изпод масата. Изглеждаше от онези по цветарските магазини, в които слагаха по дузина рози, но той се съмняваше, че ще открие цветя вътре.

— Отвори я — напрегнато каза Мърфи.

Ейдън внимателно вдигна капака.

— Мамка му!

Въже с усукана примка лежеше върху снежнобяла опаковъчна хартия. От примката висеше малка златна картичка.

— „Ела при мен. Намери спокойствие“ — прочете той, после вдигна очи и срещна мрачния поглед на Мърфи. — Да повикаме криминолозите.

Мърфи се обади на екипа, после въздъхна и прибра мобифона в джоба си.

— Тес ще трябва да отговори на доста въпроси утре.

Ейдън стисна челюсти.

— Мисля, че си прав.

2.

Неделя, 12 март, 10:30 сутринта

Джоана Кармайкъл наблюдаваше как преглеждат снимките ѝ и четат грижливо текста, който бе довършила късно предишната нощ. Редакторът на „Чикаго Бюлетин“ вдигна глава след цяла вечност.

— Как се сдобих с тях? — попита Рийс Шмид, като посочи снимките.

— Бях на подходящото място в подходящото време — сви рамене Джоана.

Карма, помисли си тя, но реши, че Шмид няма да оцени идеята.

— Жертвата живееше в моята кооперация. Бях завила зад ъгъла към сградата точно след като тя скочи. Чух писък и се затичах, заедно с още трима души. Двама тийнейджъри я видели как пада.

Джоана сложи пръст на първата снимка — зловещият образ на изкормена жена и застаналите до нея двама тийнейджъри, чиито шокирани изражения бяха предадени идеално.

— Веднага започнах да снимам — добави Джоана.

Редакторът я изгледа със съмнение.

— Пред ченгетата?

— Още не бяха пристигнали — спокойно отговори тя. — Когато дойдоха, продължих да снимам, но се прикривах.

— И не използва светкавица?

— Имам хубав апарат. Нямам нужда от светкавица — отвърна тя и повдигна вежди. — Искам да си запазя снимките.

Шмид се усмихна невесело.

— Разбирам. А историята?

— Аз я написах.

Редакторът поклати глава.

— Нямах това предвид. Как се сдобих с информацията? „Анонимен източник потвърди, че полицаите са открили улики, сочещи, че жертвата е била принудена да скочи от двадесет и втория етаж.“ Кой е анонимният ти източник?

Джоана не отговори и Шмид присви очи.

— Нямах източник. Или си измислила идеята за убийство, или си подслушала ченгетата. Кое от двете?

Джоана прехапа устни.

— Второто.

— И аз така си помислих — кимна Шмид, като се отпусна на стола и склочи ръце. — Намери ми сътрудник от полицията, човек, с когото да се свържа, за да потвърди историята, и тогава ще отпечатам статията ти.

Да! От две дълги години чакаше да чуе тези думи.

— Къде?

Редакторът се ухили леко подигравателно.

— Не бъди алчна, госпожице... Кармайкъл, нали? Искam показания, които могат да бъдат потвърдени, и тогава ще говорим.

Е, това беше справедливо, реши Джоана. Не идеално, но справедливо. За секунда тя се зачуди дали да използва и другия си коз. Баща си. Но това нямаше да е честно — нито към Шмид, нито към самата нея. Тя събра снимките си и се намръщи леко, когато редакторът сложи ръка на първата — онази с тийнейджърите и трупа, направена секунди след падането.

— Не искам да ме съдят за фалшива информация — каза той спокойно, — но все още мога да използвам снимките. Те не лъжат.

Джоана стисна зъби.

— Нито пък аз. Ще се върна скоро.

Тя изскочи на улицата и се отправи с бърза крачка към полицията. Нямаше представа как щеше да си осигури сътрудник, но щеше да го направи. Съдбата ѝ бе изпратила страхотна история и тя щеше да се възползва от нея.

Неделя, 12 март, 12:30 на обед

Ейдън мразеше моргата. Дори в хубав ден вонята го караше да изтръпва. А днес не бе хубав ден. За никого от замесените в трагедията.

Той спря пред вратата и се вторачи в трупа на масата. Помисли си, че денят бе особено лош за Синтия Адамс. Ако бе извършила самоубийство, то някой я бе подтикнал да го направи. Това беше

сигурно. Някой систематично бе тормозил нещастната жена със снимки и подаръци. Всичко бе подписано с името „Мелани“. Мърфи смяташе, че Мелани е жената от снимката с ковчега, и Ейдън бе склонен да се съгласи с него.

Съдебната лекарка не го чу да влиза, тъй като съсредоточено разглеждаше ръцете на Синтия Адамс. За негов късмет бе покрила милостиво трупа с чаршаф. Ейдън се прокашля и Джулия Вандербек вдигна очи, скрити зад пластмасови очила. Детективът не разбираше как лекарката търпеше вонята, особено като се имаше предвид, че беше бременна. Уважението му към Джулия Вандербек нарасна.

— Звъняла си в участъка, нали? — попита той.

— Да. Къде е Мърфи?

— Прослушва гласовата поща на жертвата и гледа записите от охранителните камери във фойето на сградата.

Очевидно благодарността на портиера Макнълти не бе стигнала дотам, че да изключи всяка камера в кооперацията.

— Опитва се да разбере кой ѝ е занесъл лилиите — добави той.

Джулия кимна.

— Напомни ми за лилиите, преди да си тръгнеш — каза тя. — Но първо ще искаш да видиш токсикологичния резултат.

— Какво откри? — попита Ейдън, като протегна ръка към документа, който лекарката му подаваше над трупа на Адамс.

Бяха намерили седемнадесет шишета с лекарства в апартамента на Синтия. Четири от тях бяха предписани от доктор Тес Чикотели. Останалите бяха с имената на други лекари. Някои носеха дати още отпреди пет години.

Джулия се протегна.

— Имате късмет, че съм задължена на Мърфи. Нямаше да дойда тук посред нощ за когото и да е — въздъхна тя и седна на високото столче до операционната маса. — В урината ѝ нямаше следи от лекарства. Последната ѝ рецепта е за ксанакс, предписан от доктор Чикотели. Лекарството се използва против депресия и паника. И би трябвало да го открия в урината ѝ. Но вместо него намерих високо съдържание на ПСП.

Ейдън се намръщи.

— Може да е била наркоманка.

Съдебната лекарка се надигна.

— Ела тук. Искам да ти покажа нещо.

Тя го изведе от залата и го вкара в лабораторията. Тук миризмата бе по-поносима. Ейдън си пое дъх.

— Е, покажи ми.

Джулия изсипа няколко хапчета от две различни шишета върху лист хартия. Едно от шишетата бе от апартамента на Адамс. Другото бе с етикет от болнична аптека.

— Ксанаксът от аптеката е вляво, а хапчетата от апартамента на Адамс — вдясно — каза тя.

Ейдън се намръщи.

— Изглеждат съвсем еднакви.

— Някой е искал Синтия да си помисли точно това. Някой е извадил ксанакса и го е заменил с ПСП.

Ейдън се вторачи в нея.

— Някой е положил доста усилия.

— Да, искал е жертвата да не е на себе си и да е податлива на внушения.

Ейдън се замисли за снимките и примката в кутията за рози. За заредения пистолет, който бяха намерили в друга кутия за подаръци, напъхана в гардероба. За столчето на балкона, което не бе стояло там предишната седмица. За лилиите.

— Мамка му — изсумтя той.

— Точно така — усмихна се Джулия. — Ела обратно в моргата. Искам да ти покажа още нещо.

Той я последва и я загледа как вдига дясната ръка на Адамс. Дълбоки назъбени белези украсяваха вътрешността на китките ѝ.

— Опитвала е да се самоубие и преди — промърмори той.

— Поне веднъж.

— Намерихме зареден пистолет и примка в апартамента ѝ. Бяха в кутии за подаръци с малки златни картички, на които пишеше: „Ела при мен“.

Джулия въздъхна.

— Някой наистина е искал тя да се самоубие.

— Така изглежда. Е, каза ми да ти напомня за лилиите.

— Да. В ноздрите ѝ имаше полен от лилиите.

— Намерихме едно от цветята под възглавницата ѝ.

— Аха, това обяснява нещата. Не намерих следи от полен по ръцете ѝ.

— Може ли да го е отмила?

— Може би, но ти спомена, че сте намерили огромно количество лилии и тя би трябвало да има поне малко полен под ноктите, ако е държала цветята. Особено с нейните нокти.

Ейдън се вторачи в дългите кървавочервени нокти на жертвата.

— Значи не е докосвала цветята?

— Вероятно не.

— Някой ги е внесъл в апартамента ѝ.

Мобифонът на Ейдън иззвъня и той го извади от джоба си.

Беше Мърфи. Звучеше бесен.

— Къде си, Ейдън?

— В моргата. Какво има?

— Криминалозите идентифицираха отпечатъците от апартамента на Адамс.

Ейдън зачака, но Мърфи не каза и дума повече.

— И? — нетърпеливо попита Ейдън. — Какво откриха, Мърфи?

— Просто ела тук — рязко отвърна Мърфи. — Веднага!

Неделя, 12 март, 12:30 на обед

Тес наблюдаваше отражението си в огледалото до вратата. Хубавият фон дьо тен беше безценно нещо и бе успял да прикрие напълно тъмните кръгове под очите ѝ. Беше втората неделя от месеца, време за обяд с приятелите ѝ в бистро „Синият лимон“. След като бе преглеждала досието на Синтия Адамс в продължение на часове, а след това бе подремнала неспокойно, Тес се изкуши да се обади на приятелите си и да отмени обяда, но се въздържа. Не можеше да допусне загубата на пациент да промени живота ѝ. Знаеше го добре. Това бе постоянната лекция на приятеля ѝ Джон, на когото като хирург се случваше да загуби пациент на операционната маса.

Твърдо решена да не се предава, тя се издокара и положи усилия за косата и грима си. Дори махна етикета от новото червено кожено сако, което бе пазила за специален случай. Ейми щеше да си глътне езика, когато го видеше. Щеше да моли да го вземе назаем и Тес, както винаги, щеше да отстъпи. И като типичната сестра, която Тес никога не

бе имала, Ейми щеше да задържи якето, докато Тес не нахлуеше с взлом в гардероба ѝ, за да си го вземе обратно. Винаги ставаше така, още откак преди около двадесет години Ейми бе заживяла със семейство Чикотели.

Тес затвори очи и потръпна при мисълта за семейството си. Сигурно в момента бяха събрани около масата в старата къща във Филадельфия. В трапезарията вероятно е шумно и пренаселено. Само собственият ѝ стол стои празен в ъгъла. В духа на старите обичаи, с които почитаха и не позволяваха да потънат в забора мъртвите членове на семейството, столът ѝ щеше да си остане празен. Защото в очите на баща си Тес бе мъртва.

През повечето дни Тес успяваше да потисне мъката си. Днес обаче тя беше по-силна от обикновено, вероятно защото цяла нощ бе мислила за самотното съществуване на Синтия Адамс. Нямахте семейство. Нито близки приятели. Нямахте да липсва на никого след смъртта си. Това напомни на Тес, че с изключение на брат ѝ Вито, който се бе възпротивил на баща им, тя също вече нямаше семейство. А Вито бе толкова далеч. Чак във Филадельфия. Преди време се бе разделила с приятеля си, тъй като проклетият Филип се оказа долен тип, склонен към изневери.

Е, поне имаше приятели. Тес погледна към последната групов снимка, която си бяха направили в „Синият лимон“. Ейми и Джон. Робин, собственикът на бистрото. Джим, който ги бе напуснал наскоро заради хуманитарната си работа в Африка. Сърцето ѝ се сви, докато гледаше лицето му. Тес се надяваше, че Джим е здрав и в безопасност. След него бяха Джен и Ронда и останалите, които вероятно вече седяха в „Синият лимон“ и се чудеха къде ли бе тя.

Тес се обърна обратно към огледалото и начерви устните си с червило в цвят „страстно червено“. Този цвят подхождаше на якето ѝ и завършваше вида ѝ, с който се надяваше да събуди нечий интерес. И евентуално да предизвика някой привлекателен мъж да се заинтересува от нея. Любовният ѝ живот се нуждаеше от кръвопреливане. Или по-скоро от съживяване. Джон и това ѝ повтаряше. Тес наистина бе благодарна на приятелите си, но понякога ѝ се искаше всички да я оставят на мира.

Тя заслиза надолу по стълбите към фоайето, където господин Хюз стоеше на пост, както винаги. Видът му пооправи настроението ѝ.

— Добро утро, доктор Чик — поздрави я той.

— Добро утро, господин Хюз — усмихна му се тя. — Как сте? Старецът се засмя.

— Не мога да се оплача. Е, мога, ама Етел казва, че на никого не му се слуша — пошегува се той, после я огледа внимателно. — Не изглеждаш добре, доктор Чик. Пак ли си болна?

Тя вдигна куфарчето си, което бе по-тежко днес, тъй като вътре бе досието на Синтия Адамс.

— Просто съм изморена.

— Ригин каза, че си се прибрала късно и си плачела.

Ригин беше нощният портиер. Фактът, че я бяха обсъждали, я раздразни. Не беше тяхна работа в колко часа се е прибрала, нито в какво настроение е била. Но човек се лишаваше от уединение в замяна на безопасността. Знаеше го. Раздразнението ѝ се изрази само в лека въздишка.

— Добре съм, господин Хюз. Ще ми повикаш ли такси? Закъснявам.

Таксито бързо щеше да я откара до „Синият лимон“ и нямаше да ѝ се налага да търси място за паркиране.

Портиерът все още изглеждаше загрижен.

— Къде отиваш тази сутрин? Не, чакай. Днес е втората неделя от месеца, което означава „Синият лимон“.

Тя се намръщи, докато минаваше през отворената врата.

— Толкова ли съм предвидима? — усмихна се тя.

Навремето това не бе така.

— Мога да си сверявам часовника по теб — жизнерадостно отвърна Хюз, като замаха за такси. — „Синият лимон“ е втората неделя от месеца. В понеделник е болницата. Вечеря с доктора в сря... — Той млъкна и я погледна виновно. — Съжалявам.

— Няма проблеми.

Вечерите ѝ с доктора бяха минало, както и самият доктор. Мисълта за Филип все още я вбесяваше, но тя успя да пропъди болката и гнева и пристъпи към таксито. Подобни емоции не бяха здравословни, а и нямаше да променят миналото.

— Таксито няма да е необходимо — чу се глас зад гърба ѝ.

Тес се обърна и се озова пред студените сини очи от предишната нощ. Очи, които не бяха смекчили погледа си през деня.

— Детектив Рейгън — кимна тя, раздразнена, че Ейдън бе дошъл тук и нахлул в личния ѝ живот, с вид на човек, който контролираше целия свят.

Другото, което я ядоса, бе, че на дневна светлина детективът бе още по-привлекателен. И защо ли въобще обръщаше внимание на подобни неща?

— Как мога да ви помогна?

Мърфи застана до Ейдън. Двамата мъже закриваха гледката ѝ към улицата.

— Трябва да поговорим за Синтия Адамс, Тес — каза Мърфи.

— Досието ѝ е тук — потупа тя куфарчето си. — Честно казано, очаквах да се обадите още преди часове.

Тя отмести очи от каменното лице на Рейгън към престорено безизразното изражение на Мърфи и раздразнението ѝ бързо се смени с тревога. Нещо не беше наред. Тес все пак успя да запази хладнокръвие.

— В момента съм заета, господа. Имам обедна сбирка. Мога ли да ви се обадя, когато приключа?

Ейдън ѝ протегна мобифона си.

— Отменете я.

Тес бързо погледна Мърфи. В очите му не се долавяше познатата мекота.

— Какво става, Тод? — попита тя.

— Трябва да дойдеш с нас, Тес — отговори той. — Моля те!

— Ще ми сложиш ли белезници, Тод?

Рейгън отвори уста, но колегата му го изгледа предупредително и той я затвори.

— Тес, хайде просто да приключим с това. После всички ще можем да си продължим деня — каза той, като я хвана подръка и я поведе към вехтия си форд. — Моля те!

Тя се настани в колата и забеляза, че господин Хюз все още стои на тротоара, ококорил широко очи. Етел щеше да научи клюката още преди да стигнат до следващата пресечка.

— Мога ли да се обадя по телефона? — попита тя ледено, докато Мърфи се включваше в движението.

Той я погледна в огледалото за обратно виждане.

— На кой?

На кого, помисли си тя, но се сдържа и не го поправи.

— Искам да отменя срещата си, както детектив Рейгън толкова любезно помоли.

Рейгън се обърна и втренчи в нея разгневените си сини очи.

— Само едно обаждане — повдигна той вежди саркастично. — Благодаря ви за сътрудничеството, доктор Чикотели.

Тя стисна мобифона здраво и едва се сдържа да не го запрати по детектива, смутена от гневния блясък в очите му, който я накара да потръпне от желание.

— Няма проблеми, детектив Рейгън.

Тес се съсредоточи върху набирането на номера и се помъчи да пропъди каменното лице на Ейдън от главата си. Предишната нощ бе изпитала съчувствие към човека, който очевидно никога нямаше да забрави гледката, която представляваше последната жертва на Харълд Грийн. Но това бе преди той да започне да играе ролята на „лошото ченге“. Може да върви по дяволите.

Слава богу, Ейми отговори на третото позвъняване.

— Къде си? — попита тя без любезности. — Закъсняваш.

Тес чу шума в „Синият лимон“, както и разтревожения глас на Джон, който питаше какво става.

— Няма да мога да се присъединя към вас — каза тя официално. — Имам спешен случай.

— Тес — изсумтя Ейми, но сдържа обичайното си хленчене. — Всички решихме, че този момент ще е свещен за нас. Всички имаме спешни случаи с клиенти.

Тес погледна Ейдън предизвикателно.

— Не и такива — отвърна тя. — Ще дойда, ако мога, но засега започвайте без мен.

— Тес, чакай! — Джон грабна телефона от ръката на Ейми. — Снощи получих съобщението ти, но бях навън и се прибрах чак след три. Добре ли си?

Тя му се бе обадила да го помоли да я придружи на консултацията ѝ с пациентката, за която се надяваше да е жива.

— Добре съм. Проблемът бе решен.

Да, самата Синтия Адамс го бе решила. Леденият поглед на Ейдън ѝ помогна да сдържи потръпването си при спомена за окървавеното тяло на Синтия предишната нощ. В момента Синтия

сигурно лежеше в моргата, с окачен на крака етикет, но поне бе намерила някакво спокойствие.

— Джон, трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно — обеща тя и затвори телефона. — Едно обаждане, детектив — обърна се тя към Ейдън. — Точно както поискахте.

Очите му проблеснаха при саркастичната ѝ забележка.

— Благодаря.

— Кога ще ми кажете за какво става дума?

— Ще поговорим в участъка, докторе — отвърна Ейдън.

В участъка. Звучеше зловещо. Ченгето си играеше с нея. Е, скоро щеше да открие, че си е намерил майстора в нейно лице. Тя се обърна към доброто ченге.

— Мърфи?

Мърфи продължи да шофира, без да погледне към нея. За първи път Тес изпита известна тревога.

— Трябва да го направим според правилата, Тес — каза той накрая. — Ще говорим в участъка.

Неделя, 12 март, 1:25 на обед

Ейдън наблюдаваше Чикотели през едностранното огледало. Тя седеше, вторачена в него, макар да виждаше само собственото си отражение. Психиатърката бе седяла и от двете страни на огледалото достатъчно често, за да знае, че я наблюдават. Знаеше и какво ще последва, но дори не трепна. Очите ѝ не се отместиха от огледалото. Студенокръвна жена. Е, трябваше да си студенокръвен, за да извършиш това, което тя бе направила.

Ако тя го бе направила. А всички улики сочеха натам.

Невероятно. Абсолютно непрактично. По дяволите, почти невъзможно.

Мърфи бе сигурен, че не го бе извършила тя. Но Мърфи не беше напълно обективен, когато ставаше дума за доктор Тес Чикотели. „Трудно бе да го обвиниш“, призна си Ейдън. От другата страна на огледалото седеше страхотна жена в тесни черни дънки и черен пуловер, който прилепваше по извивките на тялото ѝ като ръкавица. Гъстата ѝ черна коса бе къдрава. Изглеждаше като съвременна

циганка, представяща се за „уважаван лекар“. Беше им казала, че отива на сбирка. Ха! Никой не ходеше на събрание, облечен по този начин.

По дяволите, никой от познатите му не се обличаше по този начин. Нито пък можеше да изглежда така, дори и да искаше. Ейдън стисна зъби, ядосан на себе си и на реакцията на тялото си при вида на това, което Чикотели криеше под консервативното си бежово палто. Беше заподозряна, независимо колко невероятно звучеше това. А ако се окажеше, че не е виновна, все пак си бе студенокръвна кучка. Фактът, че бе изключително сексапилна студенокръвна кучка, просто бе една от шегичките на съдбата, за които почтените мъже трябваше да бъдат нащрек.

До него Мърфи прокара ръце по лицето си.

— Тес има тъмни кръгове под очите. Изглежда е изкарала безсънна нощ.

— Също като нас — отвърна Ейдън рязко и погледна през рамо към лейтенанта, застанал до стената в малката стаичка и изкривил в гримаса украсеното си с посивял мустак лице. — Все още не си съгласен.

Лейтенант Марк Спинели поклати глава.

— Познавам Тес Чикотели от години. Добър човек е. Добър лекар. Може понякога да поставя диагнози, с които не сме съгласни, но не е способна да докара онази жена до пълна лудост.

— И да я бутне от балкона — промърмори Мърфи. — Хайде да приключваме с това.

Ейдън загледа как партньорът му влезе в стаята за разпити и се настани далеч от Чикотели. Тя го погледна за момент, после извърна очи към огледалото. Вече не изглеждаше студена. Очите ѝ блестяха разгневено. Чудесно. Гневът бе за предпочитане пред хладнокръвието и самоконтрола.

— Той е пристрастен — промърмори Ейдън, вторачен в безизразното лице на Мърфи.

— Всички сме пристрастни — отвърна Спинели раздразнено. — Всяко ченге в града е. Всички знаят за Харълд Грийн, но повечето хора не познават Тес. Влез в стаята и си свърши работата, Ейдън. Мърфи ще постъпи по същия начин.

— Ами ако не го направи?

Спинели въздъхна тежко.

— Тогава аз ще се намеся.

След обещанието на лейтенанта Ейдън влезе в стаята за разпити. Очите на Тес го проследиха, присвити и... опасни.

— Тук съм, детектив Рейгън. Точно както искахте. Наблюдавахте ме петнадесет минути. Кога най-после ще ми кажете какво става?

Той седна до нея.

— Разкажете ми за Синтия Адамс.

Чикотели примигна и си пое дъх. Очевидно искаше да си възвърне самоконтрола и постепенно успя. Ейдън я наблюдаваше впечатлен.

— Синтия Адамс бе сложна личност — най-после отговори Тес, приковала очи в Ейдън, напълно пренебрегвайки Мърфи. — Но сигурно знаете това, след като сте били в апартамента ѝ.

— А вие били ли сте? — попита Ейдън.

— Не. Никога не съм влизала в дома ѝ.

Жената лъжеше, без да ѝ мигне окото. Ейдън усети как мускулите на челюстта на Мърфи се стегнаха. Испита съчувствие към него, също и към Спинели. Очевидно държаша на Чикотели. Знаеше, че щеше да им е доста трудно. Е, аз ще го направя вместо тях, каза си той.

— Но сте ходили до апартамента ѝ, нали? — настоя той. — Били сте отвън?

Тес го изглежда изморено.

— Веднъж. Синтия бе пропуснала часа си и се тревожех за нея. Обадох се, но се включи гласовата поща, затова аз и партньорът ми, доктор Ърнст, отидохме да видим как е.

Чикотели работеше с доктор Харисън Ърнст от пет години. Лекарят, който наближаваше възрастта за пенсиониране, бе уважаван и известен. Ейдън знаеше за него, тъй като предишната нощ основно бе проучил Чикотели.

— Обичайна практика ли е да посещавате пациентите си? — попита той.

— Не. Но Синтия бе особен случай.

— Защо?

Тес наклони глава и склучи ръце в скута си. Изражението ѝ бе неразгадаемо.

— Държах на нея — отговори тя спокойно.

— Кога беше това? Имам предвид посещението ви — поясни Ейдън и забеляза как тя инстинктивно стисна зъби.

Въпросите му я дразнеха. Чудесно!

— Преди около три седмици.

— Тя обади ли ви се по-късно?

— Да.

— И?

— Записа си друг час.

Тес се включи в играта. Не можеше да не ѝ се възхитиш. Отговаряше само на зададения въпрос и не разкриваше нищо повече.

— Тя яви ли се в уречения час?

— Не.

Предпазливостта ѝ се смени с толкова силна тъга, че Ейдън се впечатли. Ако беше невинна, явно наистина бе държала на пациентката си. А ако беше виновна, бе страхотна актриса.

— Не се яви — промърмори Тес. — Обадох ѝ се и ѝ оставих ново съобщение, но тя не ми позвъни. Повече не съм разговаряла с нея.

Ейдън извади бележник от джоба си.

— Защо ви посещаваше госпожица Адамс?

Измореният поглед се завърна.

— Беше депресирана.

— Защо?

Чикотели затвори очи.

— Ако беше жива, нямаше да ви отговоря. Разбирате това, нали? Става дума за лекарска тайна.

— Но тя не е жива — спокойно отвърна Ейдън. — Лежи в моргата, изкормена по собствено желание.

Тес го погледна изумено и Ейдън забеляза възмущението ѝ, но тя бързо го прикри.

— Започнах да лекувам Синтия преди около година. Беше посещавала поне десетина други лекари, преди да дойде при мен.

Ейдън се сети за шишетата с лекарствата в шкафчето в банята ѝ. Толкова много лекари! А в крайна сметка Синтия бе загинала.

— Очевидно сте ѝ помогнали толкова много, че накрая се е самоубила — рязко каза той.

Очите на Тес проблеснаха, а Мърфи го изгледа предупредително. Чикотели извади папка от куфарчето си и я остави на масата.

— Синтия страдаше от силна депресия, предизвикана от тормоза, който е преживяла като дете. Баща ѝ я е изнасилвал, откакто навършила десет години до момента, когато избягала от къщи на седемнадесет — каза Тес и погледна Ейдън. — Предполагам, че в апартамента ѝ сте намерили следи от... сексуални крайности.

— Намерихме белезници и камшици. И няколко снимки.

Тес продължи да го наблюдава сериозно.

— Синтия се мразеше, мразеше и баща си. Понякога жертвите на сексуален тормоз се отдават на онова, което са мразели най-много. То се превръща в мания за тях. Случва се и да се пристрастят към секса. Синтия беше от прирастените. Правеше секс с колкото се може повече мъже в една нощ, а на следващия ден се мразеше и презираше. Обещаваше ми да спре, но положението се влошаваше все повече.

— Значи сте я лекували от прирастеност към секса? — попита Ейдън.

Тес поклати глава отрицателно.

— Не, лекувах я от депресия. Запознах се със Синтия преди около година в болницата, където се съвземаше от опита си за самоубийство. Беше си прерязала вените, както правят хората, които наистина искат да умрат. Ще намерите дълбоки белези на китките ѝ, ако вече не сте ги видели.

Ейдън се замисли за белезите, които бе видял. Стори му се пълна ирония фактът, че те бяха от малкото неща, оцелели след падането ѝ.

— Какво я е накарало да опита да се самоубие преди година, докторе?

— Казах ви. Омраза към самата себе си.

— Но тя сигурно се е мразела дълго време. Защо внезапно е решила да си пререже вените?

— По същото време е преживяла и друга травма.

Ейдън започна да се ядосва.

— И каква е била тя?

— Сестра ѝ се е обесила и Синтия я е намерила.

Детективът едва прикри възбудата си.

— Защо се е обесила? Сестра ѝ.

— Сестра ѝ е била по-малка от нея. Когато Синтия избягала от къщи, баща ѝ се прехвърлил върху сестра ѝ. Когато сестра ѝ пораснала, не можела да понесе ужасните спомени и се обесила.

Синтия изпитваше страхотно чувство за вина, задето бе оставила сестра си сама с баща им. Самоубийството на сестра ѝ напълно съсипа психиката ѝ.

— Как се казваше сестра ѝ, докторе?

Тес отвори досието и прегледа съдържанието му. Повечето страници бяха печатни, но няколко бяха изписани на ръка със стегнат, самоуверен почерк. Тя извади няколко от ръкописните страници и се вгледа в тях. Ейдън успя да разчете дата от април предишната година в горния ъгъл на страницата.

— Името на сестра ѝ е било Мелани. Самоубила се е... — Тес замълча и се вторачи в страницата. — Днес е точно една година от смъртта ѝ. О, Господи, трябваше да предвидя това!

Тя мъчително преглътна. За момент Ейдън бе готов да повярва, че Мърфи е прав. Колегата му разтърка лице с опакото на ръката си.

— Намерихме лекарства в апартамента ѝ. Много лекарства.

Тес вдигна очи към него, тъжни, лишени от гняв и враждебност.

— Предписах ѝ ксанакс.

— Съдебната лекарка намери ПСП в токсикологичната ѝ проба, Тес.

Чикотели поклати глава изненадано и присви очи.

— Употребявала е ПСП? Никога не съм забелязвала признаци за употреба на наркотици.

— Само от лекарствата, които вие сте ѝ дали — обади се Ейдън с прекалено кротък глас.

Тя се обърна и се втренчи в него. По високите ѝ скули се разля червенина.

— Какво, по дяволите, означава това?

Ейдън не отговори, а започна да подрежда на масата снимките, които бяха намерили в апартамента на Адамс предишната нощ. Забеляза как лицето на Чикотели пребледня.

— О, Господи! — прошепна тя и протегна разтрепераната си ръка към снимките.

Когато стигна до последната, представяща Мелани увиснала на въжето, приглушен хлип изскочи от устните ѝ, които в момента изглеждаха неестествено червени на фона на пребледнялото ѝ лице.

— Къде ги намерихте? — попита тя тихо.

Мърфи се вторачи в партньора си победоносно, сякаш искаше да му каже: „Казах ти!“, после посочи снимката с обесената жена.

— Тази беше до стъклената врата към балкона. Някои от другите са пристигнали по пощата без адрес на изпращача.

Вниманието на Тес все още беше съсредоточено върху снимките. Гласът ѝ звучеше като уплашен шепот.

— Кой би направил подобно нещо?

Ейдън повдигна вежди. И отново си помисли, че ако Чикотели бе невинна, наистина бе държала на пациентката си. А ако бе виновна, бе най-добрата лъжкиня, която някога бе срещал.

— Някои от снимките са били прикачени към имейли. Знаете ли имейл адреса на Синтия, докторе?

Тя се обърна към него и го погледна изморено.

— Да, имам го записан някъде. Това е един от стандартните въпроси във формулярите, които пациентите попълват — отговори тя и се обърна към Мърфи. — Защо?

Той стисна устни и каза на Ейдън:

— Пусни го.

Ейдън излезе от стаята и взе касетофона, който бе на пода отвън. Върна се, постави касетофона до Чикотели и натисна копчето.

— Синтия — каза детски глас, странно зловещ.

Тес потръпна, но продължи да слуша внимателно.

— Не се върна. Обеща, че няма да ме оставиш. Провери си имейла, Синтия.

Ейдън спря касетофона и издърпа снимката с ковчега от купчината.

— Съобщението беше оставено на гласовата ѝ поща. А снимката бе прикачена към имейла. Снощи подът на всекидневната на Синтия бе покрит с цветя като онези, с които е покрит трупът.

— Някой я е принудил да изживее отново смъртта на Мелани — бавно каза Чикотели, като затвори очи. — ПСП-то я е накарало да повярва, че чува призраци и всичко се случва наистина. Кой би направил подобно нещо? — повтори тя.

Кой ли наистина? Ейдън пусна касетата отново, като внимателно наблюдаваше изражението на лекарката. Не му се наложи да чака дълго. Още при първите думи тя отвори широко очи. Беше абсолютно шокирана. В очите ѝ се четеше ужас.

— Синтия, обажда се доктор Чикотели. Липсваш ми. Липсваш и на Мелани. Днес е една година. Днес е рожденият ѝ ден, Синтия. Мелани ти остави подаръци. Не е ли време да ѝ дадеш това, което иска? Не е ли време да удържиш обещанието си? Трябва да спазиш обещанието си, Синтия.

Ейдън спря касетофона и в стаята настъпи пълна тишина. Тес не проговори. Просто седеше и гледаше касетофона, сякаш бе кобра, готова да нападне. Ейдън сложи още две снимки пред нея — примката и пистолета.

— Това бяха подаръците от Мелани за Синтия — каза той равнодушно.

Той я загледа как сведе очи към снимките.

И започна да вярва, че Мърфи бе прав. Силният ѝ шок и изненада бяха абсолютно неподправени. Но пък жената беше наясно с човешкия ум. Знаеше точно как да изиграе подобна сцена. Нали?

— Тес — каза Мърфи дрезгаво. — Записите от охранителните камери във фойето в кооперацията на Синтия показват жена с черна коса и бежово палто и голяма чанта, която влиза в асансьора.

Той се поколеба за момент, после бързо довърши.

— Намерихме отпечатъци по кутиите, в които бяха въжето и пистолетът. Също и по шишето ксанакс.

Тес бавно вдигна очи към лицето на Мърфи.

— Чии отпечатъци? — попита тя, но ужасеният ѝ поглед показваше, че знае още преди да чуе отговора.

Мърфи преглътна тежко.

— Твоите, Тес. Твоите отпечатъци бяха на лекарството, въжето и пистолета. Съвпадат напълно с отпечатъците, които взехме от картичката ти.

Тя се облегна на стола си изморено, после вдигна очи към Ейдън със същото спокойно изражение, което бе видял снощи, след като Чикотели бе огледала трупа на Адамс на улицата.

— Мисля, че сега ще се обадя на адвоката си — каза тя. — Този разпит е приключен.

3.

Неделя, 12 март, 2:45 следобед

„Невероятно. Но реално. И се случва на мен. Синтия е мъртва. А аз седя от обратната страна на огледалото и за първи път в живота си имам нужда от адвокат.“

Тес се доверяваше само на един адвокат — най-добрата ѝ приятелка Ейми бе известна адвокатка по наказателни дела. Къде, по дяволите, беше тя? „Синият лимон“ се намираше на не повече от двайсет минути път от участъка, но Тес бе сигурна, че чакаше вече два пъти по-дълго. Едва успяваше да се пребори с желанието си да погледне часовника и упорито продължаваше да гледа напред.

Наблюдаваха я. Зад огледалото. Знаеше го така добре, както познаваше собственото си лице, което я гледаше оттам. Тод Мърфи и арогантният му партньор с каменното лице и студените сини очи. Тес не отклони поглед. Нека копелето да ме гледа! Нека да се чуди!

Мислеха я за виновна. Вярваха, че тя бе докарала Синтия Адамс до самоубийство. Мисълта за това я вбеси.

Дори Мърфи. Сърцето ѝ се сви, но очите ѝ останаха приковани в огледалото, свързани с ченгетата зад него. Можеше да се очаква от Рейгън, че ще бъде агресивен при подобни улики. Но Тод Мърфи? Фактът, че той дори за миг си бе представил такова нещо, я нарани.

Бяха приятели. Тази липса на доверие... никога не можеше да бъде заличена. Знаеше го от собствен опит. Доверието беше крехко нещо и само идиотите го раздаваха сляпо. А още по-големите идиоти се опитваха да го възстановят, след като веднъж бе загубено. Тес Чикотели не бе идиот.

„Нито пък съм разбита и смазана.“

Тя присви очи към огледалото и си представи Рейгън, застанал от другата страна, скръстил ръце пред широките си гърди. Детективът използваше добре физическото си надмощие. Тес се сети за начина, по който се бе навел към нея, докато слушаха записа. Бе очаквала, че той ще се опита да я уплаши. Е, не бе успял.

Но бе успял да я шокира. Това можеше да си признае. Да чуе собствения си глас как казва подобни ужасни неща... Да знае, че отпечатъците ѝ са върху предметите, послужили за психическия тормоз над Синтия... Тес все още бе шокирана, но гневът бе надделял над шока и я бе върнал към действителността.

Някой беше извършил всичко това. Някой бе организиран убийството на Синтия Адамс. И този някой искаше да я накаже за престъплението.

При това доста успешно. Тес никога не бе влизала в апартамента на Синтия. Никога не бе докосвала вещите ѝ. Никога не бе имала причина да докосва лекарствата ѝ. Никога не ѝ бе изпращала подаръци. И все пак отпечатъците ѝ бяха намерени там, както и запис на гласа ѝ.

Рейгън сериозно вярваше, че тя бе извършила това ужасно нещо. Не я бе обвинил с думи, но очите му говореха достатъчно.

Тихата въздишка на Тес отекна в безмълвната стая за разпити. Ейдън Рейгън се бе опитал да защити Синтия Адамс още миналата нощ, когато тя лежеше мъртва на тротоара. „Каква лекарка си, по дяволите?“ — бе попитал. И под яростта му се долавяше мъка и безпомощност. Мърфи бе казал, че партньорът му е добър човек. И добро ченге.

Тес се надяваше да е така. Надяваше се Ейдън да види, че уликите са фалшиви. Надяваше се той да успее да потисне предразсъдъка си относно това каква лекарка бе тя.

Гневът я съживи и тя сведе очи към снимките, които Рейгън бе оставил на масата. Вероятно детективът смяташе, че тя ще рухне под тежестта на собствената си вина и ще признае какво е извършила.

Съжалявам, детектив, няма да стане!

Тес взе снимката, която Мърфи бе намерил на пода на Синтия. Последната снимка, която нещастната жертва бе получила. Бе чувала от нея историята за самоубийството на Мелани. Много пъти. Мелани бе заплашвала, че ще се самоубие, но Синтия не бе повярвала. Точно преди една година Синтия бе отишла в апартамента на сестра си, за да я заведе на вечеря по случай рождения ѝ ден. И я бе намерила мъртва. Увиснала на въжето, със закачена на бялата си блуза бележка. Тес придърпа снимката и я завъртя леко, за да елиминира отражението на лампите.

А, ето я. Бележката, закачена върху блузата на Мелани. Значи снимката бе направена, преди полицията да свали трупа от въжето. Кой я бе направил? Ченгетата? Не приличаше на полицейска снимка. Синтия? Надали. В полицейския доклад пишеше, че тя била изпаднала в нервна криза, когато ченгетата се появили в апартамента на сестра ѝ. Самата Мелани в опит да отмъсти на сестра си? Възможно бе, особено като се имаше предвид, че Мелани бе определила точния час, в който Синтия да отиде да я вземе. Сякаш бе планирала тя да я намери обесена. Може да бе нагласила фотоапарата да я заснеме минути след смъртта ѝ.

Но кой би могъл да се сдобие със снимката? Кой би могъл да знае толкова много за миналото на Синтия? Пациентката ѝ бе подчертала нуждата от пълна поверителност, притеснена, че слух за сексуалните ѝ изстъпления би могъл да ѝ коства службата в престижната фирма за финансово планиране. Синтия не би споделила нищичко от тази информация доброволно.

Кой би желал смъртта на Синтия? И защо? Най-сериозният въпрос обаче бе защо престъпникът искаше да накисне Тес.

Тя въздъхна и се предаде на желанието си да погледне часовника. Седеше сама от шестдесет и три минути. Къде, по дяволите, беше Ейми?

Ейдън стоеше от другата страна на огледалото и я наблюдаваше. След първия момент на пълен шок Тес си бе възвърнала самоконтрола.

Вратата зад него се отвори и Ейдън усети миризмата на канела и силен цигарен дим. Горкият Мърфи, дъвчеше канелена дъвка от четири месеца — откакто бе отказал цигарите. Но стресът от последните няколко часа го бе върнал към вредния му навик.

— Цялата кутия ли изпуши, Мърфи? — попита Ейдън.

— Половината — изкашля се Мърфи. — Как е тя?

— Изглежда, успя да се съвземе.

Тес бе седяла вторачена в огледалото, излъчваща смесица от спокойствие и предизвикателност, в продължение на цял час. Ейдън можеше и трябваше да я пусне да си отиде. Знаеше го. Не разполагаха с достатъчно доказателства, за да я задържат. Това бе сигурно. Но все пак той стоеше неподвижен на мястото си.

Наблюдаваше я, както и тя го наблюдаваше.

Вълнуваше го. Не можеше да го отрече. Не допускаше, че на света има мъж, който би могъл да не се развълнува от нейната външност. Той поне определено се вълнуваше. Но в реакцията му имаше нещо повече от възхищението от външността. У Тес се долавяше спокойно достойнство, което го впечатляваше.

Тя е психиатър, напомни си той. Обучена е да крие емоциите си. Обучена е да чака дълго и търпеливо. Също като ченгетата. Да, той самият имаше нещо общо с доктор Чикотели. А това не му харесваше.

От другата страна на огледалото Тес внезапно въздъхна и отпусна рамене за момент. Сведе очи към снимките и спокойно отмести настрани онези с обезобразеното тяло на Синтия. После се съсредоточи върху онази с обесената сестра на Адамс. Черните ѝ вежди се склупиха замислено, докато я разглеждаше.

— Защо ме използваш? — промърмори тя тихо, но полицаите все пак я чува.

— Добър въпрос — промърмори Ейдън в отговор.

— Знаеш, че тя не е виновна — тихо каза Мърфи.

Ейдън се намръщи.

— Все още не знам нищо, Мърфи. Нито пък ти. Но ти благодаря, задето ми даде възможност сам да стигна до извода. Можеше да се направиш на началник и да я пуснеш да си ходи.

Ако Ейдън бе на негово място — старото и опитно ченге, вероятно щеше да постъпи по същия начин.

— Защо не я пусна?

Мърфи въздъхна.

— Може би защото не бях напълно сигурен, преди да видя лицето ѝ, след като изслуша записа. Тес е ядосана и на двама ни, но аз я нараних и тя няма да ми го прости лесно. Адвокатът ѝ да не би да идва от друга планета?

— Очаквах, че ще е тук още преди половин час. Името на адвокатата ѝ е Ейми Милър.

Мърфи се скова едва забележимо.

— Познаваш ли я? — попита Ейдън.

— Срещал съм я — лаконично отвърна Мърфи. — Не съм работил преди с нея.

Ейдън върна вниманието си върху Чикотели, която все още разглеждаше снимките съсредоточено. Беше ги оставил при нея с надеждата, че те можеха да нарушат спокойствието ѝ, но сам не си вярваше много.

— Готов съм да призная, че тя вероятно не е убийца, Мърфи. Но е възможно да е била шокирана, ако не е очаквала да я заловим.

— Вярваш ли си?

— Не. Мисля, че е прекалено умна, за да извърши всичко това. Но разполагаме с улики, които сочат обратното, и не можем просто да ги пренебрегнем. Какво каза прокурорът?

Обаждането до щатския прокурор Патрик Хърст бе извинението на Мърфи да излезе от стаята, но Ейдън подозираше, че колегата му също така бе искал да избегне мрачния поглед на Тес Чикотели. И да изпуши половин кутия цигари.

— Объркан е — невесело се засмя Мърфи. — Патрик също я познава и не може да повярва, че е виновна. Искан солиден мотив. И повече доказателства, че е било извършено престъпление.

Ейдън се намръщи.

— Една жена е мъртва. Откога това не е престъпление, по дяволите?

Вратата зад тях се отвори, пропускайки студен въздух и аромат на скъп парфюм в малкото помещение, последвани от тридесет и няколко годишна жена в делови тъмносин костюм. Русата ѝ коса беше вдигната на кок. Малки диаманти украсяваха ушите ѝ. Зелените ѝ очи гледаха строго, а устата ѝ не се усмихваше, което ѝ придаваше доста кисел вид.

— Никой не е бутнал мъртвата жена от балкона, следователно няма престъпление — каза тя. — Аз съм Ейми Милър, адвокат на доктор Чикотели, и възнамерявам да я изведа оттук. Още сега — каза Ейми, после замълча и примигна към Мърфи. — Познаваме се, нали?

Мърфи кимна.

— Аз съм детектив Мърфи. Това е партньорът ми, детектив Рейгън. Запознахме се миналата година в болницата, госпожице Милър.

Тя присви очи замислено, след което ги разтвори широко, познала ченгето.

— Ти седеше до леглото ѝ! — извика тя и поклати глава учудено. — Познаваш я! Как въобще можеш да повярваш, че Тес има нещо общо с това? Трябва да се засрамиш! Защо не си някъде навън да търсиш човека, наистина принудил тази жена да се самоубие? А това със сигурност не е била Тес Чикотели. А сега, ако ме извините, бих искала да поговоря с клиентката си — добави Ейми, като погледна многозначително към бутона на стената. — Насаме.

Мърфи натисна бутона и изключи високоговорителя.

— Защо ли аз самият не се сетих за това? — промърмори той саркастично. — Да намеря истинския убиец. Мамка му.

Ейдън наблюдаваше как Милър се облегна на масата, а Чикотели разгневено посочи часовника си. После се обърна към Мърфи, очаквайки обяснение защо бе седял до леглото на Чикотели в болницата, но партньорът му поклати глава изморено.

— Не сега. Прибирам се у дома да поспя малко. Утре можем да проверим сейфа и да се опитаме да разберем кой е искал смъртта на Синтия Адамс.

Ейдън остана в стаята още минута, загледан в Тес и адвокатката ѝ. Милър говореше и задаваше въпроси, но Чикотели посочи огледалото. Адвокатката погледна през рамо раздражено, после стана и блокира гледката на Ейдън. Разбира се, всеки адвокат се опитваше да защити клиента си. В това нямаше нищо странно. Изненадващото бе близостта на Мърфи с Чикотели, която явно бе много по-сериозна, отколкото партньорът му признаваше. Ейдън се зачуди дали колегата му бе имал интимна връзка с психиатърката. Никога не бе чувал истории за любовния живот на Мърфи, нито за бившите или настоящите му приятелки.

Възможно бе, а тази мисъл го притесни. Зад небрежното на пръв поглед поведение на Мърфи се криеше дълбока загриженост за хората, особено за мъртвите. Но пък тихите води са най-дълбоки, обичаше да повтаря майката на Ейдън. А подходящата жена можеше да намери тази дълбочина за... привлекателна.

Ейдън стисна зъби и загледа как Чикотели събра снимките на спретната купчина. Представи си как мъжка ръка гали съблазнителните ѝ извивки. Ръката на Мърфи. Картинката никак не му хареса.

Тес събра нещата си и напусна стаята за разпити, придружена от адвокатката си. Не се изненада, когато го видя от другата страна на огледалото, а това също не му хареса.

— Детектив — каза тя със спокойния глас, с който бе говорила предишната нощ. — Знам, че сте били в съда на делото на Грийн и знам какво мислите за мен. Да ви кажа, че грешите, няма да свърши работа.

Гласът ѝ го накара да настръхне. Той удържа на погледа ѝ и кимна.

— Права сте, доктор Чикотели. Няма да свърши работа. Трябва да проучим внимателно всички улики, с които разполагаме. Заради Синтия Адамс.

— Тес — дръпна я за ръката адвокатката. — Да вървим.

— Не, Ейми, почакай.

Тес отмести очи настрани за момент, после го погледна изпитателно и... тъжно. Това го обърка.

— Детектив Рейгън, някой е искал Синтия да умре, но това не съм аз. Моля ви...

Неочаквано тя го хвана за ръката. Сърцето му заби лудо и му се стори, че в стаята не достига въздух. Не можеше да откъсне поглед от тъмните ѝ очи.

— Разберете кой го е направил — прошепна тя гневно. — Използваха ме, за да наранят една от пациентките ми. Синтия умря с мисълта, че се е побъркала. Както и че аз съм я изоставила. Знам какво мислите за мен. Но снощи бяхте развълнуван заради Синтия. Моля ви, накарайте убиеца да си плати за стореното.

После ръката ѝ изчезна, както и самата тя. Ейдън остана вторачен в гърба ѝ. И учуден.

Неделя, 12 март, 3:30 следобед

Камбанката в асансьора извънтя и още преди вратите да се отворят напълно, Тес профуча през тях в лобито на участъка, като дишаше учестено. Ейми я последва с по-бавна крачка. Тесният задушен асансьор бе върхът в отвратителния ден. Тес погледна към стъклената врата, която водеше към улицата. Още една минута. След миг щеше да е вън от участъка и...

Тес отблъсна протегнатата ръка на Ейми и пхна собствените си ръце в джобовете на палтото си.

— Остави ме да седя в стаята за разпити в продължение на цял час, за да отидеш до вас да си сложиш проклетия костюм? — изсъска тя.

Ейми повдигна вежди и успя да си предаде едновременно обиден и достоен вид.

— Мислех, че е по-разумно да се появя в образа на адвокат, а не на евтина проститутка.

Тес закопча палтото си с треперещи ръце.

— Не приличам на проститутка — процеди тя през зъби, после видя как устата на Ейми се изкриви в лека усмивка и осъзна, че приятелката ѝ бе постигнала целта си.

В продължение на няколко секунди Тес не бе мислила за мрачната стая с двупосочното огледало, нито за обвиняващите очи на Ейдън Рейгън. Нито за Синтия Адамс, която лежеше мъртва в моргата. Нито за факта, че собствените ѝ отпечатащи бяха открити на място, където никога не бе ходила. Тес въздъхна тежко.

— Яд те е, защото открих червеното сако преди теб.

Ейми се засмя.

— Права си. В „Мейси“ ли го откри?

— „Маршал Филдс“, шестдесет процента намаление.

Ейми се ухили още по-широко.

— И ще ми позволиш да го взема назаем?

— Разбира се. Защо не? Стига ти да ми дадеш черния си пуловер.

Тес подмина гишето за информация, без да обръща внимание на любопитния поглед на дежурния сержант. Беше влязла в участъка между двама мрачни детективи, а сега излизаше, придружена от известна адвокатка по наказателни дела. Мамка му. Не бе нужно да си гений, за да събереш две и две. До края на смяната слухът щеше да се разчуе из целия участък. Тес знаеше, че на никое ченге нямаше да му пука ни най-малко за неприятностите ѝ. Вместо това щяха да поздравят Рейгън и Мърфи, че са се потрудили психиатърката да си получи заслуженото.

Ейми я хвана подръка и я побутна към вратата.

— Новия ми кашмирен пуловер? — попита тя, но гласът ѝ бе престорено жизнерадостен и Тес знаеше, че приятелката ѝ се прави на

ударена заради любопитните подслушвачи. — Гърдите ти са по-големи от моите. Ще го разтегнеш.

Опитите на Ейми да я развесели само влошиха още повече настроението ѝ. Положението беше изключително сериозно. Когато всичко това се разчуеше, репутацията ѝ на психиатър щеше да пострада тежко, също както и практиката и пациентите ѝ. Тес въобще не се съмняваше, че историята щеше да се разчуе. В града нямаше ченге, което да не заподскача от радост при мисълта, че практиката ѝ е съсипана. След случая „Харълд Грийн“ полицаите се бяха погрижили договорите ѝ с прокуратурата да не бъдат подновени. А да я видят обвинена и съдена? Това щеше да е глазурата на тортата.

— Не бъди егоистка, Ейми — кисело отвърна тя. — Черният ти пуловер не само ще ме топли, но и ще отива на черните затворнически райета. Е, те поне правят фигурата по-слаба.

— Тес, престани — промърмори Ейми. — Сега положението изглежда лошо, но ще се справим. Ще видиш. Хайде да хапнем нещо. Не си яла днес, нали?

— Не.

Мърфи ѝ бе предложил сандвич, докато чакаше Ейми, но тя му бе отказала. Стомахът ѝ бе прекалено свит, за да яде, а и бездруго не би приела помощ от Тод Мърфи. Никога вече.

— Е, ще те заведа у нас и ще ти приготвя супа.

Мисълта за супата на Ейми накара Тес да потръпне от отвращение.

— Не, благодаря. Просто ме заведи у дома. Ще се оправя.

Ейми прехапа устни.

— Тес, ако не ядеш, отново ще се разболееш.

Тес усети как кръвта ѝ закипява, но потисна гнева си. Ейми имаше добри намерения.

— Ще ям, обещавам. А сега ме остави на мира.

— Докторе? Доктор Чикотели?

Тес спря. Не искаше да говори с жената, която бе извикала името ѝ, но тя бе застанала пред стъклената врата, блокирайки пътя ѝ. Беше млада, може би на около двадесет и пет години. Широки сиви очи и тесни очила. Дълга руса плитка висеше над едното ѝ рамо. На брадичката си имаше лека трапчинка. Провлеченият глас издаваше южнячка. А блясъкът в очите на момичето казваше „репортер“.

Започна се, помисли си Тес и се зачуди кое ли от ченгетата бе пренебрегнало неприязънта си към пресата и бе насъскало тази пираня по нея.

— Казвам се Джоана Кармайкъл. Отразявам историята на Синтия Адамс за „Бюлетин“. Снощи бяхте на сцената на самоубийството. Можете ли да коментирате мнението на полицията, че падането на госпожица Адамс е било предизвикано?

Ейми протегна ръка пред Тес.

— Без коментар — изръмжа тя. — Отстъпете от пътя! Веднага!

Тес погледна замислено очите на младата жена и незабавно взе решение. Джоана Кармайкъл не беше в течение, че са я разпитвали, защото в противен случай щеше да ѝ зададе съвсем различен въпрос. А когато историята се разчуеше, нямаше да е лошо да има добронамерен човек в собствения си ъгъл.

— Дайте ми визитната си картичка — каза тя. — Ако има какво да споделя, ще ви се обадя.

Кармайкъл зарови в джоба си и извади картичката си.

— Благодаря ви — искрено каза тя.

Навън Тес вдъхна дълбоко студения свеж въздух. Сивото небе бе почти същия цвят като очите на репортерката. Мисълта за очи я накара да си припомни сините очи на Ейдън Рейгън.

Беше свободна да се прибере у дома. Докато седеше в стаята за разпити, въобще не си позволяваше да мисли за другата възможност. Бе съсредоточила емоциите си в студения гняв, който я бе поддържал през цялото време, докато чакаше Ейми и усещаше погледа на Ейдън през огледалото. Гневът бе по-безопасно чувство от страха. Но сега, застанала под мрачното небе, внезапно я обзе ужас.

Кошмарът не бе приключил.

— Трябва да се прибере у дома — промърмори тя. — Имам работа.

4.

Неделя, 12 март, 6:30 вечерта

Ейдън изскочи изпод студения дъжд и нахлу в топлото перално помещение на родителите си. Съблазнително ухание подразни обонянието му. Сигурно беше свинското печено, което майка му приготвяше за неделните вечери. Той подуши въздуха доволно. И пай!

Дано да е черешов пай, пожела си Ейдън, докато сваляше мокрото си палто. Грабна избеляла хавлия от коша и бързо избърса косата си, преди да влезе в кухнята, където майка му стоеше до мивката и зареждаше миялната машина. Ако се съдеше по количеството чинии, къщата очевидно бе пълна с хора.

Поиска му се и той да бе присъствал на вечерята. Бе изминало доста време от последното събиране на цялото семейство в неделя следобед. Всички бяха прекалено заети със собствения си живот.

Бека Рейгън вдигна очи и широка усмивка озари лицето ѝ. По някаква неясна причина това накара сърцето на Ейдън да се свие. Пред очите му се появи Синтия Адамс, просната мъртва на улицата, чу и гласът на Тес Чикотели. „Синтия няма роднини“ — бе казала тя. Нямаше майка, която да се усмихне, когато дъщеря ѝ се прибере у дома. Имаше само чудовищни спомени за отвратителния ѝ баща, който я бе изнасилвал неведнъж. След това Ейдън се сети за убийството на детето, което бе разследвал, преди да поеме случая на Синтия. Шестгодишно момченце, убито от собствения си баща. След като Чикотели и адвокатката ѝ си тръгнаха от участъка, Ейдън посети майката на момченцето. Тя знаеше къде се крие бащата и го предпазваше от закона. А не бе успяла да запази детето си.

Отказваше да разбере подобна психика, за да запази разума си здрав. Затова се съсредоточи върху гласа на собствената си майка, изпълнен с топлина.

— Ейдън! Чудех се кога ще се появиш.

Ейдън я целуна по бузата.

— Здравсти, мамо. Остана ли нещо за ядене?

Тя го огледа внимателно от горе до долу. Добре познат поглед. Същият, с който поглеждаше баща му, когато се прибираше след безкраен ден из улиците. След дългата си служба в полицията като детектив сега Кайл Рейгън заслужено се наслаждаваше на пенсията си.

Майка му избърса ръцете си и го погали по бузата. В очите ѝ се четеше разбиране. Нямаше да му зададе въпроси за работата, освен ако самият той не заговори за нея. Това бе едно от нещата, които той най-много харесваше у майка си и което не бе успял да открие у друга жена. А господ знаеше, че се бе опитвал. Е, вероятно точно заради това на тридесет и три години още не бе женен.

— В хладилника има чиния с печено. Паят все още се охлажда — отговори Бека Рейгън и се усмихна. — Идваш точно навреме, както винаги.

Той се усмихна изморено.

— Чудесно.

— Главата ти е мокра, момче. Ще се разболееш от пневмония.

Ейдън отвори хладилника.

— Навън вали, мамо. А на път за вкъщи камарото започна да ми прави номера.

Тя въздъхна.

— Няма смисъл да ти казвам, че трябва да си купиш нормална кола, нали?

Той се ухили и седна до кухненската маса.

— Камарото има двеста и деветдесет конски сили.

Майка му завъртя очи, свикнала с отговора му.

— Баща ти има инструменти в гаража. Изяж си вечерята и после отиди си поправи бракматата.

— Вече го направих — отговори той с пълна уста.

След като Ейдън омете всичко в чинията, майка му я остави в миялната и му донесе нова, пълна с огромно парче пай.

— Изпусна Шон, Рут и децата. Ейб и Кристен са още тук — каза тя. — Баща ти се опитва да научи бебето какво е разстояние.

Петнадесетмесечната му племенница, Кара. Кръщелницата му. Най-после брат му Ейб бе намерил истинско щастие.

— Знам — засмя се Ейдън. — Джипът на Ейб е заел целия частен път и трябваше да паркирам на улицата. Къде е Рейчъл?

Шестнадесетгодишната му сестра растеше прекалено бързо за неговия вкус.

— У една приятелка. Ще се прибере в девет. Мисля, че си има сърдечни проблеми, но не е споделила нищо. Може би ти ще имаш повече успех, ако поговориш с нея.

Ейдън изсумтя.

— Да говорим за момчета? О, не. Ако бях на мястото на татко, щях да я държа заключена в стаята ѝ, докато навърши двадесет и пет. Тогава никой няма да се тревожи за проблеми с момчетата.

— Навремето и ти беше от момчетата.

— Точно това имам предвид.

Майка му отпи замислено от кафето си.

— Миналата седмица видях майката на Шели във фризьорския салон.

Ейдън стисна челюсти. Шели Сейнт Джон бе забранена тема за разговор.

— Мамо, днес не е подходящ ден за подобни разговори.

Бека кимна.

— Знам. Но не исках да чуеш новината от някой друг и да те свари неподготвен. Шели ще се омъжва.

Преди щеше да се почувства наранен. Но сега изпита само отвращение.

— Знам.

Майка му се изненада.

— Знаеш? Откъде?

— Изпрати ми покана за сватбата.

Поканата бе последният шамар от многото, които му бе ударила. Шели бе страхотен майстор в предателството и ударите с нож в гърба.

— А сега да забравим за това, моля те.

Бека въздъхна.

— Изяж си пая, преди брат ти да разбере, че съм го нарязала заради теб.

— Прекалено късно — изръмжа Ейб откъм вратата. — По дяволите, Ейдън, омиташ всичко по пътя си.

— Който не внимава, губи — ухили се Ейдън.

Ейб изсумтя, взе си чиния и седна до масата.

— Какво става с теб? — попита той. — Целият си мокър.

Бека остави каната с кафе между тях.

— Вали, Ейб — каза тя и Ейдън се усмихна въпреки проблемите си.

Брат му не се усмихна.

— Не си спал, нали? Още ли работиш по случая с момченцето на Морис?

Ейдън поклати глава.

— Двамата с Мърфи прекарахме целия следобед вчера в опити да намерим онзи боклук — бащата, но проклетото копеле се е скрило някъде. А след полунощ ни натовариха с нов случай и цял ден бяхме заети с него.

Ейб се намръщи.

— Единственият случай снощи бе с някаква самоубийца.

Ейдън се съсредоточи върху десерта си.

— Не беше истинско самоубийство.

— Как така може да не е истинско самоубийство? — полюбопитства Бека. — Все едно да кажеш, че някоя жена е малко бременна.

— Коя е бременна? — извика снаха му Кристен, като влезе в кухнята, с бебе с червени къдрици в ръцете.

Кристен присви очи към остатъка от пая, после погледна мъжа си.

— Хей!

— Говори с мама — сви рамене Ейб и протегна ръце към бебето.

— Коя е бременна? — повтори Кристен, като се настани до масата.

Ейб започна да друса бебето на коленете си.

— Никоя. Ейдън поел случая със самоубийщата снощи.

Кристен се намръщи.

— Тежка нощ.

Снаха му знаеше всичко за трудните случаи. Беше прокурор и всекидневно се сблъскваше с трупове.

Ейдън въздъхна.

— Не знаеш и половината. Жената била лекувана от психиатърка, която...

Той замълча, когато Ейб и Кристен се спогледаха многозначително.

— Тес Чикотели — безизразно каза Кристен. — Значи ти си я затворил в стаята за разпити днес. По дяволите, Ейдън.

Ейдън се вторачи в брат си и снаха си. Кристен изглеждаше бясна, а Ейб съсредоточено се мъчеше да върже панделката в къдравата коса на Кара.

— Откъде знаете? — попита той.

— Шефът ми се обади следобед. Разказа ми основното и ме помоли да се заема със случая и да поговоря с ченгетата, които са я разпитвали. Казах му, че не мога да го направя. Работя с Тес от години. Приятелки сме.

— Ти и всички други — изсумтя Ейдън раздразнено, като си помисли, че проклетата жена имаше повече съюзници от НАТО. — Никой друг ли не седя в съдебната зала, когато тя оневини Харълд Грийн за убийствата на малките дечица и ченгето?

Кристен застина.

— Тя не го оневини, Ейдън.

— Кристен, ти не беше там — отвърна той мрачно. — Но аз бях.

— Не бях на делото. Но знаех добре какво ставаше. Тес дойде при мен, разкъсвана от мисълта за това, което трябваше да направи. Знаеше, че то щеше да има лоши последствия за нея. Никога нямаше да свидетелства за невменяемостта на Грийн, ако не бе напълно убедена. Не е такъв човек. Днес си прекарал часове с нея. Сигурно си го разбрал.

Ейдън се размърда неудобно на стола. Все още не бе абсолютно сигурен какво бе видял следобед.

— Тя е психиатър, Кристен. Може да накара хората да видят онова, което тя иска да видят.

Кристен бутна чинията си настрана.

— Тес е психиатър, а не вещица. Губиш си времето, Ейдън. Разбери кой е искал смъртта на жената. И открий кой мрази Тес достатъчно, за да я въвлече в тази гнусна история — посъветва го Кристен, като се надигна от стола. — Ще откриеш, че списъкът е много по-дълъг, отколкото си мислиш.

Ейдън уморено разтри слепоочията си.

— Кристен, моля те.

— Молиш ме какво, Ейдън? Молиш ме да погледна настрана, докато ти действаш предубедено? Не мисля така. Знаеш ли, че Тес

Чикотели бе лишена от договорите си с прокуратурата благодарение на ченгетата?

Той се сети за мерцедеса, който Тес шофираше снощи.

— Не знаех за това, но не ми се стори материално притеснена.

Кристен се вбеси.

— А знаеше ли, че тя едва не си загуби живота, защото някакво ченге не реагирало достатъчно бързо, за да я предпази от смахнатия кретен, който се нахвърлил върху нея в стаята за разпити?

Ейдън потръпна.

— Не, не знаех.

— Попитай Мърфи. Той може да ти разкаже какво стана. Тес Чикотели си е платила повече от достатъчно за това, че постъпва правилно. Няма да седя спокойно и да те оставя да я обвиниш в шибано престъпление, което не е извършила. Няма начин да го е направила и ти го знаеш не по-зле от мен!

Бека ахна, а Ейдън примигна, шокиран от грубата дума, която по принцип не беше от речника на снаха му. Ейб бързо вдигна ръце и покри ушите на Кара.

— Каза неприлична дума — бавно промълви той. — Пред бебето.

Кристен стисна устни. Трепереше, а бузите ѝ бяха зачервени.

— Съжалявам за ругатнята, Ейб. Но не съжалявам за нищо друго от казаното. Поговори с Мърфи, Ейдън. А после направи списък с всички престъпници, които Тес е помогнала да бъдат изпратени в затвора. И след това ме погледни в очите и ми кажи, че сред тях няма човек, който да инсценира подобно престъпление, за да я накара да страда.

— Кристен — промърмори Ейб. — Успокой се. Ейдън ще открие какво е станало — въздъхна той и залюля бебето в скута си. — Ще поемеш случая, нали?

Кристен поклати глава отрицателно.

— Не. Не мога да съм напълно обективна, когато става дума за това. Мисля, че цялата история е ужасно несправедлива. Патрик се съгласи да поеме случая — обясни тя и погледна Ейдън изпитателно. — Освен ако следователите не я освободят от отговорност.

Ейдън отвърна на погледа на снаха си. Досега не знаеше случай да е грешила относно човек, в чиято невинност е убедена. Тя повече от

всеки друг можеше да го убеди в невинността на Чикотели.

— Преди да си тръгна от службата, помолих хората в архива да ми направят списък с престъпниците, срещу които е свидетелствала. Утре сутрин ще го имам.

Кристен въздъхна.

— Благодаря ти.

— И ще разпитам Мърфи за... смахнатия, който се е опитал да я нарани.

— И който успя — тихо добави Кристен. — Проучи Тес, Ейдън. Ще видиш, че грешиш.

— Надявам се да е така, Кристен. Но при всички положения ще си свърша работата.

Тя повдигна вежди.

— Разчитам на това.

Неделя, 12 март, 8:30 вечерта

Чикотели си беше у дома и се чувстваше в безопасност. И се виждаше ясно през прозореца. С бинокъл, разбира се. Бинокълът бе важен инструмент. Никога не излизай от къщи без него. Хората биха забелязали пистолет или нож, но никой няма да обърне внимание на човек, който се разхожда по улицата с бинокъл на врата. А ако някой все пак се интересува, винаги можеше да получи отговор, че бинокълът е за наблюдение на птиците.

Да бе! Досадни дребни пискливи същества. С изключение на хищните птици, които безмълвно летяха в небето и се спускаха върху нищо неподозиращите си жертви, протегнали острият си нокти, за да разкъсат плътта им. Хищните птици бяха достойни за възхищение.

Неподозиращата жертва седеше в трапезарията си и работеше на лаптопа си. Слушалки покриваха ушите ѝ. От време на време вдигаше глава, за да погледне през прозореца към прострянния отдолу град. Интересна работа. Повечето хора, които живеяха нависоко, никога не се замисляха, че докато гледаха навън, някой спокойно можеше да наблюдава тях самите. Беше толкова лесно. А в момента и доста отегчително.

Чикотели не беше в затвора. Разочароващо, но това можеше да се очаква. Все още много хора вярваха достатъчно в нея, за да я защитят

срещу абсурдните обвинения. Сигурно се съмняваха, че има мотив. По това време на следващата вечер полицията щеше да разполага с мотив и броят на защитниците й щеше да намалее.

Но за всеки случай щеше да има и друго.

Леко докосване на програмирания бутон накара телефона да зазвъни. Никол вдигна при първото позвъняване.

— Ало? — дрезгаво каза тя.

— Какво, по дяволите, си направила с гласа си?

Очакваше, че една актриса ще полага повече грижи за гласа си. Звучеше сякаш бе плакала. Никол бе слаба. Трябваше да я наблюдава внимателно. Май трябваше да посети малкия й брат отново, за да си осигури сътрудничеството й.

— Надявам се, че все още си в състояние да изиграеш ролята си.

Никол се прокашля.

— Няма проблеми. Добре съм.

— Дано да е така. Инвестирах много време и пари в гласа ти, Никол. Моля те, не забравяй, че здравето на брат ти зависи само от теб.

— Какво искаш? — процеди тя през зъби.

— Бъди на ъгъла на Осма улица и Мичиган авеню в единадесет. И донеси перуката.

Последва кратко мълчание, после Никол прошепна уплашено:

— Каза, че няма да имаш нужда от мен няколко дни.

— Промених решението си. В единадесет, Никол. Двамата с теб ще посетим господин Ейвъри Уинслоу.

Лицето на Уинслоу с тъжни кучешки очи гледаше от снимката, поставена отгоре на купчината. Лицето на малкия Ейвъри Джуниър бе следващото. Горкият господин Уинслоу, изгубил синчето си по този начин. Чувството му за вина бе разбираемо. Идеята да потърси помощта на психиатър бе разумна. А фактът, че този психиатър бе доктор Чикотели, го бе обрекъл.

Ейвъри Уинслоу бе подготвян вече цели три седмици. Апартаментът му бе напълно готов. Беше дошло време за второ действие.

Горкият господин Уинслоу. Наистина не беше лично. Не срещу него. Но Чикотели... тя беше различен случай. Съвсем личен.

Скоро щеше да е мъртва. Но първо щеше да страда.

Неделя, 12 март, 11:30 вечерта

Прекалено късно! Закъснях прекалено много! Рефренът се повтаряше в главата на Тес отново и отново, докато си проправяше път през тълпата. Не можеше да види нищо над високите мъже. Високи и тъмнокоси. И ужасно ядосани.

Ядосани на мен. Тя мина покрай последния и спря. Синтия Адамс лежеше в краката ѝ. Мъртва. Един от мъжете се наведе, извади сърцето на Синтия от разкъсаното ѝ тяло и го протегна към нея.

— Вземи го! — нареди той, а сините му очи проблеснаха в нощта.

— Не, не! — отстъпи тя назад.

Сърцето още биеше и от него капеше кръв по бледото лице на Синтия. Внезапно очите ѝ се отвориха и се вторачиха в нищото. Мъртви и празни.

Тес се обърна и писъкът ѝ замря. Замръзна на мястото си. Полиция. Идват за мен. Навсякъде се виждаха униформи. Обвиняващи очи. Бягай! Събуди се и бягай!

— Тес, по дяволите! Тес, събуди се!

Тя чу ужасен писък и осъзна, че излизаше от собственото ѝ гърло. Тес вдигна глава от масата в трапезарията. Очите ѝ бяха широко отворени, но зрението — все още замъглено. Примигна и видя някакво лице. Познато лице. Кафяви очи, руса, късо подстригана коса. Пръсти, които сваляха слушалките от ушите ѝ. Силни ръце на лицето ѝ. Живи и топли.

Джон. Джон беше тук. Беше права. Нямаше да я пипнат. Не и днес.

Пулсът ѝ все още бе ускорен, но поне успя да си поеме дъх.

— Господи, Джон!

Джон Картър задържа лицето ѝ в ръцете си. Сръчните му пръсти на хирург галеха нежно бузите ѝ и я чакаха да се успокои. Тес кимна и се облегна на стола. Джон взе друг стол, настани се и я загледа внимателно.

— Добре съм. Просто сънувах кошмар.

— Аха — изсумтя той, като притисна пръсти към каротидната ѝ артерия и започна да брои.

— Добре съм — повтори тя. — Просто лош сън.

— Пищеше толкова силно, че се чуваше в коридора. Изкара ми акъла. Добре че имам ключ от апартамента ти. Иначе щях да се обадя на ченгетата — потръпна Джон. — Звучеше, сякаш те изкормваха.

Тес се дръпна рязко назад.

— Това не е смешно, Джон.

— Не възнамерявах да се шегувам — отвърна той, като свъси вежди. — Сигурно е бил страхотен кошмар. Какво стана?

Тес се изправи и се ядоса, когато краката ѝ се подкосиха.

— Защо си тук?

— Тревожех се за теб. Извика Ейми, а после не се обади да ми кажеш, че си добре. Звънях ти цял следобед, но ти не отговаряше, затова реших да се отбия тук, след като смяната ми приключи.

— Изключих телефона, за да мога да поспя.

— Но не спиш.

Беше опитала няколко пъти. Проклетият кошмар непрестанно я будеше. Но доколкото знаеше, поне преди не бе пиццала.

— Всъщност точно сега спях.

— Аха. На масата, положила глава върху лаптопа. Какво става, Тес?

Джон я загледа внимателно. Тя направи предпазливо стъпка към кухнята, после още една.

— Ейми не ти ли разказа?

— Не. Каза само, че си закъсала някъде, а тя ще те отведе у дома и ще те настави в леглото. Но явно има нещо повече, нали?

— Тайна между адвокат и клиент. Значи Ейми може да пази тайни. Радвам се да го чуя.

Тес стигна до хладилника и отвори вратата с разтреперани ръце.

— Ще пийна чаша вино. Искаш ли?

Джон я последва и застана до вратата.

— Не. За какво говориш? За какви тайни между адвокат и клиент? Ейми каза, че колата ти се е развалила.

— Ейми е проявила дискретност, тъй като я наех като адвокат.

Тес намери тирбушона, благодарна, че имаше с какво да заангажира треперещите си ръце.

— Очевидно съм заподозряна.

Джон се намръщи.

— В престъпление ли?

Тес се засмя нервно и издърпа тапата от бутилката.

— Да, в сериозно престъпление, Джон. Би ли налял виното? Ръцете ми още треперят.

Джон напълни чашата ѝ и Тес я изпи на три шумни глътки.

— Още — протегна чашата си тя.

Той се подчини безмълвно. Тес отнесе чашата си в трапезарията и седна на стола си.

— Една от пациентките ми се самоуби миналата нощ.

— Затова ли ми се обади снощи? Имам предвид обаждането, в което ми каза, че искаш да те придружа някъде.

— Да, но това бездруго щеше да се случи, така че не се чувствай виновен. Седни, скъпи. Ще ти разкажа една история.

Джон се настани удобно и Тес му разказа всичко — дори за обвиняващите сини очи на Ейдън и за младата репортерка в участъка.

В продължение на няколко минути Джон не проговори, накрая изсумтя.

— Това е лудост.

Тес се засмя.

— Предполагам, че думата е подходяща — каза тя и чукна чашата си в бутилката, която приятелят ѝ бе оставил на масата. — Още. Моля!

Той ѝ сипа четвърта чаша.

— Обвиниха ли те?

— Не още. Но няма да е лошо да не пътуваш извън града. Може да имам нужда от теб като свидетел относно характера ми.

Джон се намръщи.

— Не е смешно, Тес.

— Не се шегувах. Имам си сериозни неприятности — отвърна тя, като посочи купчината касети. — И в никоя от тях няма никаква следа. При никой от сеансите ни Синтия не е споменавала определен човек. Пет часа слушах касетите и записах всяка казана дума.

Джон въздъхна замислено.

— И какво следва сега?

Тес сви рамене.

— Първо ще си довърша виното. После трябва да поспя. Наистина да спя. Надявам се, че виното ще ме накара да заспя достатъчно дълбоко, за да не сънувам същия кошмар отново. Утре ще

отнеса записите на Рейгън. После, ако през нощта той не открие нищо, за което да ме арестува, ще отида на работа в болницата. Нямам представа какво ще стане след това.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Тес се ухили накриво и потупа бутилката.

— Вече го направих. Четири чаши.

— Тес — предупредително я изгледа той. — Имах предвид дали смяташ, че е разумно да предадеш тази информация на детектива. Той може да е от онези ченгета, заради които прекратиха договорите ти.

— Може и да е. Но все пак той и Мърфи са единствената ми надежда да разрешат случая. Ако го прецакат, ще отнеса нещата по-високо. Спинели все още ме харесва. Но засега ще сътруднича на детективите — каза тя, като се облегна и затвори очи. — Джон, някой е убил Синтия Адамс. Все едно я е бутнал от балкона. Ако мога да помогна на Рейгън да разбере, ще си върна живота обратно.

Тя се помъчи да се изправи, благодарна на силните му ръце.

— А сега трябва да поспя.

Тес се облегна на рамото му и тръгна към спалнята си. Засмя се, когато Джон я бутна на леглото и ѝ свали чорапите. Надигна се на лакти и му се ухили. Беше хубав мъж и се носеха слухове относно опитността на ръцете му извън операционната. Но бяха само приятели. Не съществуваше никакво сексуално привличане. След Ейми той бе най-близкият ѝ приятел. И при това имаше сериозна връзка. Но все пак тя не се сдържа и го подкачи:

— В спалнята ми не е имало мъж от дълго време, Джон. Сигурен ли си, че не искаш да останеш?

Той ѝ се усмихна.

— Съблазнително предложение, Тес. Но какво ще каже Робин?

Тя затвори очи.

— Не се тревожи. В безопасност си. Кажи на Робин, че не съм ти се нахвърлила.

Тес се сгуши и въздъхна, когато Джон я погали по главата. Започна да се унася.

— Заспивам сама. Отново.

Ръката на Джон се поколеба.

— Тес.

Тя отвори едното си око. Изражението на Джон бе изпълнено с болка. Сърцето ѝ се сви от копнеж. „Виното е виновно“, каза си тя. Защото отдавна не ми пука за онзи изневеряващ мръсник. Спеше без Филип Паркс вече повече от година. Не ѝ липсваше. Не ѝ пукаше какво става с него. Просто ѝ се искаше да си има някого. Е, утре щеше да има достатъчно време да се самоанализира. Особено ако Рейгън наистина я арестуваше.

— Добре съм, Джон. Прибирай се при Робин. Само заключи вратата и не пускай Бела навън.

Котката на Тес чу името си, скочи на леглото и се сви на възглавницата ѝ, мъркайки доволно.

— Обади ми се утре, Тес.

Сънят идваше. Най-последно.

— Добре — промърмори тя.

5.

Понеделник, 13 март, 7:40 сутринта

„Даниъл Морис, шест години и два месеца. Причина за смъртта — задушаване. Влакната, намерени в белите му дробове, съвпадат с влакната от дунапренена възглавница.“ Мамка му!

Ейдън захвърли доклада на съдебния лекар на бюрото си и едва успя да преглътне горчивата жлъч, която се надигна в гърлото му. Гнусното копеле, бащата на Даниъл, бе задушил детето си с възглавница, а после бе скършил врата му и го бе хвърлил надолу по стълбите, за да прикрие престъплението си. Ейдън изскърца със зъби. А майката поддържаше версията на отворителния си съпруг. Това още повече влошаваше нещата. Ейдън затвори очи и си пое дълбоко дъх. „Успокой се! Няма да получиш правосъдие за детето, ако си загубиш разсъдък.“ Чувахе гласа на Мърфи наум, успокояващ и мек, точно какъвто бе, когато стояха и наблюдаваха как съдебният лекар прибираше малкото трупче в черен чувал в петък вечерта.

По дяволите! Ейдън преглътна и стисна устни. Очите му засмъдяха. „Мисли за нещо друго“, заповяда си той. Каквото ще да е. Синтия Адамс и Тес Чикотели. Днес щеше да спази обещанието, което бе дал на Кристен. Да се съсредоточи върху Адамс и да открие кой може да е желал смъртта ѝ. Щеше да посети брокерската къща, където бе работила, да разбере с кого се бе виждала. Щеше да поеме по следата на лилиите. Все някой сигурно помнеше човек, купил толкова много цветя, и...

— Детектив?

Гласът го стресна и го накара да подскочи. Тес Чикотели стоеше до бюрото му и го гледаше загрижено. Пулсът му, който едва се бе успокоил, запрепуска отново. За миг единственото, което Ейдън чувахе, бе туптенето в собствените му уши. Постепенно обаче успя да се успокои и да огледа лекарката.

Днес бе облечена като делова жена. Бежовото палто бе праметнато през ръката ѝ. Тесните джинси и червеното кожено сако

бяха изчезнали, заменени с консервативен елегантен костюм — графитеносив панталон и сако. Косата ѝ вече не бе буйна и къдрава, а изправена и стегната на кок. Гримът ѝ бе почти незабележим. Яркочервеното червило липсваше. Единственото цветно нещо бе червен копринен шал, небрежно вързан около врата ѝ. Ботушите с тънки високи токчета се бяха превърнали в ниски обувки, лъснати до блясък. Изглеждаше като слязла от корицата на „Бизнес дама на годината“. Ако Ейдън не бе видял със собствените си очи буйната циганка вчера, никога не би повярвал, че подобна трансформация е възможна.

Но консервативна или не, студена кучка или не, заподозряна или не, тя беше много привлекателна. А това означаваше, че Тес Чикотели е опасна жена и трябва да бъде много внимателен.

— Доктор Чикотели. Не чух камбанката на асансьора.

Тя изтърпя изпитателния му поглед, без да протестира.

— Да, качих се по стълбите, детектив Рейгън. Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано — тихо каза тя. — Имам визитация тази сутрин, но първо исках да оставя това при вас. Не възнамерявах да се кача тук, но дежурният сержант ми каза, че сте тук, и ме изпрати горе. Предполагам, че още не бе чул новината.

Ейдън я покани да седне на стола до бюрото му.

— Искате ли кафе? — предложи той.

— От вашата кана? — подсмихна се тя и Ейдън откри, че въпреки усилията, които полагаше да не се поддаде, наистина бе очарован от нея. — Не, благодаря, детектив — добави тя, после извади кафяв плик от куфарчето си.

— Прекарах цяла вечер, записвайки последните си пет сеанса със Синтия Адамс. Мислех, че могат да ви бъдат полезни в разследването на смъртта ѝ.

Не беше очаквал подобно нещо. Ейдън взе плика и изсипа съдържанието му на бюрото си. Купчина напечатани страници, придружени от пет касети.

— Записвате сеансите си?

— Не всичките. Само с определени пациенти и само с тяхно позволение.

— Значи Синтия Адамс ви даде позволение?

— Отначало не. Когато започнахме да се виждаме, тя отричаше по-странните аспекти от поведението си. Но ми разказваше разни епизоди.

— За връзките ѝ.

— Връзки за по една нощ — поправи го тя. — А на следващия сеанс отричаше всичко. Убедих я да ми позволи да записвам сеансите, за да може да се увери сама в онова, което е разказвала — обясни Чикотели и лицето ѝ се помрачи. — Синтия беше... съсипана. Но това определено ни помогна да се съсредоточим върху истинските проблеми.

Въобще не бе очаквал Тес да е такава. Е, вероятно Кристен не би се изненадала, нито пък Мърфи или Спинели.

— Имате предвид депресията ѝ?

— Да. Синтия трябваше да започне да я контролира, тъй като влияеше на останалото ѝ поведение.

— Например на опита ѝ за самоубийство преди една година.

— Да, също и на сексуалните ѝ изстъпления. Това беше пристрастеността ѝ. А вероятно и начин да контролира мъжете и собственото си тяло едновременно.

— Защото баща ѝ я е изнасилвал.

— Да. Синтия рядко водеше в дома си един и същи мъж.

Ейдън взе страниците и започна да ги преглежда.

— Кой ѝ се е молил?

— Няколко души. Подчертах имената на хора, за които знаех, че са настоявали, но Синтия никога не ми каза фамилиите им. А подозирам, че си измисляше до известна степен и малките им имена.

— Как тогава знаете, че въобще ви е казвала истината?

Чикотели въздъхна. Изглеждаше изморена.

— Едно от лекарствата ѝ причинява известна токсичност на черния дроб, затова трябваше да си прави редовни кръвни проби. Черният ѝ дроб не бе увреден, но изследванията показаха, че се бе заразила от трипер от някой от еднократните си любовници. И бе заразила бог знае колко още хора. Според закона трябваше да докладвам за нея в здравното министерство. Говорих с госпожица Тъгъл, която отговаряше за нейния случай. Споразумяхме се аз да ѝ съобщя за заболяването ѝ, както и за това, че съм докладвала за нея — въздъхна Чикотели. — Синтия побесня. Развика се, че ще загуби

работата си в брокерската къща. Това беше предпоследният ни сеанс. Зарече се, че никога вече няма да ме посети.

— Но сте имали още един сеанс.

— Да. Синтия се бе събудила с мъж, когото не помнеше да е сваляла.

— Не е имала контрол върху него.

— Точно така. И това я уплаши достатъчно, за да се върне при мен. Смених лекарството ѝ и тя трябваше да се върне след една седмица за нова проба. Но не се появи.

— И тогава отидохте в апартамента ѝ.

— Да, но тя не си беше у дома или поне не отвори — отговори Чикотели. — Отпечатъците ми са на звънеца, може би и на касата на вратата, но дори не докоснах бравата, детектив. А и заведох един колега с мен, в случай че по-късно има проблеми.

Беше казала същото и вчера, по време на разпита.

— Винаги ли постъпвате така? Да водите колеги?

— Да. Винаги. Или водя някого с мен, или не отивам — отвърна тя и затвори очи. — С изключение на събота вечер. Никой от обичайните ми придружители не бе на разположение.

Ейдън извади бележника си.

— На кого се обадохте миналата нощ, докторе?

Тес отвори очи.

— Първо звъннах на Харисън Ърнст, партньора ми, но не си беше у дома. После се обадох на Джонатан Картър, но и него го нямаше. Той е хирург в областната болница. Няма да говори с вас. Добър приятел е и в момента е ядосан заради всичко това.

Ейдън записа името му, като прогони бързо неочакваната си ревност. Значи Тес бе приключила с Мърфи и сега ходеше с този Картър. Не че това имаше значение. Да бе!

— Разкажете ми за телефонното обаждане в събота вечер.

— Обадиха ми се в дванадесет часа и шест минути в полунощ. Снощи проверих телефона си, но номерът бе отбелязан като непознат. Можете да проверите телефонната ми разпечатка, ако искате. Звучеше като мобилен телефон, леко неясна връзка. Жената, която се обади, бе млада.

— Колко млада?

— Не хлапе, но не и на средна възраст. Не си каза името. Спомена само, че била съседка на Синтия. Помоли ме да отида там, тъй като Синтия стояла на парапета и заплашвала да скочи.

Ейдън се намръщи.

— Каза ви, че Адамс заплашвала да скочи?

— Мисля, че това бяха точните й думи. Защо?

— Защото имам свидетели, които твърдят, че Синтия не е говорила с никого. Просто отишла до края на балкона, завъртяла се и скочила.

Лицето на Чикотели се стегна почти незабележимо. Ако не я бе наблюдавал внимателно, щеше да го пропусне. Не я бе наблюдавал внимателно в събота вечер. Тогаваше прекалено ядосан и бе приел, че безизразното й лице говори за студенина и равнодушие. Не биваше да съди за нещата прибързано.

— Как мислите, че отпечатъците ви са се озовали в апартамента на Адамс, докторе?

Тя бавно поклати глава.

— Не знам. Напрегнах си мозъка докрай, за да открия някакво обяснение — отговори тя и погледна часовника си. — Трябва да отида на визитация, детектив Рейгън. Ето визитката ми. Написах номера на мобифона си на гърба, но няма да е у мен, докато не приключа с визитацията. Ако имате нужда отново да поговорите с мен днес, секретарката ми ще може да ме открие.

Тес се изправи и затегна шала около врата си. Поколеба се за миг, после прикова очи в неговите.

— Не искам да изглеждам любопитна, детектив Рейгън, но видях доклада на съдебния лекар, който четяхте, когато влязох. За малкото момченце.

Ейдън присви очи. По бузите му се разля червенина.

— Това не е ваша работа, докторе.

— Знам. Просто исках да ви кажа... съжалявам. Свидетел сте на прекалено много ужаси в работата си. Предполагам, че това ви кара да се ядосвате, въпреки желанието ви.

Тя го освобождаваше от отговорност. Ама че ирония.

— И вие виждате доста — отвърна той.

Усмивката й беше тъжна.

— Не е същото. Няма деца. Опитах се да работя с деца, жертви на тормоз, но не можах. Просто не можах — призна тя, като наклони глава. — Това ви учудва.

Ейдън се раздразни, че толкова лесно може да бъде разгадан.

— Малко. Да.

— Нямате доверие на психиатрите.

— Докторе, вие си имате вашата работа, а аз — моята.

Тес изкриви устни.

— А това означава: отивайте да лекувате болните и ми се разкарайте от главата. Добре, детектив.

Чикотели облече палтото си. Ужасно му се прииска да ѝ помогне, но успя да се въздържа.

— Ще се свържа с вас, ако си спомня още нещо. А вие ще ме уведомите, ако отпечатъците ми се появят още някъде, нали?

Ейдън се усмихна.

— Ще го направя. Благодаря ви, че дойдохте. И... снаха ми ви изпраща много поздрави.

Тя кимна.

— Кристен е добра приятелка. Кажете ѝ много поздрави и от мен.

Чикотели тръгна по коридора към стълбището, но спря. Мърфи стоеше там, пхнал ръце в джобовете си и смръщил вежди.

— Тес, не очаквах да те видя тук.

— Не възнамерявах да се качвам — отвърна тя, като се опита да го подмине, но Мърфи я хвана за ръката.

— Съжалявам, Тес — извини се той. — Дори не трябваше да си го помислям.

От другия край на стаята Ейдън долови студенината в гласа ѝ. Видя отново жената, която бе седяла в съдебната зала и бе изрекла думите, помогнали за освобождаването на убиец. Тес внимателно освободи ръката си.

— Наистина не трябваше. Оставих ви материал за четене. Приятен ден, Тод.

След тези думи Тес изчезна и остави Мърфи с протегнатата ръка и мрачно лице.

Мърфи се завъртя на пети, отпусна се на стола си и се вторачи в бюрото за минута, преди да види доклада на съдебния лекар за малкия

Дани Морис. Преглътна тежко и каза:

— Мамка му. Ама че шибан начин да започнеш деня.

Ейдън донесе кафе и за двама им и седна на крайчеца на бюрото му.

— Мърфи, разкажи ми какво е станало между теб и Чикотели.

Кристен ми спомена за някакво нападение миналата година.

Партньорът му стисна чашата си здраво.

— Навън е студено.

— И тук беше студено преди няколко минути.

Мърфи изсумтя.

— Така си е, мамка му — въздъхна той и се облегна удобно. — Две седмици след като Тес свидетелства в съда за Харълд Грийн, я помолих да прецени друг заподозрян.

— Това трябва да е било, преди тя да загуби договора си с прокуратурата.

Мърфи го изгледа сериозно.

— Да. Типът, когото Тес трябваше да прецени, бе лош актьор, убил хазайката си и болния ѝ съпруг, който бил на легло. Твърдеше, че е шизофреник, но ние смятахме, че е бил само надрусан. Адвокатът му се канеше да пледира невменяемост.

Мърфи замълча за момент и поклати глава.

— Вкараха го в стаята, окован с белезници и с вериги на краката. Тес седеше колкото се може по-далеч от него. Аз бях арестувал мръсника, затова стоях от другата страна на огледалото заедно с Патрик Хърст от прокуратурата. В стаята имаше надзирател и бяхме спокойни. Надзирателят гледаше Тес... — Мърфи отклони очи настрани и направи измъчена гримаса. — Гадно копеле. Гледаше я, сякаш я мразеше. Нали разбираш?

— Да, знам — потвърди Ейдън и изпита срам заради собствените си чувства предишния ден. — Какво направи той?

— Седя спокойно известно време, после се нахвърли върху Тес — отговори Мърфи и остави кафето си на бюрото. — Уви веригата си около врата ѝ и заплаши, че ще го прекърши.

Ейдън потръпна.

— И как постъпи надзирателят?

Партньорът му цъкна с език.

— След миг се намеси, но огромният мръсник вече бе заковал Тес. Нахлух в стаята след по-малко от петнадесет секунди, но той вече я бе ранил. Завъртя я и удари главата ѝ в циментовата стена, после започна да я души. Никога няма да забравя погледа ѝ. Беше сигурна, че ще умре.

— И ти издърпа престъпника от нея?

— Аз, колегата от прокуратурата и още двама надзиратели. Тес вече бе припаднала. Онова копеле ѝ беше счупило ръката и черепа. Около врата ѝ има белег от веригата.

Ейдън се сети за шала около врата ѝ тази сутрин. Помисли си за ръцете на убиеца, стиснали гърлото ѝ, и побесня.

— И ти отиде и седя при нея в болницата?

— Да. Обадих се на брат ѝ, който пристигна от Филадельфия. Върнах се на следващия ден, за да я видя как е, и започнахме да си говорим. Всъщност тя не можеше да говори. Трябваше да пише, тъй като копелето бе повредило гласните ѝ струни. Но след няколко дни успя да проговори. Напомняше ми на малката ми сестра, нахакана колкото си иска. И станахме... приятели.

— Все още ли?

Мърфи повдигна вежди.

— Какво? Дали ми напомня на сестра ми? Да — потвърди той, като се отпусна назад и огледа лицето на Ейдън замислено. — Напомня ли ти и на теб на сестра ти, Ейдън?

Той се зачуди дали да излъже, после реши, че няма смисъл.

— Не.

Мърфи се засмя леко.

— Е, проклет да съм.

— Спомени го отново и ще бъдеш.

— Защо? Тя не е извършила престъплението и ти го знаеш. Ще научим истината и тогава ще си наясно с чувствата си.

— Няма значение, Мърфи.

Наистина нямаше. Жени като Тес Чикотели бяха недостъпни и опасни за него. Ейдън се протегна и извади лист от принтера.

— Това са всички цветарници в радиус от десет километра от апартамента на Синтия Адамс. Реших, че трябва да проверим дали някой е купил голямо количество лилии напоследък.

— Дай ми половината.

Мърфи изчака колегата му да седне и добави:

— Тя не е обвързана.

Ейдън застина, както набираще първия номер.

— Какво?

— Необвързана е. Беше сгодена, но вече не е.

„Забрави за това“, заповяда му здравият разум. Но чувствата му не бяха съгласни. Ейдън се вторачи в партньора си, който вече бе набрал първия номер в списъка си. Развълнуван и поради тази причина вбесен, Ейдън звънна в пет цветарници, после затръшна слушалката.

— Защо?

— Какво защо? — учуди се Мърфи.

— Знаеш много добре, мамка му — изсъска Ейдън. — Не бъди задник.

Мърфи го погледна усмихнато.

— Тес скъса с годеника си две седмици преди сватбата. Откри, че ѝ е изневерявал.

Ейдън невярващо поклати глава. Явно той и Тес Чикотели имаха повече общо помежду си, отколкото си бе представял.

— Значи е бил пълен идиот.

— Съгласен съм. Откри ли някакви лилии?

— Рози, карамфили. Не и лилии. Поне не в количеството, което видяхме в апартамента на Адамс.

— Вероятно ги е купил от десетина различни места. Да продължим да звъним до десет часа. После ще отидем в брокерската къща, където е работила Синтия.

— Добър план.

Понеделник, 13 март, 8:30 сутринта

Тес изръмжа и пусна чадъра си, за да извади мобифона от джоба си. Звънеше вече за трети път през последните три минути. Някой определено държеше да се свърже с нея. Номерът ѝ показва, че този някой бе секретарката ѝ.

— Да, Дениз? — каза тя по-рязко, отколкото искаше, и се намръщи, когато кракът ѝ хлътна в една дупка на тротоара и подгизна до глезена.

Тес се скри под козирката на болницата, потръпна и отърси мръсната вода от дясната си обувка, която вероятно бе вече съсипана. Противна сутрин, студена и дъждовна. И напълно отговаряше на настроението ѝ.

— Какво става? — попита тя по-спокойно.

— Тази сутрин имаше няколко обаждания, доктор Чик.

По гърба на Тес пробяга ледена тръпка, която нямаше нищо общо със студения дъжд. Тя успя да сдържи ругатните, която напираше на устните ѝ, и попита:

— От кого?

— Няколко репортери. Един от „Трибюн“, друг от „Канал 8“. Искат коментар за историята в днешния „Бюлетин“.

Остра болка прониза главата ѝ.

— „Бюлетин“, а? — повтори тя и си припомни сивооката млада жена с дълга руса плитка. — Позволи ми да отгатна. Джоана Кармайкъл, нали?

— Не. Авторът е Сайръс Бремин, но... да. Името на Кармайкъл е на снимките. Значи още не си видяла статията?

Снимки. Болката в главата ѝ се усили.

— Не. Много ли е зле?

— Да, наистина е гадна. Освен това имаш две обаждания от доктор Фенуик от щатския борд по лицензирането. Искане да му се обадиш незабавно. — Дениз бързо изрецитира номера. — Обясних му, че тази сутрин имаш визитации, но той настоя.

Стомахът на Тес се сви, но успя да запомни номера.

— Някакви други обаждания?

— Госпожа Браун има пристъпи на дива паника. Отпратих я при доктор Грайс. Господин Уинслоу се обади три пъти. Настояваше да се види само с теб и с никой друг. Звучеше истерично, затова го записах за три часа.

— Благодаря.

Тес прибра телефона в джоба си. Сърцето ѝ биеше ужасно силно и ѝ се струваше, че ще изскочи от гърдите ѝ. Тя се огледа бързо наоколо. На отсрещната страна на улицата имаше няколко автомата за вестници.

Пресече на червено, спечелвайки си доста ругатни, съпроводени със свирене на клаксони. Извади вестника от автомата с разтреперани

ръце. Беше на първа страница.

Дъждът се сипеше като из ведро по непокритата ѝ глава, но Тес не можеше да помръдне. Собственото ѝ лице я гледаше от първа страница, изложено до кошмарните снимки на Синтия Адамс, просната мъртва на улицата. Заглавието накара сърцето ѝ да се качи в гърлото. „ИЗВЕСТНА ПСИХИАТЪРКА, ОБВИНЕНА ЗА САМОУБИЙСТВОТО НА ПАЦИЕНТКА“.

Мобифонът ѝ звънна и тя отговори с треперещ глас.

— Чикотели.

— Тес, аз съм, Ейми. Видя ли „Бюлетин“ тази сутрин?

— Да.

— Къде си, Тес?

Тес се върна в действителността и подтиквана от свиреп гняв, запрати вестника в най-близкото кошче за боклук. Стегна се и си припомни, че трябваше да посети пациентите си, вместо да си губи времето в дъжда.

— В болницата съм — отговори тя и отново тръгна да пресича, като този път изчака да светне зелено.

Не се пазеше от дъжда, тъй като бездруго вече бе мокра до кости.

— Сега трябва да си проведе визитацията, Ейми, но изглежда после ще се наложи да се изправя пред щатския борд за лицензиране. Мисля, че ще имам нужда от адвокат.

— Каж ми кога и къде, и ще бъда там.

— Благодаря — отвърна Тес трогната.

Понеделник, 13 март, 8:30 сутринта

— У дома съм.

Джоана Кармайкъл вдигна очи от спортната страница и едва не се задави с попарата си. Гаджето ѝ стоеше наред всекидневната, подгизнал от дъжда, стиснал купчина вестници в едната си ръка и огромен букет от жълти цветя в другата. На лицето му бе изписана широката усмивка, която се появяваше обикновено само след секс.

— Какво си направил, Кийт?

— Сувенири.

Той стовари цяла купчина вестници на масата. Сигурно бе купил поне двадесет екземпляра от „Бюлетин“, всеки от тях доказателство за

подлата измама на редактора ѝ. Навсякъде Сайръс Бремин бе обявен за автор на нейната статия. Шмид ѝ бе обещал историята. Но никога не бе споменавал за съавтор.

Кийт се отърси като мокро куче и ѝ подаде букета с кралски жест.

— Мислех, че може да искаш да изпратиш няколко изрезки у дома.

Да бе! Джоана стисна зъби.

— Кийт, историята не е моя.

Усмивката му се стопи. Кийт стоеше объркано и все още стискаше цветята, които Джоана отказа да поеме.

— Разбира се, че е твоята история. И е на първа страница.

— Историята е на Бремин — изсъска тя. — Той я получи, защото е старшият разследващ репортер във вестника. Онзи задник Шмид му е дал историята ми.

— Твоето име е до снимките — кротко каза Кийт, като остави цветята настрана и щастието изчезна от лицето му.

— Да, поощрение за снимките — изсумтя презрително Джоана. — Не съм фотограф. Аз съм журналист и ако въобще имаше някакъв разум в главата, щеше да видиш разликата.

Кийт приглади назад мократа си коса.

— Мисля, че имам разум, Джо. Виждам разликата. Освен това виждам името ти в известен вестник. При това на първа страница. Нали точно това искаше? Искаше да докажеш на баща си, че ще успееш. Съвсем сама. Сега можем да се приберем у дома.

Джоана събори вестниците на пода. Споменаването на баща ѝ и вбесяващото му снизходително отношение накараха кръвта ѝ да закипи.

— Въобще не съм готова да се прибера у дома, Кийт. Не и докато не получа собствена статия на първа страница.

Кийт остана неподвижен за момент, загледан в нея с онова изражение, което винаги я засрамваше.

— Свърши добра работа, Джо. Показа лекарка, която наранява собствените си пациенти. Ако успееш да погледнеш отвъд собственото си его, ще видиш, че това е вярно. Винаги съм се отнасял с теб търпеливо, но името ти е вече на първа страница. Каза, че когато това стане, ще се върнем в Атланта. Джо, искам да се прибера у дома.

— Прибирай се тогава — извика тя, стана и запрати купичката от попарата в мивката. — Но ще се прибереш сам. Няма да напусна този град, докато името ми не се появи над заглавието.

Тя се вторачи в името на Сайръс Бремин, което ѝ се подиграваше от купчината вестници на пода.

— Трябва да си осигуря надмощие над Шмид — вбесено каза тя и внезапно нова мисъл се оформи в главата ѝ. — Ексклузивно интервю с Чикотели ще ми го осигури. Тя ми каза да ѝ се обадя.

Джоана видя гърба на Кийт, който се оттегляше в спалнята, и изпита неочаквано чувство за вина.

— Кийт, съжалявам, че се държах грубо. Просто бях ужасно разочарована.

Той кимна, без да се обърне.

— Не забравяй да сложиш цветята във вода. Винаги забравяш и те умират.

Джоана сви рамене и се помъчи да потисне притеснението си. Кийт щеше да ѝ прости. През шестте години, откакто ходеха сериозно, винаги го бе правил. А сега трябваше да се съсредоточи върху най-важното. Да накара Чикотели да се съгласи на интервю. След статията тази сутрин това нямаше да е лесно. Но пък Джоана можеше да обвини Сайръс за нея. Е, все някак щеше да успее. И тогава щеше да докаже на баща си, че грешеше по отношение на нея. Тя можеше да успее в журналистиката и без него. И щеше да заеме мястото си в семейния новинарски бизнес благодарение на собствените си умения.

Понеделник, 13 март, 9:15 сутринта

Ейдън тъкмо се обаждаше в десетата цветарница, когато вестникът бе тръшнат на бюрото му. Той вдигна глава и видя лицето на лейтенанта, строго и мрачно. После сведе очи обратно към страницата. И се вторачи в нея напрегнато. Гласът на цветарката се превърна в безсмислено бръмчене.

— Госпожо, ще трябва да ви звънна пак — извини се той бързо, затвори телефона и грабна вестника.

Беше „Бюлетин“, едно стъпало по-нагоре от таблоидите.

Лицето на Чикотели го гледаше от първа страница.

— Мърфи, виж.

Колегата му скочи. Очите му проблеснаха разгневено.

— Кой е надраскал тая гадост?

— Сайръс Бремин — процеди Спинели през зъби. — Твърди, че има анонимен източник в полицията, който потвърдил историята му. Искам да го видя в кабинета си колкото се може по-скоро.

Вратата към кабинета на лейтенанта се затръшна с такава сила, че щорите се разлюляха.

Мърфи все още стоеше вторачен в черно-бялата страница.

— Ще поговоря с Бремин — каза той със смущаваща кротост в гласа. — Той ще съобщи източника си. Веднага.

— И ще ни създаде още повече неприятности с пресата. Винаги ме съветваш да запазвам самоконтрол. Този път дай съвет на себе си.

Ейдън разгледа снимката на Адамс.

— Била е направена, преди аз да пристигна там, тъй като избутах тълпата на отсрещната страна на улицата и наредих на Форбс и Дибело да внимават за фотоапарати — отбеляза той и се намръщи на името под снимката. — Пише, че снимката е направена от Джоана Кармайкъл — добави той и натрака името на Кармайкъл на клавиатурата. — Виж ти — изсумтя Ейдън. — Виж къде живее госпожица Кармайкъл.

Мърфи погледна през рамо.

— Кооперацията на Синтия Адамс. Кучката е истинска късметлийка. Натъкнала се е на историята, без да иска.

— Е, това ѝ осигури среща с нас, така че може и да не е такава късметлийка — отвърна Ейдън, като отпечата адреса.

Вратата на кабинета на Спинели се отвори със замах.

— В конферентната зала след тридесет минути — излая лейтенантът. — Повикайте и Джек Ънгър от криминологите. Прокурорът иска да поговорим.

Понеделник, 13 март, 9:30 сутринта

Очакваше да има свидетели. Но не и фотографии.

Честита Коледа на мен! Синтия Адамс лежеше изкормена на първа страница. А още по-приятен бе видът на Тес Чикотели, изморена и разтревожена. Човек просто не можеше да си купи подобна реклама. Засега денят бе чудесен.

Господин Ейвъри Уинслоу също напредваше според графика. Цял следобед се бе мотал нервно из всекидневната си, бе седял на стола-люлка в детската стая и бе звънял истерично на доверената си психиатърка.

Уинслоу бе с по-лабилна психика от Синтия Адамс. Тя се съпротивляваше. Хитро отричаше онова, което я плашеше най-много. Работата с нея не беше лесна. Всеки път, когато се доближеше до края, Синтия се отдръпваше и отричаше да е чула каквото и да било. Понякога дори отричаше, че въобще е имала сестра. Дозата на „лекарството“ ѝ трябваше да бъде утроена, преди Адамс да рухне в необходимата степен. Нямаше начин да се избегне употребата на химикали. ПСП-то я довърши.

Лилиите бяха майсторска работа, а снимката на сестра ѝ, увиснала на въжето — глазурата на тортата. Торта за рождения ден. Календарът определено помогна за съсипването на психиката на госпожица Синтия Адамс.

Календарът щеше да помогне и за рухването на господин Ейвъри Уинслоу.

Той и непрестанният бебешки плач.

А ако красивата малка Никол изпълняваше задачата си съвестно, точно в този момент горкият господин Уинслоу получаваше поредната зловеща снимка, която щеше да го бутне в бездната.

Повличайки доверената си доктор Чикотели със себе си.

Понеделник, 13 март, 9:45 сутринта

Щатският прокурор Патрик Хърст хвърли вестника на масата с отвращение.

— По дяволите. Лоша работа, Марк. Ужасно лоша.

Джак Ънгър дръпна вестника и го разгледа внимателно.

— Кой е анонимният източник на Бремин?

Мърфи се намръщи.

— Не знаем. Бремин не беше тук миналата нощ. Фотографката беше. Дватама униформени, пристигнали първи на местопрестъплението, помнят, че са видели Кармайкъл в тълпата, но отричат да са говорили с нея.

— Всеки, който е бил на смяна вчера, може да е видял Чикотели да влиза в участъка с нас — обади се Ейдън, като сви рамене притеснено, когато си припомни вчерашния си гняв.

Един поглед към собственото му лице би издал за какво ставаше дума.

— Адвокатката й се подписа на гишето, така че всеки, погледнал дневника, знае, че Чикотели е била тук. И много хора сигурно са ги видели да си тръгват заедно. Никой не признава да е говорил с пресата, Марк, но знаем, че всеки от тях би го направил с радост.

Спинели сгъна вестника, за да не вижда лицето на Чикотели.

— Вярно е. Но ще разследваме изтичането на информация заедно с всичко друго, както правим винаги. Защо всъщност сме тук, Патрик? Посещението ти изглежда малко... преждевременно.

Прокурорът въздъхна.

— Тук съм, защото това отива далеч отвъд въпроса за невинността или вината на Тес Чикотели, дори отвъд намирането на мръсника, причинил смъртта на горката жена.

— Синтия Адамс — меко каза Ейдън. — Името на горката жена е Синтия Адамс.

В очите на прокурора проблесна съчувствие.

— Знам и това, детектив. Но в момента дори не изключваме идеята смъртта на госпожица Адамс да е убийство — каза той и повдигна ръка, за да попречи на Ейдън да започне спор. — Вие ще разследвате. И ще разберете кой е виновен. Не ви спирам. Дори искам да побързате. Проблемът сега е надеждността на доктор Чикотели в минали случаи. Фактът, че сте я довели тук на разпит, е обществено достояние благодарение на Бремин и „Бюлетин“. Всеки адвокат на защитата, загубил случай, където Чикотели е свидетелствала, ще настоява за обжалване. А това може да съсипе прокуратурата. Знаете ли в колко случая е свидетелствала тя през последните пет години?

Да, помисли си Ейдън. Знаеше точно в колко. И Кристен се бе оказала абсолютно права. Харълд Грийн бе изключение. Тя бе помогнала за вкарването в затвора на доста лоши хора.

— Четиридесет и шест — промърмори той тихо.

— Какво? — извика Спинели.

Ейдън се прокашля.

— Доктор Чикотели е свидетелствала в четиридесет и шест случая. Вчера поисках списък с делата от архива. Взех го на път насам — обясни той и хвърли разпечатката на масата.

— И колко са били осъдените, Ейдън? — попита Спинели.

— Тридесет и един от всичките четиридесет и шест.

Мърфи отпусна глава на облегалката на стола си.

— Мили боже! — изстена той.

Патрик грабна разпечатката с мрачно лице.

— Тридесет и едно възможни обжалвания. Имате ли представа какво ще причини това на хората ми?

— Дори не искам да мисля по въпроса — отвърна Спинели. — Затова хайде да изчистим името на Тес и да оставим хората ти да се съсредоточат върху новите престъпници. С какво друго освен отпечатъците ѝ в апартамента на Адамс разполагаме?

— Гласът ѝ на гласовата поща на Адамс — отговори Ейдън.

— Изпратих касетата в отдела по електроника, за да направят гласов отпечатък — обади се Джак.

Патрик поклати глава.

— Това не е приемливо в съда.

— Но пък можем да я изключим, ако гласовият отпечатък е различен — възрази Джак. — Нашият човек е добър, Пат. Заслужава си времето.

— Направете го тогава — съгласи се Патрик.

— В такъв случай ще трябва да помолим доктор Чикотели да дойде и да ни даде гласов отпечатък за сравнение — записа си Ейдън. — Тя иска да ни сътрудничи и съм убеден, че това няма да е проблем. Ами пистолета с картичката?

— С идеално изтрити отпечатъци. Серийният номер е бил изпилен, но мисля, че ще мога да го науча — отговори Джак, като погледна Спинели. — Предполагам, че този случай ще мине на първо място, нали?

— Правилно предполагаш. Нещо друго?

— Проследяваме лилиите — каза Мърфи. — Засега открихме три цветарници, които са продали голямо количество лилии в събота. Ще ги посетим днес следобед. Първо искаме да отидем в службата на Адамс. Някой я е мразил достатъчно, за да иска смъртта ѝ. Знаем, че е имала много сексуални партньори и вероятно е оставила на някои от

тях неприятен подарък на раздяла. Може пък някой от заразените да я е мразил и да е желаел смъртта ѝ.

Ейдън погледна списъка с делата, на които Чикотели бе свидетелствала, и си я припомни как бе седяла сама в стаята за разпити предишния ден. Бе попитала защо убиецът е използвал нея. Може би пък те допускаха грешка.

— Или пък Синтия Адамс е била само пионка. Може някой да е искал обжалване.

Патрик повдигна вежди изненадано.

— Струва ми се, че има и по-лесни начини от този.

— Доста при това — намеси се Спинели. — Хайде да си изясним нещата. Открихте ли нещо за имейлите?

— Молбата е в отдела по електроника — отговори Джак. — Ще я придвижа на първо място — обеща той, после се намръщи и отвори вестника. — Тази снимка е направена веднага след като жената е паднала. Имам предвид абсолютно веднага. Тридесет секунди, най-много минута.

Ейдън се наведе над вестника.

— Откъде знаеш?

— Погледни цимента до главата ѝ. Още не се е образувала локва от кръвта.

Пулсът на Ейдън се ускори.

— Чикотели каза, че в дванайсет часа и шест минути в полунощ са ѝ се обадили анонимно, за да я уведомят, че Адамс се кани да скочи. Тийнейджърите твърдят, че Адамс е паднала точно в дванайсет и пет.

— Интересно — отбеляза Патрик, но и неговите очи заблестяха доволно.

— Хлапетата били закъснели за вечерния си час. Момичето каза, че трябвало да се прибере до полунощ, и тъкмо погледнала часовника си, за да се увери, че няма да си има неприятности с родителите си — обясни Ейдън и погледна партньора си. — Според Чикотели обаждането до нея било от мобилен телефон.

Мърфи присви очи.

— Значи обажданият се е бил там и е гледал как Синтия пада. Мръсно копеле.

— Чикотели каза, че ѝ се обадила жена, която се представила за съседка на Адамс и...

— Кармайкъл живее в кооперацията на Адамс — довърши Мърфи вместо него. — Няма да е за първи път някой репортер да си създава собствени новини — сви рамене той. — Трябва да я включим в списъка.

— И задължително трябва да проверим дали е направила и други снимки — добави Джак. — Ако престъпникът ви е бил там, може Кармайкъл да го е видяла. Или пък да я е видяла.

Ейдън се отпусна назад.

— Значи в момента заподозрените ни са тридесет и един потенциални затворници, искащи обжалване, неизвестен брой сексуални манияци с венерическо заболяване, млада репортерка, която си пада по снимане, и, за съжаление, все още и Тес Чикотели.

Патрик се надигна.

— Изключи Тес, преди да се захванеш с другите. Не искам да се разправям с обжалвания.

— Разбрано — потвърди Спинели. — Господа — посочи той вратата, — отидете и си изяснете случая. Днес. И искам да науча „анонимния източник“. Захващайте се за работа.

Мърфи козирува.

— Отиваме да проверим цветарниците. Случайно да имаш да изкупваш грехове пред жена си, Марк? Можем да ти доставим малко цветя. На ниска цена. Съпругите обичат цветя.

Спинели се ухили широко.

— Вечно имам да изкупвам грехове. За съжаление вкусът на жена ми клони повече към големите лъскави камъни. Тръгвайте.

Ейдън изглежда Мърфи любопитно, докато излизаха от залата за конференции.

— Бил ли си женен, Мърфи?

— Бях. Вече не съм. Коя е първата цветарница в списъка ти?

Очевидно темата на разговора не бе желана.

— „Маргаритките на Джоузи“. Продала е доста лилии в събота — отговори Ейдън, като отново прегледа списъка с делата на Чикотели, докато вървеше към колата. — Ти ще шофираш. Искам да проуча тези имена. Някои от затворниците са били освободени — обясни той и погледна часовника си. — Преди да отидем в брокерската къща, хайде да се отбием в здравното министерство и да проверим дали Адамс и Тес Чикотели са вбесили едни и същи хора.

Понеделник, 13 март, 10:30 сутринта

Госпожица Тътъл бе жена на средна възраст, която им се мръщеше иззад огромното си бюро.

— Информацията, която получаваме от клиентите си, е поверителна, господа детективи. Знаете го.

— Разследваме убийство, госпожо — отвърна Мърфи меко. — Една от клиентките ви е мъртва. Вече не е нужна поверителност.

— Но партньорите ѝ се нуждаят от дискретност. Не мога да ви помогна.

Ейдън извади снимка от бележника си.

— Това е Синтия Адамс, госпожо. След падането ѝ от двадесет и втория етаж.

Госпожица Тътъл погледна снимката, после бързо отмести очи настрана. Слабото ѝ лице пребледня.

— Отивайте си, господа. Не мога да ви помогна.

— Някой я е накарал да скочи, госпожо — кротко каза Ейдън и прибра снимката. — Този човек може да е бил някой от партньорите ѝ. Човек, който я е мразел. Бихте ли си припомнили дали някой от партньорите ѝ е заплашвал госпожица Адамс, когато им съобщихте за вероятната зараза?

— Детектив — започна госпожица Тътъл, като го погледна право в очите. — Ако разкрия нещо за клиентите ни, никой вече няма да стъпи тук. Работата ми е да защитавам обществото. А самото ви присъствие тук затруднява това. Ако ви кажа онова, което искате да узнаете, ще наруша дълга си.

— Не искаме да ви пречим да си вършите работата. Наистина.

Ейдън я изгледа с най-убедителния си поглед. Не бе очаквал да получи отговорите лесно. Тътъл бе дори по-услужлива, отколкото се бе надявал.

— Досието на лекарката ѝ ви сочи като връзката на госпожица Адамс тук. Можете ли да ни кажете поне дали си я спомняте? — попита той, като извади снимката от шофьорската книжка на Синтия Адамс. — Ето така е изглеждала. Била е при вас преди около шест седмици.

Жената прехапа долната си устна.

— Да, помня я.

— Можете ли да ни кажете дали някой от партньорите й я е заплашил, или е побеснял, когато са били уведомени за заболяването? Без имена. Само ни кажете дали сме се отправили в правилната посока.

— Без имена, нали?

Ейдън поклати глава.

— Без имена.

Тя си пое дъх.

— Един от тях беше бесен. Заплаши, че Синтия ще си плати за това.

Ейдън отстъпи назад.

— Благодаря ви, госпожице Тъгъл. Сега ще ви оставим на спокойствие.

Мърфи изчака да излязат на улицата, преди да извади канелената дъвка от джоба си.

— Не получихме списък с имена.

— Не очаквах да получим — отвърна Ейдън, като седна на мястото до шофьора и зачака колегата си да подкара колата. — Но сега поне знаем, че си струва да се снабдим със съдебна заповед.

— Е, добре се справи, хлапе. Хайде да хапнем по нещо и да отиваме в брокерската къща. А после в цветарницата.

6.

Понеделник, 13 март, 3:15 следобед

Ейми затвори вратата на кабинета на Тес.

— Можеше да е по-зле, Тес.

Чикотели се отпусна на стола си. Срещата ѝ с доктор Фенуик, председател на щатския борд по лицензиране, не бе минала добре.

— Можеше да е и по-добре — отвърна тя.

— Не те санкционираха. Все още имаш практиката си.

— Защото не съм направила нищо нередно, по дяволите — рязко каза Тес, после разтри челото си, за да прогони настъпващата мигрена. — Съжалявам. Благодаря ти, че дойде. Наистина ми помогна.

Тес подозираше, че доктор Фенуик щеше да направи нещо повече от това да изрази неодобрението си, ако адвокатката ѝ не присъстваше. Но определено не се бе посвенил да заяви, че бордът намира обвиненията срещу един от членовете си за неприемливи. Освен това бордът ѝ бе ядосан, задето не вдигаше телефона си докато бе на визитация. Фенуик я увери, че ще я наблюдават внимателно, както и че ще следят разследването. А след като властите изчистеха името ѝ, тя трябваше да предостави на борда декларация, която да потвърждава този факт.

— Да му го начукам на борда — изсумтя тя.

— Не мисля, че ще се стигне до това — пошегува се Ейми. — Мисля, че повечето от тях не биха могли да го направят дори с помощта на виагра.

Тес я изгледа убийствено.

— Не е смешно. Става дума за кариерата ми.

Ейми седна на облегалката на канапето и кръстоса ръце пред гърдите си.

— И какво възнамеряваш да направиш по въпроса, Тес?

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че не можеш да игнорираш тези обвинения. Могат да съсипят кариерата ти.

— Аха.

— Говоря сериозно.

Тес се надигна и започна да прибира нещата си в куфарчето.

— Ще сътруднича на полицията, за да открием кой е истинският виновник.

Ейми се наведе и повдигна вежди саркастично.

— Имам новина за теб, хлапе. Полицията мисли, че ти си виновна.

Тес огледа за миг съдържанието на една папка, после я сложи в куфарчето при другите.

— Не мисля, че го вярват.

— Тод Мърфи може и да не го вярва, но детектив Рейгън го вярва.

Тес се замисли за Рейгън и за начина, по който ѝ бе задавал въпроси сутринта.

— Не, мисля, че и той не го вярва. А и не могат да ме обвинят, тъй като не съм направила нищо.

Ейми се засмя невесело.

— Да бе, сякаш това ще ги спре. Събуди се, Тес. Всеки ден защитавам хора, които мислят, че няма да бъдат обвинени, защото не са извършили нищо лошо. Какво те кара да мислиш, че ти си различна?

Тес затръшна капака на куфарчето си. По гърба ѝ премина ледена тръпка.

— Защото съм невинна.

Ейми я изгледа обидено.

— Не защитавам хора, които мисля за виновни, Тес.

— Съжалявам. Не исках да нараня чувствата ти — извини се тя, като сложи ръка на рамото на Ейми. — Знам, че законите на етиката са не по-малко важни за теб, отколкото за мен.

Ейми кимна.

— Не се тревожи. Слушай, мисля, че трябва да се заемеш сериозно със защитата си. Обади се във вестника и им разкажи своята версия на историята. Накарай Бремин да изглежда като глупак заради прибързаността си.

Тес вече бе обмисляла подобен план.

— Добре. Имаш ли връзка в някой от вестниците? Човек, на когото имаш доверие? Честен човек.

— Да, имам. Позволи ми да ти уредя среща. Ще те уведомя кой и кога — каза Ейми, като размаха ръка предупредително. — Не говори с никого, с изключение на интервюто, което аз ще уредя. Обещай ми.

— Добре — съгласи се Тес, после погледна часовника си и се намръщи. — Имам сеанс в три часа. С кого ли беше? — запита се тя, после си спомни.

Господин Уинслоу. Горкият човек. Историята му едва не бе разбила сърцето ѝ.

— Ейми, трябва да се видя с този пациент. Ще звънна в офиса ти, когато приключа.

Ейми си закопчаваше палтото, когато на вратата се почука. Дениз надникна в стаята.

— Докторе, има около двайсетина съобщения за теб. Повечето са от репортери, а около десетина от пациенти — намръщи се тя. — Трима отмениха часовете си за утре.

Тес въздъхна и пое купчината със съобщенията.

— Е, предполагам, че можеше да се очаква.

— Детектив Рейгън се обади два пъти. Помоли да му се обадиш веднага щом се освободиш. Спешно е. Остави номера на мобифона си. А, освен това имаш обаждане на първа линия. Става дума за господин Уинслоу. Някаква жена, която се представи за негова съседка. Настоява да говори с теб. Не иска да остави съобщение.

Тес рязко вдигна глава, а сърцето ѝ заби лудо при споменаването на думата „съседка“.

— Какво? — извика тя.

— Съседка на господин Уин...

Тес се втурна към телефона.

— Мамка му! О, мамка му! — изстена тя и взе слушалката с трепереща ръка. — Ало?

— Доктор Чикотели?

Не беше същата жена. Тази беше много по-възрастна от съседката на Синтия Адамс. По дяволите! Тес направи знак на Ейми и Дениз да замълчат, пое си дъх и се помъчи да овладее гласа си.

— Доктор Чикотели е. Какъв е проблемът?

— Съседка съм на един от пациентите ви. Ейвъри Уинслоу. Тревожа се за него. Цял ден е в апартамента си и плаче. Почуках на вратата, но ми каза да се разкарам. Той... той имаше пистолет в ръката, докторе.

О, Господи!

— Обадохте ли се в полицията? — попита Тес.

— Не, само на вас. О, боже, вероятно би трябвало да се обадя на 911. Ще го направя веднага.

— Не, аз ще го направя. Благодаря ви, госпожо...

Телефонът изщрака.

— По дяволите! Дениз, обади се на 911. Кажи им веднага да отидат в апартамента на господин Уинслоу. Обясни им, че се кани да се самоубие. После ми намери адреса му. Ще ти звънна да ми го дадеш, когато стигна до колата. Побързай, Дениз!

Пребледнялата Дениз се втурна да изпълни поръчаното.

— Мамка му, къде ми е мобифонът? — извика Тес.

Ейми бръкна в джоба й.

— Ето го. Успокой се, Тес!

— Не мога — изхлипа тя отчаяно, докато набираше номера на Рейгън.

Грабна палтото си и излетя от офиса още преди той да отговори.

— Рейгън.

— Детектив Рейгън, обажда се Тес Чикотели.

— Доктор Чикотели, опитвах да се свържа с вас цял следобед — каза той, а гласът му прозвуча напрегнато. — Ние...

— За каквото и да става дума, трябва да почака — прекъсна го тя, като подмина асансьора и се втурна надолу по стълбите, без да обръща внимание на Ейми, която подтичваше след нея. — Имам нужда от помощта ви. Отново ми се обадиха.

— Кой?

— Съседка на Ейвъри Уинслоу. Секретарката ми звъни на 911 в момента. Обадете й се, ако се нуждаете от адреса на Уинслоу. Аз съм на път към апартамента му. Моля ви, елате там!

— Ще дойдем.

— Побързайте, детектив! — извика тя, като затвори телефона и се втурна към паркинга. — Колата ми е ей там!

— Ще отидем с моята — каза Ейми, като я хвана за ръката и я насочи в обратната посока. — Не си в състояние да шофираш.

Стигнаха до лексуса на Ейми след минута, която се стори на Тес като цяла година. Тя трепереше неудържимо, когато приятелката ѝ подкара колата и се вля в движението.

Подскочи, когато Ейми докосна ръката ѝ.

— Дишай, Тес. Ще те закарам колкото се може по-бързо.

Понеделник, 13 март, 3:45 следобед

— Има ли поздравителна картичка? — попита Мърфи.

Ейдън се изправи, хванал колта на господин Уинслоу с облечените си в гумени ръкавици пръсти.

Господин Уинслоу вече нямаше да се нуждае от оръжието си.

— Няма картичка.

Само кръв и парченца мозък из цялата всекидневна. Стената зад бюрото с компютъра бе опръскана най-много. Мониторът и клавиатурата бяха червени и лепкави. Мониторът се бе килнал на едната си страна. Зад кръвта и мозъка екранът проблясваше, докато по него се редяха снимки.

Мърфи се приближи и се загледа.

— Бебешки снимки. Малко момченце.

До трупа на Уинслоу лежеше преобърнат столът му.

— Седял е на него с гръб към монитора — отбеляза Ейдън.

Мърфи изсумтя.

— Силата на изстрела го е запратила в екрана.

Ейдън клекна до трупа.

— Държи мече.

По някаква неясна причина това накара гърлото му да се свие болезнено. Той мъчително преглътна.

— Плюшено мече със златна поздравителна картичка. Същата като преди. „Честит рожден ден, Ейвъри Джуниър“.

Мърфи се намръщи.

— Не се виждат цветя — отбеляза той.

— Очевидно цветята не биха му подействали по същия начин.

— Ето кутията, в която е пристигнало мечето — каза Мърфи, като я вдигна от масичката за кафе, а след нея и бележника на Уинслоу.

— Днес в три часа е трябвало да се види с Тес.

— Но явно се е разсеял — обади се Джак Ънгър откъм вратата.

— Спинели ми нареди да дойда тук за всеки случай — обясни той, като огледа стаята внимателно. — Ще повикам екипа и веднага ще започнем работа.

Ейдън посочи вратата на банята.

— Виж дали има лекарства. Прибери всичко, дори аспирина.

Джак погледна през рамо с леко раздразнение.

— Не се тревожи, Ейдън. Ще огледаме всичко подробно.

Мърфи застана зад бюрото и побутна леко мишката.

— Компютърът е блокирал на снимките. Шоуто не спира.

— Може да е задръстен с мозък.

— Не мислиш така, нали?

Ейдън поклати глава.

— Не. Хайде да вземем и хард диска. Кое ще поемеш? Спалнята или кухнята?

— Ще взема спалнята.

Ейдън се упъти към кухнята. В мивката бе струпана купчина мръсни чинии. Той докосна вратичката на фурната. Беше топла, а копчето бе завъртяно докрай. Не бе подготвен за гледката, когато отвори фурната. Той се задави и отскочи назад рязко, но постепенно дойде на себе си.

— Мърфи! Ела да видиш нещо!

Мърфи се появи забързано и погледна над рамото му.

— Какво, по дяволите...

— Не е истинско — мрачно отвърна Ейдън, като извади носната си кърпа и придърпа скарата. — Само кукла, но изглежда ужасяващо реална.

Ръцете и носът на куклата се бяха стопили, а вонята на изгорена коса накара очите им да засмъдят.

— Истинска коса и всичко друго.

— Затворете вратичката — нареди им Джак и Ейдън бързо се подчини. — Може да успеем да разберем колко дълго е била във фурната, ако измерим вътрешната температура — обясни той.

— Това е... — поклати глава той. — Това е нечовешко. Каква е историята на този тип?

— Тес може да ни разкаже — отговори Мърфи, като отвори едно чекмедже. — Ейдън, виж.

Ейдън погледна с отвращение пистолета, оставен върху купчина кухненски ръкавици.

— Надявали са се да намери куклата, да откачи и да използва пистолета.

От всекидневната долетя глас:

— Детективи!

Ейдън бързо се върна в стаята, където помощникът на съдебния лекар стоеше над трупа на Уинслоу.

— Аз съм Джонсън от кабинета на доктор Вандербек. Джулия каза, че трябва да се погрижим съвестно за този тип. Какво да търся?

— Първо — времето на смъртта — отговори Ейдън. — След това — токсикологична проба.

Джонсън клекна до трупа.

— Още е топъл. Кръвта не е започнала да се съсирва. Според мен е натиснал спусъка преди не повече от час. Каква е историята с мечето? О, господи, вижте това — продължи той, без да чака отговор. На лицето му беше изписана изненада. — Майка ми обичаше да казва, че си скубе косата заради нас, но никога не съм виждал човек, който наистина да го прави.

Ейдън се наведе към трупа. В лявата си шепа Уинслоу стискаше кичур тъмнокестенява коса, изпъстрена тук-там със сиво. Същата коса висеше от скалпа на тила му.

Джонсън внимателно взе мечето от ръката на Уинслоу и го вдигна, за да го огледа по-добре.

— Косата му е полепнала и по мечето. Сигурно се е скубал с две ръце, преди да грабне играчката.

— Какво са ти сторили, Уинслоу? — промърмори Ейдън.

— Съжалявам, детектив, имам нужда от място. Може ли да се отдръпнете?

Ейдън отстъпи назад предпазливо, като наблюдаваше действията на Джонсън. Внезапен приглушен писък го накара да се насочи към отворената врата.

Там стоеше Тес Чикотели. Не носеше палто, а косата и самото ѝ бяха подгизнали от дъжда. Лицето ѝ бе бяло като платно. Едната ѝ

ръка закриваше устата ѝ, а тъмните ѝ очи бяха разширени от ужас. Тя пристъпи в стаята и се закова на място.

— О, не! — прошепна Тес. — О, Ейвъри!

Униформеният полицай, който стоеше на пост в коридора, я хвана за ръката.

— Съжалявам, детектив — обърна се той към Ейдън, — промъкна се покрай мен.

Полицаят задърпа Тес, но тя се съпротивляваше, без да отмества очи от трупа. Ченгето я дръпна по-силно.

— Хайде, докторе!

Неуважителното обръщение на полицаия, съпроводено с грубия му опит да задържи Тес накараха кръвта на Ейдън да закипи.

— Веднага я пусни, полицай! — изръмжа той.

Ченгето примигна изненадано.

— Това е Тес Чикотели, детектив. Тя...

— Знам коя е — ледено отвърна Ейдън. — Пусни я!

Полицаят се подчини неохотно и отстъпи назад, като изглежда презрително Тес. Мърфи внимателно сложи ръка на рамото ѝ.

— Хайде, Тес — прошепна той. — Не можеш да направиш нищо в момента. Позволи ми да се обадя на някого, който да те отведе у дома.

Тя се дръпна бързо настрани.

— Ейвъри загуби сина си — обясни Тес. — Бебето си.

Чикотели вдигна очи към Ейдън и в този миг всичките му съмнения в невинността ѝ изчезнаха. В очите ѝ имаше мъка. Истинска.

— Как е загубил сина си? — попита Ейдън тихо.

Забеляза как гърлото ѝ се сви под копринения шал. Беше сгрешил ужасно. Разбираше го.

— Миналото лято — започна тя. — Имаше страшни горещини, помните ли? В един такъв ден Ейвъри почти тичал, за да не закъснее за работа, когато жена му му напомнила, че било негов ред да остави сина им в яслата.

Тес сведе очи към трупа и стисна треперещите си устни.

С крайчеца на окото си Ейдън забеляза как ръцете на Джонсън застинаха, а Джак застана до кухненската врата. Тя продължи. Гласът ѝ звучеше приглушено, сякаш излизаше от гроб. Космите по тила на Ейдън настръхнаха.

— Ейвъри не го е направил нарочно. Бил зает. И закъснявал. Бил съсредоточен върху предстоящите му срещи, но искал да изпълни задължението си, тъй като с жена му винаги споделяли грижите по бебето и... — Тя преглътна мъчително. — И защото обичал сина си. Нагласил бебето в детската седалка и потеглил. Движението било кошмарно и това го забавило още повече. Пуснал уредбата в колата, за да се поуспокои. Най-после стигнал до службата си и се втурнал вътре, където го чакали клиенти. Някъде по пътя бил забравил за сина си. След няколко часа чул, че навън става нещо. На паркинга имало полицейска кола и линейка. Един от полицаите разбивал прозореца на кола.

Тес затвори очи.

— Колата била неговият миниван. Бебето било още вътре. Казали му, че температурата в колата била около шестдесет градуса. Мозъкът на сина му...

Тес замълча и поклати глава. Не можеше да продължи. И нямаше нужда. Картината, която бе обрисувала, бе пределно ясна. Ейдън си представи сцената и отчаяната безпомощност на бащата, осъзнал какво е извършил. Образът на бащата, открил опечената във фурната кукла, стана още по-ужасяващ.

— Опитали да съживят бебето. Ейвъри стоял и наблюдавал опитите им, но вече било прекалено късно — довърши тя тъжно. — Синът му бил мъртъв от повече от два часа.

Ейдън си пое дълбоко дъх. Не беше време да мисли за племенниците и племенничките си, за това колко заети бяха собствените му братя. И как подобна трагична грешка можеше да се случи и на най-добрите родители. Но все пак се замисли.

— Докторе, кога започна да ви посещава господин Уинслоу? — попита той.

— След първия си опит за самоубийство. Жена му вече го беше изоставила. Той... той се мразеше силно. И всичките му познати го обвиняваха за случилото се — обясни Тес, като погледна Ейдън. — Било е инцидент, детектив. Ужасен инцидент.

Джонсън възобнови работата си безмълвно.

— Детективи, под него има нещо — каза той, като издърпа плоска кутийка с размера на малка чинийка изпод трупа.

Мърфи взе кутийката и отвори капака. Вдигна очи озадачено и наклони кутийката, за да им покаже съдържанието ѝ.

— Диск. Музиката от „Фантомът на операта“. Защо?

Тес трепна, сякаш я бе ударил ток, и притисна пръсти към устата си, вторачена в кутийката.

— Това е музиката, която Ейвъри слушал в онзи ден. А по-късно това бе единственото, което чуваше. Музиката и плачът на сина си. Не можеше да спи. Не можеше да функционира. Загуби работата и жена си. Вината му го докара до ръба.

— Е, някой пък го е бутнал от ръба — обади се Ейдън и Тес кимна.

— Да, направили са го.

Мърфи затвори капака и подаде кутийката на Джак.

— Прибери я, моля те.

— Детективи — отново каза Джонсън, като извъртя трупа на едната му страна и посочи цветната снимка под него, още поужасяваща от онази с обесената Мелани.

Стомахът на Ейдън се преобърна. Искаше му се да затвори очи, но не можеше. Бебе, облечено в син гащеризон, седеше на детска седалка в кола. Лицето му беше зачервено и на петна, чертите му едва се разпознаваха.

Тес Чикотели се приближи сковано до Ейдън и погледна надолу.

— Това е синът му — каза тя с глас, който трепереше от гняв. — Така го намерили онази сутрин.

Тя затвори очи и изкриви устни горчиво.

— Искате ли да знаете нещо? Най-голямата ирония е, че не е било нужно да му бъде изпращана снимката. Ейвъри Уинслоу виждаше тази картина всеки път, когато затвореше очи.

Никой не проговори известно време. Мърфи въздъхна тежко.

— На бюрото има плик със същия размер като снимката.

Той се намръщи и предпазливо хвана единия край на плика, който не бе опръскан с кръв и мозък, после просъска адреса на изпращача.

— Доктор Тес Чикотели. Тес, пликът е един от твоите.

Тя замръзна и разтвори широко очи. Ужасеният ѝ поглед пробяга от плика към снимката, после към трупа на Ейвъри Уинслоу. Очите ѝ проблеснаха разгневено.

— Съжалявам, трябва да тръгвам — каза тя и се втурна към вратата.

Мърфи тръгна след нея, но Ейдън поклати глава и свали ръкавиците си.

— Аз ще отида.

— Доктор Чикотели, почакайте.

Тя продължи напред, решително извърнала лице настрани. Ейдън я последва и я видя да бърза надолу по стълбите.

— Докторе, спрете.

Тес се поколеба за миг, после ускори крачка, като се държеше за парапета.

Тес тичаше бързо, но Рейгън все още бе по петите ѝ. Стъпките му отекваха зад гърба ѝ, като се приближаваха все повече. Тя не можеше да спре, не можеше да си поеме дъх. Нуждаеше се само от една минута. От една минута, за да си възвърне самоконтрола и да си поеме дъх.

„Снимката... мили боже... Кой би направил подобно нещо? Кой може да е толкова жесток? И тази зловеща гледка бе пристигнала в един от моите пликове. С моето име, гравирани в ъгъла.“

Ейвъри бе отворил плика, защото ѝ имаше доверие. Гърлото ѝ се сви. Какво ли си бе помислил? Какво ли бе почувствал? „Мъката да види сина си по този начин... и да мисли, че аз съм му изпратила снимката. А после е пхнал пистолета в устата си и е натиснал спусъка.“

Ейвъри беше мъртъв. Но имаше нещо още по-ужасно от това. Само преди час тя си бе казала, че не е виновна в нищо и е просто инструмент, използван от човека, искал смъртта на Синтия Адамс.

Сега вече знаеше, че това не е вярно. Знаеше, че Синтия и Ейвъри са били инструменти. Истинската мишена... *Аз съм истинската мишена. Две невинни жертви са мъртви. Заради мен.*

Тес изхлипа и се закова на място. Сърцето ѝ заби лудо, а коленете ѝ се подкосиха. Седна на стъпалото и се помъчи да си поеме дъх.

Звукът от стъпките на Рейгън заглъхна. Той застана зад нея. Сега единственият звук на стълбището бе тежкото ѝ дишане.

— Тес — каза Рейгън.

Нищо повече. Само това.

Но името ѝ, сякаш притежаващо собствен живот, увисна между тях. Тес прикова очи в стената пред нея.

— Няма да напускам града — каза тя и се надигна. — Обещавам. Ще ви сътруднича по всички възможни начини.

Тя тръгна вдървено надолу, но Ейдън я изпревари и ѝ препречи пътя с едрото си тяло. Тес спря, а краката ѝ затрепериха още по-силно.

„Не може да те арестува — каза си тя. — Не си направила нищо.“

Но знаеше, че Ейдън можеше да я арестува. А тя не можеше да направи абсолютно нищо по въпроса.

— Съжалявам, детектив.

Гласът ѝ затрепери и тя прокълна собствената си слабост. Знаеше, че всички ужаси от последните дни се бяха случили заради нея.

— Опитвахте се да се свържете с мен цял следобед — продължи тя. — Какво открихте?

Ейдън стоеше толкова близо, че Тес усети дъха му на бузата си. Беше силен и солиден, а очите му — проникателни и гневни, но и изпълнени със съчувствие. Към Синтия и Ейвъри. За момент тя се запита какво ли би било да е обект на нежността му, вместо на обвиненията му.

— Открихме трима цветари, които са продали лилии на млада жена в събота — отвърна той мрачно. — Платила им е с кредитна карта.

Нямаше нужда да пита. Вече знаеше. Събра смелост и вдигна очи към неговите, които я гледаха изпитателно, но не обвиняващо.

— Моята кредитна карта — прошепна тя.

Ейдън кимна.

— Да.

Тес стисна устни.

— Не съм го направила, детектив. Нито едно от тези ужасни неща — каза тя. — Но не очаквам да ми повярвате.

— И аз не очаквах да ви вярвам.

Тес го погледна объркано и пулсът ѝ отново се ускори.

— Вярвате ли ми?

Детективът смръщи вежди, сякаш учуден от самия себе си.

— Да.

— Тогава... — Тя едва ли не се уплаши да изрече думите гласно.

— Тогава няма да ме арестувате?

— Не.

Ейдън се облегна на парапета и я загледа с изтормозен поглед.

— Но трябва да разбере защо искат да ви натопят.

— Не знам. Преди мислех, че съм само инструмент. Пешка. Но не е така.

— Тази сутрин си помислих, че може вие да сте мишената. Но досега не бях сигурен.

Тя повдигна глава.

— Защо тази сутрин? Какво се промени?

Ейдън отмести очи от нея за момент. После я погледна смутено.

— Вчера следобед поисках списък със случаите, на които сте свидетелствали в съда. Много хора биха се зарадвали да ви създадат сериозни неприятности. Дължа ви извинение, доктор Чикотели. Сгреших.

Употребата на титлата ѝ издигна отново стената между тях. Но официалността определено бе за предпочитане пред обвиненията.

— Благодаря ви.

— Трябва да решим как да действаме нататък — каза Ейдън. — Ще се връщам горе. Елате, ще ви изпратя до асансьора.

Тес поклати глава.

— Не е необходимо. Ще слеза по стълбите.

Той я изглежда учудено.

— Девет етажа са.

Девет или деветнадесет, нямаше никакво значение. Тес се качваше в асансьор само когато нямаше начин да го избегне.

В сегашното си състояние дори не можеше да си представи да бъде затворена в метална кутия с размер два на три метра.

— Вече изминах етаж и половина, така че ми остават само седем и половина. Отидете да си свършите работата, детектив. Това е най-малкото, което можем да направим за Ейвъри Уинслоу. Ще се оправя. Обадете ми се, когато сте готов да седнем и да поговорим. Ще прегледам бележките си с показанията си в съда. Може би това ще ни помогне да се спрем на някое от имената в списъка ви.

Тес вдигна очи към него.

— Благодаря ви, детектив. Благодаря ви, че ми повярвахте.

Ейдън кимна и изкачи две стъпала, а тя тръгна надолу. Усети погледа му върху тила си и се обърна. Ейдън бе спрял и я гледаше. Устните му бяха стиснати мрачно, а сините му очи — напрегнато фокусирани върху лицето ѝ, което порозовя под погледа му. В него вече не се четеше обвинение, но новото му изражение накара сърцето ѝ да забие ускорено.

— Няма проблеми, докторе — най-накрая каза той сериозно.

После забърза нагоре и след миг се чу врата да се отваря и затваря. Звукът отекна по стълбището.

Тес въздъхна. Стори ѝ се, че главата ѝ е олекнала. Детектив Рейгън бе силен мъж. Тя потръпна под въздействието на последния му поглед, който дори отказваше да определи. *Бъди благодарна, че не те арестува*, каза си тя. После тръгна надолу по стълбите със смесено чувство на вина и облекчение. Нямаше да я арестуват.

Но двама души бяха мъртви. И тя не можеше да промени това.

Все още замаяна и разтреперана, Тес бързо измина последните етажи и изскочи навън тъкмо когато Ейми излизаше от асансьора, понесла в ръка бежовото ѝ палто.

— Какво стана там горе? — незабавно попита Ейми. — Най-после намерих място за паркиране и се качих да те намеря, но не ми разрешиха да слеза от асансьора. Самодоволното ченге, което стоеше на пост, ми каза, че детектив Рейгън те подгонил надолу по стълбите. Мислех, че пак ще трябва да те освобождавам от участъка.

— Нищо такова. Ейвъри Уинслоу е мъртъв.

— Предположих го — кимна Ейми. — Навсякъде е пълно с ченгета и криминолози.

— Имаше и зловеща снимка — каза Тес и стомахът ѝ се сви от отвращение. — Снимката пристигнала в плик от моя офис, Ейми.

Приятелката ѝ се намръщи.

— Това е лошо, но всеки може да открадне плик. Не е краят на света.

— За Ейвъри Уинслоу е.

— Не си причината за това, нито пък можеш да го промениш. Облечи си палтото. Ще те заведе у дома.

Тес пое палтото си с благодарна усмивка. Беше изскочила от колата на Ейми една пресечка по-рано, когато движението по улицата бе станало невъзможно, а палтото ѝ бе останало на задната седалка.

— Благодаря. Единственото хубаво нещо е, че Рейгън знае, че не съм виновна.

— Така ли? Великият детектив лично ли ти го каза?

Тес се размърда притеснено.

— Да.

Ейми се изсмя презрително.

— И ти му повярва?

Тес кимна.

— Да.

— Мамка му, Тес, не ставай глупачка.

Тя я погледна обидено.

— Не съм глупачка.

Ейми отвори вратата към улицата.

— Ако вярваш в това, което ти казва някое ченге, си глупачка. Колата ми е паркирана на две пресечки оттук — заяви адвокатката и огледа критично лицето на приятелката си. — Пребледняла си. Искаш ли да изчакаш тук да докарам колата?

Тес поклати глава, все още обидена.

— Разходката ще ми се отрази добре.

Ейми сви рамене и тръгна.

— Добре. Слушай, съжалявам, че те нарекох глупачка, но ме плашиш. Ченгетата биха искали да спечелят доверието ти. Това е част от плана им. Рейгън има невероятни сини очи, които сигурно изглеждат изпълнени с искреност, но важното в случая е, че е ченге. А полицаите са способни на лъжа, за да ти изтръгнат признание. Говорила си с него на стълбите, нали?

Тес продължи да гледа напред.

— Казах само, че не съм го направила.

— И той ти предложи да се видите по-късно, за да поговорите.

Тес навири нос, недоволна от нападките на Ейми.

— Всъщност аз му го предложих.

Ейми отново се изсмя саркастично.

— Казах ли ти какъв хонорар ще искам? Е, ще трябва да удвоя сумата.

Тес стисна зъби, но не отговори.

Ейми изсумтя нетърпеливо.

— Ядосана си ми, защото аз съм единствената, която ти казва истината. Тес, нямам доверие на полицията. Рейгън ще примигне мило с красивите си очи и ще те дари с очарователната си усмивка, за да те накара да му кажеш всичко. А, скъпа, каквото и да кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб. Не ме карай да се трудя толкова усърдно. Дръж си устата затворена и всичко ще е наред. Не говори с ченгета, ако не си придружена от адвоката си. А доколкото знам, това съм аз. Обещавах ли ми?

Тес пхна ледените си ръце в джобовете на палтото си. Не бе сигурна кое я беше раздразнило повече — ултиматумът на Ейми или неласкавото ѝ мнение относно способността на Тес да преценява човешките характери. „Е, не е като да съм психиатър“, помисли си тя саркастично. Сътрудничеството с полицията не беше грешка. Това може би беше единствената ѝ надежда да сложи край на тази зловеща история, преди някой друг да умре.

— А ако откажа, адвокате?

Ейми се закова на тротоара, принуждавайки приятелката си да направи същото. Тя стана изключително сериозна. Очите ѝ заблестяха строго, а бузите ѝ се зачервиха от гняв.

— Тогава ще трябва да си наемеш друг адвокат, докторе, защото аз няма да те представявам.

Ейми тръгна отново, като остави Тес на тротоара, вторачена изумено в гърба ѝ, и скоро изчезна в тълпата. Тес осъзна, че за втори път за по-малко от час някой се бе обърнал към нея с презрителното „докторе“.

Първия път бе ченгето пред вратата на Ейвъри Уинслоу, което я бе стиснало толкова силно за ръката, че сигурно ѝ бе направило синина. Но Ейдън Рейгън се бе справил с ченгето. Бе му наредил да си свали ръцете от нея, при това не особено любезно. Рейгън я беше защитил. „Но — каза си тя — това е напълно естествено за него. Изглежда, характерът му е такъв.“

Тази мисъл ѝ подежда отрезвяващо. Прецени възможностите си да се прибере вкъщи. Ейми беше отдавна изчезнала и Тес не можеше да я настигне, дори ако се втурнеше след нея, което не възнамеряваше да прави. Бе излетяла от кабинета си без чантата и куфарчето си. В

джоба си имаше около долар и петдесет и мобифон. „Ако си бях у дома, можех да се обадя на Вито и той щеше да пристигне тук за нула време.“

Мисълта я сполетя неочаквано и я накара да примигне. И да стисне зъби. Сега домът ѝ бе в Чикаго, а не в Южна Филадельфия. А брат ѝ Вито бе на стотици километри разстояние. Липсваше ѝ. Всички ѝ липсваха. Знаеше, че Вито щеше да дойде, ако му се обадеше. Но това щеше да създаде неприятности между Вито и баща ѝ, а тя не искаше подобно нещо. Е, ако наистина я бяха арестували... Да, тогава щеше да се обади на Вито. Но сега нямаше смисъл да разсъждава по въпроса.

Джон сигурно бе в операционната в момента, а Дениз си бе тръгнала. Тес вдигна очи към кооперацията на Ейвъри. Мърфи и Рейгън все още бяха там.

Както и останките на Ейвъри Уинслоу. Тя затвори очи изморено, но след миг ги отвори, за да прогони ужасните картини от въображението си. Ейвъри, проснат на земята в апартамента си с пръснат череп. Синтия, изкормена на тротоара. И звукът на собствения ѝ глас, насочващ Синтия към смъртта. Тези образи щяха да я преследват цял живот.

Не можеше да се върне в кооперацията. Не можеше да изтърпи отново този ужас.

Предупреждението на Ейми се прокрадна в главата ѝ. Рейгън беше добър човек и чудесно ченге. Мърфи ѝ го бе казал. Но Мърфи все пак бе позволил да я отведат в участъка и да я разпитат. Знаеше, че той просто си вършеше работата, но това я бе наранило. А и показваше колко бързо едно ченге може да загуби доверието си в някого.

Щеше да помогне на Рейгън и Мърфи. Но внимателно. Засега трябваше да седне някъде на топло. Огледа се наоколо, за да установи къде точно се намира. Беше само на няколко пресечки от „Синият лимон“, където щяха да я посрещнат радушно, макар да нямаше пари.

Понеделник, 13 март, 4:45 следобед

Джоана пресече пътя на възрастна дама, която разхождаше кучето си, и промърмори кратко извинение, докато вървеше забързано напред. Тес Чикотели, също като всички останали по улицата, бе

навела глава, за да се предпази от вятъра и дъжда. А това щеше да ѝ попречи да види „опашката си“. Джоана я бе следила цял следобед и вече знаеше, че още един от пациентите ѝ е мъртъв. Нова история за първа страница.

С името на Сай Бремин. „Да бе, само през трупа ми“, помисли си тя ядосано.

Джоана присви очи, все още наблюдавайки Тес, която зави зад ъгъла и се отправи на запад. Трябваше да си осигури ексклузивно интервю, за да попречи на онова копеле Шмид отново да даде историята ѝ на Бремин.

Нуждаеше се от безпрепятствен достъп до Тес Чикотели. И вероятно щеше да успее да си го осигури. С решителност, която озадачи Джоана, Тес почти бе уволнила адвокатката си. Насред улицата. Защото, изглежда, психиатърката наистина искаше да сътрудничи на ченгетата.

Джоана бе абсолютно съгласна с адвокатката. Чикотели беше глупачка. Но може би пък наистина не бе извършила нищо лошо, а някой бе положил доста усилия да я накисне. Е, нямаше значение кое от двете беше вярно, стига статията да бе подписана с името „Джоана Кармайкъл“.

7.

Понеделник, 13 март, 4:45 следобед

Ейдън се върна тъкмо когато Джонсън дръпна ципа на чувала с трупа на Ейвъри Уинслоу. Той направи път на носилката и се приближи към Мърфи.

— Тя е добре — тихо му съобщи Ейдън. — Казах ѝ за кредитните карти. Нямахте нужда да обяснявам, че са били нейните. Вече се бе усетила.

— Спинели се обади, докато ти беше с нея — каза Мърфи, като му показва бележника си, където бе записал адреса на пощенска кутия в другия край на града. — Открил, че сметките за кредитните карти били изпращани на този адрес. Отворено е до шест.

Ейдън си погледна часовника.

— Ще успеем.

— Спинели каза, че Патрик му се обадил. Петима адвокати вече били попълнили документи за обжалване.

— Мамка му.

— Точно така — кимна Мърфи. — Къде е Тес?

— Каза, че си отива у дома, за да прегледа показанията, които е давала в съда. Обещах да ѝ се обадим по-късно вечерта.

— Мърфи! — извика Джак, като изскочи в коридора към спалните и им махна да отидат при него. — И ти Ейдън. Елате. Сигурен съм, че искате да видите това.

Последваха го в детската стая на Уинслоу. Бебешка люлка стоеше в единия ъгъл. Масата за преобличане бе отрупана с пелени и пудри. Дебел слой прах покриваше всичко. Един от хората на Джак се бе качил на стол и бе пхнал глава във вентилационната система, от която бе свалил решетката.

— Това е Рик Симс. Покажи им какво откри, Рик.

Рик се обърна към тях. Бе хванал малка черна кутийка, широка около два сантиметра и висока около сантиметър.

Ейдън се качи на стола до него, за да види по-добре. Къс кабел стърчеше от единия край на кутийката. Ейдън внезапно осъзна какво бе открил Рик Симс. Двамата с Мърфи се спогледаха разгневени. Ейдън се учуди, че след всичко видяно следобед все още можеше да изпитва гняв и учудване.

— Камера.

— Точно така — потвърди Рик. — Безжична камера — завъртя кутийката той. — Може да предава и звук. Ето го и микрофонът.

— Копелето обича да гледа — промърмори Мърфи. — Как разбра, че е там?

— Рик забеляза, че в ъгъла на решетката няма прах — обясни Джак с гордост в гласа. — Чудесна работа.

Рик се усмихна.

— Благодаря.

— Колко ли още камери има наоколо? — попита Ейдън, като слезе от стола.

— И ние се чудехме същото — отвърна Джак, като ги поведе към всекидневната. — Не биха искали да пропуснат впечатляващия финал — каза той, като посочи решетката над бюрото. — Опитай и тази.

Рик се намръщи, докато се мъчеше да достигне до решетката, опръскана с кръв и мозък.

— Гнусна работа, Джак — оплака се той.

Джак се засмя невесело.

— Няма да ти навреди да си изцапаш ръцете поне веднъж. Рик е един от експертите по електроника в отдела ни — обясни той на Ейдън. — Обикновено е в лабораторията, но днес повиках на помощ всички, които можах.

Рик подаде решетката на Джак, който я остави настрани внимателно.

— Прав си — каза Рик. — Още една камера с микрофон и...

Той насочи лъча на фенера си към тъмния отвор, после се обърна объркан към тях.

— И високоговорител, монтиран на стената — добави Рик, като издърпа колоната, за да им я покаже.

Беше малка кутийка с размера на слива.

— Защо пък високоговорител? — учуди се той.

— Ейдън, една от съседките се отби, докато ти беше с Тес — каза Мърфи. — Разказа ни, че цял ден някакво бебе плакало тук. Мислех, че Уинслоу е гледал видеозапис на сина си, но сега вече знаем какво е било.

Рик се намръщи на кутийката в ръката си.

— Имаме си работа с откачено копеле — отбеляза той.

— Накъде отива видеото? — попита го Ейдън.

— Трябва да намеря приемателя — отговори Рик. — Но предполагам, че отива в етернет, а оттам... някъде навън.

Мърфи примигна.

— Етернет?

— Начин да стигнеш до интернет — промърмори Ейдън.

Мислите му запрепусаха лудо.

Рик кимна.

— Видео на живо. Това е последната мода, човече. Обикновено камерите са монтирани на пода или на обувката, така че перверзниците да могат да надничат под полите на жените. Но тази е била предназначена за наблюдение.

Мърфи поклати глава.

— Значи това може да се види в интернет? — повтори той. — В някой уебсайт? Според теб кой ли не може да е наблюдавал как Уинслоу си пръсва черепа?

— Може би — отговори Рик, като сви рамене. — Зависи какви са били желанията на престъпника. Ако е частно шоу, няма да се появи, ако го потърсиш в „Гугъл“. Но ако не е частно...

Стомахът на Ейдън се сви, когато осъзна значението на думите на Рик.

— О, господи. Можеш да си платиш, за да изгледаш самоубийството? — извика той, после погледна партньора си и видя, че и той бе стигнал до същия извод.

— Филми на ужаса от двадесет и първи век — мрачно процеди Мърфи. — Невероятно.

— Имате ли представа колко време са били камерите тук? — попита Ейдън.

Джак коленичи, за да огледа решетката.

— По решетките има прах, но болтовете са чисти. Може би седмица-две.

— Значи трябва да разберем кой е имал достъп до апартамента на Уинслоу през последните две седмици — каза Мърфи. — За какъв тип да се оглеждаме? Имал ли е нужда от специални инструменти?

Рик слезе от стола.

— Честно казано, всеки тийнейджър хакер би могъл да свърши работата.

Ейдън въздъхна тежко.

— Джак, трябва да проверим апартамента на Синтия Адамс за същите устройства.

Джак вдигна очи към Рик.

— Можеш ли да го направиш довечера?

Рик кимна.

— За да пипнем този тип? О, да.

— Трябва да тръгнем по следата на цветята от апартамента на Адамс — каза Мърфи. — Джак, можеш ли да довършиш тук?

Джак махна небрежно с ръка.

— Тръгвайте. Хайде да се видим в кабинета на Спинели в осем. Кажете му да поръча китайска храна. Ще бъде дълга нощ.

Понеделник, 13 март, 8:30 вечерта

Тя все още беше тук. Седеше до масата в трапезарията си, облечена в червен копринен халат и къси бели чорапи. До лакътя ѝ имаше чаша червено вино. Седеше и преглеждаше документи.

Все още беше тук. А не където би трябвало да е — заключена в килия, заобиколена от затворнички, очакваща някой от приятелите ѝ да плати гаранцията ѝ или пък изправена пред съдия.

Но търпението беше добродетел. А пък лицето на Чикотели недвусмислено издаваше стреса, на който бе подложена. Ръката ѝ потрепери, когато вдигна чашата с вино, а от време на време по лицето ѝ се изписваше ужас. Сигурно си спомняше как бяха изглеждали мъртвите ѝ пациенти. Мислеше си как се бяха чувствали точно преди да умрат, как бяха вярвали, че тя ги е предала. И сигурно се чудеше кой щеше да е следващият труп.

Е, това бе достатъчно засега.

Що се отнася до полицаите, те не можеха да намерят и задниците си. Евентуално щяха да проверят финансовите документи на жертвите,

което би им осигурило пироните за красивия малък ковчег на Чикотели. Дотогава можеше да се разчита на щатския борд по лицензиране. Те се бяха намесили по-рано от очакваното благодарение на Сай Бремин и статията му на първа страница. Беше адски забавно.

И си заслужаваше да бъде чуто отново. Кликна на файла и чу дрезгавия глас на доктор Фенуик: „Бордът намира обвиненията за сериозни и неприемливи“.

Айде бе! Наистина ли? Едновременно сериозни и неприемливи? Това бе един от най-интересните коментари, които микрофонът бе записал през седмиците, откак стоеше скрит зад картотеката в кабинета на Чикотели. Бордът не разполагаше с нищо срещу нея и всички го знаеха. Фенуик, Чикотели и адвокатката ѝ, която с лекота се бе справила със заплахите на дъртия пръдльо.

Но посещението все пак бе полезно. Надутият доктор Фенуик вероятно щеше да намери смъртта на Ейвъри Уинслоу за още по-сериозна и неприемлива. Третият удар щеше да бъде насочен срещу борда по лицензиране, а не срещу полицията. Не беше идеалното положение, но щеше да разсее скуката, докато ченгетата се мотаеха наоколо.

И със сигурност щеше да е забавно зрелище.

Понеделник, 13 март, 8:30 вечерта

— Е? — попита Спинели, седнал начело на масата и вторачил очи в колегите си, които се хранеха мълчаливо.

Около масата седяха Ейдън, Мърфи, Джак, Рик и Патрик, който мрачно им бе съобщил, че броят на обжалванията вече е стигнал осем.

— Дай ни една минута да хапнем, Марк — запротестира Джак. — Не съм ял от обяд.

— Ние дори не обядвахме — промърмори Ейдън. — Бяхме заети с цветарниците. Но можем да ви покажем един видеозапис, докато ядем.

Той стана, взе диска от охранителната камера от пощенския магазин, после грабна картонената си кутийка с китайска храна, когато видя погледа, който Мърфи ѝ отправи. — Не се наложи да се връщаме прекалено много — добави той, като пусна диска и отстъпи назад, за

да не закрива телевизионния екран. — Това е от миналия четвъртък следобед.

Пред очите им се появи жена в бежово палто. Черната ѝ коса падаше на вълни по раменете ѝ. Беше с ръста на Чикотели, но палтото скриваше фигурата ѝ.

Жената изглеждаше от испански произход. Лицето ѝ, макар и малко по-слабо от това на Чикотели, приличаше на нейното достатъчно, за да може да мине за италианка в спомените на заетия чиновник или на лошия запис от камерата в магазина.

— Тес носи палто в същия цвят — каза Мърфи. — Тази част наистина ме вбеси — добави той. — Вижте я как си разкопчава палтото, за да покаже шала около врата си. Искане да е сигурна, че чиновникът ще види шала, защото Тес винаги носи такъв.

Освен ако не носи черен прилепнал пуловер с висока яка, помисли си Ейдън, после се помъчи да прогони тази картина.

Спинели стисна зъби.

— Заради белега от нападението миналата година.

Ейдън си представи как самият той стисва врата на престъпника, който едва не бе убил Тес.

— Мамка му — промърмори Патрик, вторачен в екрана. — Прилича на нея.

— Въобще не прилича на Тес — възрази Мърфи енергично. — Да не си сляп?

Патрик поклати глава.

— Не съм, но някой съдия може да види достатъчно прилика, за да позволи обжалванията. Особено като се имат предвид останалите улики. Без мотив няма достатъчно доказателства, за да бъде обвинена — добави той, — но предостатъчно, за да размъти водата. По дяволите. Това е лошо.

Ейдън загледа как жената се приближи към пощенската си кутия, наведе се и вкара ключа.

— Някой нормален човек не би помислил, че това е Тес Чикотели. Тази жена въобще не се движи като нея.

— Не мога да използвам това като аргумент пред съдията, Ейдън — каза Патрик, като се усмихна мрачно. — Макар да признавам, че малко жени се движат като Тес.

Ейдън погледна през рамо към ухиления Патрик. Мърфи разви внезапен интерес към кутията си със свинско. Джак се хилеше открито, а Рик едва се сдържаше. Ейдън усети как се изчервява и завъртя очи.

— Имах предвид... няма значение.

Мустаците на Спинели помръднаха леко.

— Всички знаем какво имаше предвид, Ейдън — усмихна се той, после се прокашля и доби сериозен вид. — Но Патрик е прав. Трябва да докажем, че това не е Тес. Можем ли да вземем отпечатъци от пощенската кутия?

— Ще изпратя екип там, Марк — обеща Джак. — Но ми се стори, че през цялото време жената бе с ръкавици.

Жената от екрана натъпка кореспонденцията в страничния джоб на куфарчето си.

— Възможно ли е това да е нашият престъпник? — запита Патрик.

— Не знам — отговори Ейдън. — Изглежда ужасно... нервна. Притеснена.

Патрик сви рамене.

— И аз бих се изнервил, ако планирах да убия двама души. Но не мисля, че тя е мозъкът на операцията. Прекалено е изложена на показ. Знае, че камерата я записва, и позира. Трябва да разберем коя е.

Мърфи кръстоса ръце пред гърдите си и сви вежди.

— Същата жена е и на записа от фоайето в кооперацията на Адамс. Портiererът на сградата изключил камерата до асансьора на етажа на Адамс, но не и тази на първия етаж. Ще открием дали някой я е видял и в апартамента на Уинслоу.

Спинели склочи пръсти под брадичката си.

— Какво ще кажете за камерите, които открихте?

Рик бутна остатъка от вечерята си настрани.

— Намерих същата система в апартамента на Адамс. Една камера над леглото ѝ и една във всекидневната. И една в банята — добави той озадачено.

— Първия път, когато е опитала да се самоубие, си е прерязала вените — каза Ейдън, като извади диска от машината и седна до Рик. — Обикновено хората правят това в банята. Вероятно нашият човек си е мислел, че тя отново ще опита същото.

— Може и така да е. Както и да е, намерих еднакви системи в двата апартамента. Безжични камери и високоговорители. Всичко беше идеално избърсано. Който и да ги е инсталирал, не е оставил отпечатъци и върху решетките на климатиците. И преди да попитате, ще бъде почти невъзможно да открием откъде са закупени различните части. Става дума за обикновени системи за наблюдение. Добро качество. Можете да си ги купите във всеки магазин за електроника или по интернет. Игла в купа сено.

— Ами предаванията? — попита Ейдън. — Можем ли да ги проследим?

— Да, ако разполагаме със захранващото устройство. Онова в апартамента на Адамс вече е във от играта, но камерите в апартамента на Уинслоу все още предават. Открих рутера, захранван от безжичната камера. Мога да сложа пакетен търсач в мрежата и да прочета адреса, където отиват.

Патрик примигва.

— Говори на английски, Рик.

Рик се засмя.

— Съжалявам. Интернет предаванията се разбиват на пакети, изпращат се, а после се сглобяват отново в другия край. Пакетните търсачи разбиват всеки пакет на съставните му части. Една от тези части е адресът. Мога да прочета адресите на екрана си, докато съобщенията минават по мрежата. Но има два сериозни проблема. Първият сте вие — обърна се той към Патрик. — Това е като да подслушваш нечий телефон. Ще имам нужда от съдебно нареждане, за да започна.

— И аз така си помислих — отвърна Патрик. — Какво друго?

— Ето го и по-сериозния проблем. След като намеря адреса, няма гаранция, че е истински. Всеки хакер, който си разбира от работата, няма да изпрати видеото до самия себе си. Ще го изпрати в някой зомби компютър. А ако има акъл в главата, ще изпрати първото зомби до второ — сви рамене Рик. — А когато намеря окончателния адрес, ще трябва да го свържа с даден човек, а провайдерите не са склонни да ни сътрудничат. Това означава нова съдебна заповед.

— Търсачи и зомбита — промърмори Спинели недоволено. — Колко време ще отнеме това, Рик?

— Няколко дни. Но трябва да знаете, че някои от тези адреси са уредени чрез чуждестранни компании. Поне умните.

— Цялата работа изглежда прекалено умна — изсумтя Патрик.
— Ако компанията е чуждестранна, ще се натъкнем на стена.

Ейдън разтри слепоочията си.

— Доста си се занимавал с това, Рик — отбеляза той.

— За съжаление, да. В момента един от основните ни проблеми са интернет престъпленията, като детското порно е на върха. Проклетите педофили познават системата, човече. Могат да те зашеметят с номерата си. А когато най-после стигнеш до края, си прецакан, защото те са изчезнали и са започнали някъде другаде. Ще направя каквото мога, бъдете сигурни в това.

— Но не си изпълнен с надежда — отбеляза Ейдън.

Рик поклати глава.

— Не. Иска ми се да можех да ти кажа друго, но няма начин.

Патрик въздъхна.

— Е, все пак е някакво начало. Ще ти осигуря съдебната заповед след по-малко от час, Рик. Върни се в апартамента на Уинслоу и чакай там.

Рик си събра нещата и им махна.

— Благодаря за вечерята, лейтенант. А, още нещо. Вашият човек е изключил хранването към камерите в апартамента на Адамс. Предполагам, че съвсем скоро ще направи същото и с тези в дома на Уинслоу. А когато това стане, няма да разполагам с абсолютно нищо.

Спинели безпомощно изсумтя, когато Рик излезе от стаята.

— Винаги ли е такъв оптимист? — попита той.

Джак сви рамене.

— През повечето време се занимава с педофили. Откъде да вземе оптимизъм?

— Ще се погрижа за съдебната заповед — каза Патрик. — Дръжте ме в течение. Марк, обади ми се веднага щом се сдобиеш с нещо, което да ми помогне да разкарам проклетите обжалвания от гърба си.

След като прокурорът си тръгна, Спинели изгледа уморено Ейдън, Мърфи и Джак.

— Можем да се опитаме да докажем, че това не е Тес, или да открием кой наистина стои зад цялата история. Засега не се справяме

добре с първата възможност, затова нека да се съсредоточим върху втората. Кого харесваме за ролята на престъпника?

Мърфи погледна Ейдън.

— Мислехме, че може да е някой от случайните любовници на Адамс, но след Уинслоу няма смисъл да вземаме досието от здравното министерство.

— Така е — съгласи се Ейдън. — Прав си. В момента можем да тръгнем в две посоки. Първата е, че някой иска да дискредитира Тес Чикотели.

— Защо? — попита Спинели. — Какъв е мотивът? Това е сложна работа. Някой трябва да е адски нахъсан срещу нея, а и да е доста интелигентен, за да изпълни плана си. Повечето хора, срещу които Тес е свидетелствала, не са достатъчно умни да измислят подобно нещо.

— Обжалването е добър мотив — каза Мърфи. — А и тези хора имат семейства.

Ейдън извади разпечатката със списъка на делата.

— В такъв случай се връщаме обратно към едно от имената в списъка. Досега не съм имал време да ги проверя, но Тес каза, че ще прегледа старите си записки. Може и да открие нещо.

Ейдън се вторачи в разпечатката, после поклати глава, все още притеснен от нещо, което Рик Симс бе казал.

— Има и друга възможност, която ме тревожи — призна той. — Ами ако Тес не е мишената? Ако някой е преценил, че тя е добър източник на хора, които могат да бъдат манипулирани и подтикнати към самоубийство? Пациентите ѝ са предимно хора със склонност към самоубийство. Може някой просто да си избира жертви от списъка ѝ с пациенти, да ги тормози и да ги принуждава да се самоубиват.

— А после да записва всичко на видео — довърши Джак.

Спинели не изглеждаше убеден.

— Изглежда доста пресилено.

— Някои хора се наслаждават на творенията си, Марк — отвърна Ейдън. — А когато разполагат с подходяща публика, готова да плати исканата цена... Мотивът може да е просто алчност.

— В тази история няма нищо просто — възрази Спинели. — Но разбирам мисълта ти, Ейдън. Всички сме си имали работа с психопати, които с лекота биха съсипали нечий живот, за да си осигурят печалба. Та за кого говорим тук?

— Ако Тес е само проводник, а пациентите ѝ са истинската стока... — сви рамене Ейдън. — Тогава нямаме връзка. Можем да говорим за когото и да било.

Спинели въздъхна тежко.

— И ти си оптимист като Рик Симс. Господа, зарадвайте ме с някаква по-добра новина, преди и аз да изпитам желание да се самоубия.

Джак плъзна лист хартия в средата на масата.

— Отбих се да видя Джулия на път насам и тя бе готова с токсикологичния резултат на Уинслоу — съобщи той.

Джулия Вандербек, съдебната лекарка, бе съпруга на Джак.

— Намерила е ПСП в кръвта, също като при Адамс — продължи той.

— Подменени хапчета? — попита Мърфи и Джак кимна.

— Да. Името на Тес е на шишето с ксанакс, а отпечатьците ѝ — върху него.

Спинели се намръщи.

— Казах *по-добри новини*, Джак.

— Търпение, Марк. Външността на шишето не е толкова интересна, колкото съдържанието му. Направихме спектрален анализ на веществото на дъното на шишето. Прах, която не може да се види с просто око. Добрата новина е, че не беше нито ксанакс, нито ПСП. Беше сома. Джулия каза, че служи за отпускане на мускулите. Открихме веществото и в двете шишета.

Спинели кимна бавно.

— Значи някой ги е използвал повторно.

— А след като отпечатьците на Тес са на шишето, може то да си е било нейно — каза Мърфи. — Но това не я оневинява, Джак. Всъщност дори влошава положението.

Джак повдигна вежди.

— Може шишетата да са били откраднати.

Спинели поклати глава.

— Прекалено много неясноти, хора. Разберете дали Тес е вземала сома и кога. Засега ще прибавим и това към неяснотите. С какво друго разполагаш, Джак?

— Проверяваме колко време куклата е била във фурната, като се основаваме на степените ѝ части. Почистихме с прахосмукачка и двата

апартамента. Ще търсим еднакви влакна, които да докажат, че престъпникът е бил и на двете места.

— Ако приемем, че престъпникът е само един — обади се Ейдън. — Тес каза, че жената, която ѝ се е обадила днес, звучала различна от онази в събота вечер. По-стара.

— Снабдихте ли се с телефонните разпечатки на Тес? — попита Спинели.

— Да, от домашния ѝ телефон. Обаждането в събота вечер е от нерегистриран мобифон. Днешното обаждане бе до офиса ѝ, затова изисках разпечатка и от него. Списъкът не беше готов, когато слязохме долу. Ще те уведомя веднага. Какво ще кажеш за серийните номера по пистолетите, Джак?

— Хората ми не успяха да възстановят номера от пистолета в апартамента на Адамс, затова го изпратих в лабораторията на ФБР. Тяхното оборудване е по-добро, но ще минат няколко дни, преди да получим отговор. Серийният номер на пистолета от апартамента на Уинслоу също е изпилен. Съжалявам — извини се Джак, като плъзна друг лист хартия и купчина снимки пред Спинели. — Това е списък с всички вещи, които взехме от двата апартамента. Мечето, което Уинслоу държеше в ръце, е стандартен модел. Няма нищо специално. Така че отново сме в задънена улица.

Ейдън се наведе над масата, притеснен от спомена за мечето в ръката на мъртвия.

— Дай да видя снимката на мечето.

Спинели му я подаде и Ейдън отвори папката, която бе взел от архива на път към конферентната зала.

— По дяволите. Специално е все пак. Това е полицейският доклад от смъртта на бебето на Уинслоу — каза той, като сложи извадената от папката снимка до снимката с мечето.

Снимката показваше задната седалка на миниван. Чанта за пелени стоеше вляво от детската седалка, плюшено мече — отдясно.

— Това е същото мече като онова, което са намерили до мъртвото бебе — добави той.

— Копелето не пропуска нито една подробност — промърмори Мърфи, като погледна отвратно снимките. — В теб ли е папката със случая на Мелани Адамс?

— Да. Взех и двете.

Ейдън плъзна направената от полицията снимка от смъртта на Мелани в средата на масата. Мърфи зарови из купчината на Джак, търсейки снимката, която бяха намерили в апартамента на Синтия.

— Еднакви са — каза Мърфи. — Същата поза, същите дрехи и обувки. Единствената разлика е във фона. Изпратената снимка е по-лъскава от полицейската. И по-ярка.

— Това може да се направи с „Фотошоп“ — обясни Ейдън, после отвърна на объркания поглед на колегата си. — Един от предметите, които изучавах в колежа, бе компютърна графика. Става дума за обикновена програма. Правиш снимка и просто сменяш цветовете. Опитен човек може да я нагласи така, че Мелани да изглежда обесена на Айфеловата кула.

— Значи някой има достъп до документацията ни — промърмори Спинели. — Гадно копеле. — Той се облегна на стола и стисна челюсти, очевидно бесен от извода си.

В стаята настъпи пълна тишина. После Ейдън каза това, което никой друг не желаше да изрече:

— Има и друга група, която има зъб на Тес Чикотели.

Спинели прикова очи в неговите. Ейдън забеляза, че шефът му вече бе стигнал до същото заключение.

— Ние — процеди Спинели през зъби.

— Да — кимна Ейдън.

Спинели погледна настрани, затвори очи и поклати глава.

— Мърфи, отиди в архива. Направи се на луд, че двамата с Ейдън не сте се доразбрали, и си там, за да вземеш документите. Поискай да видиш регистрационния журнал. Трябва да разберем кой е преглеждал папките. — Изглежда тримата си колеги с блеснали очи. — Засега ще държим това в тайна. Ще уведомя отдел „Вътрешни разследвания“, когато му дойде времето.

— Може да не спрат след втория труп — тихо отбеляза Мърфи. — Останалите пациенти на Тес също са изложени на риск, независимо кой стои зад всичко това. Ще имаме нужда от списъка ѝ с пациенти.

Джак се намръщи.

— Чикотели няма да ви го даде. Лекарска тайна.

— Нека първо да я помолим — предложи Спинели. — Ако откаже, ще вземем съдебна заповед. Засега търсим човек, който разбира от медицина и електроника. Търсим и жената от видеозаписа.

А сега тръгвайте и ми намерете нещо, за което да се захвана. Ще се видим тук в осем часа утре сутрин.

След тези думи всички се разотидоха. Мърфи хвърли бърз поглед на Ейдън, докато се връщаха към бюрата си.

— Обади ми се, след като говориш с нея.

— Какво имаш предвид? Ти ще дойдеш с мен.

Мърфи поклати глава.

— Чу го. Аз трябва да отида в архива.

— Шибано шубе! — изсумтя Ейдън. — Просто не смееш да се изправиш срещу нея.

— Тес още няма да иска да говори с мен. Наранена е. А и ти си човекът, който обича да я наблюдава как се движи.

— Млъкни, Мърфи.

Стигнаха до бюрата си и Ейдън грабна палтото си от стола.

— Не съм свършил никаква работа по случая с Дани Морис цял ден. Гнусният му баща е някъде навън, докато горкото дете лежи в моргата.

— Защо не минеш през бара, където Морис обича да се мотае, на път към Тес? Може пък да извадиш късмет и той да се е отбил да удари няколко бири.

— А в това време ти ще се мотаеш в архива. Не е справедливо, Мърфи.

— Старшинство, Рейгън. Ще се видим утре.

Понеделник, 13 март, 11:15 вечерта

Тес се наведе над купчината папки на масата в трапезарията, за да напълни чашата на Джон с мерло.

— Няма нужда да ме проверяваш. Мога да се грижа за себе си — каза тя, макар че след дългите часове, прекарани в четене на съдебните й записки, и мисълта, че едно от имената в списъка можеше да е на човека, отговорен за смъртта на двама от пациентите й, беше благодарна за почивката и компанията на Джон.

Апартаментът й беше прекалено тих. Обикновено тишината не я притесняваше, дори й се наслаждаваше, но тази вечер всяко изскърцване, както и воят на вятъра я караха да подскача.

Джон се намръщи над чашата си.

— Разбира се, че можеш да се грижиш за себе си. Просто предпочиташ да не го правиш. Изминала си пеша десет пресечки до „Синият лимон“ в ледения дъжд. По дяволите, Тес, Робин каза, че си била замръзнала, когато си влязла там. Не си имала нито шапка, нито чадър.

Тес бе отишла в „Синият лимон“ при Робин, след като Ейми я беше зарязала. Както бе очаквала, Робин я посрещна с отворени обятия.

— Оставих чадъра си в службата заедно с чантата. Но пък цяла зима тичам и в по-лошо време. Стоплих се за нула време. Робин започна да се суети около мен и ме натъпка със супа — каза Тес, като му се ухили широко, за да прогони мрачната гримаса от лицето му. — После Томас ми направи масаж на раменете. Робин само хаби таланта му в кухнята. Той има страхотни ръце.

Джон се усмихна.

— И аз така съм чувал — потвърди той, като поклати глава и въздъхна търпеливо. — Но следващия път, когато се озовеш на улицата без пари, обади ми се. Ясно ли е? Имам право да се тревожа за теб.

— Добре, стига толкова за тази вечер. Робин ми даде назаем пари за такси и се върнах в службата, за да си взема нещата. После се прибрах у дома. Взех дълга гореща вана и се настаних удобно. Виж — протегна тя краката си, обути в дебели хавлиени чорапи.

— Само ти можеш да се издокараш в коприна и хавлиени чорапи — засмя се Джон, но усмивката му бързо се стопи. — Сериозни неприятности ли имаш, Тес? Притеснявах се за теб цял ден. А после, когато съобщиха историята за второто самоубийство... Всички телевизионни канали я предаваха и всички проклети репортери споменаха името ти.

Тес преглътна мъчително. Ужасите от следобед се върнаха.

— Полицаите твърдят, че вече не съм заподозряна.

— Това е чудесно. Но?

— Но беше ужасно. Ейвъри лежеше мъртъв, стиснал мечето в ръка. Половината му глава липсваше, Джон.

Той я хвана нежно за ръката.

— Не си виновна за това, Тес.

Тя сведе поглед към ръката му.

— Всички в живота му го бяха напуснали. Жена му не можеше да му прости. Той самият не можеше да си прости. Повечето им приятели вече не искаха да го погледнат в очите. Бях единствената, с която можеше да говори.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Единствената ѝ мисъл бе как ли се бе почувствал Ейвъри, когато бе видял снимката.

— Беше кошмарно — довърши тя с дрезгав глас. — Зловещо.

— Тес, погледни ме. — Гласът на Джон прозвуча рязко, което рядко се случваше, затова тя се подчини. Лицето му изразяваше едновременно приятелски чувства, гняв и тревога. Той нежно избърса очите ѝ с палеца си. — Не си причинявай това, скъпа. Колко пъти сме говорили, че си прекалено обвързана с пациентите си?

— За теб е различно. Твоите пациенти са в безсъзнание през цялото време. Все едно че си имаш работа с парче месо.

Джон прие критиката спокойно.

— И това ми харесва. Не мога да мисля за тях по начина, по който ти го правиш. Това би ме разкъсало. И следващия път, когато хвана скалпела, мога да се поколебая. А колебанието ми може да струва живота на пациента.

Тя въздъхна.

— Знам. Професионална дистанция. Никога не съм могла да я постигна. Печелиш.

Усмивката му не беше весела.

— Някои хора биха казали, че ти печелиш. Мисълта ми е, че не трябва да подценяваш слабостите си. Ти си чудесен лекар, защото държиш на пациентите си, но какво ти струва това? Прекалено много според мен. Може би няма да е лошо да помислиш за известна промяна. Всички тези самоубийци те съсипват. Защо не започнеш да лекуваш някои приятни фобии?

Тес го изгледа накриво. Джон беше един от малкото, които знаеха за нейната собствена фобия.

— Например клаустрофобия? — попита тя.

Устата му трепна в лека усмивка.

— Може би. По дяволите, може пък просто да се нуждаеш от почивка. Кога си го правила за последен път?

Тес стисна зъби.

— През медения месец.

Беше отишла на пътешествие с кораб заедно с Ейми — по-скоро би минала по горещата жарава, отколкото да позволи на онова копеле Филип да заведе на пътешествието малката си уличница, а билетите не можеха да бъдат върнати.

Джон се намръщи.

— Съжалявам. Робин и аз отиваме в Канкун следващия месец. Ела с нас.

Тес се засмя насила.

— Не, благодаря. Единственото по-лошо от това да отидеш на меден месец с най-добрата си приятелка е да си излишният трети.

Джон се ухили.

— Стига, Тес. Поживей си малко. Робин няма да има нищо против. А и може да ти намерим някого.

Тес се усмихна въпреки желанието си.

— Прибирай се у дома, Джон. Изтощена съм.

Той остави чашата си на масата, изправи се и я дръпна от стола.

— Изпрати ме и...

— Заклучи вратата и пусни резето — довърши тя вместо него.

— По-лош си дори от Вито.

Джон се закова на прага.

— Обади ли се у дома?

— Не.

— Тес...

— Прибирай се у дома, Джон — повтори тя сериозно.

Той се поколеба, загледан в краката си.

— Има и друга причина да се отбия тук, освен тревогата на Робин.

Той въздъхна и я погледна изпод дългите си мигли, за които повечето жени биха убили. Но пък миглите на Ейдън Рейгън бяха по-дълги и по-гъсти. И по-тъмни. А очите му — много по-сини.

Тес примигна и се съсредоточи върху лицето на Джон. Откъде ли й бе дошла тази мисъл? Прекалено малко сън и прекалено много стрес, реши тя. И прекалено много нощи сама в леглото.

Джон се наведе към нея.

— Тес, какво има? Внезапно пребледня.

— Нищо. Просто съм по-изморена, отколкото си мислех. Какво щеше да кажеш?

— Ейми ми се обади преди няколко часа.

Тес стисна устни.

— Така ли? Каза ли ти, че се отказва от мен като клиент?

— Каза, че ти надрънкала някои неща, които не е трябвало. Ужасно се страхувала, че онзи детектив ще те пъкне в затвора, и не разсъждавала трезво. Искаше да разбере дали още си й ядосана.

Тес поклати глава. Стори й се, че бяха отново на шестнадесет години и живееха в една стая в дома на родителите й.

— Ейми не се ли сети, че може лично да ме попита?

— Страхуваше се да не й затвориш телефона.

— Можеше и да го направя.

— Звъннала ти, за да провери дали си се прибрала у дома, но ти не си вдигнала телефона. Не искам да се правя на посредник, затова, моля те, обади й се. Кажи й, че искаш да се сдобрите. Послушай я, Тес. Ейми знае повече за съдебната система от теб. И макар да се е издънила, те обича и не иска да те види в затвора.

Джон беше прав. Ейми бе добронамерена. Тес бе стигнала до същия извод, докато вървеше към бистрото на Робин.

— Добре. Ще се сдобрим и ще те отървем от бъркотията.

Но не можеше да обещае, че щеше да послуша Ейми. Беше размишлявала дълго по въпроса и сега бе по-убедена от когато и да било, че е изключително важно да сътрудничи на полицията. Но Джон бе наистина притеснен за нея. Импулсивно, тя се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Благодаря.

В мига, в който устните й докоснаха бузата му, Джон се изпъна и обви ръка около раменете й, сякаш искаше да я защити от нещо. Тес проследи погледа му и сърцето й подскочи.

Детектив Рейгън стоеше в коридора пред асансьора. И не изглеждаше щастлив. Тес стисна реверите на халата си и придърпа коприната над врата си. Направи го инстинктивно. Джон беше виждал белега й, но малко други хора знаеха за него.

Рейгън бавно се приближи, приковал очи в рамото й, където все още лежеше ръката на Джон. Спря достатъчно далеч, за да спази необходимата дистанция. Но пък достатъчно близо, за да може Тес да долови уханието на одеколона му. Беше се обръснал точно преди да дойде.

— Доктор Чикотели.

— Детектив Рейгън. Това е доктор Джонатан Картър, колегата, когото споменах.

Той кимна любезно на Джон.

— Може ли да поговорим, докторе?

Джон стисна силно ръката на Тес. Предупреждението му бе деликатно като ожесточения израз на лицето му.

— Не и без присъствието на адвокатката й — отговори той вместо нея.

Рейгън вдигна поглед към очите на Тес. Изражението му бе непроницаемо.

— Ако наистина искате това, докторе, можем да се обадим на адвокатката ви.

Гласът му бе достатъчно студен, за да я накара да потръпне нервно.

— Но имам нужда от някои отговори тази вечер — довърши Рейгън.

Тес потупа Джон по гърдите.

— Ще се оправя, Джон. Ще звънна на Ейми. Обещавам. Прибирай се у дома.

— Не зн...

— Ще ти звънна, щом той си тръгне, за да те уверя, че още съм жива и дишам — прекъсна го тя, като се помъчи да прозвучи небрежно. — Няма да кажа нищо, което да използват срещу мен в съда.

Тя се измъкна от прегръдката му и го побутна към асансьора, все още прихлупила реверите на халата около врата си.

Прощалният поглед на Джон бе остър като скалпелите му. Но той не каза и дума повече и след миг вече слизаше надолу с асансьора.

Тес беше сама. С Ейдън Рейгън и дългите му мигли.

— Къде е Тод? — попита тя.

— По други задачи.

— Разбирам. Е, няма ли да е по-удобно да говорим в апартамента ми, вместо да стоим в коридора?

— Това зависи от вас, госпожо.

Значи сега съм „госпожо“. Обръщението на Рейгън прозвуча като обида.

— Да влизаме тогава. Предпочитам да не стоя в коридора.

Той затвори вратата.

— Извинявам се за късния час — сковано каза Рейгън. — Надявах се, че още сте будна.

Тя махна с ръка към купчината папки на масата в трапезарията.

— Преглеждах си записките. Позволете ми да се преоблека. Ще се върна след пет минути.

Върна се след три, сменила халата с дебело поло и джинси. Хавлиените чорапи си останаха. Тес откри Рейгън във всекидневната, където разглеждаше рамкираните скици на стената.

— Мога ли да взема палтото ви, детектив?

Той поклати глава.

— Не, благодаря.

— А мога ли да ви предложа чаша вино, или не пиете в работно време?

Той се завъртя и погледна двете чаши на масата.

— Не, благодаря.

Гласът му бе любезен, но студен и отчужден.

— Ще се обадите ли на адвокатката си? Бих искал да приключим с това.

— Не. Задайте въпросите си. Ако мога да отговоря, ще го направя.

Изненадата в очите му изчезна в миг и Тес се зачуди дали не си я бе въобразила.

— Обещахте на приятеля си, че ще ѝ се обадите.

— И ще го направя. След като си тръгнете. Адвокатката ми и аз сме на различно мнение относно сътрудничеството ми с полицията — усмихна се тя накриво. — А и бездруго мисля, че вече не ми е адвокатка. Скарахме се — обясни тя, като повдигна вежди и прикова очи в лицето му. — А доктор Картър не ми е гадже, а просто приятел.

Този път Рейгън не успя да скрие блясъка в очите си. Погледът му задържа нейния и за момент ѝ се стори, че са отново на стълбището. После мигът отлетя.

Ейдън отмести очи настрани и се загледа в папките.

— Открихте ли нещо? — попита той.

Тес си пое дъх. Това ѝ помогна да дойде на себе си. В главата ѝ се прокрадна предупреждението на Ейми за начина, по който Рейгън

ще използва външността си, за да я накара да се предаде.

— Преди да отговоря, детектив, имам един въпрос.

Тес изчака търпеливо Ейдън да я погледне.

— Имам ли нужда от адвокат?

Той не се поколеба.

— Не.

Тя обмисли риска и реши да следва първоначалния си план.

— Добре. Прегледах папките. Търсех най-вече случаи, в които присъдата е била повлияна от показанията ми. От тридесет и една присъди се откroiха пет. Всичките осъдени са мъже. Четири убийства и едно изнасилване — започна тя, като поклати глава скептично. — Но никой от тях не ми направи впечатление на човек, достатъчно интелигентен, за да планира подобно нещо. Тези типове бяха бандити, а не престъпни гении. А и петимата все още би трябвало да са в затвора, освен ако комисията по освобождаването не е прееба... не е оплескала нещата.

По устните на Ейдън се прокрадна лека усмивка.

— Трябва да проучим семействата им — каза Рейгън. — Да видим дали някой е обжалвал.

Стомахът на Тес се сви.

— Значи говорим за обжалвания?

— Да.

Тя въздъхна.

— Обзалагам се, че Патрик Хърст не е щастлив човек тази вечер.

— Ще спечелите баса, докторе. Чували ли сте за сома?

Внезапната промяна на темата я накара да примигне.

— Да. Лекарство за отпускане на мускулите.

— Вземала ли сте го някога?

Тя кимна бавно.

— Да. Миналата година претърпях инцидент.

Споменът все още можеше да я уплаши. Тя съсредоточи поглед върху Рейгън и се опита да прогони паниката си.

— Гърбът ми пострада и лекарят ми предписа сома.

— Колко дълго вземахте лекарството?

Изражението му отново бе непроницаемо. И гласът на Ейми отново прозвуча в главата ѝ: „Не бъди глупачка, Тес!“.

— Около шест месеца. Защо?

— Сега вземате ли го?

— Не. Не го исках. Замайваше ме и пречеше на работата ми. Защо ме разпитвате за сома?

Той се поколеба, после сви рамене.

— Защото следи от сома бяха намерени в шишетата с лекарства в апартаментите и на двете жертви.

Коленете ѝ се подкосиха. Тес се облегна на масата, след което се отпусна на стола. Не можеше да свали поглед от лицето на детектива.

— Шишетата с моите отпечатаъци!

— Някой да е влизал с взлом в апартамента ви?

Тя поклати глава. Очите ѝ се разшириха уплашено при мисълта, че този психопат можеше да проникне в собственото ѝ жилище.

— Не. Щях да се обадя в полицията.

— Какво стана с шишетата?

Тя се изправи разтревожена. Заразхожда се от масата към прозореца, като разтриваше ръцете си.

— Не мога да си спомня. Сигурно съм ги изхвърлила.

Чу го да се приближава към нея и внезапно усети ръцете му на раменете си. Горещи. Силни. По гърба ѝ се разля топлина. За момент ѝ се прииска да се обърне и да потъне в прегръдката му. Да облегне глава на широкото му рамо. Но желанията си бяха желания. Действителността беше... кошмар, който се влошаваше с всяка нова информация.

— Седнете — промърмори Ейдън. — Пребледняхте.

Той нежно я настани на стола, клекна пред нея и присви сините си очи.

— Добре ли сте?

Тя кимна вдървено.

— Това ме прави да изглеждам още по-виновна.

Той се изправи и не отговори.

Тес преглътна и вдигна очи към него.

— Не съм виновна.

Детективът не мигна.

— Някой заплашвал ли ви е, докторе?

— Кога по-точно имате предвид?

— През изминалата година.

Думите му я зашеметиха.

— Имате предвид след делото на Харълд Грийн? Имате предвид... ченгета. О, господи! — изстена Тес.

Ейдън отново не проговори, което значеше повече, отколкото ако просто го бе потвърдил.

— Получих няколко писма — каза тя. — Всичките бяха анонимни. Повечето съдържаха лични обиди: „убийца на бебета“, „убийца на ченгета“.

Обидите я бяха наранили по онова време. И все още успяваха да го сторят.

— Някакъв тип ми писа неколkokратно. Заплашваше ме, че ще съжалявам. Месец по-късно получих писмо, което ме уведомяваше, че договорът ми с прокуратурата е прекратен. Мислех, че това е имал предвид със заплахата. Някой беше разбил с тухла прозореца на колата ми, докато съм била на покупки, но така и не го хванаха. Смятах, че и това е част от отмъщението.

Рейгън изглеждаше бесен.

— Съобщихте ли в полицията за тези случаи?

— Съобщих за счупения прозорец. Но не и за писмата. Нямахте заплаха за физическа разправа.

— Пазите ли писмата?

— Мисля, че са някъде тук. Съжалявам. В момента ми е трудно да се съсредоточа.

— Не се безпокойте — тихо каза той. — Не бързайте.

Ейдън взе бутилката вино и попита:

— Да ви сипя ли малко?

— Не.

Тес се опита да се съсредоточи. Припомни си как след като бе прочела писмата ги бе прибрала в шкафа в кабинета си.

— Почакайте тук. Мисля, че си спомних къде съм ги сложила.

Ейдън я гледаше как се отдалечава, свил ръцете си в юмруци. Знаеше, че ще долови уханието ѝ, ако вдигне ръце към лицето си. Последните петнадесет минути определено бяха доказали, че е човек със страхотен самоконтрол. В мига, когато излезе от асансьора и видя Тес в червения копринен халат, го обзе диво желание. После, когато тя се надигна на пръсти и целуна бузата на русия доктор, усети да го залива вълна от ревност, която го зашемети. А думите ѝ, че русият тип не ѝ е гадже, предизвикаха желание да я притисне към себе си и да

разбере дали дългият поглед на стълбището ѝ бе въздействал както на него.

Когато сложи ръце на раменете ѝ, му се прииска да отиде подалеч. Ако я беше докоснал, както му се искаше...

Но не го бе направил и нямаше да го направи. Ейдън се огледа наоколо. Апартаментът се намираше в един от скъпите квартали на „Мичиган авеню“ и сигурно струваше около милион, и то без да се включват мебелите и произведенията на изкуството, които биха доставили голямо удоволствие на сестра му Ани, дизайнерка по вътрешно обзавеждане. Жена, свикнала на такъв живот, щеше да иска повече, отколкото Ейдън можеше да даде. Това го бе научил по трудния начин. „Подлъжи ме веднъж“...

Тези мисли накараха устата му да пресъхне.

— Намерих ги! — извика Тес, като се появи с голям плик в ръка.

Тя облиза лепилото на плика и Ейдън отново усети диво желание. Той си наложи да протегне ръка, за да вземе плика, но Тес го спря.

Възкликанието ѝ го изненада, както и ръката ѝ върху неговата.

— Какво си направил? — извика тя.

Ейдън си пое дъх. Кокалчетата на пръстите му бяха издрани и окървавени благодарение на едно от „приятелчетата“ на бащата на Дани Морис. След като излезе от участъка, Ейдън се бе отбил в любимия бар на Морис. Там приятелчето на Морис се бе опитал да разбие носа на Ейдън, поради което сега бе прибран на топло. Самият Морис обаче все още се криеше някъде. Жена му бе украсена с нова синина около окото, но отказваше да потвърди вината на мъжа си за смъртта на сина им.

А Тес Чикотели го държеше за ръката.

— Ударих тухлена стена — отвърна той, като се изненада, че все още можеше да говори.

Сърцето му заби лудо. Той се опита да издърпа ръката си, но Тес я задържа. После вдигна към него загрижен поглед.

— Стена или нечия физиономия?

— Не, наистина беше стена. Един заподозрян ми се нахвърли и си издрах ръката докато му слагах белезниците.

Той отново се опита да издърпа ръката си и този път Тес я пусна.

— Заподозрян по нашия случай ли?

— Не, работя и по друг.

Тя кимна тъжно.

— Докладът от аутопсията на малкото момченце, който видях сутринта.

— Да.

Тя присви устни, а Ейдън стисна зъби. Устните на Тес просто те подканяха да провериш дали наистина са толкова меки и нежни, колкото изглеждаха.

— Съжалявам — тихо прошепна тя. — Ще ми позволиш ли да се погрижа за ръката ти?

Тес забеляза колебанието му и се усмихна.

— Лекар съм все пак.

Трябваше да си тръгне. Веднага. Но краката му отказаха да се подчинят.

— Да, права си. Винаги забравям, че психиатрите са лекари.

— Повечето хора забравят.

Тя влезе в кухнята и се върна с кутия за първа помощ.

— Завърших медицина като останалите лекари. В университета се запознах с Джонатан Картър и оттогава сме приятели.

Тя се наведе над ръката му. Косата ѝ се спусна като тъмна завеса пред лицето ѝ. Все още бе леко влажна на тила. Зави му се свят от уханието на шампоана ѝ. Не бе нужно да си детектив, за да разбереш, че Тес бе взела душ, което означаваше, че вероятно бе седяла гола под червения копринен халат. Ейдън настръхна, когато си представи съблазнителното ѝ мокро тяло.

— Джонатан вечно ме защитава — продължи тя, после вдигна глава и отмести косата от лицето си.

По бузите ѝ се разля червенина и тя внезапно забрави думите, които се канеше да каже. После бързо сведе глава и се прокашля.

— Е... поне не е замърсено. Това сигурно ще щипе малко.

Въобще не усети дезинфектанта, тъй като вътрешностите му изгаряха от страст.

— Онзи тип лисна чаша бира в лицето ми, затова трябваше да си взема душ, след като го заключих. И почистих раната.

Гърленият ѝ смях го влуди и ръката му трепна инстинктивно. Тес замря за момент, после продължи да почиства раните.

— Е, казват, че бирата е добра за кожата.

Тя уви марля около кокалчетата му и сложи лепенка. Отстъпи назад и го погледна. Очите ѝ бяха хладни. Преди два дни си бе помислил, че очите ѝ са безчувствени. Сега знаеше, че хладният поглед бе преградата, зад която тя се крие.

— Пази ръката суха — промърмори тя. — Ще оживееш.

Ейдън вдигна плика в лявата си ръка.

— Ще проверя писмата. Имаше ли нови обаждания?

— Не.

— Ще ни позволиш ли да подслушваме телефона ти, в случай че отново ти се обаждат?

Тя замълча за момент.

— Да. Направете го. Ще подпиша съгласие. Но само за домашния ми телефон. Не и за служебния.

Това бе повече, отколкото Ейдън бе очаквал.

— Също така ще имаме нужда от запис на гласа ти, за да го сравним със записа от гласовата поща на Синтия Адамс.

— Ще дойда утре сутрин. Първите ми двама пациенти отмениха сеансите си.

— Съжалявам.

Тес сви рамена.

— Очаквах го след статията в „Бюлетин“.

Ейдън бе отлагал въпроса за списъка с пациентите ѝ достатъчно дълго. Сега въздъхна тежко и изруга Мърфи наум.

— Това може да се случи отново — каза той. — Знаеш го.

— Знам — тихо потвърди тя.

— Трябва да сме готови за следващия му ход. Искам да те помоля за списък на пациентите ти.

— Знаеш, че не мога да го направя. Спазването на лекарската тайна не е само въпрос на желание. Законът го изисква.

Тес не звучеше ядосана, а по-скоро примирена, сякаш бе очаквала въпроса.

— Разказа ни за Адамс и Уинслоу.

— Имам право да споделя поверителна информация, когато е важна за разкриването на престъпление. Или когато пациентът е изложен на риск и не може да даде съгласие. И в двете положения преценявам дали изискванията за споделяне на информация са спазени. Освен това не мога да ти кажа много повече, отколкото ще

научиш от полицейските доклади, ако се разровиш достатъчно надълбоко.

— Каза ми, че Синтия Адамс имала венерическо заболяване.

Нещо неуловимо проблесна в очите ѝ.

— Направих го, защото тогава мислех, че тя е била мишената. Смятах, че това може да ви помогне в откриването на мотива. А и бездруго щяхте да го научите от доклада от аутопсията.

Тес си пое дълбоко дъх и продължи.

— Днес бях посетена от щатския борд по лицензиране. Не са съгласни с преценката ми.

Ейдън се намръщи.

— Откъде знаят, че си говорила с мен?

— Служителката от здравното министерство им се обадила. Не се извинявай — рязко го възпря тя, когато той отвори уста. — Знаех рисковете, когато споделих информацията.

Ейдън видя, че ѝ бяха нанесли поредния удар. Не беше наясно обаче какви санкции можеха да предприемат от борда.

— Те... направиха ли ти нещо?

— Този път не. Адвокатката ми беше с мен и това определено ми помогна.

— Но може да се върнат утре, след като видят новините за Уинслоу.

— Сигурно ще се върнат. Както и репортерите, които висяха около вратата на жилището ми, когато се прибрах тази вечер.

Гласът ѝ се смекчи значително.

— Не се тревожи за мен, Рейгън. Мога да се грижа за себе си.

Той се запита дали това бе истина. Зачуди се как щеше да приеме новината, че самоубийствата на пациентите ѝ са били записвани, вероятно с цел печалба. Спомни си погледа ѝ, когато бе видяла трупа на Уинслоу. Искаше му се Тес да не разбере за камерите, но знаеше, че е невъзможно. Но пък не бе нужно да е тази вечер.

— Тогава ще те оставя да поспиш, доктор Чикотели — каза той и вдигна бинтованата си ръка. — Благодаря.

Тес се усмихна тъжно.

— Благодаря, че не откара задника ми в участъка — каза тя и се намръщи леко. — Извинявай. Речникът ми загрубява, когато съм изморена.

„Иска ми се да откарам задника ѝ на друго място“, помисли си той, после бързо се обърна, преди желанието му да го накара да се опита да реализира фантазиите си. Вторачи очи в скиците, които бе разглеждал по-рано, за да пропъди от главата си образа на Тес, преобличаща се в спалнята.

— Т. Чикотели — прочете той в ъгъла на всяка скица. — Ти ли си ги рисувала?

— Не. Брат ми Тино.

Той я погледна изненадано.

— Имаш брат на име Тино? Наистина ли?

Тес се усмихна развеселено.

— Имам четирима по-големи братя. Тино, Джино, Дино и Вито. Никой от тях не е от семейство Сопрано, така че не питай.

Четирима по-възрастни братя, готови да защитят малката си сестра от всичко, което я заплашваше. Отчайваща мисъл. Почти. Червеният халат все още бе пред очите му.

— Някой от тях живее ли наоколо?

Тес отново се натъжи.

— Не. Всички са у дома.

— Филадельфия.

Тя го погледна изненадано.

— Откъде... Проверявал си ме.

— Да, и затова задникът ти е в луксозния ти апартамент, а не на твърд стол в участъка.

Тес се вторачи в него за миг, после го изненада със смях, който изпълни стаята и накара сърцето му да запрепуска.

— Туш, детектив. И лека нощ.

Ейдън си позволи да ѝ се усмихне в отговор.

— Лека нощ, докторе.

Изчака в коридора, докато чу щракването на резето, после се обърна към асансьора. Щеше да се прибере у дома и да поспи. Но първо щеше да вземе още един душ. Този път леден.

8.

Понеделник, 13 март, 11:55 вечерта

Тес се облегна на вратата и притисна ръка към сърцето си. Ядосан и неусмихнат, Ейдън Рейгън изглеждаше най-страхотният мъж, когото някога бе срещала. Но усмихнат... просто беше невероятно красив. И бе последното нещо, от което тя се нуждаеше в момента.

Или пък не. От доста време сърцето ѝ не беше било учестено и сега сякаш се събуждаше. Отдавна не бе чувствала възбуда и бе започнала да се страхува, че никога вече няма да изпита подобни чувства.

— Хайде, Чик, признай си! — промърмори тя на глас.

„Трябва да се качиш пак на коня. Имаш нужда да си легнеш с някого.“ Но не можа да го изрече. Трудно ѝ бе дори да си го помисли. Предателството на Филип я бе наранило по-дълбоко, отколкото затворника с веригата. Беше си избрала неподходящ мъж, неспособен да спазва обещанията си. Също като майка си.

Поне имаше достатъчно гордост да изрита мръсника на улицата. За разлика от майка си. Но гордостта не бе достатъчна да замести човешкото докосване, за което копнееше нощем. Много мъже се бяха опитвали да привлекат интереса ѝ, откак се раздели с Филип. За съжаление никой не беше успял.

Досега. Ейдън определено я бе заинтересувал. И тя него. А ако въобще разбираше нещо от човешки характери, той я желаше не по-малко, отколкото тя него. Но пък какво ли разбираше от характери? Беше си избрала Филип, нали?

Страхотно! Може би Ейми беше права. Трябваше да ѝ се обади, за да се сдобрят. Беше обещала на Джон, факт, който Рейгън очевидно смяташе за важен. Точка за добрите. Тес се отдръпна от вратата, после подскочи, когато се позвъни. Надникна през шпионката и изруга наум. Малката госпожица Кармайкъл стоеше отвън и държеше кутия за пица.

— Знам, че сте там — високо каза Кармайкъл. — Видях ченгето да си тръгва.

— Отивайте си, госпожице Кармайкъл. Не възнамерявам да говоря с вас.

— Имам предложение.

Тес откряна вратата.

— Предложението ви сигурно изисква вазелин. А сега си отивайте, преди да повикам полицията.

Кармайкъл я погледна през процепа на вратата.

— Искam ексклузивно интервю.

Тес се изсмя на абсурдните й думи.

— Не сте с всички си.

— Ще напиша статия със или без помощта ви, докторе. Но ако ми дадете ексклузивно интервю, думите ще бъдат вашите.

Тес поклати глава.

— Да бе, сякаш мога да вярвам на нещо, казано от вас. Как, по дяволите, въобще влязохте в кооперацията?

— Обясних на портиера, че доставям пица за съседа ви. Охраната ви е много зле, между другото.

Беше права.

— Е, радвам се да го науча. Отивайте си.

Тес затвори вратата, пусна резето и извика силно:

— Ако сте още тук след пет секунди, ще повикам ченгетата и ще можете да пишете статията си в килия. Пет, четири, три...

Джоана отстъпи назад с усмивка. Не бе очаквала Чикотели да се съгласи на интервю, но не бе очаквала и такъв хаплив език. Когато Чикотели най-после се съгласеше, интервюто щеше да е невероятно. А засега щеше да се прибере у дома и да си изяде пицата.

Имаше да свърши доста работа до сутринта. Майка й казваше, че човек може да улови повече мухи с мед, отколкото с оцет. Баща й пък смяташе, че мухоловките действат още по-успешно. *Татко е прав*. Просто трябваше да изчака да види колко мухи щеше да изтърпи Чикотели на мухоловката, преди да се предаде.

Нямаше да е красиво и Чикотели нямаше да сътрудничи доброволно.

Но все пак щеше да го направи. А когато всичко приключеше, статията щеше да носи името на Джоана, а Сай Бремин щеше да се пукне от яд.

Захапала доволно парче пица, Джоана слезе до фоайето на кооперацията с асансьора и махна на смотания портиер.

Вторник, 14 март, 12:35 през нощта

Докато се добере до дома си, Ейдън си бе възвърнал самоконтрола. Това беше хубаво, тъй като студените душеве му бяха противни, а и не вършеха кой знае каква работа. Надяваше се, че Доли не е изцапала всекидневната. Беше добро куче, но днес я бе оставил сама прекалено дълго. Беше сключил споразумение с дванадесетгодишния си съсед да изкарва Доли навън, когато Ейдън е зает, но днес бе забравил да се обади на хлапето. Влезе в дома си през кухненската врата и бе посрещнат радушно от огромния ротвайлер, който щастливо размаха опашка.

Ейдън коленичи, за да погали кучето зад ушите, и се засмя, когато Доли облиза лицето му.

— Голяма флиртаджийка си, кукличке.

Той я плесна нежно, изправи се и взе каишката й. Беше късно, но Доли обичаше да се разхожда, а и той имаше нужда да разпусне.

— Вече я разходих.

Ейдън се обърна стреснато и извади пистолета си, преди да осъзнае какво става. Натисна ключа на лампата и кухнята се обля в светлина.

Сестра му Рейчъл стоеше в коридора, ококорила ужасено сънените си очи.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика Ейдън. — Не знаеш ли, че не трябва да се прокрадваш зад гърба ми? Можех да те застрелям.

— Аз... — въздъхна тя разтреперано. — Съжалявам. Не мислех.

Ейдън прибра пистолета в кобура си.

— Наистина не мислеше, мамка му.

Сестра му бе пребледняла и трепереше толкова силно, че той се приближи до нея и я прегърна.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Да. Дай ми само минута.

Рейчъл отстъпи назад и се облегна на стената, свъсила тъмните си вежди. Също като Ейдън, Рейчъл бе наследила косата и очите на баща им, но деликатните ѝ размери се дължаха на майка им. Както и властното ѝ изражение.

— Закъсняваш — каза тя.

— А ти пък си изчезнала от вкъщи — рязко отвърна той. — Защо не си у дома в леглото? Мама и татко ще се побъркат, ако се събудят и открият, че те няма.

— Няма да се побъркат. Мислят, че съм у Мари.

Ейдън се вторачи в сестра си.

— Излъгала си ги? Как можа?

— Не съм лъгала. Бях у Мари. Но тя реши да направи купон, на който не исках да присъствам.

Все още намръщен, Ейдън извади кутия с мляко от хладилника.

— Искаш ли? — попита той сестра си.

Тя сбърчи нос.

— Пфу!

— Имаш нужда от мляко, хлапе. Ще се разболееш от остеопороза и тогава ще съжаляваш.

Той имитираше майка им сполучливо, за да я накара да се усмихне, но Рейчъл не реагира.

— И защо реши да не присъстваш на купона? Като изключим факта, че утре си на училище — добави той, после присви очи. — Мама и татко те пуснаха да излезеш в учебен ден? Нас никога не ни пускаха.

Тя сви рамене.

— Щяхме да учим за теста по история.

— Но не го направихте.

— Мислех, че сме там, за да учим, Ейдън — тихо каза тя. — Наистина. После обаче се появи гаджето на Мари и... нещата излязоха извън контрол.

Ейдън изпи млякото и избърса устата си с ръка.

— Как така „извън контрол“?

— Няма значение. Важното е, че не се присъединих — отвърна Рейчъл, като вдигна ръкава си и го подуши. — Макар да мириша, сякаш съм участвала във веселбата.

Ейдън се наведе, подуши ръкава ѝ и се надигна намръщено.

— Бира и трева? Рейчъл, кои са тези хлапета? И къде бяха родителите на Мари?

Рейчъл седна на един от кухненските столове.

— Не си бяха у дома.

Тя вдигна ръка, за да му попречи да ѝ се скара.

— Не го прави. Трябваше да си тръгна веднага, но първите два часа бяхме само аз и Мари и учихме. Кълна се, Ейдън — погледна го тя умолително.

— Вярвам ти, Рейчъл — кимна той и седна до нея. — Какво стана, скъпа?

Ейдън се стресна, когато сините ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Рейчъл?

— Добре съм — промърмори тя и избърса очите си. — Стана страшно. Дойдоха банда момчета и... — тя потръпна — измъкнах се през задната врата.

Сърцето му се сви, когато си представи какво е можело да се случи на купона.

— Защо не се обади на мама и татко?

Рейчъл поклати глава.

— Едно от момчетата разля бира върху мен и... не исках да мислят, че съм ги излъгала. Затова се поразходих дотук.

— Поразходи се?

Тя кимна.

— Пет километра.

Усмивката ѝ беше жална.

— Вече не можеш да се шегуваш, че видеоигрите ме изнежват. Не исках да остана там. Имах нужда от място, където да поседя и да изчистя тази воня от дрехите си. Но Доли искаше да се разходи, а после седнах да си почина за минута и заспах на канапето.

— Трябваше да ми се обадиш, Рейч. Щях да се погрижа за всичко.

Тя завъртя очи.

— Разбира се, големият ми брат, който при това е ченге, се втурва на помощ. Ейдън, не ходя по пиански сбирки, но все пак искам да запазя част от светския си живот. Не казвай на мама и татко. Моля те.

Той се замисли. Ейб и Шон го бяха покривали много пъти, когато бяха по-млади.

— Купонът още ли продължава? — попита той.

— Не. Родителите на Мари трябваше да се приберат в полунощ, така че всички отдавна са си отишли.

— Обещаваши ли вече да не се виждаш с Мари?

Рейчъл потръпна.

— О, да.

— Тогава се разбрахме. Отиди си вземи душ. Ще ти дам някой анцуг и ще се опитаме да почистим дрехите ти — каза той и ѝ се ухили. — И аз имам дрехи, които смърдят на бира, така че ще спестим вода.

Рейчъл повдигна вежди.

— И ти ли купонясваше, Ейдън?

— Не. Сбиване в бар.

— Ти ли победи? — ухили се тя.

— Скъпа, винаги побеждавам.

Той я докосна по носа с пръст и погледите и на двамата попаднаха върху бинтованата му ръка.

Е, не винаги, помисли си той. Не и когато става дума за една лекарка от „Мичиган авеню“, което бе извън финансовите му възможности. Макар да усещаше, че и тя бе заинтересувана от него. Силно заинтересувана.

Рейчъл подуши, после вдигна ръката му към лицето си.

— „Форевър“.

— Какво?

— Парфюмът на ръката ти се казва „Форевър“. И е адски скъп — ухили се тя хитро. — Купонясвал си, Ейдън. Разказвай.

Той се засмя притеснено.

— Отиди да вземеш душ, хлапе.

Рейчъл се надигна и тръгна към банята, но спря до вратата и го погледна с очи на възрастен човек.

— Благодаря ти, Ейдън. Не знаех къде другаде да отида.

Сърцето му се сви. Малката му сестричка бе изтърсакът в семейството им и всички я бяха разглеждали ужасно много. Но бе чудесно хлапе. Наистина добро. Ейдън се ядосваше, че толкова рано ѝ се бе наложило да се сблъска с грозната страна на живота.

— Винаги можеш да дойдеш тук, Рейчъл. Само не се промъквай тихо зад гърба ми. Ясно ли е?

— Да.

Вторник, 14 март, 8:09 сутринта

Ейдън се настани на стола до Мърфи, избягвайки раздразнения поглед на Спинели.

— Закъсня, Ейдън — сгълча го лейтенантът.

— Съжалявам.

Беше попаднал в задръстване пред училището на Рейчъл, след като се бе промъкнал в къщата на родителите си, за да вземе чисти дрехи за сестра си. Бирата бе изчезнала, но уханието на трева си остана.

Джак плъзна по масата полупразна кутия с понички.

— Който дреме, губи. Мърфи и аз изядохме поничките с мармалад — ухили се той, после огледа Ейдън замислено. — Получи ли списъка с пациентите?

— Не — отговори Ейдън, като си взе поничка с бяла глазура и облиза пръстите си. — Тес отказа учтиво. Но е получавала заплашителни писма след делото на Харълд Грийн. Ето ги — побутна той плика с чистата си ръка.

Пликът все още ухаеше на „Форевър“. Ейдън не можа да се възпре да го подуши, което го накара да се почувства като пълен идиот.

— Освен това Чикотели потвърди, че е вземала сома. Отново след делото на Грийн. Нямаше останали шишета и не можеше да си спомни дали ги е изхвърлила, или не — каза той и погледна Спинели. — Ще дойде тази сутрин, за да запишем гласа ѝ и да подпише разрешение за подслушване на домашния ѝ телефон.

Спинели въздъхна.

— Сътрудничи ни с пълна сила. Ако ни даде списъка с пациентите си, ще си загуби лиценза.

— Хората от борда по лицензиране вече са на гърба ѝ. Посетили са я вчера. Дамата от здравното министерство ги е уведомила — обясни той, като погледна Мърфи.

Партньорът му се намръщи.

— Мамка му. Става все по-зле.

— Откри ли нещо в архива?

Мърфи погледна лейтенанта, който кимна решително.

— Давай, Тод.

— Досиетата на Адамс и Уинслоу са били взети преди три месеца — съобщи той, после направи кратка пауза. — От Престън Тайлър.

Ейдън поклати глава зашеметен.

— Няма начин. Той е...

Мъртъв. Разбира се, всички го знаеха. Беше убит от Харълд Грийн. Но не по толкова жесток начин като трите малки момиченца. Ейдън стисна зъби и се помъчи да се пребори с яростта, която го обхващаше всеки път, когато си спомнеше обезобразените трупове на децата. И за факта, че Харълд Грийн се бе отървал от правосъдието. Благодарение на Тес Чикотели. Която пък бе помогнала за заключването на тридесет и един опасни престъпници. Ейдън си заповяда да не забравя за това. Припомни си агонията в очите ѝ, когато бе видяла трупа на Ейвъри Уинслоу. Тес бе обикновен човек и като такъв бе допуснала грешка. Ужасна, трагична грешка.

Той осъзна, че всички го наблюдаваха мълчаливо, и въздъхна.

— Кой би позволил на някого да вземе документи, подписвайки се като Престън Тайлър?

— Новата служителка. Не е знаела, Ейдън — обясни Мърфи. — Разпитах я тази сутрин. Каза ми, че е бил ченге и е имал документи за идентификация. Освен това каза, че докладът дори не е излязъл от архива, а ченгето се е върнало по време на следващата ѝ смяна, за да го прегледа отново.

— В момента хората от „Вътрешни разследвания“ се занимават с нея — обади се Спинели. — Дали са ѝ да разглежда албуми със снимки.

Джак погледна мрачно.

— Ами ако не може или не иска да идентифицира престъпника?

— Възможно е — призна Спинели. — Но колегите от „Вътрешни разследвания“ си имат методи.

— Охранителните камери? — попита Ейдън.

— Липсват — сви рамене Мърфи.

— Ама че свинщина — промърмори Джак.

— „Вътрешни разследвания“ проверяват и това — изморено отвърна Спинели.

— Прав си, Мърфи — призна Ейдън. — Нещата се влошават все повече. Някакви добри новини от Рик?

Джак поклати глава.

— Рик се труди цяла нощ, но престъпникът е умен. Предаванията са насочени едва ли не до Марс. Но имам друга добра новина. Един от хората ми намери черни влакна по някои от лилиите. Найлонови. Открехме същите влакна и по куклата в апартамента на Уинслоу, но жегата във фурната бе стопила найлона заедно с пластмасовата обвивка на куклата, така че не можахме да ги отделим.

— Чанта, плик или чувал? — попита Мърфи. — Нещо, в което престъпникът е пренасял нещата?

Джак кимна.

— И ние така си помислихме. Тази следа няма да ви отведе до плика, но ако го намерите, вероятно ще открием полен от лилиите вътре.

Ейдън си спомни огромния брой лилии по пода на Адамс.

— Някой е трябвало да влезе в апартамента няколко пъти, ако цветята са били само в една чанта. Можем да обиколим кооперацията на Адамс със снимка на жената от пощенския магазин, за да проверим дали някой я е виждал. И докато сме там, може да се видим с Джоана Кармайкъл и да открием дали разполага с още снимки от самоубийството на Адамс. Вчера следобед не беше там.

— Звучи добре — кимна Спинели. — Нещо друго?

Мърфи задъвка поничката си замислено.

— Разполагаме с ключа от сейфа на Адамс.

— И със списъка на петима души, за които Тес смята, че показанията ѝ са повлияли да бъдат осъдени — добави Ейдън и улови изненадания поглед на Мърфи. — Даде ми го снощи. Но и петимата са все още в затвора.

Защото комисията по освобождаването не бе оплескала нещата, помисли си той, като си припомни как бузите на Тес се бяха изчервили, когато се изпусна. Внезапно осъзна, че Мърфи все още го гледаше.

— Какво? — попита той.

Мърфи отмести очи настрани.

— Нищо. Кой ще изиска съдебна заповед за списъка с пациентите, Марк?

— Ще кажа на Патрик веднага да се заеме с това — отговори Спинели.

— Накарай го да вземе заповед и за сейфа на Адамс — каза Мърфи.

Спинели си записа.

— Някой друг има ли поръчки, преди кухнята да затвори? — саркастично попита той. — Ейдън, кога ще дойде Тес?

— По някое време тази сутрин. Ще ти звънна, когато се появи.

Джак се надигна.

— Ще подготвя студиото за записи.

Спинели го загледа как се отдалечава.

— Изправени сме пред прекалено много възможности — каза той намръщено. — Отивайте да ги намалите.

Мърфи застана до вратата.

— Всички знаем, че „Вътрешни разследвания“ няма да ни каже кого е идентифицирала чиновничката от архива, Марк.

— Върви си върши работата, Мърфи — рязко отвърна лейтенантът. — Аз ще се оправя с „Вътрешни разследвания“.

Мърфи продължи да клати глава.

— По-добре той, отколкото ние. Добре ли си?

Ейдън се намръщи.

— Да. Защо?

— Кокалчетата ти са наранени.

А Тес ги бе почистила и превързала. Ейдън се помъчи да се съсредоточи.

— Приятел на Морис реши да се прави на герой снощи. Сега си охлажда темперамента в килията. Трябва да довърша доклада. Съпротива при арест и нападение над ченге.

Мърфи го изгледа внимателно.

— Лицето ти е още красиво. Къде те халоса?

— В корема — мрачно отговори Ейдън. — Копелето има страхотно ляво кроше.

— Ще оживееш.

И Тес бе казала същото.

Мърфи седна зад бюрото си, без да сваля очи от партньора си. Ейдън едва не се сгърчи под изпитателния му поглед, затова се съсредоточи в търсенето на празен формуляр за разрешение за подслушване. След минута вдигна очи и забеляза, че партньорът му все още го гледа.

— Какво?

— Нарече я Тес.

Ейдън отвори уста, за да отрече, но Мърфи беше прав.

— Е, и?

— Значи и ти вече я харесваш.

Ейдън си припомня съня, който го беше събудил преди разсъмване. Тес бе в леглото му. Тъмните ѝ коси се разстилаха по гърдите му, докато тя го целуваше по цялото тяло. Съблазнителните извивки, великолепната уста... Звънът на телефона го спаси от отговора.

— Обади се от долу — съобщи той на Мърфи. — Доктор Чикотели е тук.

Мърфи се подсмихна леко.

— Тогава отиди и вземи доктор Чикотели. Ще се обади на Джек и ще му кажа, че идваме.

Тес седеше във фоайето на участъка. Усещаше изпитателните погледи на ченгетата. Преди последните събития в очите им се четеше омраза и презрение. Сега обаче Тес се чудеше дали именно някой със значка не е в дъното на цялата история. Тази мисъл ѝ бе попречила да заспи предишната нощ. Както и тревогата кой ли от пациентите ѝ щеше да е следващата жертва.

Част от нея отчаяно искаше да предаде на Рейгън списъка с пациентите, за да може да ги защити. Така щеше да ѝ бъде спестена гледката на поредния ѝ мъртъв пациент. Но не беше етично. Рейгън го знаеше. Лекарската тайна трябваше да бъде запазена. Мнозина от пациентите ѝ се страхуваха, че животът им ще бъде съсипан, ако се разбере, че са прибегнали до помощта на психиатър.

Тес се молеше всичко това да не доведе до още нечия смърт. Не можеше да даде на Рейгън имената им, но можеше да им се обади лично. И щеше да го направи веднага след като изпълнеше

задълженията си в полицията — разрешението за подслушване на домашния ѝ телефон и гласовата проба.

Вратите на асансьора се отвориха и Рейгън излезе от него. Пулсът ѝ се ускори. Беше невероятно красив мъж. Вървеше с лека пружинираща стъпка и излъчваше сила. Той огледа помещението и срещна погледа на Тес. После сведе очи към шала ѝ и настроението ѝ се развали. Ейдън знаеше. И това я притесняваше.

— Доктор Чикотели — поздрави я той любезно. — Благодаря ви, че дойдохте.

— Обещах да го направя — отвърна тя, като си събра нещата. — Спазвам обещанията си.

Тя го последва и стомахът ѝ се сви, когато детективът спря пред асансьора.

— Пропуснах джогинга си тази сутрин — намръщи се тя. — Навсякъде имаше репортери. Имате ли нещо против да се качим по стълбите?

Той я погледна учудено.

— Технологичният отдел, където ще запишат гласа ви, се намира на четвъртия етаж.

— Няма проблеми.

— Добре, да се качим по стълбите — кимна той.

— Обадихте ли се на адвокатката си? — попита Ейдън, когато подминаха първия етаж.

— Да.

Ейми бе очаквала обаждането ѝ и ѝ се бе извинила неколkokратно. Разговорът обаче не вървеше и никоя от двете не отвори дума за възстановяване на деловите им отношения. Вероятно така беше по-добре. Двете с Ейми бяха преживели много заедно. Приятелството им бе прекалено ценно, за да се излага на риск. Имаше и други адвокати, ако ѝ се наложеше.

— Звъннах ѝ, след като изгоних репортерката от „Бюлетин“.

Рейгън я изгледа изненадано.

— Сайръс Бремин дойде в апартамента ви?

— Не, не Бремин. Казва се Джоана Кармайкъл.

— Аха. Фотографката. Мога ли да ви помогна с куфарчето?

Тес поклати глава.

— Не, благодаря. Да не би да познавате Джоана Кармайкъл?

— Още не. Проучихме я вчера сутринта, когато видяхме статията. Ходихме до апартамента ѝ, за да проверим дали има и други снимки от самоубийството на Синтия Адамс — отвърна Ейдън, като се поколеба за момент, после довърши решително. — Тя живее в кооперацията на Адамс.

— Значи се е натъкнала на великата си история, а Сай Бремин я е измъкнал изпод носа ѝ. Нищо чудно, че настояваше за ексклузивно интервю.

— Ексклузивно интервю? — засмя се Ейдън. — Тя е луда — каза той, после се намръщи. — Съжалявам. Не беше много тактично от моя страна.

Тес се засмя.

— Всичко е наред. Казах ѝ същото, но малко по-цветисто.

— Поредното влошаване на речника?

— Мисля, че използвах думата „вазелин“ — ухили се Тес. — Вероятно ще съжалявам за това.

Стигнаха до четвъртия етаж и Ейдън задържа вратата, за да ѝ направи път. След няколко метра се озоваха в студиото, където ги очакваше цялата компания. Спинели, Патрик Хърст и Мърфи стояха до прозореца на студиото. Джак бе вътре и говореше с техника.

— Значи изпълнението ми ще е само пред правостоящи — каза тя небрежно и Спинели се усмихна. — Не видях името си на афиша.

— Искаме да свършим тази работа по правилата, Тес. За твоє и наше добро.

— Благодаря ти, Марк. Чух, че се разправяш с обжалвания, Патрик.

Хърст се намръщи, но май го правеше винаги когато Тес бе наоколо. Тя се бе чудила дали не го е обидила с нещо. Сега разбра, че това е обичайното му изражение.

— Тази сутрин на факса ме очакваха още две молби за обжалване — оплака се той.

— Съжалявам. Искане ми се да можех да сложа край на всичко това — отвърна тя притеснено. — Заради всички нас. И особено заради Синтия Адамс и Ейвъри Уинслоу. Но знаеш, че не мога да ви дам списъка с пациентите си, Патрик.

Той кимна.

— А ти знаеш, че ще ти връча съдебно нареждане.

— Задължена съм да се боря срещу него.

Патрик сви рамене.

— Е, играта е такава. Надявам се никой друг да не умре, докато се мотаем.

Тя потръпна. Ударът бе сполучлив и добре обмислен.

— Ами тогава, хайде да открием кой е виновен за тези престъпления, преди да извърши някое ново.

Спинели се намеси.

— Идеята е добра. Готови са за теб, Тес. Хайде да действаме.

Джак застана до вратата.

— Знаеш какво трябва да направиш, нали, Тес?

Тя си пое дъх.

— Искате да кажа същите думи, които е изрекла жената от съобщението. Знам, Джак.

— Тогава знаеш, че тази наука не е сто процента точна. Ще сравним разпечатката визуално, после експертът ни ще направи звуков анализ. Ще трябва да произнесеш и различни видове звуци. Но когато приключим, все още може да не разполагаме с нищо определено.

— Каза, че човекът ти бил добър — обади се Мърфи притеснено.

— Добър съм.

Гласът долетя откъм студиото. Всички се обърнаха натам. Мъжът отвори вратата и се облегна на нея.

— Това е сержант Дейл Бъркхард — представи го Джак. — Шеф на технологичния отдел. Занимават се с всички нови устройства и машини. Дейл надмина стандартите на ФБР по гласов анализ. Той е най-доброто, с което разполагаме.

Бъркхард се усмихна.

— Целувките по задника ми няма да те освободят от отговорност, Джак. Все още си ми задължен — каза той и се обърна към Мърфи. — Теорията е, че няма два гласа, които да са абсолютно еднакви. Гласовете идват от гърлото, гласните струни и движенията на устата по време на говорене. Имитаторите са трудни за откриване, тъй като, макар да е малко вероятно да имат същите размери на гласните струни и гърлото, те изучават позициите на устните и езика и ги имитират. Тези аспекти ще са еднакви. Е, да вървим да попеем.

Шегата му беше добродушна и при други обстоятелства Тес би се усмихнала. Но не и днес. Прекалено много неща зависеха от този

анализ.

— Доктор Чикотели, ако сте готова, да започваме.

Тя последва Бъркхард в студиото и седна на стола, който той ѝ посочи. Купчина карти лежах до монтирания на масата микрофон. На най-горната карта бе отпечатано съобщението от гласовата поща на Синтия Адамс. Тес взе картата и потръпна.

— Започваме ли? — попита тя.

— Изчакайте да изляза.

Той седна до таблото пред апаратната и ѝ махна. Тес се опита да заговори, но гласът ѝ прекъсна и тя затвори очи. Зловещите думи, които трябваше да изрече, я накараха да си представи как Синтия Адамс ги бе слушала и под влияние на дрогата им бе повярвала.

Гласът на Бъркхард долетя от интеркома.

— Започнете отново, докторе.

Настъпи тишина, после Бъркхард каза още по-внимателно:

— Опитайте се да не мислите за жертвата. Опитайте се да кажете думите, както в съобщението. Гладко.

Гладко. Тес изпъна рамене и зачете отново.

— По-добре е, но опитайте отново. Още по-гладко.

Тя прочете думите отново. По средата вдигна глава и забеляза очите на Ейдън, приковани в нея. Той ѝ кимна и прошепна:

— Справяш се чудесно.

Все още я тресяха нерви, но тежкото усещане в стомаха ѝ бе преминало, което ѝ даде възможност да предаде тона на обаждащата се жена, преди да мине към другите карти — серии от случайни думи, подбрани заради звуците, които трябваше да бъдат записани. Тес прочете целия текст, после го повтори. На няколко пъти поглеждаше Рейгън и той ѝ кимаше всеки път. Не се усмихна и не каза и дума повече, но все пак ѝ помогна да не се чувства толкова самотна от другата страна на стъклото.

Най-после Тес свърши. Бъркхард се изправи. Изражението му беше непроницаемо.

— Благодаря ви, докторе. Можете да излезете от будката.

Тес излезе и се помъчи да овладее треперенето на ръцете и краката си. Никой не проговори. Мъжете гледаха компютърния екран на Бъркхард. И никой не я поглеждаше в очите. Най-после тя не издържа.

— Е?

Джак поклати глава.

— Сходни са, Тес. Наистина близки.

Тя въздъхна бавно. Какво ли друго можеше да се очаква? Гласът от съобщението приличаше на нейния достатъчно, за да заблуди собствената ѝ майка.

— Добре. Какво ще стане сега?

Бъркхард я изгледа с уважение и съчувствие.

— Още дори не съм започнал да анализирам, доктор Чикотели. Знаех, че ще са сходни. Не се предавайте веднага.

Патрик взе палтото си.

— Обадете ми се, когато научите нещо. Ще е хубаво да е преди обед. Имам среща за обяд със съдия Дулитъл и ми се иска да не изглеждам като пълен идиот.

Бъркхард изсумтя, когато вратата се затвори зад Патрик.

— До обед? Да не се шегува?

— Не — отговори Спинели. — Ще разберем истината, Тес. Не се тревожи.

Тя кимна сковано.

— Добре.

Спинели излезе, клатейки глава.

— Мамка му. Надявах се.

Тес облече палтото си и взе куфарчето си.

— Благодаря ви, че опитахте. Сега трябва да подпиша разрешението за подслушване на телефона ми и да ви оставя да си вършите работата.

Тя мина покрай Мърфи, който почти не бе проговорил по време на пробата. Изглеждаше отчаян и внезапно Тес се почувства прекалено изморена, за да продължава да му се сърди. Тя застана на сантиметри от него.

— Разбирам, Тод — прошепна тя искрено. — Все още ме боли, че не ми повярва, но разбирам. И аз сигурно щях да си помисля същото, като се имат предвид уликите.

Докато излизаше, Тес чу Рейгън и Мърфи да си прошепват нещо, после Рейгън се озова зад нея. Знаеше, че е той, по решителните стъпки и уханието на одеколona му.

Тръгнаха към бюрото му мълчаливо. Той безмълвно ѝ подаде формуляра. Тес отново чу думите на Ейми: „Не бъди глупачка“. А сега доброволно се отказваше от правата си. Но ако жената се обадеше отново, щяха да разполагат с гласа ѝ. При положение че същата жена се обаждаше всеки път. Тя бързо подписа формуляра, после погледна Рейгън.

— Благодаря ви. Улеснихте ме при записа.

Той се усмихна и по гърба ѝ пробяга тръпка.

— Изкарахте доста тежки дни, докторе. Не съм сигурен, че аз бих се справил толкова добре като вас.

Това я накара да се усмихне.

— Приятен ден, детектив. Няма нужда да ме изпращате.

Вторник, 14 март, 11:55 на обед

След като цяла сутрин се разправя с банкови служители, Ейдън разбра защо популярността на банкоматите нараства. Бяха безлични, но точни и лишени от педантичност.

Дори след показването на съдебната заповед мина доста време, докато открият в кой филиал Синтия Адамс бе наела сейф. Най-после бяха въведени в трезора, придружени от служителка на име госпожа Уолър. Жената напомни на Ейдън за учителката му по алгебра. Споменът не бе приятен.

Госпожа Уолър извади средно голяма кутия от сейфа и я остави на масата.

— У вас ли е ключът? — попита тя.

Мърфи извади ключа от джоба си.

— Хералдо би проникнал по-лесно в сейфа на Ал Капоне — промърмори Мърфи, докато отключваше кутията и вдигаше капака. — Борсови акции. Завещание — каза той, като подаде документа на Ейдън, който го прегледа бързо.

— Основната част от състоянието ѝ отива при сестра ѝ — отбеляза Ейдън.

— Почва да ми писва от всички тези тайни — промърмори Ейдън недоволено.

— В такъв случай съм доволен, че не защитаващ гражданските ми права — отвърна Мърфи, като разклати малък плик. — Според мен

Синтия е прибрала нещо — отсъди той, като разреза плика, от който изпаднаха две микрокасети. — Миниатюрни са.

— За диктофон — каза Ейдън, който знаеше, че снаха му Кристен не отиваше никъде без малкия си касетофон. — Кристен вечно мърмори в такова устройство. Една от секретарките в прокуратурата трябва да има машина, на която да ги изслушаме.

Мърфи събра съдържанието на кутията.

— Бъркхард също трябва да ги чуе.

— Просто искаш да провериш дали е взел решение за гласовата проба.

Колегата му се ухили.

— Да, тази мисъл ми мина през ума. Хайде да отидем да хапнем по нещо, а после да се отбием при Бъркхард.

Вторник, 14 март, 12:35 на обед

— Да не смяташ да ми вържеш тенекия?

Тес вдигна очи от папката и примигна, за да ги фокусира върху мъжа, застанал до вратата на кабинета ѝ, а после върху часовника на стената. Часовникът беше антика. Такъв беше и старшият лекар в общата им практика, Харисън Ърнст. Двамата винаги обядваха заедно във вторник.

— Харисън, съжалявам. Забравих да си погледна часовника. Имаш ли нещо против да не обядваме днес?

Харисън свали палтото и чантата ѝ от закачалката.

— Да, имам.

— Трябва да прегледам тези картони.

Тес бе чела в продължение на часове. Опитваше се да открие кой от сегашните ѝ пациенти бе изложен на най-сериозен риск от психическа манипулация. Тя неохотно бутна настрани документите.

— Трябва да си починеш, Тес! Очите ти са зачервени. Послушай стареца — каза той, като я хвана за ръката и я вдигна от стола. — Виждаш ли, не е толкова трудно!

— Харисън, моля те.

Той хвърли бърз поглед към бюрото ѝ.

— Опитваш се да разбереш кой е следващият, нали?

— Да — призна тя тъжно.

— Подозираше ли, че двамата, които загинаха, ще са толкова податливи?

Тес затвори очи и задържа изкривената от артрит старческа ръка.

— Не повече от останалите. Не мога да открия никаква връзка, с изключение на факта, че и двамата са били склонни към самоубийство заради преживяна травма.

— Също като повечето ти пациенти. Мога ли да ти предложа друг курс на действие?

Харисън някак си бе успял да ѝ наметне палтото и да я побутне към асансьора. До долу имаше само три етажа, но старецът вече не можеше да слиза по стълбите. Е, тя щеше да издържи три етажа. Тес се насили да се усмихне.

— Мога ли да те спра?

Той се засмя и натисна бутона за паркинга.

— Вероятно не. Тес, престани да се опитваш да четеш мислите на хората. Просто бъди психиатър.

Вратите се затвориха и пулсът ѝ се ускори. Два етажа. Един етаж. Вратите се отвориха и тя си пое дълбоко дъх, без да се интересува, че въздухът бе влажен и миришеше на машинно масло.

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Ако не беше заподозряна, а двамата детективи бяха дошли при теб за консултация, какво щеше да направиш?

Той ѝ помогна да се настани в колата му.

— Щях да изготвя профил — отговори тя, когато Харисън седна на шофьорското място.

— Направи го тогава — посъветва я той кротко. — И аз ще ти помогна. О, предполагам, че на изхода ще има репортери.

— Съжалявам.

— Млъкни, Тес. Погледни в торбата.

Тес отвори кафявата хартиена кесия, която лежеше на седалката между тях, и се засмя. Вътре имаше черна филцова шапка и очила като на Граучо Маркс, съединени с нос и мустак.

— Маскировката ми?

Харисън се ухили широко.

— Мислех, че ще искаш да минеш инкогнито.

— В торбата има ли и фалшив паспорт и десет хиляди долара?

— Не отиваме в Мексико, а само да обядваме.

Сърцето ѝ се сви от умиление.

— Харисън, казвала ли съм ти някога, че те обичам?

Той я потупа по крака.

— Не, но си го знаех. Елинон не би искала да седиш мрачно и да се тормозиш с всички световни проблеми.

Тес си помисли за жената, от която бе научила толкова много. Елинон Бригам бе наставницата ѝ, а Харисън — най-добрият ѝ приятел. Двамата бяха започнали обща практика преди около двадесет години. Тес знаеше, че бе избрана да ги наследи, но не бе подготвена за това, когато преди три години Елинон почина от инсулт в съня си.

— Елинон ми липсва. Искан ми се да беше тук. Радвам се, че ти си до мен.

Харисън се вля в движението. Дори не трепна, когато репортерите се опитаха да ги спрат.

— Напоследък наистина намразих медиите — призна той.

— Знам какво имаш предвид. Е, кое е това чудовище?

— Ти ми кажи. По-наясно си от мен с фактите.

— Не съм в течение на всички факти. Детектив Рейгън не споделя всичко с мен — каза тя, като се размърда и прехапа долната си устна. — Но знам достатъчно, за да си създам впечатление. Става дума за човек, който изпитва нужда да контролира нещата и си пада по драматичното и по изпипването на подробностите. Наясно е с човешката уязвимост и е готов безмилостно да я използва. Имал е достъп до имената на пациентите ми и до полицейските доклади за тях.

— Мъж или жена, Тес?

— Не знам. Два пъти вече ми се обади жена. Жена беше и онази, която имитира гласа ми.

Харисън бе шокиран.

— Някой е имитирал гласа ти?

— На гласовата поща на Синтия Адамс. Тази сутрин отидох в полицията, за да ми направят гласова проба. Надявах се това да ме изключи от следствието, но засега не изглежда твърде вероятно.

— Значи престъпникът е планирал действията си от дълго време.

— Така изглежда.

— Откъде са узнали имената на пациентите ти?

— И аз размишлявах по въпроса. Общото между Адамс и Уинслоу е, че и двамата бяха изпратени при мен от болницата, в която бяха закарани след опитите им за самоубийство. Но пък положението е същото и с повечето от останалите ми пациенти.

— В болницата би трябвало да имат документация за изпращане на пациенти.

— Имат. Но ги пазят в тайна, така както ние нашите картони. Но... — Тя сви рамене.

— Твоите картони наред ли са? — попита Харисън предпазливо.

— Всичко си е на мястото и никой не е имал достъп до електронните ми документи, с изключение на самата мен и Дениз.

Той се намръщи.

— Дениз е при нас от пет години. Откакто и ти постъпи.

Тес въздъхна. Никога не се бе чувствала комфортно с Дениз, но Харисън бе привързан към нея.

— Знам. На всичкото отгоре онзи тип има достъп до полицейските архиви. Ченгетата знаят за сестрата на Синтия и имат копия от снимките от смъртта ѝ. Също и копия на снимките от смъртта на бебето на Уинслоу. В моята картотека нямаше подобни неща. А в апартамента на Синтия имаше и огромно количество лилии. Не знаех нищо за тях.

— Значи някой има ченге в джоба си.

— Или пък ченге дърпа юздите.

Харисън си пое дълбок дъх и насочи колата към паркинга на ресторанта.

— За отмъщение ли говорим?

— Детектив Рейгън смята, че е възможно.

— Имаме си работа с организиран социопат с театрални наклонности.

— И който познава лекарствата.

— А, това е интересно.

Тес се замисли за трагичността на двата смъртни случая. Пациентите ѝ бяха извършили самоубийствата, след като се бяха опитвали упорито да се преборят с проблемите си. Жестокостта беше невероятна.

— Също така е човек, който не обича да си цапа ръцете.

— И който е надървен заради теб.

Тес се ококори при нетипичния за Харисън вулгаризъм.

— Харисън — ухили се тя.

Той не отговори и тя сви рамене.

— Предполагам, че си прав.

— Е, струва ми се, че вече си сложила началото на профила си — усмихнато отвърна Харисън. — Аз пък имам страхотен апетит за свинско печено.

В задръстванията в Чикаго в средата на деня имаше и нещо добро, помисли си Джоана, като свали капачката на обектива си. Никой не се движеше бързо, така че и велосипедист можеше да настигне когото и да е. Яхнала колелото си, тя направи десетина хубави снимки на доктор Чикотели и придружителя ѝ.

След като бе следила Чикотели цял ден, паметта на дигиталния ѝ апарат бе почти пълна, а мухоловката ѝ ставаше все по-лепкава.

9.

Вторник, 14 март, 12:35 на обед

— Още не съм свършил — рязко каза Бъркхард, преди Ейдън и Мърфи да успеят да проговорят.

— Не сме тук, за да те притесняваме — отвърна Ейдън, като извади бяла хартиена кесия от джоба на палтото си. — Но сме готови да те подкупим.

Бъркхард повдигна вежди.

— Какво е това?

Ейдън я вдигна високо.

— Баклава. От най-хубавата.

Беше възнамерявал да я запази за следобедната си закуска, но Бъркхард изглеждаше изтощен, а косата му стърчеше нагоре, сякаш я бе скубал. Майката на Ейдън вечно повтаряше, че можеш да хванеш повече мухи с мед, а баклавата направо бе подгизнала в сироп.

Бъркхард се намръщи.

— Мръсен номер, Рейгън. Добре, дай я насам — нареди му той, като грабна кесията, отвори я и огледа съдържанието ѝ възхитено. — Има нюанси — добави той.

— Какво пък означава това? — учуди се Мърфи.

— Означава, че виждам разлики в определени звуци, но не се повтарят достатъчно често на записа, за да съм напълно сигурен. Имитаторката е много добра.

Той се поколеба, после изгледа колегите си внимателно.

— Напълно убедени ли сте, че психиатърката не е виновна?

Ейдън чу скърцането на зъбите на партньора си.

— Да, абсолютно сигурни сме — ледено отвърна Мърфи.

Бъркхард сви рамене.

— Е, имитаторката ви е страхотно талантива.

— Мислиш ли, че може да е професионалистка? — попита Ейдън.

— Възможно е — отговори Бъркхард. — Определено си заслужава да проверите. Най-добрите имитатори обикновено стават комици. Други озвучават анимационни филми, но няма да намерите много такива в Чикаго.

— Театралните актриси също са добри в имитирането на гласове — отбеляза Мърфи, като извади плика с микрокасетите от джоба си и го подаде на Бъркхард. — Но не сме тук, за да те тормозим или подкупваме. Можеш ли да ни пуснеш тези касети?

Бъркхард взе касетите.

— Не и на тази техника — изсумтя той, като отиде до шкафа и зарови из него. — Това е най-доброто, което мога да направя за вас — добави той, като се обърна към тях с малък касетофон в ръка.

Ейдън се намръщи, когато чу високия писклив звук.

— Какво, по дяволите, е това?

Бъркхард долепи машинката до ухото си.

— Звучи като: „Синтия, Синтия, защо го направи?“ — каза той, като подаде касетофона на Ейдън. — Звучи зловещо. Като малко детенце. Но ми е трудно да разбера всичко. Тези малки уредчета не са от най-добро качество.

Ейдън превъртя лентата и изслуша записа повторно.

— Синтия Адамс е прибрала касетите в сейфа си два дни преди да умре — припомни си той и погледна Мърфи. — Високоговорителите!

— Прав си — мрачно кимна Мърфи. — Подлъгвали са Адамс с идеята, че сестра ѝ я вика от гроба. Но защо пък е направила запис?

— Може да е мислела, че се побърква, и се е страхувала да го сподели с някого. Тес каза, че Адамс вечно отричала онова, в което не искала да повярва. Не е искала да вярва, че чува гласове, а касетата е щяла да ѝ послужи като доказателство, че не си въобразява.

Мърфи погледна Бъркхард.

— Можеш ли да сравниш и този запис с имитаторката на Тес Чикотели?

Бъркхард кимна.

— Записът е скапан, но ще направя всичко възможно.

Ейдън погледна касетите.

— Знаеш, че има още един запис. Онзи, в който нареждат на Адамс да си провери електронната поща. Анализира ли го вече?

Бъркхард се намръщи.

— Не знаех за него.

— Бяхме прекалено съсредоточени върху съобщението на Тес и забравихме за другия запис — призна Мърфи.

— Е, поне вече знам за него. Ще го взема от Джак и заедно с останалите може би ще ми помогне да стигна до определено заключение.

Вторник, 14 март, 3:15 следобед

Госпожа Листър плачеше горчиво, обзета от мъка и гняв. Но за ушите на Тес това бе чудесна музика. В продължение на три месеца жената я бе посещавала със симптоми, вариращи от напрежение в гърдите до инсомния. В действителност проблемът беше, че тя просто не успяваше да се справи с внезапното самоубийство на тридесетгодишния си син. Беше изпълнила задълженията си — беше го погребала и тъгуваше по него. Но гневът ѝ бе прекалено силен и дълбок.

Самоубийствата на Синтия Адамс и Ейвъри Уинслоу, за които бе научила от медиите, бяха отключили яростта ѝ и най-после госпожа Листър можеше да си признае колко е разгневена. Мразеше сина си, задето я бе изоставил по този начин. Но в същото време го обичаше безкрайно и ѝ се искаше да се прибере у дома. Съжаляваше, че не е успяла да го предпази, но не бе знаела. Никога не бе подозирала. А вече бе прекалено късно.

Тези чувства бяха често срещани при близките роднини на самоубийците, но винаги успяваха да натъжат и почти да разплачат Тес. Тя пхна няколко салфетки в ръката на госпожа Листър и я остави да се наплаче. Това щеше да накара жената да се почувства малко по-добре, но вероятно не достатъчно, за да предприеме следващата стъпка. Всеки пациент беше различен.

Докато Тес чакаше търпеливо, пейджърът внезапно завибрира в джоба на панталона ѝ. Дениз. Никой друг не знаеше номера ѝ. Пейджърът бе дискретен начин, по който Дениз можеше да се свърже с нея, когато Тес имаше сеанс. *Не сега, Дениз*, помисли си тя. След тридесет секунди пейджърът отново започна да вибрира. Тес стана,

отиде до прозореца и го извади тайно от джоба си, като се преструваше, че оглежда улицата.

Сърцето ѝ се сви. Серия „911“ изпълваше екрана. „911“ беше кодът им за спешност. С треперещи ръце тя прибра пейджъра в джоба си. Насили се да говори спокойно.

— Госпожо Листър, ще изляза от стаята за момент. Поплачете си.

Тес излезе от кабинета си и застина. Дениз седеше зад бюрото си, пребледняла като платно.

— Съжалявам, Тес, но има друго обаждане. На втора линия. Жената настоява да говори само с теб и твърди, че и ти ще искаш да говориш с нея.

Тес вдигна слушалката, стегна се и кимна на Дениз, която натисна бутон за връзка. В ухото на Тес се чу бръмчене от мобифон на фона на уличен шум. Извири клаксон, после втори. Прииска ѝ се да бе разрешила на Ейдън да подслушва и служебния ѝ телефон, макар да знаеше, че не може да го направи.

— Доктор Чикотели. Как мога да ви помогна?

— Доктор Чикотели, аз съм съседка на един от пациентите ви.

„Престани с дивотиите“, едва не отвърна Тес, но се сдържа, защото не искаше жената да затвори.

— За кой пациент става дума, госпожо?

— Малкълм Сюърд.

Тес си пое дъх и махна към Дениз да ѝ подаде химикалка. Написа името на лист и Дениз бързо го вкара в компютъра.

Да, положението определено се влошаваше.

— Какъв е проблемът на господин Сюърд?

— Кара се с жена си — отговори жената. — Изглежда... да, току-що я тръшна на пода. Заплашва, че ще я убие — добави тя спокойно, сякаш коментираше времето. — Ще ви оставя да се заемете със случая, докторе.

Жената затвори. Тес погледна към вратата на кабинета си, където все още седеше госпожа Листър. Знаеше какво трябваше да направи.

— Дениз, обади се на Харисън и го помоли да дойде да направи нещо с госпожа Листър.

— Какво да направи?

— Не знам, по дяволите! — извика Тес, която трепереше като лист. — Да довърши сеанса. Да ѝ насрочи час за утре. Той ще знае как

да постъпи. Дай ми адреса на Сюърд.

Тя грабна бележника, в който Дениз бе записала два адреса.

— Какво?

— Има две къщи — безпомощно отговори Дениз. — Една в града и друга отвъд Норт Шор. Къде мислиш, че е?

— На фона се чуваше градски шум — сети се Тес. — Ще отида в дома му в града. Обади се на 911. Кажи им да побързат.

Тес излетя от офиса, като се молеше репортерите да са се разкарали, макар да знаеше, че това вече нямаше значение.

Малкълм Сюърд беше новина. Страхотна новина. Ако медиите още не бяха наясно, със сигурност скоро щяха да го узнаят. Тя изскочи на улицата и се затича, без да обръща внимание на вика на възмутен пешеходец. Рейгън. Лицето му се появи в мислите ѝ. „Обади се на Рейгън!“

Вторник, 14 март, 3:30 следобед

За щастие съпругата на Спинели си падаше по всички видове изкуства. За щастие тя го бе завлякла на импровизирано шоу миналата седмица, което му бе харесало достатъчно, за да не заспи, а това не му се случваше често. Минутите след като се обади на жена си, Спинели връчи на детективите списък с лица за контакти в „Студио театър Чикаго“, известно място за обучение на млади таланти.

Ейдън и Мърфи влязоха в театъра и извадиха значките си. Прекъснаха репетицията и всички погледи се насочиха към тях.

— Аз съм детектив Мърфи, а това е партньорът ми, детектив Рейгън.

— За какво става дума? — попита един от по-възрастните мъже на сцената.

— Имаме няколко въпроса — отговори Ейдън. — Търсим жена, която имитира гласове, и ни насочиха към вас.

Мъжът скочи долу на пода.

— Аз съм управителят. Казвам се Грант Олдъм.

— Е, господин Олдъм, както вече казах, търсим жена, която имитира гласове. Много талантлива. Мислехме, че може да е член на театрална труппа.

Олдъм се изпъна в целия си внушителен ръст от метър и седемдесет.

— Няма да ви дам списъка с изпълнителите ни, за да проведете любимия си лов на вещици.

— Господин Олдъм, става дума за разследване на убийство, което не е лов на вещици — меко отвърна Ейдън. — Вие, разбира се, не сте задължен да ни отговаряте. Нали така, Мърфи?

— Не, но съм чувал, че актьорите са страхотни бохеми. Кой знае какво можем да намерим скрито зад кулисите, когато се върнем със заповед за обиск?

Дори в полутъмното помещение можеше да се види как Олдъм пребледня.

— Не можете да получите заповед за обиск без причина. Това противоречи на конституцията.

Ейдън въздъхна. Всички бяха експерти по конституцията.

— Опитваме се да открием убиец, който има вече две жертви и не възнамерява да спре. Бихме искали да ни помогнете. Случаят е толкова важен, че ако ви отведем в участъка за разпит, никой няма да ни обвини. Молим ви да постъпите правилно и да ни помогнете.

Олдъм въздъхна.

— Какво искате да знаете?

— Жени, които имитират гласове — отговори Мърфи. — Талантливи.

Олдъм разтри плешивото си теме.

— Да видим, сецям се за Джен Ривърс, Дани Суенсън, Никол Ривера... — започна той, после хвърли поглед към колегите си на сцената. — Някой друг? — попита той.

— Мери Ан Гибс — обади се мъж с рошава брада.

Останалите кимнаха, все още замислени.

Ейдън си записа имената. Мърфи извади от джоба си снимката на жената от пощенския магазин.

— Познавате ли я?

Олдъм присви очи.

— Хей, Иджипт, запали лампите, моля те.

Брадатият побърза да изпълни поръчаното и внезапно ярка светлина заля театъра и ги накара да примигнат. Олдъм взе снимката и се вгледа внимателно.

— Косата не е същата, но... може да е Никол. Но пък снимката не е достатъчно ясна. Съжалявам, господа детективи.

По гърба на Ейдън премина тръпка. Приближаваха се към целта.

— Знаете ли къде можем да намерим Никол?

Олдъм отново погледна през рамо.

— Някой от вас знае ли къде се мотае Никол?

— Беше келнерка в кафене близо до кулата на „Сиърс“ — спомни си брататият. — Не знам дали е още там. Не съм я виждал от няколко месеца.

Мобифонът на Ейдън иззвъня.

— Извинете ме за момент — каза той и се отдалечи. Погледна екрана на телефона си и видя, че му се обаждаше Чикотели.

— Какво? — попита той без любезности.

— Трябва да дойдете — изхлипа тя нервно със задъхан глас. — Имах ново обаждане.

— Мърфи. Трябва да тръгваме — извика Ейдън, после вдигна мобифона към ухото си. — Кой е този път, Тес?

— Малкълм Сюърд.

Ейдън се закова на място и Мърфи едва не се блъсна в него.

— Футболиста? — учуди се той.

При това не кой да е футболист. Сюърд беше легенда. И бе един от пациентите на Тес?

— Да. Моля ви, побързайте. Ето адреса.

Ейдън притисна телефона между ухото и рамото си и записа адреса в бележника си под имената на четирите актриси. Беше тузарски адрес, недалеч от дома на Чикотели.

— Къде сте сега?

Той чу клаксон и свирене на гуми, после гласа на Чикотели, която промърмори нещо като „задник“.

— Тес, добре ли си? — извика Ейдън.

— Добре съм. В момента влизам в кооперацията на Сюърд. Апартаментът му е на седмия етаж. Побързайте.

— Тес, чакай. Изчакай ни.

Но Тес вече бе затворила.

— Да тръгваме, Мърфи — извика той и се затича.

Сърцето ѝ биеше лудо. Тя се втурна през стъклената врата в кооперацията на Сюърд.

Изненаданият портиер реагира след няколко секунди.

— Спрете! Не можете да се качвате горе! — извика той.

— Лекарка съм! — извика тя. — Имам спешен случай!

Вратата на асансьора тъкмо се отваряше. След мигновено колебание Тес скочи вътре и натисна бутона за седмия етаж. Чу се вой на сирени. Полицаяте почти бяха пристигнали. Сигурно са били на една пресечка разстояние.

Само седем етажа. А сега шест. Тес прикова очи в таблото, като броеше ударите на сърцето си, докато асансьорът се изкачваше нагоре.

Малкълм Сюърд, известен футболист, натрупал огромна ярост. Беше изпратен при нея от лекаря на отбора, след като халосал в лицето един от съотборниците си. Тес бе формулирала проблема му бързо, макар да минаха седмици, преди той да бе готов да изрече думите.

Вратите на асансьора се отвориха и Тес изскочи в коридора. Не ѝ беше трудно да открие апартамента на Сюърд. Отвътре се разнасяха дивашки ругатни, примесени с ужасени писъци, от които кръвта ѝ изстина.

— Не, Господи, не! Малкълм, моля те!

„Заплашва, че ще я убие“, припомни си Тес думите на жената, която ѝ се беше обадила.

Но съпругата на Малкълм все още бе жива. Слава богу, този път не бе закъсняла.

Желязната врата висеше изкривена. Тес се вторачи в нея за миг, като се опита да събере мислите си. Малкълм бе разбил вратата. Къде, по дяволите, бяха ченгетата? Трябваше вече да са тук. Писъците внезапно спряха. Чуваше се само ужасено скимтене, което бе още по-страшно.

— Моля те, Малкълм — прошепна жената уплашено. — Моля те. Няма да те напусна. Няма да кажа на никого.

— Лъжеш, шибана кучко! Не ме лъжи!

— Не те лъжа. Не съм...

Последва приглушен писък.

Тес не можеше да чака повече. Бутна вратата и се вцепени. Срещу нея стоеше огромният Малкълм Сюърд, метър и деветдесет и пет здрави мускули, изпълнени със заслепяваща ярост. Беше вдигнал

дребничката си съпруга от земята и я бе притиснал до стената. Едната му ръка стискаше гърлото ѝ, другата държеше пистолет до главата ѝ.

„Как се казваше? — отчаяно се запита Тес. — Как ѝ беше името? Гуен. Точно така. Казваше се Гуен.“

Тес си пое дъх и мобилизира всичките си сили. Не беше лесно, тъй като пред нея Гуен изцъкли изпълнените си с ужас очи.

Ръцете ѝ задраха ръката на Малкълм, но без никакъв успех. Гуен се вторачи в Тес, отчаяните ѝ писъци бяха замлъкнали.

— Малкълм — спокойно каза Тес. — Пусни я. Мога да ти помогна, ако я пуснеш.

Гуен се помъчи да си поеме дъх. Краката ѝ се удряха в мощните бедра на мъжа ѝ. Но Сюърд бе здрав като скала. Можеше да профучи през футболното игрище, понесъл трима стокилограмови мъже на гърба си. Дребничката му съпруга беше за него не по-тежка от муха.

Малкълм вдигна глава. Очите му блестяха диво. Обвинително. Тялото му бе обляно в пот, от която ризата му бе подгизнала.

— Казала си ѝ! Обеща да не ѝ казваш, но ме излъга.

Тес вдигна ръце примирително. Сърцето ѝ заби лудо, този път от страх. Отново жената. Същата, която бе оставила съобщението на телефона на Синтия. Очевидно пак бе имитирала гласа ѝ.

— Пусни Гуен, Малкълм.

— Не — нервно поклати глава той. — Не. Тя ще ме зарече. Ще разкаже — извика той, като отново стисна врата на жена си и я повдигна от пода. — Никой няма да ме зарече.

— Никой не възнамерява да те изоставя, Малкълм — опита се да го успокои Тес с нежен глас. — Никой няма да разкаже.

Той трепереше, а по лицето му се стичаха сълзи.

— Казала си ѝ. Обадила си ѝ се и си ѝ разказала. Обеща ми, че никога няма да кажеш, но го направи.

Той изхлипа, повдигна Гуен още по-високо и я притисна към гърдите си. Тя спря да се съпротивлява и увисна като безжизнена кукла.

— Не, Малкълм. Не съм ѝ разказвала нищо.

— Тя знаеше. Знаеше.

Сърцето на Тес спря. *Знаеше. А не знае. Знаеше.*

— Не я наранявай, моля те.

— Заплаши ме, че ще ме изостави и ще каже. Ще загубя всичко — изхлипа той и застина. — Никой няма да ме напусне. Никой няма да разкаже.

Той изговори думите бавно и грижливо. След това натисна спусъка. Писъкът замря в гърлото на Тес. Тялото на Гуен потръпна, после се отпусна. Малкълм хвърли жена си на пода. От главата ѝ течеше кръв и обагреше бежовия мокет. Гуен Сюърд не помръдваше. Беше мъртва. Малкълм бе убил жена си.

Тес стреснато се върна към действителността. „Изчезвай оттук! — каза си тя. — Бягай!“

Завъртя се на пети, но Малкълм беше по-бърз и мигновено я хвана. Тес започна да се бори и да рита, но ръката му стисна гърлото ѝ, а пистолетът бе опрян в слепоочието ѝ. Чу спокойния глас на Сюърд в ухото си.

— Никой няма да разкаже. Нито тя. Нито ти.

Ейдън стисна юмруци. Проклетият асансьор едва се движеше. Стомахът му бе свит. Мърфи не проговори. Ръцете му бяха спокойно отпуснати, но очите му разказваха различна история. Изстрели. Заложници. Тес Чикотели.

„Ами ако закъснеем! — помисли си Ейдън. — Моля те, Господи, не ме оставяй да закъснея!“

Най-после вратите на асансьора се отвориха. Ейдън се стегна и предпазливо пристъпи напред. Кооперацията приличаше на хотел с дълги коридори. Шестима униформени стояха с извадени оръжия пред отворена врата. Едно от ченгетата тръгна към тях с мрачно лице.

— Аз съм Рипли. Партньорът ми и аз бяхме първи на местопрестъплението.

— Какво е положението? — попита Мърфи напрегнато.

— Застрелял жена си в главата и не разрешава на хората от „Бърза помощ“ да влязат да я прегледат. Но няма признаци да е жива. Не диша.

— А лекарката? — попита Ейдън и затаи дъх.

Очите на Рипли проблеснаха.

— Стиснал я е за гърлото и е опрял пистолет в главата ѝ.

Ейдън потръпна, когато си представи зловещата картина.

Мърфи преглътна с усилие.

— Също като преди.

Рипли наклони глава.

— Извинете, детектив?

— Нападана е и преди — дрезгаво промълви Мърфи. — От затворник, на когото правеше психиатрична оценка.

Тръгнаха към апартамента на Сюърд.

— Обадохте ли се на специалист по преговори с престъпници, задържали заложници?

— Да, но той се намира на половин час оттук — отговори Рипли, като спря на около метър от вратата и сниши глас. — Зад Сюърд има голям прозорец. Ако вкараме снайперист в някой от апартаментите в отсрещната кооперация, може да успеем да го очистим. Евакуирахме всички от този етаж, както и от съседните.

— Ще се обадя на Спинели — каза Мърфи и се отдалечи надолу по коридора, за да не бъде чуто.

Ейдън си съблече палтото.

— Оставете ме да се опитам да поговоря с него.

Полицаят поклати глава.

— Не мисля, че това ще помогне. Той е страхотно надрусан.

— Не можем да чакаме половин час за специалиста по преговори. Този кретен вече е убил жена си. Няма причина да остави лекарката жива. Някой знае ли защо го е направил?

— Когато излязохме от асансьора, го чухме да казва, че лекарката се е обадила на жена му и ѝ е разказала нещо, което била обещала да не казва. Жена му пък заплашила да го напусне и той я застрелял — отговори Рипли като стисна челюсти. — Лекарката беше зашеметена. Завъртя се, за да побегне, но той я сграбчи. Не можахме да направим абсолютно нищо.

Ейдън погледна през рамо към другия край на коридора, където Мърфи говореше по телефона. Партньорът му вдигна глава и го погледна изморено. Най-после кимна и Ейдън пристъпи към прага.

Желязната врата висеше изкривена. Бяха нужни двама мъже, за да я сритат с такава сила. Или един адски вбесен футболист, който в момента бе стиснал Тес за гърлото и опрял пистолет в слепоочието ѝ. Пистолетът беше 45-ти калибър, но приличаше на играчка в огромната ръка на мъжа. Очите на Тес бяха затворени, тялото ѝ — неподвижно,

но гърдите ѝ се надигаха, когато си поемеше дъх. Ръцете ѝ стискаха китката на Сюърд, а пръстите на краката ѝ едва докосваха пода. Една от обувките ѝ бе паднала в коридора, другата лежеше до трупа на Гуен Сюърд.

Малкълм Сюърд гледаше право в Ейдън с мътен поглед. Люлееше се леко, сякаш в ритъм, който само той чуваше.

— Сюърд — каза Ейдън тихо и погледът на футболиста се фокусира моментално. — Пусни я.

Тес отвори очи и Ейдън забеляза в тях ужас. Молба. И доверие. Наложил му се да мобилизира всичките си сили, за да запази спокойствие. Животът на Тес бе в неговите ръце сега.

— Не — отвърна Сюърд. — Тя разказа. Наруши обещанието си.

В изражението на Сюърд настъпи лека промяна. Очевидно бе достатъчно нормален да чуе фактите, но бе прекалено откачил, за да приеме извинения и обещания.

— Не е разказала. Друга жена се е обадила на съпругата ти, като се е представила за лекарката ти.

Сюърд погледна мъртвата си съпруга за миг, после насочи очи към Ейдън.

— Лъжеш — процеди той мрачно.

Гласът му трепереше. Явно започваше да осъзнава ужаса на извършеното.

— Не четеш ли вестници, Сюърд? Не гледаш ли новините? Не си ли чувал за двете самоубийства тази седмица?

Нещо пробягна в очите му.

— Да. И какво от това?

— Тези хора също бяха нейни пациенти. Някой им се е обадил. Имаме доказателства, че не е била доктор Чикотели. Друга жена е имитирала гласа ѝ — обясни му Ейдън.

Не беше абсолютно вярно, но в този момент това нямаше значение.

Футболистът отново сведе очи към пода и дребничката си съпруга, която лежеше в локва кръв. Пръстът на спуська потрепери и Тес си пое дъх. Тъмните ѝ очи останаха вперени в Ейдън, както по-рано тази сутрин, когато бе седяла в студиото, за да запишат гласа ѝ.

— Знаеше — дрезгаво каза Сюърд. — Щеше да ме изостави.

— Съжалявам, Малкълм — тихо прошепна Ейдън. — Но доктор Чикотели не ѝ е казала. Пусни я. Трябва да постъпиш правилно и да я пуснеш.

Сюърд затвори очи.

— Убих я. Убих моята Гуен.

Ейдън не проговори. Огромният мъж заплака. Стисна Тес по силно и тя се намръщи от болка, когато пистолетът издра слепоочието ѝ.

— Убих я и ти си виновна за това — извика Сюърд.

Тес се помъчи да си поеме дъх и да стъпи на пръсти, но не успя. Сюърд продължаваше да плаче.

Ейдън се опита да прогони паниката си. Гърлото му се стегна.

— Една невинна жена е мъртва, Сюърд — рязко каза той. — Не убивай и втора.

Футболистът се вслуша в думите му и Ейдън смекчи глас.

— Гуен не би искала да го правиш. Моля те, Малкълм. Пусни я, преди да стане прекалено късно.

Сюърд изпъна гърди и с бързи движения бутна Тес настрана, след което коленичи до съпругата си. Тес се препъна и ахна, а Ейдън я хвана за ръка и я дръпна далеч от Сюърд. Тя се притисна до гърдите на детектива. Трепереше като лист. Или пък самият той трепереше. Обви ръце около нея и я задържа в прегръдката си, докато тя се опитваше да си поеме дъх.

Сюърд вдигна жена си в огромните си ръце и я залюля като бебе. Беше спрял да хлипа, но сълзите продължаваха да текат по лицето му.

Ченгетата зад Ейдън бързо заеха позиции и насочиха оръжия към Сюърд, който стоеше на колене и люлееше съпругата си, все още стиснал пистолета си в ръка.

Мърфи застана до Ейдън и пое щафетата. Ейдън се отмести от пътя на колегата си, отвеждайки Тес със себе си. Мърфи зае мястото му до вратата и извади оръжието си.

— Пуснете пистолета, господин Сюърд — нареди Мърфи със спокоен глас.

Малкълм Сюърд внимателно остави жена си на пода и нежно положи ръцете ѝ отстрани на тялото. После пхна пистолета в устата си и натисна спусъка.

Тес потръпна в ръцете на Ейдън и стисна ризата му.

Дълго време никой не проговори. После Мърфи прибра пистолета си и въздъхна.

— Мамка му. Дяволите да го вземат.

В коридора настъпи суматоха. Хората от „Бърза помощ“ се втурнаха в апартамента, но бързо се надигнаха от трупове и поклатиха глави.

— И двамата са мъртви. Обадете се на съдебния лекар.

Тес се дръпна настрани и се облегна на стената в коридора, после безсилно се свлече на пода. Надникна в апартамента и погледна Сюърд, после Ейдън. Лицето ѝ бе напълно лишено от цвят. Пулсът ѝ биеше ускорено в гърлото ѝ, под което личеше голям червен белег.

— Благодаря ти — прошепна тя.

Ейдън не се довери на гласа си, затова само кимна.

Мърфи се наведе, за да вземе нещо от пода. Шала ѝ. Мърфи го огледа, после бързо го пусна.

— Шалът е... — намръщи се той. — Не ти трябва вече, Тес.

— Имате ли още нужда от мен? — попита тя с разтреперан глас. — Мога ли да си вървя?

Ейдън смяташе, че Тес не е в състояние дори да стане от пода, камо ли да се прибере у дома си сама.

— Ще те закараме до дома ти. Но първо трябва да вземем показанията ти.

Всъщност нямаше никаква нужда да вземат показанията ѝ сега. Той просто искаше Тес да остане на мястото си, докато се посъвземеше и цветът на лицето ѝ се възвърнеше.

Тес се надигна, което го впечатли.

— Добре, хайде да приключваме, за да мога да се прибера вкъщи и да се почистя — каза тя, като подръпна самото си, изцапано с кръвта на Гуен и потта на Малкълм.

Тес преглътна и се залюля.

— Мисля, че по косата ми има кръв от Гуен — изстена тя и погледна обутите си само в чорапи крака. — И по краката. О, Господи! — Тя вдигна ръка към лицето си и се вторачи в окървавения си длан. — О, Господи!

Тес погледна бялата риза на Ейдън, сега изцапана с червено там, където я бе стискала.

— Изцапах и теб — отбеляза тя. — Съжалявам.

Ейдън потръпна, когато си припомни ръцете, стиснали ризата му, сякаш тя бе единственото, което можеше да ѝ запази живота.

— Няма проблеми. Случвали са ми се и по-лоши неща.

Той пристъпи напред, за да ѝ помогне отново да седне на пода, преди да припадне, но един от санитарите го изпревари.

— Хайде да те прегледаме, преди да те пуснем да си ходиш.

— Добре съм — възрази Тес с измъчен глас.

— Аха — небрежно изсумтя санитарят и продължи да си върши работата.

Тес го остави да ѝ премери пулса и кръвното, дори да насочи лъч светлина в очите ѝ. Но се отдръпна назад, когато мъжът сложи пръсти на гърлото ѝ.

— Това е стар белег — каза тя. — Дайте ми да подпиша формуляр, че ви освобождавам от отговорност, ако искате, но наистина съм добре. Просто искам да се прибера у дома.

„Двама души останаха без глави. Трябваше да са трима. Но като проклета котка с девет живота, Чикотели бе оцеляла. Все още дишаше. Не беше справедливо. Но може би така бе по-добре. Когато умре, искам да присъствам лично. Да се порадвам на всеки момент.“

Имаше и друга лоша новина. Детектив Рейгън бе казал на Сюърд, че имат доказателства, че гласът на Тес е бил имитиран. Рейгън излъга. Нямахте съмнение. Съвпадението с гласа на Чикотели бе безспорно, потвърдено бе от едно от най-добрите звукови студия в Германия. Никол бе достатъчно талантива, за да заблуди дори и собствената майка на Тес.

Вероятно бе грешка да остави съобщението на гласовата поща на Синтия Адамс, но без него полицаите щяха да загубят няколко дни, преди да сравнят отпечатъците върху кутията с тези на Чикотели. Ако въобще стигнеха дотам.

Не, истинският проблем бе, че прекалено много ченгета вярваха на Чикотели. Очевидно омразата към нея в полицията не бе толкова силна. Детектив Рейгън се бе превърнал в един от защитниците ѝ и това бе адски разочароващо. *Очаквах повече от него.*

Но ако се съдеше по начина, по който се беше борил за живота ѝ, очевидно не я мразеше. Точно обратното. Личеше си, че държи на нея

повече, отколкото вероятно бе готов да признае дори пред самия себе си.

Отвратително. Какво у тази жена караше мъжете да падат в краката ѝ? Мъже, които не би трябвало да се оставят да бъдат подлъгвани от красиво лице и съблазнителен задник. Повечето мъже бяха слаби.

Но аз не съм.

Предстояха две задачи. Първата бе елиминирането на красивата Никол. Ако полицията подозираше, че гласът на Чикотели е бил имитиран, бе само въпрос на време да открият Никол. За щастие тя не бе от значение. И вече не бе нужна, тъй като планът трябваше да се промени. Чикотели нямаше да влезе в затвора. Не и в бетонната сграда с високи стени и железни решетки.

Но имаше и други видове затвори. Други начини за изолация. За ужас и агония. И затворът на Чикотели щеше да притежава всичките.

Защото тя го заслужаваше.

Вторник, 14 март, 4:45 следобед

Не я попитаха за тайната на Сюърд, помисли си Тес, докато наблюдаваше как Мърфи и Рейгън ръководеха действията в апартамента. На местопрестъплението се бяха появили шестима криминолози, предвождани от Джек Ънгър. Хората от кабинета на съдебния лекар бяха пристигнали с носилки и чували за трупове. И с изключение на служителите от „Бърза помощ“, всички я бяха оставили на спокойствие. Никой не бе настоял да узнае каква е тайната, която според Малкълм тя бе раздрънкала. Поне не още. Но щяха да я попитат. И тя щеше да им каже.

Вече бездруго нямаше значение. Малкълм бе мъртъв. Гуен бе мъртва. Нямаха деца. Нямахме човек, който да пострада от истината.

Тес седеше на пода в коридора. Униформен полицаи стоеше до асансьора, друг — до стълбището, за да попречи на любопитните съседи да надничат. А вероятно и за да ѝ попречи да си тръгне, преди да е отговорила на въпросите на ченгетата. Сякаш това можеше да се случи. След като видя как Сюърд си пръсна черепа, Тес продължи да се движи само благодарение на прилива на адреналин. Но сега не бе сигурна дали можеше да помръдне, дори ако... Тя преглътна с усилие,

когато през ума ѝ пробяга старото клише: „дори ако някой опре пистолет до главата ми“.

Ръцете и краката ѝ вече бяха чисти. Окървавените ѝ къси чорапи — свалени от санитаря с нежните ръце и милата усмивка. Краката ѝ бяха боси. Санитарят ѝ беше дал чифт пантофи, но все още не можеше да събере достатъчно енергия, за да ги обуе.

Една от обувките ѝ бе неизползваема, покрита с кръвта и мозъка на Гуен и Малкълм. Другата лежеше на пода до бедрото ѝ. Е, бездруго никога вече нямаше да ги обуе. Когато се прибереше у дома, щеше да изхвърли всички дрехи, които бе носила днес. Щеше да вземе врял душ и да търка тялото и косата си, докато горещата вода свали кожата ѝ. Но дори това нямаше да ѝ помогне да се почувства чиста. Щеше да довърши бутилката вино, както Рейгън ѝ бе предложил снощи, да замъгли съзнанието си и да изтрие от него събитията от последния час.

Но и това нямаше да помогне. Защото когато се събудеше, все още щеше да е в този кошмар. Малкълм и Гуен все още щяха да са мъртви. Както и Синтия и Ейвъри.

„Заради мен.“ Според логиката ѝ това не можеше да бъде вярно. Но същата тази логика ѝ казваше, че истината щеше да е без значение утре, когато хората в града прочетяха вестниците. Истината бе, че тези хора ѝ се бяха доверили. Бяха повярвали, че ще им помогне. И сега четирима души бяха мъртви. „Заради мен.“

Хората на съдебния лекар изкараха носилките с труповете. Един голям чувал и един малък. Тес се облегна на стената и затвори очи.

— Тес?

Тя отвори очи и видя Ейдън Рейгън. Погледът му бе загрижен, сякаш се страхуваше, че тя щеше да се разпадне всеки момент. Тес притисна ледените си пръсти до ледените си бузи.

— Искате показанията ми, нали?

— Ако мислиш, че си в състояние.

— Да, мога да го направя.

Тя се помъчи да стане, после се вторачи учудено в Ейдън, когато коленичи до нея и ѝ обу чорапите, сякаш бе малко дете. Той се завъртя и седна на пода до нея. От горещото му тяло се излъчваше топлина. Тя потръпна и се опита да прогони спомена за това как се бе чувствала в прегръдката му. Как я притискаше към себе си и я караше да се чувства в безопасност. Колко чудесно бе усещането. Как сърцето му биеше до

ухото ѝ. Той също се бе уплашил, но си свърши работата самоуверено и спокойно. Дължеше му живота си.

— Ледена си — отбеляза той. — Господи, жено, да не си дошла от офиса си дотук без палто? — попита той, като съблече палтото си и го уви около раменете ѝ, преди тя да успее да възрази. — Не се бори с мен, Тес — предупреди я той, когато тя се опита да му върне палтото. — Изглеждаш така, сякаш и петгодишно хлапе може да те събори на земята.

— Ще се изцапа с кръв — промърмори тя.

Ейдън хвана ръката ѝ и започна да я разтрива, за да възстанови кръвообращението ѝ.

— Няма проблеми. Господи, ръцете ти са като буци лед. Защо не каза нищо?

Тес се облегна на стената. Внезапно се почувства скапана.

— Беше зает. Благодарих ли ти?

Той взе другата ѝ ръка и започна да я затопля.

— Да — нежно отговори Ейдън. — Благодари ми. Разкажи ми за обаждането.

— Бях с пациентка. — С кого ли беше? О, да, госпожа Листър. Точно така. — Дениз вдигна телефона. Жената настояла да говори с мен. Този път звучеше отегчена.

— Звучеше ли като същата жена?

— Не. Този път не звучеше нито млада, нито стара. Само отегчена. Каза, че Малкълм Сюърд и жена му се карали.

Ейдън приключи с масажа, но задържа дясната ѝ ръка. Тес можеше да я издърпа, ако искаше, но не го направи. Не можеше.

— Съобщи ми, че Малкълм тъкмо бил съборил жена си на пода.

— Кога стана това?

— Няколко минути преди да ти се обадя. Наредих на Дениз да звънна на 911 и изфучах навън — намръщи се тя. — Мина адски дълго време, преди полицаите да се появят. Мислех, че ще са тук преди мен.

Тя вдигна глава и видя красивите сини очи, приковани в лицето ѝ. Очи на ченге. Престорено безизразни.

— Не възнамерявах да се правя на герой. Но нямаше кой друг да ѝ помогне. Той бе разбил вратата. Знаех, че става жесток, когато е ядосан. Освен това се страхуваше, че някой ден може да използва

силата си срещу жена си. Беше я стиснал за гърлото и... — Гласът ѝ прекъсна и Ейдън стисна ръката ѝ.

— Спокойно, Тес. Не бързай.

Тя се стегна и се насили да довърши историята.

— Викаше като луд, че съм се обадила на жена му и съм ѝ казала тайната му. Тя заплашила да го напусне. Но той заяви, че никой нямало да го напусне. После я застреля — потръпна Тес. — И я метна настрани. Опитах се да побягна, но той беше прекалено бърз. После той... опря пистолета до главата ми. И тогава се появиха ченгетата.

— Защо го лекуваше?

Тя се засмя мрачно.

— Отначало той твърдеше, че трябвало да му помогна да контролира гнева си. Бяха го глобили, задето разбил носа на друг футболист, когато се скарали по време на мач.

— Да, спомням си случая.

— Очевидно и управата на отбора го помнеше. Настояваха Малкълм да отиде на психиатър.

— И той дойде при теб.

— Не, първо отишъл при лекаря на отбора, за да покаже, че е готов да изпълни нарежданията на управата. А после дойде при мен за помощ. Малкълм беше гей — заяви тя, като погледна Ейдън в очите. — Беше го крил с години. Беше го отричал дори пред себе си. Но нуждите му се засилваха и той вече не можеше да ги контролира. Имаше съпруга и кариера. Страхуваше се, че ще загуби всичко, ако някой разбере за тайната му. А заради известността си не можеше да се среща с когото и да било. Щяха да го познаят. Да го използват. Затова не правеше нищо. И всеки ден побесняваше все повече.

Очите на Ейдън бяха проблеснали изненадано за момент, но сега отново бяха безизразни.

— Изнудваха ли го?

— Не мисля, но и да е било така, се съмнявам, че би ми го признал. Честно казано, терапията не даваше резултат. Малкълм настояваше, че можел да се справи с желанията си. Успявал да... да задоволи жена си достатъчно често, така че тя да не подозира нищо, но напоследък нещата се промениха. Гуен искаше дете, а Малкълм не. Тя го обвиняваше, че има извънбрачна връзка.

— Пълна ирония! — тихо отбеляза Ейдън.

— Да. Той се ядосваше все повече и си го изкарваше на непознати хора — въздъхна Тес тъжно. — И на Гуен. Обичаше я и не искаше да я нарани или посрами. Били гаджета още от гимназията. Тя беше старомодна. Не би одобрила хомосексуалността му. Е, предполагам, че това вече няма значение.

Ейдън отново стисна ръката ѝ, но не направи опит да я утешава с празни приказки и тя му бе благодарна.

— Как те намери Сюърд? — попита той.

— Чрез указателя. Не се доверяваше достатъчно на приятелите си, за да ги попита за името на психиатър. Не искаше да разберат, че става дума за нещо повече от контролиране на гнева. И определено не искаше Гуен да узнае.

Тес затвори очи. Ужасът ѝ понамаля и мислите ѝ запрепускаха. Тя си припомни разговора с Харисън. Преди три часа бе смятала, че някой може да е открил пациентите ѝ чрез психиатричното отделение на болницата. Сега вече истината беше друга.

— Единственият начин, по който някой може да е узнал и за тримата ми пациенти, е, ако са наблюдавали вратата на офиса ми непрестанно или по някакъв начин са успели да проникнат в картотеката ми.

Мисълта за това я накара да потръпне. Всички картони на пациентите ѝ бяха... компрометирани. Тес стисна зъби и се помъчи да потисне желанието да повърне.

— Съдейки по всички събития, станали напоследък, съм склонна да вярвам във второто.

Ейдън замълча за момент.

— Къде държиш картоните си?

— В специално хранилище, заедно с картоните на Харисън. Доктор Харисън Ърнст. Той е...

— Партньорът ти. Е, кой има достъп до хранилището през работно време и след това?

— Само аз, Харисън и Дениз — секретарката ни.

Ейдън пусна ръката ѝ и извади бележника от джоба си. Тес раздвижи пръсти. Стори ѝ се, че нещо ѝ липсва.

— Хранилището прилича ли на сейф?

— Не, по-скоро на голям вграден гардероб.

— Поддържаш ли и електронни картони?

Тес го изглежда притеснено.

— Понякога. Не за всеки пациент.

Преди около пет години имаше един пациент, чийто картон не бе вкаран в компютъра, така че твърдението ѝ можеше да се приеме за истина.

Ейдън я изглежда остро.

— Не се стремя към картоните ти, докторе. Патрик ще го направи с помощта на съдебна заповед. Къде държиш електронните си картони?

— В служебния ми компютър. Пиша си собствените бележки, отпечатвам ги и ги прибирам в картоната. Във...

— В хранилището. Ясно. Изтриваш ли ги от хард диска?

Тя се поколеба.

— Не толкова често, колкото би трябвало. Но в системата се влиза с парола.

— Запазваш ли ги и на диск?

Тя отново се поколеба.

— Всеки петък. Пазя картоните в моя флашдрайв.

Ейдън повдигна вежди въпросително.

— А той е на ключодържателя ми — добави Тес, — така че винаги е с мен.

„Освен вчера“, помисли си тя. Беше оставила ключовете си в чантата си в офиса. Всъщност, помисли си тя, всеки път, когато ключовете не бяха в ръката ѝ, картоните не бяха защитени.

— Има и друга възможност — каза Рейгън, като я наблюдаваше напрегнато. — Някой може да е подслушвал сеансите ти.

Тес разтвори широко очи.

— Имаш предвид... имаш предвид, че подслушват кабинета ми? О, господи! Наистина го мислиш.

Тя отмести поглед към апартамента на Сюърд. Мърфи тъкмо излизаше оттам, придружен от Джак Ънгър. Мърфи кимна на Рейгън почти незабележимо.

— Какво? — попита тя.

Рейгън не отговори и тя го хвана за ръката.

— Кажи ми.

Рейгън въздъхна.

— Намерихме камери и в трите апартамента. И микрофони.

Тес се отпусна тежко на стената.

— Камери?

Той кимна.

— Свързани с интернет.

Обедът, който едва бе успяла да задържи досега, се надигна в гърлото ѝ и тя скочи.

— Не. Не може да бъде.

Ейдън се надигна и я погледна тъжно.

— Мили боже! Защо? — попита тя задавено.

— Още не знаем. Мислехме, че камерите са били инсталирани, за да запишат самоубийствата. Но вече не сме толкова сигурни. Обсъждахме дали престъпникът не използва камерите, за да избира жертвите си. Ако шпионира пациентите ти, вероятно шпионира и теб. Ще позволиш ли на Джак да провери офиса ти?

Тес кимна разтреперана.

— Да. Разбира се. Хайде да тръгваме.

— Не сега — нежно я възпря той. — Сега се прибери в дома си и се почисти. После ще отидем в кабинета ти.

Той сложи ръка на гърба ѝ и я насочи към асансьора. Навсякъде, където я докоснеше, оставаше топла следа. Усещаше я дори през палтото му, с което все още бе наметната. То се влачеше по пода и трябваше да му го върне, но не го направи. Ейдън повдигна брадичката ѝ и огледа лицето ѝ.

— Трепериш. Можеш ли да се справиш с асансьора, или да слезем по стълбите?

Тя сведе очи, смутена, че Ейдън бе заговорил така открито за фобията ѝ.

— Тъпо, а? Психиатър с фобия. А лекарите би трябвало да могат да лекуват и самите себе си.

Ейдън стисна ръката ѝ.

— Не е тъпо. Просто си човешко същество, Тес.

Тя вдигна поглед към лицето му. В сините му очи проблясваше разбиране и съчувствие. Нямаше снизхождение. Нито обвинение. Неочаквано собствените ѝ очи се насълзиха.

— Благодаря ти — прошепна тя. — За всичко.

Ейдън ѝ се усмихна.

— Няма защо. Предполагам, че ти бях задължен.

Тес си пое дъх и се стегна.

— Е, значи сме квит, детектив.

Усмивката му се стопи.

— Добре. Долу има тъпа репортери. Сама ли искаш да излезеш, или имаш нужда от помощ?

Тес изпъна рамене.

— Ще изляза сама. Но хайде да слезем по стълбите.

Ейдън не проговори, докато слизаха надолу. Спираше от време на време, за да ѝ даде възможност да си почине. Фоайето на кооперацията бе пълно с ченгета, които задържаха репортерите навън. Ейдън кимна на един от униформените.

— Можете да пуснете евакуираните да се върнат в апартаментите си — каза той, после се обърна към Тес и отвори вратата. — Не коментирай. Не казвай и дума.

„Звучи като Ейми“, помисли си Тес. Подозираше, че нито Рейгън, нито Ейми биха се зарадвали на сравнението. Но мисълта ѝ се изпари в морето от лица и светкавици. Репортерите бяха поне тридесет — някои с микрофони, други с камери.

Камери. Видът им я накара да се замисли за камерите, намерени в апартаментите на жертвите, уловили последните им мигове. Микрофони. Вероятно и в кабинета ѝ имаше микрофон. Мили боже! Отново ѝ се догади, а това бе последното, от което се нуждаеше в момента. Щеше да е пълен кошмар да повърне пред телевизионните камери. Тя се стегна.

Някой набута микрофон в лицето ѝ.

— Мъртъв ли е Малкълм Сюзърд? Беше ли опрял пистолет в главата ви?

С едната си ръка Тес загърна палтото на Рейгън около себе си, а с другата бутна микрофона настрани. Рейгън вървеше до нея. Тя погледна към улицата, където Тод Мърфи ги чакаше до колата си. „Само още една минута“, помисли си Тес.

— Ранена ли сте?

— Видяхте ли как умира Гуен Сюзърд?

— Вярно ли е, че Малкълм Сюзърд се е самоубил?

Безбройните въпроси се сляха в един. Внезапно идеално гримирана брюнетка застана на пътя ѝ. Очите ѝ блестяха, а злобната ѝ усмивка накара Тес да настръхне.

— Доктор Чикотели, аз съм Лин Поуп от „Чикаго он дъ Таун“. Дали фактът, че Малкълм Сюърд криеше хомосексуалността си, доведе до трагедията днес?

Шокирани викове се понесоха из тълпата, последвани от недоверчив ропот.

Ръката на Ейдън на рамото ѝ едва успя да я побутне напред, тъй като Тес бе застинала на мястото си. Тя надяна безизразната маска на лицето си, но се страхуваше, че бе изложила на показ собствената си изненада достатъчно дълго, за да засили апетита на Поуп за сензационни клюки.

— Нямам коментар.

Лин Поуп я последва с пресилена усмивка на лицето.

— Но Малкълм Сюърд беше гей! — настоя тя. — Вие самата потвърдихте факта днес следобед, докторе.

Безизразната маска падна от лицето ѝ. Мозъкът ѝ се вцепени.

— Моля?

Мърфи отвори вратата на колата.

— Влизай, Тес!

Поуп блокира пътя ѝ.

— Не знам какви игрички си играете, докторе — промърмори репортерката през зъби, — но няма да търпя шегичките ви. Ако си мислите, че можете да ме извикате с обещанието за история на годината, а после да ме отблъснете с „нямам коментар“, не сте познали. Историята ми ще бъде чута заедно със запис на обяснението ви към мен, че Малкълм Сюърд се е превърнал в опасна и жестока заплаха поради това, че се мъчи да отхвърли хомосексуалността си.

Тес се втрещи, когато осъзна значението на думите ѝ.

Медиите! Копелето бе разкрило тайните на пациента ѝ пред медиите. Останалите ѝ пациенти щяха да научат и да се запитат дали техните тайни щяха да са следващите.

Доктор Фенуик и бордът по лицензиране нямаше да са доволни. Щяха да ѝ отнемат лиценза. С кариерата ѝ бе свършено. Това явно беше основният мотив на престъпника.

Образите на мъртвите ѝ пациенти се появиха в главата ѝ. Обезобразени тела, невиждащи очи. Щяха ли и други да умрат? Дали унищожаването на кариерата ѝ му бе достатъчно, или щеше да продължи? Кой щеше да е следващият?

Поуп я наблюдаваше внимателно, повдигнала вежди саркастично.

— Изненадана ли сте, докторе? Не бъдете! Записвам всички обаждания.

Това трябваше да спре! Веднага! Пациентите й трябваше да бъдат предупредени, независимо какви щяха да са последствията за нея. Тес вдигна глава.

— Не, нямате запис на моя глас, госпожице Поуп. Това, с което разполагате, е хитра измама.

— Докторе! — предупредително промърмори Рейгън. — Без коментар.

Тес го изгледа с крайчеца на окото си.

— Не мога да не отговоря на тези обвинения, детектив.

Той кимна в знак на съгласие и тя се обърна към Поуп, която сега изглеждаше по-скоро заинтересувана от обрата на събитията, отколкото ядосана.

— Госпожице Поуп, нямам друг коментар, освен категорично да отрека, че някога съм ви се обаждала. Аз съм психиатър. Няма логика да ви се обадя по начина, който описахте. Страхувам се, че сте била излъгана.

Очите на Поуп проблеснаха доволно. Беше успяла да предизвика реакция.

— От кого, докторе?

— Не знам — отговори Тес и погледна директно в камерата. — Но възнамерявам да разбера.

10.

Вторник, 14 март, 5:10 следобед

Ейдън прибра мобифона в джоба си.

— Патрик ще изиска съдебна заповед, с която да забрани на Поуп да излъчи записа си довчера.

Мърфи го погледна бързо, после се съсредоточи в пътя.

— Ще вземе ли касетата?

— Да. Сега Бъркхард ще има повече материал за сравнение.

— Какво искаш да кажеш с „повече материал за сравнение“?

Въпросът дойде откъм задната седалка, където Тес бе седяла мълчаливо през десетте минути, в които бяха успели да изминат едва две пресечки. Задръстването беше чудовищно поради безбройните новинарски екипи.

Ейдън се обърна към нея. Беше бледа и трепереше. Едната ѝ ръка притискаше палтото му към врата ѝ. Устните ѝ бяха безкръвни, но очите ѝ бяха ясни. Беше възвърнала самоконтрола си със сила, каквато не бе очаквал от нея. Ейдън едва сега разбираше защо малкото хора, които познаваха Тес добре, бяха толкова предани и лоялни към нея.

— Синтия Адамс е направила запис — обясни ѝ той.

Тя преглътна мъчително.

— На моите думи?

— Не. Трудно ни бе да го чуем, но звучеше като малко момиченце.

Тес затвори очи.

— И с това я е тормозел.

— Да. Дадохме касетата на Бъркхард, за да я сравни със записа от гласовата поща.

Тя отвори очи.

— Вярно ли бе това, което каза на Малкълм? Че можете да докажете, че на записа не съм аз?

Ейдън погледна Мърфи. Тес го забеляза и въздъхна.

— Каза му го само за да ме пусне — отбеляза тя и изкриви устни в тъжна усмивка, от която сърцето му се сви. — Не се оплаквам, разбира се. Само съм разочарована.

— Не беше лъжа — намеси се Мърфи, като я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Просто не беше цялата истина — добави Ейдън. — Бъркхард откри определени разлики, но каза, че се нуждае от повече материал за сравнение, за да бъде сигурен.

— Планирал е да намерите гласа ми на телефонния секретар на Синтия — промърмори тя. — Искал е да ви насочи към мен и да ви помогне да идентифицирате отпечатъците ми. Да ви накара да ме подозирате.

„И можеше да успее — помисли си Ейдън мрачно, — ако Тес не бе имала страстни поддръжници като Кристен и Мърфи.“

— Чудя се дали знае, че Синтия и Лин Поуп са направили записи — продължи Тес.

— Предполагам, че не — отговори Мърфи. — Тес, Ейдън ти каза за камерите.

Тя потръпна.

— Да. Разреших му да проверите офиса ми.

Ейдън знаеше накъде бие партньорът му.

— Вероятно трябва да проверим и апартамента ти — каза той колкото се може по-нежно.

Тес застина и разтвори широко очи.

— Съжалявам — тихо каза Ейдън.

— Няма... няма проблеми.

Но имаше. Той забеляза как Тес се мъчеше да се овладее. Люлееше се на седалката несъзнателно, а кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от здравото стискане на палтото му.

— О, господи! О, господи!

— Тес — излая Ейдън и тя вдигна очи, все още зашеметена. — Почти стигнахме до апартамента ти. Там ще ни очакват още репортери.

Тя кимна и си възвърна самоконтрола. Отпусна се, бледото ѝ лице стана безизразно, а тъмните очи — хладни.

— Разбирам. Вероятно мога да си взема някои неща и да отида на хотел. Трябва да... — Устните ѝ потрепераха за момент, преди да ги

стисне решително. — Трябва да си взема душ някъде. Все още усещам миризмата на кръв в косата си.

— Ще останеш с нея — нареди Мърфи на Ейдън с тих глас. — Накарай Джак и Рик да претърсят апартамента ѝ, след като го напусне. После откарай колата ѝ в нашия гараж и накарай Рик да провери и нея.

Ейдън кимна. Мърфи паркира до тротоара пред кооперацията на Тес, където чакаше малка, но упорита тълпа репортери.

— А ти къде отиваш? — попита Ейдън.

— Спинели провери адреса на онази актриса, Никол Ривера. Ще отида да я потърся. Не оставяй Тес извън полезрението си. Който и да стои зад това, вече повдигна мизата.

— Какво имаш предвид? — попита Тес.

Мърфи се обърна, за да я погледне в очите.

— Имам предвид, че всеки репортер в града вече е чул думите на Поуп за това как си издала тайната на пациента си.

— Но не съм го направила — въздъхна тя тежко. — Няма значение. Със сигурност някои от пациентите ми ще са адски ядосани.

Ейдън се намръщи.

— Опасни ли са?

— Някои от тях. Никой не обича да разкриват най-съкровените му тайни по телевизията. Всички искат да вярват, че могат да скрият някои неща, и че има места, където могат да са наистина сами.

Тес изправи гръб и отвори вратата на колата.

— И аз го вярвах преди — добави тя.

Ейдън изскочи след нея и я настигна тъкмо когато тя отклоняваше първия микрофон настрани. Мина пред нея и ѝ разчисти път сред крещящите репортери към входа на кооперацията, където ги чакаше притесненият портиер. Ейдън го позна. Беше го виждал в неделя.

Очевидно паметта на портиера не бе по-лоша от неговата, тъй като лицето му се смръщи в мига, когато Ейдън влезе във фойето. Възрастният мъж забърза към него, после се закова на място и намръщената му гримаса се замени с бащинска загриженост.

— Доктор Чик, кажете ми, че сте добре.

Тя му се усмихна.

— Добре съм, господин Хюз. Изкарах тежък ден, но съм добре.

— Няма да ги пусна да влязат — каза той, като хвърли гневен поглед на репортерите отвън, после го насочи към Ейдън. — Не бих пуснал и него, ако не се налагаше.

Тес го изненада със смеха си.

— О, господин Хюз, толкова се радвам да ви видя.

— Етел помоли да ви кажа, че не вярва и на дума от гнусните клюки за вас.

— Благодари й от мое име. Няма нужда да се тревожиш за детектив Рейгън — каза тя, а изражението й се смекчи. — Той ми спаси живота днес следобед.

Хюз огледа Ейдън внимателно, после кимна.

— Добре. Пуснах приятелите ви горе, доктор Чик. Госпожица Милър и доктор Картър са в апартамента ви. Трябва да звънна на мобифона на доктор Картър в мига, когато се появите.

— Е, звъннете, господин Хюз. Благодаря ви отново.

Този път Ейдън не попита. Просто отвори вратата към стълбището и й направи път. Тя въздъхна.

— Страдаш ли от фобии, Ейдън?

Той се поколеба, после сви рамене.

— Не си падам по височини.

Твърде меко казано, помисли си той. От височините му се завиваше свят, факт, който не бе споделял с никого досега.

— Искаш ли да се опиташ да ме излекуваш?

Усмивката й не бе много весела, но сякаш го удари ток. Тес му харесваше във всяко отношение. В неделя я бе смятал за сексапилна циганка с каменно сърце. И я бе искал толкова силно, че го болеше. Сега, застанала до него с мръсна коса и бяло като платно лице, го привличаше още повече. Имаше меко и обичливо сърце, а волята й бе по-силна, отколкото на повечето мъже, които познаваше. Когато я бе видял в ръцете на Сюърд, с опрян до главата й пистолет, не вярваше, че скоро би могла да се върне в нормално състояние.

— Благодаря ти — меко отвърна тя. — Дори и да лъжеш, благодаря ти за жеста.

Тя изкачи няколко стъпала, после се отпусна на пода и се завъртя, за да облегне глава на парапета. Бледите й бузи се бяха зачервили, а по челото й блестеше пот. Дишаше тежко, а ръката, която стискаше палтото на Ейдън, се отпусна. Палтото се свлече от раменете

й и разкри белега, който тя толкова се стремеше да скрие. Изглеждаше прекалено изморена, за да забележи това.

— Съжалявам. Не би трябвало да се изморя от няколко стъпала.

Ейдън седна до нея.

— Не се тревожи. Изкара ужасен ден. Имаш право на умора след битката. Сигурно си пробягала разстоянието до апартамента на Сюърд за по-малко от четири минути.

— Май го направих. Не мислех за това в онзи момент.

Треперенето на гласа й го разтревожи.

— Обядва ли днес? — попита той загрижено.

— Аха. Излязох с Харисън.

— Позволи ми да перифразирам. Погълна ли някаква храна?

Тя се усмихна.

— Хапнах няколко бисквити. Харисън си поръча свинско, но аз бях прекалено разстроена, за да ям. Предполагам, че липсата на гориво ме остави без сили.

— Предполагаш?

Устните й се изкривиха и нанесоха нов удар по самоконтрола му.

— Дай ми една минута. Ще се оправя.

И наистина минута по-късно Тес стана. Свали палтото му и му го подаде.

— Би ли го взел? Адски е тежко — каза тя, после изкачи останалите стъпала с упоритостта на алпинист.

Ейдън вървеше зад нея с намерението да я хване, ако падне, но вместо това бе замаян от гледката на съблазнителния й задник.

Красиво, помисли си той. Ръцете го сърбяха да докосне извивките, които се движеха съблазнително, докато Тес се качваше нагоре. Знаеше инстинктивно, че Тес щеше да прилегне идеално в ръцете му, и за миг въображението му се изпълни с еротични картини. Представяше си как щеше да сложи ръце на задника й и да я притисне здраво до себе си. Как Тес щеше да стене и да го влудява. Как щеше да се чувства в прегръдката му, когато бе полудяла от възбуда.

И нямаше да трепери от страх. Образът бързо избледня и мислите му се проясниха. Вече знаеше какво бе да я прегръща, когато бе ужасена. „И точно затова си тук, Рейгън — напомни си той строго. — Съсредоточи се върху задачата си да я предпазиш и престани да мечтаеш за задника й.“

Тес го отведе до апартамента си, после спря, сложила ръка на дръжката на вратата.

— Приятелите ми ще очакват да си остана у дома, за да могат да се погрижат за мен. Ще им обясня, че според теб е по-безопасно да спя някъде другаде довечера заради репортерите. Няма да споменавам камерите.

Внезапно Ейдън осъзна къде трябваше да спи Тес тази вечер. С него. Странно бе, че мисълта му не бе изцяло сексуална. Най-важното бе да я види в безопасност. И чак след това да я види гола. Той успя да кимне сериозно.

— Така ще е най-добре.

Приятелите ѝ гледаха новините, когато Тес и Ейдън влязоха в апартамента. И двамата скочиха на крака. Джон Картър прекоси всекидневната на две дълги крачки и прегърна Тес. Собственическата му прегръдка накара Ейдън да стисне зъби.

Само приятели са, напомни си той. Тес му го беше казала. Очевидно тя вярваше в това, но Ейдън бе убеден, че добрият доктор Картър е на съвсем друго мнение. Картър се отдръпна назад и се намръщи.

— Господи, Тес, изглеждаш, като че ли си била в операционната с мен. И миришеш дори по-лошо. Какво е това в коса... — Той застина, когато тялото на Тес се скова.

Ужасените очи на Картър пробягаха към Ейдън, който кимна и потвърди предположението му.

— Нейна е — промълви Тес. — Беше по него. После той ме сграбчи и...

Картър обви раменете ѝ с ръка.

— Хайде да те почистим, скъпа.

Тя се отдръпна от него.

— Ще се изкъпя, но не тук, Джон.

Картър повдигна вежди изненадано.

— Защо, по дяволите, не?

Ейдън пристъпи напред.

— Какво точно чухте по новините?

— Чухме, че трети пациент на Тес убил жена си, а после се самоубил — отговори Ейми Милър, която досега не бе помръднала от мястото си. — Чухме и как Тес разказала на медиите за

хомосексуалността му. — Тя повдигна брадичка и погледна Ейдън в очите, сякаш го предизвикваше. — Но знаем, че това не е вярно.

— Той не мисли, че е вярно, Ейми. Но някои от пациентите ми могат да си го помислят — каза Тес.

Милър насочи поглед към лицето на приятелката си и Ейдън си припомни думите на Тес снощи: „Не съм сигурна, че тя още е моя адвокатка“. Двете се бяха карали и в момента атмосферата в апартамента бе заредена с нещата, които не си бяха казали.

— Ще отседна в хотел — заяви Тес. — Ще ви уведомя къде съм, когато се настаня.

Милър кимна.

— Звучи логично — каза тя, после погледна Ейдън подозрително. — Все още ли имаш нужда от адвокат, Тес?

— Не — отвърна тя, като преглътна и се прокашля. — Но със сигурност имам нужда от приятелка.

При тези думи Ейми последва примера на Картър. Скочи, прегърна Тес и я задържа дълго време.

— Джон е прав, Тес — каза тя, като я освободи от прегръдката си. — Вземи си душ, а аз ще ти събера багажа.

Тес поклати глава.

— Наистина искам първо да се настаня в хотел. След като се изкъпя, ще се просна в най-близкото легло.

Кръвта на Ейдън закипя, когато Тес влезе в спалнята с приятелката си, без да осъзнава колко идеално бе изразила неговите желания, предизвикани от схвърхактивното му либидо.

— Знаете, че не го е направила — каза Картър и го върна в действителността.

— Не мога да обсъждам с вас това, което знам или не знам — отвърна Ейдън спокойно, после нещо го накара да взриви разговора. — Доколкото знам, вие може да сте виновният.

Картър се вторачи в него втрещен.

— Не сте с всичкия си!

— Е, тогава имам късмет, че Тес е психиатър.

Картър отметна глава назад и се засмя.

— Бива си те, Рейгън. За миг ме стресна.

После поклати глава и добави:

— Мислиш, че Тес и аз... — започна той, но не довърши въпроса си. — Е, не сме. Но тя е един от най-близките ми хора и не искам да пострада.

— На едно мнение сме по въпроса.

— В опасност ли е тя, детектив?

— Не и в момента — отвърна Ейдън, като сви рамене. — Просто искам да внимавам.

Картър кимна.

— Чудесно.

Той се завъртя на пети и дръпна едно от чекмеджетата на инкрустираната масичка, която стоеше до канапето. „Чувства се като у дома си“, помисли си Ейдън ядосано. Картър извади лист и изписа половината, преди да го подаде на Рейгън.

— Тук са всичките ми телефонни номера и домашният ми адрес. Ако Тес се нуждае от помощ, моля ви, обадете ми се.

Ейдън прегледа листа.

— Или на Робин?

— По всяко време на деня и нощта. Ще дойдем веднага.

Картър се поколеба и погледна през рамо, преди да продължи.

— Семейството ѝ е във Филадельфия.

— Да, каза ми.

Картър изненадано повдигна вежди.

— Така ли? — учуди се той. — А каза ли ви, че не говори с тях?

Ейдън откри, че и той се бе вторачил във вратата на спалнята, заедно с Картър.

— Не. Само заяви, че имала четирима братя, чиито имена звучали като на мафиоти.

Джон се усмихна.

— Брат ѝ Вито е ченге във Филадельфия. Останалите са учител, художник и архитект. Тес е малката сестричка. Все още се чува с Вито. Той бе единственият, който дойде при нея, когато пострада миналата година — добави той и усмивката му изчезна.

— Родителите ѝ не дойдоха ли? — учуди се Ейдън.

— Тя не позволи на Вито да им каже. Както и да е, ако Тес се нуждае от помощ, обадете се на Вито. Не знам номера му наизуст, но ако ми се обадите у дома, Робин или аз можем да ви го дадем. Моля ви, грижете се за Тес, детектив. Тя е член на семейството ни.

— Ще го направя — обеща Ейдън и знаеше, че ще спази обещанието, каквото и да му струва това.

Жените излязоха от спалнята. Милър носеше пътническа чанта. Тес бе в мръсните си дрехи, но бе обула чифт гуменки вместо пантофите.

— Дамите се върнаха — отбеляза Картър. — Ейми, отивам в болницата. Искаш ли да те оставя в кантората ти?

— Не, с колата съм — отговори Ейми, като прегърна Тес. — Обади ми се, когато се настаниш.

Тя подаде чантата на Ейдън и последва Картър навън.

Вратата се затвори зад тях и Тес отпусна рамене. Отвори уста, после я затвори, когато се сети за камерите.

— Чакай да нахраним котката, преди да тръгнем.

Ейдън я последва в кухнята и стисна зъби, когато Тес се наведе, за да извади плика с храната от шкафа под мивката. Гледката на апетитния ѝ задник отново предизвика у него силно желание да я докосне. Той стисна юмруци, за да го прогони. Нямаше да го направи.

Не и тук, където камерите щяха да засекат всяко тяхно движение. Когато Тес се изправи, стиснала торбата с котешка храна, Ейдън вече бе овладял мислите и тялото си.

Красиво малко коте влезе в кухнята, примамено от звука на изсипващата се в купичката храна. Тес го прегърна и притисна буза до меката му козина.

— Когато бях болна, не ме напусна и за миг. Искане ми се да можех да те взема с мен, Бела — каза тя. — Но не мога. В никой хотел няма да те приемат. Ще трябва да те настаня във временен приют.

Решението бе взето за по-малко от миг. Тес нямаше да отиде в хотел. Нямаше да остане сама.

— Имаш ли клетка за пътуване? — попита Ейдън.

Тес примигна.

— Да. Бела я мрази.

— Искаш ли я с теб?

— Не мога просто...

— Тес, губим време. Искаш ли да вземеш душ, или не?

Тя повдигна глава, а очите ѝ проблеснаха.

— Не ми заповядвай, Ейдън. През последните дни бездруго загубих контрол върху живота си — въздъхна тя, като се опита да се

успокои. — Да. Бих искала да я взема с мен, ако е възможно. Знаеш ли хотел, който приема котки?

Ейдън не бе подготвен за вълната от собственически чувства, която го заля, когато я чу да казва името му.

— Да. Знам едно място. Хайде. Ще вземем твоята кола.

Вторник, 14 март, 6:30 вечерта

Тес върза колана на чуждата хавлия около кръста си и измина краткото разстояние от банята на Ейдън Рейгън до кухнята, откъде чу дълбокия му глас. Този човек определено не беше с всички си! Това щеше да е единствената причина да го пощади.

Достатъчно лошо бе, че я бе довел в дома си. Беше обещал да я заведе в хотел. „Всъщност обеща място, което да приюти Бела“, напомни си тя.

Достатъчно лошо бе, че я бе довел тук, но да се промъкне в банята и да открадне хавлията й... „И само като си помисля, че му се доверих.“

Тя спря до кухненската врата.

— Детектив Рейгън.

Две глави се обърнаха към нея и Тес отпусна рамене облекчено.

— Кристен — зарадва се тя.

Снахата на Рейгън остави чашата си на масата и стисна устни.

— Затвори си устата, Ейдън, иначе ще лапнеш някоя муха.

Рейгън затвори уста, но продължаваше да изглежда, сякаш си бе глътнал езика. Тес притеснено пристегна колана. Не че Рейгън не заслужаваше да се задави със собствения си език.

Кристен ги наблюдаваше внимателно. Тес се опита да не обръща внимание на разлялата се по бузите й горещина.

— Ти ли остави това в банята? — попита я Тес.

— Да — отговори Кристен. — На леглото в стаята на Ейдън оставих и други дрехи. И котето ти е там — добави тя, като посочи ротвайлера в краката на Ейдън. — Доли е душичка, но не искахме то да се уплаши.

Тес кимна и погледна предпазливо огромното куче, което послушно се бе подчинило на всички команди на Рейгън.

— Благодаря ти. Къде е халатът ми? Онзи, който бях сложила в сака?

— В багажника на колата ти — отговори Кристен.

— Защо дрехите ми са в багажника?

Кристен погледна Ейдън, който напрегнато изучаваше съдържанието на чашата си.

— Отиди се преоблечи, Тес. Кристен ти направи чай и супа. Трябва да хапнеш нещо, когато се върнеш.

Тес поклати глава. Страхът прогони усмивката от лицето ѝ.

— Кажи ми сега, Ейдън. Трябва да знам.

Той въздъхна.

— Седни тогава.

Тес се подчини безмълвно и седна до Кристен, която я потупа по ръката.

Ейдън вдигна към нея сериозните си, изморени очи.

— Джак провери апартамента ти, след като излязохме.

Тес затаи дъх.

— И?

— Камери във всяка стая.

Кръвта се отцеди от лицето ѝ.

— Всяка стая?

Той кимна.

Тес преглътна мъчително.

— Дори в банята?

Ейдън само я погледна и не отговори. Нямаше нужда.

— Откога са там? — попита тя.

— Джак не може да определи със сигурност. По-дълго от останалите. Може би няколко месеца.

Някой я бе наблюдавал в продължение на месеци. Стомахът ѝ се разбунтува и тя си пое дъх, за да се стегне.

— А защо дрехите ми са в багажника?

— Джак претърси апартамента ти — отговори Ейдън. — В подплатите на някои от саката ти бяха защити микрофони.

Тес се вторачи в него вцепенена. Не можеше да повярва, че чува всичко това. Дробовете ѝ се свиха и тя осъзна, че бе забравила да диша.

— Искаш да кажеш, че някой ме е шпионирал, където и да съм се намирала?

— Не е задължително — промърмори той. — Зависи колко далеч си била от приемателя.

Тес вдигна очи към тавана. В главата ѝ запрепускаха безброй мисли. Камери. Микрофони. Приематели. Четирима мъртви. Таванът се завъртя пред очите ѝ и тя ги затвори. „Няма да повърнеш“, заповтаря си тя. Успя да запази спокойствие.

— Значи всичките ми дрехи ще бъдат проверени?

— Страхувам се, че се налага.

Кристен я стисна за ръката.

— Ейдън ми се обади веднага, щом Джак му съобщил новината. Прибрахме дрехите и сака ти в багажника. Джак ще изпрати влекач. Ще проверят колата и дрехите ти. Изпратих Бека до „Уолмарт“ да ти купи някои неща, за да не си гола, докато това свърши.

Сърцето ѝ се сви от благодарност.

— Адски мило от нейна страна. Но коя е Бека?

— Майка ми — отговори Рейгън.

Той я наблюдаваше внимателно, за да прецени реакцията ѝ. Челюстите му бяха здраво стиснати, а очите сериозни. Изглеждаше, сякаш не одобрява случващото се.

— Тя се въодушеви, че може да помогне, затова трябва да се престориш, че харесваш нещата, които ще ти донесе.

Тес се намръщи.

— И защо да не ги харесам?

Кристен се надигна от масата.

— Отивам да ти донеса супата, Тес — бързо каза тя. — В купичка или чаша?

— В купичка — отговори Тес, без да сваля очи от лицето на Рейгън, тъй като не искаше да се поддаде на засилващия се гняв. — Кажи ми, детектив, защо да се преструвам, че съм благодарна за чудесния жест на майка ти?

Рейгън не мигна.

— Не се съмнявам, че си благодарна за жеста. Просто не е тайна, че предпочиташ по-скъпи дрехи от предлаганите в „Уолмарт“. Това е всичко.

Тес се възмути.

— Мислиш, че съм сноб!

Ейдън не отговори, а продължи да я гледа с хладен поглед. Тес се загърна плътно в хавлията и се обърна към Кристен, която стоеше до печката и сипваше супа в купичка.

— Той мисли, че съм сноб.

По някаква причина, след всички преживени днес ужаси, тази идея я нарани. За неин срам горещи сълзи внезапно напълниха очите ѝ и тя сведе поглед към купичката, която Кристен постави пред нея.

Приятелката ѝ я потупа успокоително по гърба.

— Супата е от консерва, но е по-добра от това, което си яла днес, тоест нищо. Така че почвай.

След това тя заобиколи масата и плесна Рейгън по главата.

— Тес не е сноб. Ясно ли е? — извика тя.

Ейдън разтърка главата си.

— Мамка му, Кристен. Заболя ме.

— Точно това исках. Сега се прибирам у дома. Ейб е дежурен тази вечер и Рейчъл се грижи за Кара. Време е да сложа Кара в леглото, защото Рейчъл е на училище утре. Тес, изяж супата, после облечи анцуга, който оставих на леглото на Ейдън. Бека ще се върне след около половин час с джинси и нещо друго — каза Кристен, после спря до вратата и се намръщи загрижено. — Ейдън, добре ли е Рейчъл?

Тес забеляза как Ейдън, макар почти неуловимо, се напрегна.

— Защо да не е добре? — попита той.

Кристен сви рамене.

— Изглежда потънала в мисли. Каза, че всичко било наред, но знам, че нещо я притеснява.

— Ще поговоря с нея — отвърна Ейдън и стана да заключи вратата.

Кристен си беше отишла, но той не се обърна. В кухнята настъпи пълна тишина. Беше ядосан. Не се бе чувствал по този начин от онази нощ, когато Синтия Адамс се самоуби.

Тес се вторачи в супата си. Е, поне вече не я смяташе за убийца. Сега я мислеше само за арогантен сноб. Въобще не би трябвало да се интересува от мнението му за нея. Но за съжаление се интересуваше и бе прекалено изморена, за да се преструва, че не е така. Тес се наведе над супата. Ръката ѝ трепереше и тя осъзна, че не бе яла нищо повече

от двадесет и четири часа. Последната храна, която бе погълнала, бе супата в „Синият лимон“. Наистина започваше да мрази супа.

Чу как Ейдън си пое дълбоко дъх и вдигна очи към него. Стоеше и я наблюдаваше, приковал поглед някъде под брадичката ѝ. Очите му бавно се повдигнаха и супата бе забравена. В очите му проблясваше не само гняв, но и желание. Пулсът на Тес се ускори. Ейдън рязко ѝ обърна гръб, а когато заговори, гласът му бе дрезгав, а дишането — затруднено.

— Ще бъда в гаража. Когато се нахраниш и облечеш, ще се срещнем с Джек в офиса ти. Той ще иска да провери всичко, включително хранилището. Ела, Доли!

Тес примигна, когато Ейдън излезе, последван от кучето. Пулсът ѝ се успокои и тя сведе очи. Това, което видя обаче, я накара силно да се изчерви. Навеждането над купичката бе разтворило хавлията и бе разкрило гърдите ѝ прекалено много. Сега Ейдън сигурно я мислеше не само за сноб, но и за жена, която обича да предизвиква мъжете. Беше видял повече от гърдите ѝ, отколкото който и да било друг след раздялата ѝ с отвратителния Филип.

Е, с изключение на онзи, който я бе шпионирал в собствения ѝ дом. Той бе видял достатъчно. В продължение на месеци. Дяволите да го вземат!

Но сега нямаше да мисли за това. Кристен беше права. Трябваше да яде.

„Камери — помисли си тя и потрепери. — В собствения ми дом!“ Представи си как снимките ѝ се появяват в порно страниците на интернет и малкото изядена супа се надигна в гърлото ѝ.

Но още по-лоши бяха камерите в офиса ѝ. Микрофони в подплатата на саката ѝ. Тайните на всичките ѝ пациенти бяха нарушени безмилостно, личната им информация използвана, за да бъдат тормозени.

Тес бутна купичката настрана. Колкото по-скоро научеше цялата истина, толкова по-добре. Тя се надигна решително и тръгна да търси анцуга на Кристен, като се надяваше да е по-голям по размер от хавлията.

Вторник, 14 март, 6:55 вечерта

Доли се изправи и заръмжа тихо. Миг по-късно Тес отвори кухненската врата.

— Мога ли да вляза? — попита тя.

Ейдън стреснато вдигна поглед от мотора си и с облекчение видя, че Тес бе облечена. Дрехите принадлежаха на снаха му и ѝ бяха малки, но, слава богу, важните части от анатомията ѝ бяха покрити. Не беше сигурен, че би оцелял, ако отново видеше гърдите ѝ. Бяха по-красиви, отколкото си ги бе представял. Гладки, закръглени и твърди. Бе мобилизирал всичките си сили, за да не се поддаде на желанието да плъзне ръце под хавлията.

Възбуден и ядосан на себе си, той закачи на стената френския ключ, с който бе работил.

— Разбира се. Но внимавай какво пипаш. Тук е адски мръсно.

Тя разгледа мотора му.

— Нов проект?

Ейдън погледна мотора, който бе купил предишната седмица. Бе готов да направи какво ли не, само да не се налага да гледа към нея.

— Може би. Зависи какво ще открия, когато проникна вътре.

Той се ядоса заради неподходящия избор на думи. Нямаше какво друго да направи, защото колкото и силно да я искаше никога нямаше да я притежава.

Когато разбра, че няма да я заведе в хотел, Тес бе застинала. Но не бе спорила, а мълчаливо бе влязла в къщата и после в банята, сякаш бе английската кралица. Трябваше да си признае, че го бе заболяло. Беше смятал, че Тес щеше да е доволна да не е в някакъв стерилен хотел. Но бе сгрешил. А после, когато я видя в хавлията на Кристен, я пожела безумно. Напомни си отново, че тя беше „Мичиган авеню“, а той — съседският „Уолмарт“. Беше очаквал, че Тес може да му се ядоса леко, но не и да се почувства наранена. Не бе възнамерявал да ѝ причинява болка.

Сега тя стоеше с гръб към него и разглеждаше сериите снимки, които бе направил на камарото в различните етапи на реставрацията.

— Поправяш разни неща — отбеляза тя, като го погледна през рамо. — Коли, мотори.

Тес се обърна към него и добави:

— Брат ми има такъв. Създаден за високи скорости.

Той си припомни думите на Картър, че Тес не поддържа връзки със семейството си.

— Кой от братята ти? Дино, Тино, Джино или Вито?

Тя се усмихна пресилено.

— Вито. Той е лошото момче в семейството. Майка ми вечно се тревожи за него, тъй като фучи из града на две колела като прилеп от ада.

— Майка ми също би се тревожила. Ако знаеше.

— Аха. Имаме тайни от мама, а? Засрами се, детектив.

Ейдън повдигна вежди.

— Да не възнамеряваш да ме издадеш?

— Не. Мога да пазя тайна — отвърна тя и усмивката ѝ изчезна.

— Но утре никой няма да мисли така.

Ейдън не знаеше какво да отговори, затова замълча, грабна парцал и избърса изцапаните си с машинно масло ръце.

— Защо мислеше, че ще нараня чувствата на майка ти? — попита Тес.

Той въздъхна.

— Не го мислех. Не исках да те обидя. Просто имаш различен стил на живот. Пазаруваш в скъпи бутици. Караш мерцедес, за бога.

„А покривът на камарото ми се държи благодарение на здрави индустриални лепенки“, помисли си той.

— Апартаментът ти струва колкото пет къщи като тази — разпери ръце той. — Майка ми не знае нищо за мода и скъпи бутици. Но има добро сърце и не искам да я видя наранена.

— За майка ти ли говорим, детектив? Или за теб?

Той метна парцала в боклука, раздразнен, че Тес бе схванала проблема толкова точно.

— Сигурна ли си, че не искаш да съм на канапето ти за пациенти?

Тес трепна от заядливия му тон.

— Съжалявам — извини се той. — Нямах право да дрънкам такива глупости. Готова ли си да тръгваме?

— Мислех, че чакаме майка ти да ми донесе дрехи.

Ейдън се намръщи.

— Добре. Можеш да чакаш в кухнята. Аз трябва да довърша някои неща тук.

— След минута.

Тя прекоси гаража, като си проправяше път сред частите, които Ейдън вече бе свалил от мотора, и спря когато само моторът остана между тях. Беше достатъчно близо, за да я докосне и да усети сладкото ухание на кожата ѝ. Достатъчно близо, за да види вената, която пулсираше на гърлото ѝ.

— Искам да сме наясно с някои неща, детектив. Не съм сноб, нито пък имам навика да обиждам хора, които се опитват да ми помогнат. Докато растях, мечтаех за дрехи от „Уолмарт“. Майка ми работеше на две места, за да издържа петте си деца и да им купува дрехи втора употреба. Ако исках нещо ново, трябваше да си го изработя сама. Знам стойността на парите. — Тес замълча за миг и стисна зъби. — Мерцедесът ми беше наследство. Както и апартаментът ми. Обичам да шофирам колата си и да живея в апартаментата си. Имам сериозна практика и изкарвам добри пари. Или поне изкарвах — мрачно добави тя.

— Тес...

— Още не съм свършила. Няма да се извинявам на теб или на някого друг за начина, по който живея. Но проклета да съм, ако ти позволя да използваш тези неща, за да ме превърнеш в нещо, което не съм.

Ейдън се почувства длъжен да се защити.

— Не искаше да дойдеш тук.

Тя завъртя очи.

— Разбира се, че не исках. Бях мръсна, изцапана с кръвта и мозъка на друг човек. Ти може да си имаш работа с подобни неща всеки ден, но не и аз. Не можех да взема душ в собствения си апартамент, тъй като някакъв шибан психопат убиец ме заснема ежедневно. Дори не можех да ти кажа защо искам хотел, тъй като се страхувах, че същият шибаняк подслушва и колата ми. А просто исках място, където да се изкъпя, без да се страхувам, че ще изцапам нечия баня.

Тя изпусна дъха, който бе задържала дълго време, и се опита да потисне гнева си.

— Съжалявам, че се държах толкова тъпо — извини се тя. — Ти ми предложи дома си гостоприемно, а аз бях груба.

Като се имаше предвид всичко, което бе преживяла през деня, действията ѝ бяха напълно разбираеми и Ейдън отново се почувства като пълен глупак.

— Аз съжалявам — каза той. — Отново сгреших по отношение на теб. Мислех, че... — Той сви рамене с неудобство. — Мислех, че ме гледаш отвисоко.

— Е, наистина сгреши — сериозно отвърна тя. — Никога не бих го направила.

Гневът, объркването и уязвимостта изчезнаха. Настъпи тишина и двамата се почувстваха неудобно от близостта си.

— Благодаря ти — тихо промълви Ейдън.

— Между другото, банята ти определено ми хареса — усмихна се Тес. — Тапетите на патенца са адски сладки.

Ейдън се изчерви.

— Така купих къщата. А от време на време се правя на гувърнантка за племенниците и племенничките ми. Те харесват тапетите, затова ги оставих.

— Много мило — отбеляза тя. — Наистина си мил. Не бих си го помислила преди няколко дни.

Сърцето му се сви.

— Преди няколко дни не ти дадох повод да си го помислиш.

— Просто си вършеше работата — успокои го тя. — Разбирам го.

Тес бе адски откровена с него и той реши, че не може да не ѝ отвърне със същото.

— Имаше и друго — призна Ейдън. — Преди няколко дни исках да те мразя.

Тес трепна и отстъпи назад, но той протегна ръка над мотора и я задържа.

— Не съм свършил още — спря я той. — Исках да те мразя, защото ми се стори, че не ти пука за никого и нищо. Но не можех да те погледна, без да те пожелаая, и това ме вбесяваше още повече.

Видя как белегът ѝ помръдна, когато преглътна.

— Разбирам. Свърши ли вече?

Тонът ѝ беше делови. Преди Ейдън би го схванал като презрително пренебрежение. Но сега усети как пулсът ѝ се ускорява и това му даде смелост да продължи.

— Не съвсем. По-лесно ми беше да се ядосвам на себе си, задето те исках, когато мислех, че трябва да те мразя заради Харълд Грийн. Но после открих, че си помогнала да заключат много хора, повечето от които по-лоши от Грийн.

— Върша си работата, детектив.

— Беше ми по-лесно да потисна желанието си, когато смятах, че си виновна. Утешавах се с мисълта, че си студена и безсърдечна. Но вчера, когато влезе в апартамента на господин Уинслоу, не можех да го вярвам повече.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна — сковано промълви тя.

Ейдън се усмихна и вдигна ръката ѝ към устните си. Тес се изненада.

— Сърцето ти препуска — промърмори той.

Устните ѝ се разтвориха, но Тес не проговори. Окуражен, Ейдън целуна китката ѝ, после притисна ръката ѝ към сърцето си. Отначало Тес искаше да се отдръпне, после се предаде и отпусна пръсти над сърцето му.

Лека усмивка повдигна крайчетата на устните ѝ.

— Твоето също — каза тя.

— Знам. Напоследък ми се случва доста често — усмихна се Ейдън. — Но невинаги по толкова приятна причина.

— Съжалявам, че не мога да ти помогна — повтори тя.

— Последната ми надежда да спра да те искам бе, че си момиче от горната част на града.

— Какво лошо има в момичетата от горната част на града?

Той я погледна в очите.

— Имат скъпи вкусове. Тузарски ресторанти. Лъскави камъчета.

Тя присви очи.

— И?

Ейдън стисна челюсти.

— Не мога да си позволя...

Той замълча, когато очите ѝ проблеснаха предупредително, а пръстите ѝ стиснаха ризата му.

— Внимавай, Ейдън! Не казвай отново нещо, което не мислиш!

Тес го дръпна за ризата и застанаха очи в очи. Тя облегна свободната си ръка на мотора и каза сериозно:

— Не съм уличница, която който и да е мъж да може да си позволи. Сама се грижа за себе си. Ако искам да вечерям в скъп ресторант, правя го. Ако искам да си остана у дома, мога да си сготвя не по-лошо. Ако искам лъскаво камъче, ще си го купя сама. Ясно ли е?

За момент той я погледна развълнувано. После зарови пръсти в още влажната ѝ коса и притисна устни към нейните. Тес отвърна на целувката му страстно. Пусна ризата му и обви с ръце врата му, за да го придърпа по-близо към себе си. Устните ѝ бяха горещи и жадни, точно както си ги бе представял. Когато Ейдън задълбочи целувката, тя издаде гърлен звук. Наведе се към него и моторът се заклати. Това стресна Доли, която бързо отстъпи настрана.

Тес се отдръпна назад и хвана ръчките на мотора, за да го изправи. Гърдите ѝ се повдигаха при всеки дъх, който си поемаше. Устните ѝ бяха влажни, зърната ѝ изпъкваха през тясната тениска. Брадичката ѝ се повдигна, сякаш го предизвикваше. Ейдън се помъчи да преглътне, заобиколи мотора и впери очи в нейните. Не каза нищо. Само обви ръце около нея, притисна устни в нейните и се замоли да продължат.

Благодари на бога, когато Тес отново обви ръце около врата му и разтвори устни. Страстта им пламна отново. Ръцете му зашариха трескаво по гърба ѝ. Тя се притискаше към гърдите му. Тес изръмжа леко и се повдигна на пръсти. Измъчваше го с люлеенето на бедрата си. Цялото му тяло пулсираше.

Той се отдръпна, за да си поемат дъх. Тес дишаше тежко във врата му и това го влудяваше още повече.

— Искам да те докосна — промърмори той. — Позволи ми да те докосна.

Тя отметна глава назад и той я зацелува по врата.

— Къде? — попита Тес.

Ейдън замръзна.

— Какво каза?

— Попитах къде — дрезгаво прошепна тя. — Къде искаш да ме докоснеш?

Той притисна лице към врата ѝ и потрепери.

— Господи, Тес.

Тя хвана лицето му с двете си ръце и го погледна в очите.

— Наистина искам да знам — каза тя и той забеляза с изненада неувереността ѝ. — Кажи ми къде. Моля те!

Ейдън си припомни какво му бе разказал Мърфи за нея. Била сгодена, но годеникът ѝ я зарязал. Изневерявал ѝ. Как бе възможно? Как нормален мъж можеше дори да си помисли за друга жена?

Ейдън разбра, че важното в този момент бе да изтрие уязвимостта от очите ѝ. Следващите му действия можеха да ѝ възвърнат самоувереността или да я наранят дълбоко в ден, в който вече бе минала през ада. Къде искаше да я докосне? Мили боже! Къде ли не искаше да я докосне?

— Навсякъде — успя да промълви той. — Навсякъде, където ми позволиш.

Той плъзна ръце надолу по гърба ѝ и погали задника ѝ.

— Тук.

Тес затвори очи и стисна раменете му. Стоеше неподвижно, но в тялото ѝ се усещаше напрежение, а по лицето ѝ се четеше жажда. Ейдън погали едната ѝ гърда нежно.

— И тук — каза той.

Прокара пръст по втвърденото ѝ зърно и Тес се скова. Също и той. Не се доверяваше на самия себе си, затова хвана лицето ѝ и я целуна по челото.

— Невероятно красива си, Тес.

Тя отвори тъмните си очи, изпълнени с желание.

— Защо спря?

Ейдън сдържа стона си.

— Защото изкара кошмарен ден и не възнамерявам да се възползвам от това. Не ме гледай така — заповяда ѝ той, когато в очите ѝ отново се прокрадна неувереност.

Стисна я за задника и я придърпа към себе си. Започна да притиска тялото ѝ към възбудения си член, но след няколко секунди се отдръпна.

— Довери ми се — каза той искрено. — Последното, което искам, е да спра. Но не искам да те карам да прибързваш. Не и при тези обстоятелства.

Тя го изглежда недоумяващо. Очите ѝ бяха едновременно възбудени и тревожни, лицето ѝ — зачервено.

— Какви обстоятелства?

Той въздъхна.

— Аз съм първият след... него. Нали?

— Значи знаеш — кимна тя и очите ѝ охладняха. — За Филип, проклет да бъде.

— Тес, той е бил абсолютен тъпак. Не знам какво обяснение ти е дал — каза Ейдън, като нежно я погали по бузата. — Но признавам, че се радвам, задето е далеч от теб. Трима са много.

Той притисна устни в нейните и в този момент Доли заръмжа.

Ейдън незабавно застана нащрек. Бутна Тес зад себе си и се наведе да извади пистолета от кобура на глезена си. Вратата към кухнята се отвори и в гаража надникна позната глава с кестенява коса. Ейдън свали ръката с пистолета.

— По дяволите, мамо!

Бека се намръщи.

— Не ругай пред мен, Ейдън. И прибери това нещо.

Той сведе очи и промърмори:

— Съжалявам.

Чу смеха на Тес зад гърба си и си помисли, че я чуваше да се смее едва за втори път. През последните няколко дни бе преживяла прекалено много кошмари, така че ако сега искаше да му се посмее, нямаше нищо против.

Майка му се усмихна широко.

— Вие трябва да сте приятелката на Кристен. Нося ви дрехи. Кристен ми даде размерите ви. Надявам се, че всичко ще ви стане.

— Благодаря ви, госпожо Рейгън. Беше много мило от ваша страна.

Тес пристъпи към майка му, като внимаваше да не се спъне в частите от мотора.

— Ейдън тъкмо ме развеждаше из къщата — обясни тя.

— И се фукаше с новия си мотор, нали? — попита Бека хапливо и Тес сви рамене.

— Не забравяй, че не казах и дума, Рейгън.

Тя отвори вратата, направи път на майка му и се ухили на пистолета, който Ейдън все още държеше пред слабините си.

— Все едно че е Коледа, госпожо Рейгън — каза Тес.

— Ейдън ще си разбие главата на това нещо най-накрая — промърмори майка му.

Той гледаше втренчено вратата. После се засмя. Когато се бе навел да извади пистолета си, без да обръща внимание на гигантската си ерекция, едва не бе припаднал, но смехът на Тес направи болката поносима. Той влезе в къщата, за да се обади на Джак Ънгър. Криминалозите щяха да се нуждаят от тях в офиса на Тес. И колкото по-скоро заловяха убиеца, толкова по-бързо Тес можеше да се върне към живота си. „А той вече ще е част от моя“, зарече се Ейдън.

11.

Вторник, 14 март, 7:45 вечерта

Тес огледа залепения с индустриални лепенки таван на камарото и се помоли да издържи, тъй като отново валеше. Но не каза и дума, притеснена, че Ейдън пак ще я помисли за сноб. *Някоя жена го беше наранила*, помисли си тя. Вероятно заради парични проблеми. Беше го накарала да се чувства непълноценен. Тя прехапа устни. Въпреки железния си самоконтрол Ейдън бе успял да я обърка. Но беше прав, разбира се. За нея не беше разумно да се втурва да прави секс с него или с някой друг. Поне не днес. Но бе имала нужда от него, за да й докаже, че е желана. Досега не бе осъзнавала колко силно се нуждаеше от това.

Зачуди се коя ли бе жената, която го бе наранила. Жената, която бе предпочела парите пред него. Не й беше удобно да го попита. Не още. Но тишината я потискаше.

— Харесах майка ти — каза накрая тя.

Ейдън я погледна, после отново насочи очи пътя.

— Всички харесват майка ми — усмихна се той. — Благодаря ти. Тя страшно се зарадва, че хареса всичките й покупки.

Тес докосна мекия пуловер, с който беше облечена.

— Избрала е неща, които и аз бих си купила. Благодаря ти, задето си я помолил да купи пуловер с висока яка.

— Няма за какво.

Тес въздъхна.

— Също така ти благодаря, задето се овладя. Обикновено не се нахвърлям на мъжете по този начин.

Ейдън не отговори, но Тес забеляза как мускулите по челюстта му заиграха. Той въздъхна.

— Тес, ако се извиняваш, не го прави. И не мисли, че и следващия път ще спра.

Тя трепна.

— Следващия път?

Погледът му беше кратък, но прям.

— Ще има следващ път, Тес.

Тя се облегна на седалката и се усмихна доволно.

— Добре.

След минута Ейдън паркира в подземния паркинг на службата ѝ. Тес изскочи от колата и се намръщи.

— Колата на Харисън е още тук. Той никога не работи до толкова късно — отбеляза тя и стомахът ѝ се сви. — О, не!

Втурна се нагоре по стълбите. Рейгън тичаше след нея. Откриха Джак пред вратата на офиса ѝ.

Рейгън взе ключовете от треперещата ѝ ръка, отвори вратата и запали лампата. После веднага блокира пътя ѝ с тялото си.

— Не влизай.

Тес надникна през рамото му и застина.

— О, господи!

В кабинета на Дениз цареше пълна бъркотия. Компютърът ѝ бе разбит на парчета. Съдрани книги и списания лежах по пода, а дървената врата към хранилището бе увиснала на пантите. Самото хранилище беше затворено.

Рейгън и Джак влязоха предпазливо в офиса, извадили пистолетите си.

— Полиция! — извика Рейгън.

Гласът му отекна в стените, после настъпи тишина.

Тес посочи към откренатата врата на Харисън.

— Ейдън, моля те, провери кабинета на Харисън.

Той отвори вратата широко.

— Тук няма никой, Тес. Но е имало страхотна борба.

Шкафовете на Харисън бяха разбити, канапето му — разкъсано. Мониторът лежеше на пода. Екранът бе разбит.

Джак отвори вратата на нейния кабинет.

— В твоя кабинет е същото, Тес. Някой е търсил нещо.

Тя преглътна мъчително.

— Камерите?

Джак поклати глава.

— Вероятно не. Това тук е пълна свинщина. А човекът, монтирал камерите, действа безукорно. Казваш, че не държите картоните в кабинетите си?

— Не. Само в хранилището.

Рейгън оглеждаше вратата на хранилището напрегнато.

— Джак, ела тук — каза той, като посочи едната панта.

Кръвта на Тес застина.

Ръбът на пантата бе тъмнокафяв. Засъхнала кръв. Джак я погледна бързо.

— Ела и го отвори. Но внимавай. Навсякъде има счупени стъкла.

Тя кимна, набра комбинацията с треперещи ръце и дръпна дръжката. Отвори вратата и ахна. Всички картони бяха свалени от рафтовете, папките изпразнени, кутиите — преобърнати. Подът бе покрит с хартии. Под един от рафтовете хартиите покриваха някаква издутина. В човешка форма.

— Харисън — изстена Тес, като се отпусна на колене и започна да разчиства хартиите.

След миг се разкри бяла коса, изцапана с кръв. Тес притисна пръсти до каротидната артерия на Харисън. Затаи дъх, за да усети пулса му. Беше неравен, но все пак дишаше.

Рейгън коленичи до нея.

— Жив ли е?

Тя кимна.

— Едва. Помогни ми да разкараме листата. Трябва да проверя дали е ранен и някъде другаде. Внимавай! Не го мести!

Тя чу прашенето от радиостанцията на Джак, който викаше линейка. Рейгън бутна хартиите настрана.

— Главата му още кърви — отбеляза Тес. — Трябва ми нещо, с което да спра кръвта.

— Имаш ли аптечка? — попита Рейгън.

— В килера.

Тя зарови в джоба си за ключовете, после си спомни, че те още бяха у Рейгън.

— Ключът е номер шестдесет — каза тя. — Благодаря ти.

Рейгън я стисна за рамото и забърза към килера.

Харисън изстена и отвори очи.

— Тес.

Тя погледна лицето му, като продължи да го опипва за други рани.

— Тихо, Харисън. Тук съм. Ще се погрижим за теб.

— Тес — сграбчи я той за ръкава.

Тя не откри други рани и се наведе към лицето му.

— Кой те нарани?

Харисън се намръщи.

— Пациент. Твой. Хвана ме при колата ми. Имаше нож.

Сърцето ѝ се сви.

— Съжалявам — промълви тя.

— Млъкни, Тес. Той си взе картона. После каза... — Той отново се намръщи. — Каза, че не искал да издадеш тайните му. Зарече се, че първо ще те убие.

Ръцете ѝ започнаха да разкопчават палтото му. Тя стисна челюсти.

— Ще внимавам, Харисън. Обещавам.

Рейгън коленичи до нея, отвори аптекката и ѝ подаде марля.

— Кой пациент беше, доктор Ърнст? — попита той.

Устните на Харисън се изкривиха в мъчителна усмивка.

— Един от лудите... предполагам — отвърна той и се намръщи.

— Не съм го виждал наскоро. Млад. Късо подстриган. Големи уши — добави Харисън и се изкашля дрезгаво. — Боли, мамка му.

— Къде? — попита Тес, като се съсредоточи върху разкопчаването на палтото, а после и на ризата му.

Грозни синини покриваха гърдния кош на Харисън. Тя се намръщи.

— Къде точно те боли?

Той се опита да се усмихне.

— Къде ли не ме боли?

Харисън затвори очи и изстена.

— Ребра. Гръб. Не исках да отворя хранилището и той ме наби.

Накрая му казах... — Харисън си пое дъх и от гърдите му се чу зловещо свистене. — Кажи на Фло... кажи ѝ...

Гърлото на Тес се сви.

— Ще ѝ кажа, Харисън. Тя ще ни чака в болницата.

— Кажи ѝ, че я обичам.

Очите ѝ се насълзиха, докато притискаше марлята към кървящата рана на главата му.

— Не бъди глупак, Харисън! Ти ще ѝ го кажеш лично. Имаш просто порезна рана на главата.

Той я погледна замислено и Тес разбра, че не бе повярвал на лъжата ѝ. Тъмните синини говореха за масивен вътрешен кръвоизлив, който беше нещо сериозно.

— Коя е Фло? — тихо попита Рейгън.

— Жена му. Би ли ѝ се обадил? Мобифонът ми е в джоба на якето ми. Там е домашният телефон на Харисън. Кажи ѝ да дойде в болницата. Тук няма сигнал.

Ейдън кимна, погали я по рамото и взе мобифона ѝ.

Дробовете на Харисън свистяха.

— Хубав дявол е... твоето ченге.

Тес примигна и избърса мокрото си от сълзи лице.

— Тихо.

— Видях го заедно с теб по новините. Красив е като мен — добави той и Тес се засмя тъжно.

— Тихо, старче — нареди му тя с пресилено небрежен глас. — Запази чара си за Фло.

Харисън отвори измъчените си от болка очи и я погледна настойчиво.

— Кажи ѝ, Тес. Моля те.

Тя го погали по бузата.

— Ще ѝ кажа. Обещавам.

Харисън се успокои. Дишането му звучеше като шумолене на хартия. Лош знак.

Рейгън се върна и я вдигна на крака.

— „Бърза помощ“ е тук, Тес. Да ги оставим да си свършат работата.

Тя загледа замаяно как отнасяха Харисън. Рейгън стоя зад нея през цялото време, сложил ръце на раменете ѝ. Обърна я към себе си и сините очи, които доскоро я бяха гледали обвинително, сега ѝ помогнаха да не се разпадне.

— Не си виновна за това — промълви той тихо.

— Белият му дроб е пробит — промърмори тя, без да му обръща внимание. — Казах ли им го?

Той я раздруса нежно.

— Да, каза им. А сега се стегни. Трябва да помислиш... — каза той, после я стисна за рамената. — Тес!

Тя примигна.

— Какво?

— За кого говореше Харисън? Млад, късо подстриган. Големи уши. Не го е виждал наскоро.

Тес затвори очи и си представи лицето на мъжа. Можеше да е толкова лесно. Трябваше само да каже името му и щяха да го заключат. Да го накажат. Но това не беше редно.

— Не мога да ти кажа — отвърна тя.

— Как така не можеш да ми кажеш?

Тя отвори очи и видя невярващото изражение на Ейдън.

— Ако греша, ще разкрия самоличността на пациент без нужда.

Ейдън отпусна ръце и отстъпи назад.

— Шегуваш се.

Коленете ѝ се подкосиха и тя се огледа наоколо, но нямаше къде да седне.

— Иска ми се да се шегувах.

— Чу какво каза приятелят ти. Който и да е направил това, е заплашил да те убие.

Тя изморено отиде до стената и се облегна на нея.

— Чух го.

Беше почти сигурна за кого бе говорил Харисън. Едър, млад, зъл, един от малкото пациенти, от които наистина се бе страхувала. „Ще ме очисти, без да му мигне окото“, помисли си тя. В гърлото ѝ се надигна хлип и тя преглътна с усилие.

— Страх ме е — прошепна тя. — Ясно ли е?

Рейгън се приближи до нея ѝ повдигна брадичката ѝ.

— Кажи ми тогава — прошепна той. — Няма да го споделя с никого. Обещавам.

Тес поклати глава. Изкушаваше се да му каже. Изкушаваше се да потъне в прегръдката му и да не помръдне оттам.

— Не мога. Днес ме обвиниха, че съм нарушила лекарската тайна, но това не беше вярно. Ако ти кажа, вече ще бъде вярно.

— Тес, никой няма да узнае.

— Аз ще знам.

„И ти също“, добави тя наум.

Екипът на Джак пристигна и той вкара хората си в хранилището.

— Джак не може да получи картоните без съдебна заповед, Ейдън — каза тя.

Рейгън кимна и стисна челюсти.

— Не пипайте хартиите, докато не получим съдебна заповед, Джак — извика той.

Джак надникна от хранилището.

— Не възнамерявах да го правим — заяви той. — Ще проверим за отпечатыци всички повърхности, рафтовете и стените. Ако само трима души са имали достъп, лесно ще ги елиминираме.

— Да, ако престъпникът не е носил ръкавици — изсумтя Рейгън.

Джак сви рамене.

— Аз съм оптимист.

Рейгън се облегна на стената, после се обърна към Тес.

— Можеш ли поне да ме насочиш в правилната посока?

Тя се поколеба, после кимна.

— Ако откриете отпечатыци, ще го намерите в системата.

— Значи има криминално досие?

Тес се усмихна тъжно.

— По-дълго от ръката ти. Ако е човекът, за когото си мисля — каза тя и погледна часовника си. — Трябва да отида в болницата. Колко време ще е нужно на Джак за отпечатыците? Трябва да затворя хранилището, преди да тръгна.

Очите на Рейгън потъмняха.

— Не ни се доверяваш, че нямаме да пипнем стоката, а?

Тес стисна юмруци и отвърна със снишен глас:

— Искан ми се да те шамаросам заради тези думи. Мамка му, това няма нищо общо с доверието. Просто е свързано със закона. Всеки лист хартия тук е защитен от закона, детектив. Ако ви го дам без съдебна заповед, ще наруша шибания закон. Въобще ли не те интересува това?

Ейдън стисна зъби.

— Интересува ме факта, че някакъв откачалник с криминално досие, по-дълго от ръката ми, планира да те очисти. Да, това определено ме интересува — рязко каза той, после въздъхна. — Ще побързаме и ще те оставим да заключиш.

Гневът ѝ се изпари.

— Пак не съм готова да сътруднича, а?

— Да. Но те разбирам. Не ми харесва, но разбирам — кимна Рейгън, като извади мобифона ѝ от джоба си. — Забелязах, че имаш

пропуснати обаждания, когато звънях на госпожа Ърнст.

Тес погледна неразбиращо телефона, после си спомни.

— Днес следобед го сложих на вибрация, тъй като имах сеанс — обясни тя, като отвори телефона и ахна. — Пропуснала съм тридесет обаждания.

— Вероятно повечето са репортери.

— Откъде са взели номера на мобифона ми?

— Откъде въобще се сдобиват с цялата си информация?

— Да, има логика — намръщи се тя. — Възможно ли е да е подслушван?

Ейдън я погледна изненадано.

— Нямам представа. Не пипай телефоните тук, но ако искаш да си провериш гласовата поща, можеш да използваш моя.

Той плъзна ръка под косата ѝ и я погали по врата, като безпогрешно откри мястото, където мускулите ѝ бяха най-напрегнати. По гърба ѝ пробяга тръпка.

— Опитай се да не се тревожиш за приятеля си — промърмори Ейдън. — Нали?

Той ѝ подаде мобифона си и се залови за работа.

— Тридесет обаждания — изсумтя Тес и набра номера на гласовата си поща.

Надяваше се, че изслушването на съобщенията ще я разсее от тревогата ѝ по Харисън, докато Джак си свършеше работата.

Вторник, 14 март, 8:50 вечерта

Ейдън се настани в колата на Мърфи и се закашля от дима.

— По дяволите, Мърфи, наведнъж ли изпуши цялата кутия?

— Съжалявам — отвърна Мърфи, като отвори прозореца, дръпна за последен път от цигарата и я загаси в препълнения пепелник. — Какво ти отне толкова време?

Беше изпуснал първото обаждане на Мърфи, защото Тес използваше мобифона му.

— Видя ли я? — попита той.

Ставаше дума за Никол Ривера, талантливата имитаторка.

— Не, но работи тук. — Мърфи посочи ресторанта на отсрещната страна на улицата.

— Скъпо място.

Ейдън го знаеше от собствен опит. В устата му се появи горчив вкус само от вида на проклетото заведение.

— Смокинги и вечерни тоалети — съгласи се Мърфи. — Управителят потвърди, че Никол работи тук, макар да не беше доволен, че му се налага да говори с мен. А сега ще се зарадва още повече. Никол закъснява с двадесет минути за смяната си.

— Да не би някой да я е предупредил, че я издирваме?

— Възможно е. Бях тук преди два часа. Тогава говорих с управителя за първи път. Той ми даде адреса, който Никол вписала в молбата си за работа.

— Фалшив?

— Стар. Жената, която ми отвори вратата, каза, че Никол се преместила преди около два месеца, защото не можела да си плаща наема.

— Ако работи тук, изкарва добри пари. Оставила ли е нов адрес на старото място?

— Да. Проверих го, но не си беше у дома, а аз все още не разполагах със съдебна заповед. Но вече е у мен.

— Доста работа си свършил.

Мърфи кимна.

— Не ми каза защо се забави толкова, докато дойдеш дотук.

— Трябваше да оставя Тес в болницата.

Вече бе разказал на колегата си подробностите от взлома в офиса, нападението над Ърнст и заплахата към Тес.

— Уведоми ли болничната охрана? — попита Мърфи разтревожено.

— Да — намръщено отговори Ейдън. — Едър тип, войнишка подстрижка, големи уши. Издрани кокалчета на пръстите, тъй като пребил до смърт нещастен старец. Но не знам шибаното му име.

Тес бе категорична по въпроса и макар да я разбираше, му се искаше да скрита нещо или някого. Надяваше се да е в участъка, когато Джак откриеше името на кретена в системата.

— Ърнст ще оживее ли?

— Да. Тес свърши чудесна работа и спря кръвта му преди появата на „Бърза помощ“. Прояви страхотно хладнокръвие — каза Ейдън и огледа собствените си кокалчета, като си припомни как Тес ги

бе превързала предишната нощ. — Вечно забравям, че е истинска лекарка.

Мърфи се усмихна.

— Не бих го споделил с нея, ако съм на твое място.

Ейдън се засмя.

— Не възнамерявам да го правя. Слушай, скоро ресторантът ще се напълни. Ако искаме да говорим с управителя, трябва да го направим сега.

Излязоха от колата. Ейдън вдиша чистия въздух с благодарност. Мърфи го изглежда мрачно.

— Извиних ти се.

— Не съм казал и дума.

— Мамка му — изсумтя Мърфи. — Откъде знаеш, че ресторантът скоро ще се напълни?

— Бившата ми приятелка ме влачеше тук. След симфоничен концерт.

Мърфи подсвирна и отвори вратата.

— Скъпа приятелка.

„Не е лъжа“, помисли си Ейдън мрачно. Видът на колосаните покривки го върна в спомените му. Мястото бе едно от любимите на Шели. Вечеря с коктейли и вино струваше колкото заплатата му за два дни, докато беше в униформа. Затова бе спрял да я води тук. И Шели се бе нацупила.

Всъщност Шели можеше да си изкарва хляба с даване на уроци по цупене. Но вече нямаше нужда от това. Беше постигнала целта си — брак с мъж, който можеше да й осигури живот, какъвто баща ѝ бе осигурявал. Бедното копеле. Бъдещият ѝ съпруг, разбира се, а не баща ѝ. Бащата на Шели беше богато копеле. Е, Шели вече бе нечий друг проблем.

Ейдън никога не се бе чувствал удобно на подобни места. Вечно се страхуваше, че ще използва погрешната вилица. А да си плаща за тази привилегия му се струваше безумно. Но Тес щеше да се чувства удобно тук, помисли си той и незабавно си пожела да не го бе правил. Беше казала, че може сама да се грижи за себе си, но пък Ейдън никога не би оставил жена да плати сметката.

Ама че си шовинист, обади се съвестта му.

— Стара история — изсумтя Ейдън, като огледа лицата на бързащите келнери. — Извинете — каза той към издокарания в смокинг оберкелнер, който го погледна отвисоко. — Търсим Никол Ривера.

— Запишете се в клуба — захили се оберкелнерът. — И ако я намерите, съобщете ѝ, че е уволнена.

— Защото е закъсняла с двадесет минути? — меко попита Мърфи.

— Не, защото пропуска смяната си за трети път през последните две седмици.

— В кои дни пропусна смяната си? — заинтересува се Ейдън. Оберкелнерът въздъхна нетърпеливо.

— Не помня.

— Опитайте — посъветва го Мърфи. — Или ще останем тук по-дълго.

Мъжът завъртя очи.

— Вчера и в събота вечер. А сега, моля да ме извините.

Той им показва вратата с презрителен жест. Ейдън изпита желание да го фрасне в носа, но вместо това му подаде визитната си картичка.

— Ако Никол се появи, моля ви, обадете ни се.

Оберкелнерът стисна картичката с крайчеца на пръстите си.

— Разбира се.

Излязоха на улицата и Мърфи поклати глава.

— Колко струва една вечеря тук? Стотина кинта?

— На човек — отговори Ейдън и се засмя на втрещения поглед на колегата си. — Три пъти повече, ако си поръчате вино.

— Значи затова приятелката е бивша.

— Хайде да отидем да проверим апартамента на Никол отново. Може да си е била у дома и просто да не е отворила вратата.

Вторник, 14 март, 9:40 вечерта

— Мамка му — промърмори Мърфи. — Закъсняхме.

Абсолютно вярно. Никол Ривера наистина си беше у дома, помисли си Ейдън, като огледа щетите. Но си имаше основателна причина да не отвори вратата.

Бяха я намерили коленичила до леглото си, облечена в черен панталон и риза, която някога е била бяла — работната ѝ униформа. Ръцете ѝ бяха заключени с белезници зад гърба ѝ. Тялото ѝ беше облежнато на кувертюрата на леглото, покрита с деликатни сини цветчета. Сега и бялата риза, и синята кувертюра бяха оплискани с кръв.

Ейдън прибра мобифона в джоба си.

— Съдебният лекар идва насам — съобщи той, като клекна до трупа и огледа дупката от куршум на тила. — Екзекуция. Бърза и милостива. За разлика от Адамс, Уинслоу и семейство Сюърд. Прилича на двадесет и втори калибър. Няма изходна рана, значи куршумът е още в главата ѝ.

Мърфи оглеждаше гардероба.

— Студена ли е?

Ейдън надяна чифт гумени ръкавици и докосна врата ѝ.

— Топла е. Мъртва е отскоро.

Той започна да отваря чекмеджетата на скрина.

— Чорапи, ризи. Бельо. Още бельо. Аха, какво има тук?

Той измъкна купчина разписки от чашката на дантелен сутиен, сгънат заедно с още четири сутиена.

— Копия. От „Кутия за играчки“. Кукла „Бебето Линда“ — съобщи той, като продължи да рови. — Разписка от „Уолмарт“ за тиган и мече, закупени вчера сутринта. Платила в брой за всички покупки — изсумтя Ейдън, като остави разписките настрана. — Знаели са, че сме проследили кредитната карта.

— Или пък е била само за еднократна употреба — добави Мърфи, като излезе от гардероба, окачил черен сак на пръста си. — Беше свит и пъхнат в кутия за обувки. Мирише на цветя.

Ейдън сведе очи към трупа.

— Защо я е убил сега? — зачуди се той, после въздъхна раздражено. — Наблюдавал ни е следобед. Казах на Сюърд, че имаме доказателства, че гласът на Тес е бил имитиран. Мамка му!

— Нямаше избор. Сюърд бе опрял пистолет в главата ѝ. Постъпи правилно, Ейдън.

— Но мъртвата няма да си признае, че е имитирала Тес.

Мърфи сви рамене философски.

— Надявам се, че сакът и разписките ще са достатъчни да зарадват Патрик. Ще звънна на Спинели. Ти се обади на Джак.

Вторник, 14 март, 10:55 вечерта

Ейдън знаеше колко камери бяха намерили хората на Джак в апартамента на Тес, но когато ги видя подредени на масата в конферентната зала на Спинели, му призля. След дългия ден, изпълнен с лични и професионални вълнения и бурен прилив на адреналин, самоконтролът му бе доста поразклатен. Не трябваше да дърпа Рик настрана и да го пита къде точно бяха намерили всяка камера в апартамента, офиса, колата и дрехите ѝ, но нещо го подтикна да го направи.

Освен това, ако не беше попитал, щеше да си проличи, че е замесен прекалено лично, а това бе нещо, за което внимаваше цяла вечер. Ако Спинели узнаеше за чувствата му, щеше да възложи грижите по Тес на някой друг.

„Наистина съм прекалено замесен“, помисли си той. Защото най-важното сега бе да защити Тес. И точно по тази причина не можеше да сваля очи от камерите, особено от модела, който се отличаваше от останалите. Водонепроницаема камера, по чиито ръбове имаше следи от мухъл. Копелето я беше инсталирало във вентилатора на тавана на банята и я бе насочило към душа. Видеото бе идеално.

Стомахът му се сви от отвращение при мисълта за убиеца, вперил очи в Тес. И колко ли други чекиджии също я бяха наблюдавали! Ейдън не успяваше да контролира нито мислите си, нито биенето на сърцето си.

Тес бе станала жертва на гнусен извратен тип и копелето заслужаваше да умре дори и само заради това.

Спинели се надигна от стола си и поклати глава.

— Мили боже! Имаме по-богат инвентар от „Радио шак“.

Вярно беше. Ейдън се съсредоточи и овладя яростта си. Джак и Рик бяха подредили камерите и микрофоните, намерени през последните два дни, в седем купчини. Първите три бяха от апартаментите на трите жертви — Адамс, Уинслоу и Сюърд. Четвъртата и най-голяма купчина бяха камерите от апартамента на Тес. Петата, наполовина по-малка, бе от офиса ѝ. Шестата беше още по-

малка и съдържахше микрофоните, иззети от колата ѝ през първото петминутно претърсване. Вероятно имаше и други. Седмата беше най-малка — микрофони с размер на игла, които Рик бе открил зашити в подплатата на всяко сако на Тес. Дори в червеното кожено сако, с което бе облечена в неделя.

„В деня, когато я обвиних в убийство“, помисли си Ейдън мрачно.

— Е, започвай, Рик — нареди Спинели. — Какво знаем за всички тези гадости?

Рик се изправи.

— Не толкова, колкото бихме искали. Първо, засега нямам успех в проследяването на предаванията и имейлите от апартамента на Адамс. Оставих по една камера във всеки апартамент, в случай че отново започнат да предават, но вече са въвн от играта. Престъпникът трябва да знае, че сме ги намерили.

— Значи се предаваме? — настръхна Спинели.

— Още в самото начало не хранехме големи надежди — отвърна Рик спокойно. — Но имам известна информация за тези бебчета — посочи той първите две купчини. — Устройствата, които намерих у Адамс и Уинслоу, са един и същ модел, с последователни серийни номера.

Спинели кимна.

— Значи са купени по едно и също време.

— Вероятно. Допреди две седмици този модел бил бестселърът на компанията. А преди две седмици пуснали този модел — посочи той към купчината от апартамента на Сюърд. — Това е новият бестселър. Не е сигурно, че камерата в апартамента на Сюърд е била купена по-късно, но е твърде вероятно.

— Значи Сюърд не е бил част от първоначалния план — отбеляза Ейдън.

„Съсредоточи се, Рейгън“, заповяда си той. Видът на камерите го влудяваше.

— Шефът на Адамс каза, че тя не била на себе си от седмици. Тес пък ни съобщи, че пропуснала часа си при нея преди три седмици. Такъв вид камери като в апартамента на Сюърд още не е бил на пазара, когато всичко това е започнало.

— Възможно е — кимна Спинели, като седна и кръстоса ръце пред гърдите си. — Но искам да знам как нашият човек е инсталирал камери на всички тези места? Апартаменти, офиси, коли? — запита той, като вдигна плика с миниатюрните микрофони. — В подплатите? Кой може да е имал достъп до всички тези места?

— Най-доброто решение е да прегледаме записите от охранителните камери в кооперацията на Сюърд от последните два дни и да ги сравним с тези от дома на Уинслоу от онзи ден — каза Джак. — Ако приемем, че един и същи човек ги е инсталирал и на двете места. При Уинслоу разполагаме поне с приблизителен час. Куклата не бе седяла във фурната повече от три часа, така че трябва да проверим между единадесет и един.

— Как някой е успял да пхне куклата във фурната, без Уинслоу да разбере за това? — полюбопитства Спинели. — Господи, това май е най-извратеното от всичко.

Ейдън категорично не бе съгласен с него. Най-извратеното бе водонепроницаемата камера, но сега дори не искаше да мисли за нея, за да може да запази хладнокръвие.

— Ако Уинслоу е спял упоен, може да не е чул, че някой се движи в кухнята. Но сега, след като вече сме наясно с часа, можем да разпитаме отново съседите му. Ами камерите от апартамента на Тес?

— По-стари модели — отговори Рик. — Трима различни производители.

— Колко стари? — попита Ейдън.

— Това не означава, че са били там толкова дълго — предупреди го Рик. — Били са бестселъри преди половин година — обясни той, после се поколеба за миг. — Освен тази — посочи той водонепроницаемата камера. — Тя е на около четири години. Но не изглежда да е била там по-дълго от останалите — бързо добави той. — Според мен я е наблюдавал не повече от шест месеца.

Стомахът на Ейдън се преобърна.

— Шест месеца? Някакъв извратеняк я е наблюдавал шест шибани месеца?

Спинели повдигна вежди.

— Откъде знаем, че е извратеняк?

Побеснял и готов да избухне, Ейдън се протегна и взе водонепроницаемата камера.

— Защото тази беше насочена към душа ѝ, по дяволите — процеди той през зъби.

Беше достатъчно разгневен, за да нанесе щети, затова предпазливо остави камерата на масата с разтреперани ръце.

Джак се намръщи на Рик.

— Ти ли му каза?

Рик сви рамене. Явно се чувстваше неудобно.

— Той ме попита. Аз не... Няма значение.

Спинели изглеждаше разтревожен.

— Ейдън?

Ейдън поклати глава, за да си проясни мислите.

— Съжалявам. Нямахме как да видиме лицето ѝ, когато се наложи да ѝ съобща новината. Съжалявам — повтори той и притисна ръце към лицето си. — Денят беше прекалено дълъг.

— Не и за Никол Ривера — обади се Мърфи. — Претърсихме навсякъде, Марк, но не открихме нищо, което да сочи към човека, платил ѝ да имитира гласа на Тес.

— Намерихте ли палтото и перуката? — попита Спинели.

Мърфи поклати глава.

— Не. Но намерихме записи с гласа на Тес, скрити зад консерви в килера. Записи от сеанси на Тес с пациентите ѝ.

— Имала е нужда от тях, за да се упражнява — отбеляза Спинели и разтърка челото си. — Това би трябвало да е достатъчно за Патрик, за да отхвърли обжалванията. Може би пък от отдела по балистика ще открият нещо по куршума. Какво стана в офиса на Тес?

— Партньорът ѝ каза, че бил един от пациентите ѝ — отговори Ейдън. — Тес мислеше, че знае за кого става дума, но отказа да ни каже.

И проклет да беше, но се възхищаваше на принципите ѝ, макар да му се искаше да я раздруса здраво заради тях.

Мърфи се обърна към Джак с мрачно лице.

— Установихте ли самоличността на задника?

— Един от хората ми проверява отпечатъците му в момента — отговори Джак. — През следващия час трябва да научим нещо.

— Искам да действаме веднага щом научим името.

Гласът на Мърфи бе нисък и овладян, но прикриваше гнева му. Ейдън знаеше идеално как се чувства колегата му.

— Ще изпратя някой друг — реши Спинели, като погледна двамата партньори предупредително. — Вие двамата трябва да се съсредоточите върху шпионина. Ясно ли е?

Ейдън кимна бързо.

— Абсолютно. Патрик няма да е доволен — каза той, като смени темата, за да могат двамата с Мърфи да се успокоят. — Може да изиска съдебна заповед за картоните, но ще минат дни, докато се подредят документите. Картоните в хранилището сигурно са трупани през последните двадесет години, а всичко бе разпиляно по пода. Най-доброто, което Патрик може да направи, е да изиска списък на пациентите, но той няма да ни каже кой е най-податлив на манипулации, докарващи до самоубийство — внезапно Ейдън замълча. — Освен ако...

Спинели се обърна към него.

— Освен ако какво? Казвай, Ейдън.

Ейдън извади ключовете на Тес от джоба си. Бяха останали у него, след като отвори вратата на офиса ѝ, и бе забравил да ѝ ги върне. На ключодържателя ѝ висеше малък флашдрайв.

— Всички картони на Тес са вкарани тук — обясни той.

Мърфи присви очи.

— Какво, по дяволите, е това?

— Флашдрайв — отговори Ейдън. — Като диск, но може да побере информация колкото... петдесет диска. Всъщност не съм сигурен. Използвах такъв по време на курса по компютърна графика. Вкарваш го направо в компютъра.

Мърфи поклати глава.

— Петдесет диска, записани на това миниатюрно нещо?

Рик го огледа набързо.

— На този? Опитай по-скоро с хиляда диска.

— Уха! — възхити се Спинели и протегна ръка към него, но Ейдън поклати глава.

— Не. Това е различно от влизането в офиса ѝ и прибирането на картоните. Не можеш да го направиш.

Лицето на Спинели потъмня.

— Петимата мъртъвци в моргата казват, че мога.

— И аз искам списъка. Но искам, когато пипнем копелето, да не го освободят, защото сме допуснали техническа грешка. Освен това

искам Тес да си запази лиценза и практиката. Ако разгледаме флашдрайва, тя със сигурност ще изгуби лиценза си. Ще изглежда така, сякаш тя ни го е дала. Просто изчакай до утре. Патрик ще ни връчи съдебната заповед и тогава ще се сдобием с информацията.

— Утре може да е прекалено късно — изръмжа Спинели, после въздъхна. — По дяволите, Рейгън, прав си. Кога пък стана толкова разумен? — изсумтя той и без да чака отговор, подаде сгънат лист хартия на Ейдън. — Пълният токсикологичен доклад за Адамс.

Ейдън го прочете, после го връчи на Мърфи.

— Силоцибин? Какво е това?

— Обадох се на Джулия — отговори Спинели. — Тя ми обясни, че ставало дума за халюциноген. Нивото му в кръвта на Адамс било около десет процента по-високо, отколкото на страстен наркоман. Изглежда го е вземала доста време. Освен това Джулия го открила и в капсула от едно от шишетата с предписани лекарства, които взехте от шкафа в банята на Адамс.

— Защо тогава и ПСП? — зачуди се Ейдън, но внезапно се сети за отговора и въздъхна. — Била е годишнината от смъртта на сестра й. Шпионинът е проявил нетърпение, тъй като халюциногенът не е свършил достатъчно добра работа. Искал е да подлуди Адамс напълно на годишнината.

— А Уинслоу бездруго е бил на ръба — добави Спинели. — Джулия ще трябва да потърси същото и при него.

Ейдън се сети за Сюърд и налудничавия поглед в очите му.

— Ами Сюърд?

Спинели поклати глава.

— Джулия каза, че не открили нищо при началния преглед. Обеща да побърза с токсикологичния резултат, но ще трябва да почакаме до утре — обясни Спинели, а после се обърна към Рик. — Рик, трябва да поговоря с тези тримата насаме.

Рик се изправи.

— Няма нужда да ми го повтаряш. Лека нощ.

Вратата се затвори зад гърба му и Спинели затвори очи изморено.

— ВР се намесиха.

Инициалите накараха Ейдън да трепне. „Вътрешни разследвания“.

— Защо?

Спинели примигна.

— Защото взехме пет различни отпечатъка от заплашителните писма до Тес след делото на Грийн. Три от тях са на ченгета. Приятели на Престън Тайлър.

— Ами служителката от архива? — попита Мърфи. — Успя ли да идентифицира някой от тях?

— Не. Настоява, че не може да си спомни, но ВР смятат, че крие нещо.

— Млада е — замислено каза Мърфи. — Страхува се да проговори.

— Ако някой от тях е замесен в тая гадост, жената има право да се страхува — отбеляза Ейдън мрачно.

— Е, кои са те, Марк? — попита Джак.

— Том Войт, Джеймс Мейсън и Блейн Конъл — отговори Спинели, като се облегна на стола си и разкърши врат. — Всичките са с идеални досиета. Нито едно петънце върху тях.

Ейдън поклати глава. Не можеше да повярва на ушите си.

— Няма начин. Познавам Блейн Конъл. Не би могъл да го направи.

— Не би могъл? — намръщи се Спинели. — Знам — въздъхна той тежко. — Знам.

Мърфи започна да потупва запалката си.

— Ако един от тях е в дъното на тази история, това означава, че са направили много повече от устройването на самоубийствата. Някой е екзекутирал Никол Ривера хладнокръвно. Трудно ми е да повярвам, че е ченге, но ако е...

— Ченгето би знаело как да накисне някого за убийство — отбеляза Джак.

Ейдън погледна Спинели.

— И какво ще правим сега?

Леко почукване накара и четиримата да вперят очи във вратата. Рик надникна в залата.

— Съжалявам, но доктор Чикотели е тук. Искан да те види, Ейдън. Не изглежда много добре.

Ейдън скочи на крака. Тревогата измести всичко друго от ума му.

— Трябваше да ми се обади, когато реши да си тръгне от болницата. Къде е?

— Тук — отговори Тес, като заобиколи Рик и влезе в залата.

Застина, когато видя камерите на масата. Лицето ѝ си беше бледо, но сега и последната капка кръв се изцеди от него.

— Всички тези камери? — прошепна тя. — Наблюдавали са пациентите ми и мен?

Ейдън я хвана за ръка и я настани на един от столовете. Клекна до нея, хвана я за брадичката и я накара да го погледне.

— Какво стана, Тес?

Тя се отдръпна от него, а устните ѝ потрепериха. Насочи очи обратно към масата и спря поглед върху ключодържателя си. Обърна се към Ейдън с болка в очите.

— Дал си им картоните ми? — прошепна тя огорчено.

— Аз ги поисках, Тес — бързо каза Спинели, преди Ейдън да успее да отговори. — Но Ейдън не ми позволи да ги взема.

Тя кимна и болката в очите ѝ се замени с непосилна мъка. Ейдън разбра какво се бе случило, но все пак попита, като се надяваше да е сгрешил.

— Какво стана, Тес?

Тя въздъхна тежко.

— Харисън почина.

Мъката ѝ го стисна за сърцето. Прииска му се да я привлече в прегръдката си и да я задържи там, докато я утеши, но не можеше да го направи. Не и пред лейтенанта, който и без това вече смяташе, че двамата с Мърфи са прекалено замесени в случая. А ако узнаеше... Той я хвана за ръката и попита:

— Кога?

Тес поклати глава отчаяно.

— Преди половин час. Оперираха го, но вътрешният кръвоизлив бе масивен. Децата му дойдоха, за да бъдат при Фло. И аз си тръгнах — каза тя, като вдигна към него тъмните си измъчени очи. — Изслушах съобщенията на гласовата си поща, докато чаках — продължи тя с глух глас. — Прекратили са лиценза ми. И още трима от пациентите ми заплашиха да ме очистят, ако издам тайните им.

Сърцето на Ейдън замря.

— Знаеш ли кои са?

— Не. Чудех се дали да не се обадя на всички и да ги уверя, че няма за какво да се тревожат, но онези, които ми вярват, бездруго не биха ме заплашвали. Все същите щети. Харисън умря, за да защити тайните им. Проклетите им тайни! Но умря напразно.

Тя отпусна глава и заплака безмълвно.

— Тес, съжалявам! Ужасно съжалявам! — каза той.

Думите му изглеждаха безсмислени, но Тес кимна и си пое дъх.

— Не, аз съжалявам. Не трябваше да нахлувам тук. Имате си работа.

Тя стана и изправи рамене.

— Ще ви оставя да си вършите работата. Предполагам, че не мога да се прибера у дома, нали?

— Не още — отговори Джак. — Може би утре. Искам да огледам апартамента ти още веднъж.

Тя настръхна, но кимна примирено.

— Благодаря ти. Ако ми върнете ключовете, веднага си тръгвам.

Ейдън сложи ръка на рамото ѝ и я усети да потръпва под дебелия пуловер, който носеше.

— Изчакай ме. Моля те! — каза той, като погледна към Рик, който стоеше до вратата и я гледаше със съчувствие. — Можеш ли да почакаш с нея, докато свършим?

Рик кимна.

— Ела, Тес — подкани я той, като обви ръка около раменете ѝ. — Ще те черпя едно кафе.

Вратата се затвори и Ейдън се обърна към Спинели.

— Трябва да ѝ съобщим, че Никол Ривера е мъртва.

Спинели разтърка тила си замислено.

— Съгласен съм. Вече не можем да получим признание от Ривера, но се надявам Тес да се успокои поне малко, когато узнае, че жената няма да се обажда от нейно име повече.

— Той е искал да научим — бавно каза Мърфи. — Намерихме я прекалено лесно. Можеше да я убие някъде другаде и да минат няколко дни, преди да я открием.

Ейдън безсилно прокара пръсти през косата си.

— Знаел е, че ще я търсим. Подслушвал е, когато казах на Сюърд, че имаме доказателства, че някой е имитирал гласа на Тес. И какво ще предприеме сега? Вече си няма марионетка.

— Може да е приключил — обади се Джак.

Ейдън поклати глава.

— Не. Не е приключил. Може да е постигнал целта си обаче. Подлудил е бог знае колко пациенти. Той обича друг да върши работата, а той да си пази ръцете чисти. И сега, вместо него, върху Тес се канят да се нахвърлят ядосани, луди хора.

— Освен това е възможно той да носи полицейска значка — добави Мърфи, като изглежда Спинели мрачно. — Какво ще правим с авторите на писмата?

— Не знам още — отвърна Спинели изморено. — Просто искам да си държите очите и ушите отворени. Ако се разчуе, че ВР са замесени, нещата може да загрубят.

Лейтенантът се надигна.

— Джак, обади ми се веднага, щом откриеш чии са отпечатъците от офиса й. Ще го приберем за убийството на доктор Ърнст. Ейдън, заведи я в хотел, за да може да поспи малко. Ще се видим тук утре сутринта.

12.

Вторник, 14 март, 11:55 през нощта

Тес се загледа в белите линии на шосето, които се сливаха пред очите ѝ. Не отиваше в хотел. Поне не в хотел в града. Рейгън я водеше у дома. В неговия дом.

Банята с тапетите на патенца и затрупания с части от двигатели гараж. Трябваше да му каже да я заведе в хотел, но нямаше сили. Трябваше да му благодари. И щеше да го направи — след като ужасната тежест от гърдите ѝ се вдигнеше достатъчно, за да може да си поеме дъх.

Харисън вече го нямаше. Харисън, който заедно с Елинор бе направил за нея толкова много. Не беше виновна. Знаеше го. Също така знаеше, че обвинението в очите на децата му беше нормална реакция вследствие на мъката. Но погледите им бяха сломили сърцето ѝ и съчетани с трите нови заплахи за живота ѝ... Беше се надигнала замаяно и бе излязла от болницата съвсем сама. После бе отишла на първото място, за което се сети. При Ейдън Рейгън.

Постъпи глупаво, като си тръгна сама от болницата. А дали отиването при Рейгън щеше да се окаже също глупаво, още не знаеше. Уолъс Клейбърн можеше да я чака пред болницата, за да я убие, както бе направил с Харисън. Колкото повече мислеше по въпроса, толкова по-сигурна бе, че Харисън говореше за Уолъс. Тес си припомни начина, по който Клейбърн седеше в кабинета ѝ, вторачен в ръцете си със смесица от гордост и страх. Неговото оръжие бяха голите му ръце. И с тях бе убил Харисън Ърнст.

— Джак взе ли отпечатъци? — попита тя тихо.

Ейдън я погледна стреснато.

— Мислех, че спиш.

— Не. Не още.

Не и по-късно. Прекалено много мисли препускаха в главата ѝ. Изпитваше и прекалено много чувства. Мъка. Страх. Ярост. Омраза.

— Взе ли ги?

— Все още ги сравняваше с отпечатъците в системата, когато си тръгвахме.

Тя погледна през прозореца. Замисли се за своя дълг към пациентите. Към колегата си. Към самата нея. Но виждаше само окървавения Харисън. И Фло и децата им.

— Обади се на Джак — преглътна тя с мъка. — Разбери дали е узнал името. Моля те!

Рейгън не отговори, но извади мобифона от джоба си и набра номера.

— Джак, Ейдън е. Не, тя е добре. Искате да знаете дали си получил името от системата.

Последва кратка пауза.

— Свил е кръга до петдесет души. Какво искаш да направиш, Тес?

Омразата я изгаряше.

— Някой от тях започва ли с „К“?

Рейгън зададе въпроса на Джак.

— Да — каза й след миг. — Трима.

Задущаваше я безпомощна ярост. Можеше да изрече името му лесно. Уолъс Клейбърн. Но ако той не беше един от тях, щеше да е разкрила самоличността на пациент без причина. Ейдън нямаше да я издаде, но тя щеше да знае. А също и той. Внезапно това й се стори важно от омразата. Тя облегна глава на студеното стъкло на прозореца.

— Съжалявам. Не играя игрички, но възможно ли е Джак да ми даде имената?

Рейгън попита Джак, после й каза имената.

— Камдън, Клейбърн и...

— Да! — извика Тес и усети как й се завива свят от облекчение. — Клейбърн. Уолъс Клейбърн.

— Клейбърн е, Джак — бързо каза Рейгън. — Уведоми Спинели. Екипът му чака.

Тес го чу да затваря телефона и се обърна към него.

— Ейдън?

Гласът й потрепери, но това сега не я интересуваше.

Рейгън зарови ръка в косата й, за да разтрие врата й, както бе направил и преди.

— Всичко е наред, Тес. Разбираме, че не можеше просто да ни дадеш името му. Спинели ще изпрати хората си веднага, за да го приберат.

Тес потръпна. Чувстваше се чудесно с ръката му на врата си.

— Искам да вземете Пол Дънкан да направи психиатричната оценка. Онзи гадняр Клейбърн ще се опита да се изкара невменяем, но не е такъв. Просто е зъл. А Пол ще накара съдебните заседатели да видят разликата.

— Искаш Клейбърн да си плати — тихо отбеляза Ейдън. — Съвсем нормално е, Тес.

— Не искам да си плати — отвърна тя свирепо. — Искам да умре! Но знам, че няма да стане. Няма да е предумишлено убийство.

Пръстът му откри стегнатия нерв на врата ѝ и започна да го масажира.

— Искам Уолъс Клейбърн да гние в затвора до дълбока старост — изхлипа тя. — А и някой затворник може да му покаже как Харисън се е чувствал днес.

Пристигнаха. Ръката на Ейдън изчезна. Тес почти прехапа езика си, за да се удържи да не го помоли да продължи да я гали. Усети студен полъх, когато Рейгън излезе от колата. Тя вдигна глава и напрежението в гърдите ѝ се разсея. Бяха в гаража и той заобикаляше колата, за да ѝ отвори вратата. Без да проговори, той я измъкна от колата и я притисна към себе си.

Безопасност. Беше в безопасност. Защитена. Не ѝ се бе случвало от година. Не, тогава не се бе чувствала така защитена. Филип никога не я бе карал да се чувства така.

„Няма да продължи дълго.“ Гласът на разума ѝ прозвуча потискащо в тази нощ, в която тя не беше в състояние да понесе повече лоши новини. Затова Тес го пропъди от главата си и си пое дълбоко дъх, наслаждавайки се на аромата на Ейдън, което не бе успяла да направи преди, тъй като бе прекалено заета да отговаря на целувките му.

Той я целуна по косата и слепоочията. Тя го прегърна здраво и облегна глава на гърдите му. Ейдън я задържа нежно, за да изчака бурята в главата ѝ да отшуми.

Тес бе все още ядосана и наранена, но вече не се задушаваше от гняв.

— Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна той, като повдигна брадичката ѝ. — Ще те заведа в хотел, ако искаш.

Не искаше. Но също така не искаше Ейдън да си прави илюзии относно това, което би могло да стане между тях.

— Къде ще спя, ако остана?

Той се усмихна леко.

— В леглото ми. Аз ще спя на канапето. Разтегателно е.

Ейдън я изгледа замислено и прокара пръст по долната ѝ устна. По гърба ѝ премина тръпка, макар че изражението му беше прекалено сериозно.

— Тес, вече може да не се тревожиш, че ще има обаждания до репортерите или до пациентите ти. Поне не с твоя глас.

— Защо?

— Жената, която имитираше гласа ти, е мъртва.

Тес отвори широко очи.

— Сигурен ли си?

— Сигурни сме, че е мъртва. И сме почти сто процента сигурни, че тя е жената, която те е имитирала. Не исках да се тревожиш повече. Също така не исках да останеш тук, защото вярваш, че някое от онези копелета ще изпълни заплахата си.

— Благодаря ти.

Наистина оценяваше жеста му. Рейгън ѝ бе доказал за пореден път, че е почтен човек.

— Но все още искам самата теб — добави той.

Тес пламна от удоволствие, поласкана от думите му.

— Не исках да си тук, без да знаеш и това — обясни Ейдън.

— Аз... разбирам. Благодаря ти за гостоприемството.

Той се ухили неочаквано и широката му усмивка разведри настроението ѝ.

— Лекарката може да бъде научена на нещо — подразни я той.

Внезапно стомахът ѝ се обади.

— Лекарката е гладна — призна тя.

— Аз също.

Ейдън тръгна към кухнята, като обви ръка около кръста ѝ. Тес осъзна, че вече не ставаше дума само за подкрепа. Беше жест на близост. И това ѝ харесваше.

— Спомних си нещо от малката ни дискусия по-рано — каза той, като посочи мотора.

Тес усети, че се изчервява.

— Аз си спомням цялата дискусия, детектив.

Ейдън спря и се намръщи.

— Това не ми харесва.

— Кое?

— Да ме наричаш детектив. Името ми е Ейдън.

Тес разбираше раздразнението му — той бе започнал да се обръща към нея с малкото ѝ име дълго преди тя да отвърне със същото. Това ѝ бе помогнало да задържи стените около себе си, но те вече бяха срутени благодарение на съдбата или на обстоятелствата. Или и на двете.

— Спомням си цялата дискусия, Ейдън — поправи се Тес.

Лицето му се разведри.

— Каза, че можеш да готвиш като в ресторант — напомни ѝ той.

Тес се усмихна.

— Да, казах го. Това означава ли, че искаш да ти готвя?

Очите му проблеснаха многозначително.

— О, да! Но да караме поред. Умирам от глад. Не съм хапнал нищичко от обед.

Той отвори кухненската врата и се закова на място. Тес се удари в гърба му. Лист хартия висеше на касата на вратата. Ейдън го смъкна и се зачете. Тес се напрегна, но след миг чу смеха му.

— Малко бандитче — каза той с обич. — Рейчъл! У дома съм.

Ейдън влезе в кухнята и дори не мигна, когато огромният ротвайлер се хвърли да го приветства. Беше кръстил гигантското куче Доли. Мисълта накара Тес да се усмихне. Младо момиче влезе в кухнята, прегърнало котето на Тес. Бела изглеждаше като у дома си и въобще не се страхуваше от Доли.

— Пак закъсняваш — каза Рейчъл, като погали Бела.

— А ти пак си изчезнала от вкъщи — отвърна Ейдън, като хвърли листа на масата. — Защо си тук?

Момичето погледна Тес притеснено.

— Имаш компания.

— Да. Рейчъл, това е Тес Чикотели. Тес, сестра ми Рейчъл.

Личеше си, че момичето е сестра на Ейдън. Имаше същите дълбоки сини очи, които гледаха прекалено сериозно, и Тес си припомни тревогата на Кристен. Това обаче беше тяхна семейна работа и тя щеше да се държи настрана.

— Приятно ми е да се запознаем, Рейчъл. Благодаря ти за грижите за Бела.

Рейчъл потърка буза в котето.

— Значи името ти е Бела — меко прошепна тя. — Отива ти.

— Означава „красива“ на италиански — поясни Тес.

— Знам — кимна Рейчъл и я огледа внимателно. — Ти си психиатърката от новините.

— Рейчъл — обади се Ейдън с предупредителен глас.

— Няма проблеми, Ейдън — успокои го Тес, после се обърна към сестра му. — Да, аз съм. Какво е отношението на пресата към мен?

— Учителят ми по английски би казал „охуват“ те. Трябва да учим нови думи за изпита — добави тя и Тес се засмя.

— Радвам се, че не спиращ да учиш — сухо каза Ейдън. — Предполагам, че искаш да поговорим, нали, бебчо?

Рейчъл погледна Тес с неудобство.

— Мога да дойда утре.

Момичето очевидно бе притеснено от нещо.

— Ейдън, отидете във всекидневната. Аз ще остана тук да приготвя нещо за ядене.

Той я погали по врата и Тес едва се удържа да не затвори очи и да изстене.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да. Отивайте. Оставете ме да сготвя.

Говориха с приглушени гласове около двадесет минути. Тес се помъчи да не подслушва, но все пак чу достатъчно, за да разбере, че Рейчъл си имаше сериозни неприятности. Затова не се учуди, когато тя се върна в кухнята, пребледняла като платно. Момичето трепереше толкова силно, че едва не падна.

Тес изпита желание да захвърли лъжицата на плота и да ѝ помогне да седне, но погледът на Рейчъл я закова на мястото ѝ. Ейдън се появи след секунда. Неговото лице бе също така бледо.

— Рейчъл, чакай ме в колата — нареди ѝ той.

Изчака я да влезе в гаража, после се обърна към Тес с мрачен поглед.

— Чу ли всичко?

Тя се поколеба за миг.

— Опитах се да не слушам. Но чух достатъчно. Ставаше дума за купон, излязъл от контрол. Тя си тръгнала, но нещата се влошили и едно от момичетата пострадало.

Ейдън стисна челюсти.

— Не просто е пострадало, Тес. Било е изнасилено. Няколко пъти — обясни той. — Брутално.

— И аз си помислих същото — каза тя, като сложи ръка на рамото му и усети потръпването на мускулите му. — Уплашил си се, че същото можеше да се случи и на сестра ти.

Той отметна глава назад. Болката в очите му я прониза.

— Мили боже — прошепна Ейдън дрезгаво. — Аз...

Тя го погали по ръката.

— Рейчъл не е наранена, Ейдън.

Той потрепери и сведе глава.

— Знам — кимна той. — Но момичето не е съобщило в полицията.

Тес примигна.

— Тази част я пропуснах. Какво възнамерява да прави Рейчъл?

— Не знам. Ужасена е. По дяволите, аз също съм ужасен.

— Как Рейчъл е узнала за станалото, ако момичето не е съобщило в полицията?

— Момичето не е било на училище днес, но се понесли слухове — отговори той, като стисна устни. — Предполагам, че момчетата просто не са могли да запазят тайната си. Рейчъл се отбила да я види. Тя дори не била споделила с родителите си, които мислели, че просто е направила див купон и не се чувства добре, защото е прекалила с пиенето. Наказали я за един месец. Рейчъл се опитала да я накара да се обади в полицията, но тя не се съгласила. Била адски уплашена.

— Не е нещо необичайно, Ейдън. Знаеш го.

Той удари с юмрук по плота и изненада и двама им.

— По дяволите, разбира се, че го знам! — извика той. — Също така знам, че аз трябва да го съобщя.

— А след като го направиш, и Рейчъл ще бъде замесена.

Той прикова очи в нея.

— Рейчъл се страхува, че момчетата ще разберат и ще се опитат да ѝ отмъстят.

Тес усети страха му. Разбираше идеално как се чувства Рейчъл.

— Тогава трябва да се увериш, че те няма да разберат кой е казал.

— Сега трябва да я заведа у дома — каза Ейдън с треперещ глас.
— Родителите ми сигурно са обезумели от тревога.

Той протегна ръка зад гърба си и извади от колана си черен полуавтоматичен пистолет.

— Знаеш ли как да го използваш? — попита я той.

Тес се насили да спре треперенето на ръцете си, взе оръжието и го остави до купата със салатата.

— Да, знам. Брат ми Вито ме научи.

— Доли няма да позволи на никого да влезе тук. Къщата на родителите ми е на по-малко от десет минути, но ще трябва да поговоря с татко. Може да се забавя малко — каза Ейдън, като погледна към тенджерите на печката. — Съжалявам. Ухае страхотно, но не...

— Няма проблеми, Ейдън. Тръгвай. Аз ще се оправя.

Той закопча палтото си, но спря до вратата.

— Ще ти звънна на домашния телефон, когато стигна до гаража, за да знаеш, че съм аз. Доли, стой тук.

Бела влезе в кухнята и се потърка в краката на Тес. Тя я вдигна и я притисна до бузата си.

— Бела — промърмори Тес, — помниш ли как Елинон казваше, че захарта внезапно се превръща в лайна? Е, точно такъв ден имаше предвид.

Мисълта за Елинон я накара да си спомни за Харисън. Мъката ѝ се завърна с пълна сила. „Започни да разсъждаваш като психиатър“ — беше ѝ казал той.

Беше прав. Крайно време бе да спре да бъде жертва.

„Залавяй се за работа, Тес!“ — заповяда си тя.

Сряда, 15 март, 6:00 сутринта

Майка му приготвяше закуска, която ухаеше страхотно. Ейдън се обърна и зарови лице във възглавницата на канапето. После се насили да отвори очи.

И се озова пред жълтеникавите очи на малко кафяво коте. Майка му нямаше котка. Но Тес имаше. Той се надигна бързо, а котето изчезна. Намираше се в собствената си всекидневна, на собственото си канапе. Снощи, след като закара Рейчъл и остана да говори с баща си до ранните часове на деня, се прибра и откри Тес, заспала на кухненската маса, облегла буза на сгънатата си ръка. Доли лежеше в краката ѝ.

Беше заспала, докато бе писала нещо в един от бележниците му. Химикалката бе паднала до ръката ѝ, а пистолетът лежеше наблизо. Той си спомни как сърцето му бе забило от ужас, когато Тес не вдигна телефона, а после от възбуда, от която му спря дъхът. Тя бе топла и разрошена и трябваше да положи огромни усилия, за да се удържи да не я завлече в леглото си. Но я настани удобно в спалнята, а той легна на канапето.

Реши, че заслужава да го обявят за светец.

Стомахът му се обади. Гладен светец. Ейдън стана, влезе в кухнята и застина. Тес Чикотели стоеше пред печката, облечена в джинси и стария му полицейски анцуг, навила ръкави до лактите си. Тъмната ѝ коса се спускаше на вълни по гърба ѝ, а обутите ѝ в хавлиени чорапи крака потропваха в ритъма на „Аеросмит“. Звукът на радиото бе намален. Тес завъртя невероятния си задник и обърна палачинката, а Ейдън си помисли, че никога в живота си не бе виждал такава прекрасна гледка.

Приблужи се до нея на две крачки и преди Тес да успее да проговори, зарови ръце в косата ѝ и залепи устни в нейните, горещи и настойчиви. Изненаданият вик замря в гърлото ѝ и се превърна в стон, който го подлуди. Той пхна ръце под анцуга и погали копринената кожа на гърба ѝ. Тес обви ръце около врата му и разтвори устните си. Все още държеше шпатулата и дръжката ѝ го убоде, но не му пукаше, тъй като Тес стоеше на пръсти и се мъчеше да се приближи още повече към него. Притискаше гърди в неговите и се отъркваше в чатала му. Ръцете му затърсиха закопчалката на сутиена ѝ. Пръстите му погалиха нежно гърдите ѝ, когато осъзна, че закопчалката е отпред.

Тес изскимтя и ръцете му затрепериха.

— Побързай! — прошепна тя. — Моля те!

Ейдън разкопча сутиена и започна да гали гърдите ѝ. Тес застина и отметна глава назад. Устните ѝ се разтвориха, очите ѝ се затвориха и той осъзна, че бе сдържала дъх очаквателно. Чакаше го да я докосне. И внезапно му се стори адски важно да ѝ достави удоволствие, което да си заслужава чакането.

Пусна я и извади ръце изпод анцуга. Тес отвори очи стреснато. Беше възбудена и объркана.

— Какво? Защо? — промълви тя.

— Защото... — Той я целуна, грабна шпатулата с една ръка, а с другата изключи печката. — Защото искам да имам достатъчно време.

Забута я бавно назад към всекидневната, където я настани нежно на канапето и легна върху нея. Тес се издигна към него и той едва не изгуби контрол върху себе си. Изстена и се притисна към нея.

— Не толкова бързо — прошепна той.

Издърпа анцуга над главата ѝ и разголи гърдите ѝ.

— Мили боже — изохка Ейдън. — Невероятна си, Тес.

Вторачи се в идеалните ѝ гърди, закръглени и твърди. Зърната ѝ стърчаха възбудени и сякаш го молеха да ги засмуче. Той се наведе, но в последния миг отклони устни. Тес изстена и се помъчи да освободи ръцете си.

— Освободи ме.

— Не — решително отвърна той, като прокара език по лявата ѝ гърда и тя потрепера. — Не още, Тес. Затвори очи.

Тя го послуша и той повтори милувката от другата страна, после зарови лице между гърдите ѝ и вдъхна аромата ѝ.

— Ейдън — изстена тя и изви гръб, но той обърна глава, целуна дясната ѝ гърда и отново спря прекалено бързо.

Тес усещаше горещия му дъх по кожата си. Изгаряше от желание да бъде докосвана. Искаше да усеща ръцете и устата му по тялото си. Нуждаеше се от това.

Опита се да повдигне бедра, но той я задържа прикована на канапето. Тя рязко освободи ръцете си и анцугът излетя в другия край на стаята. Стисна главата на Ейдън и го придърпа по-близо. Изстена, когато устните му най-после се затвориха над зърното ѝ. Удоволствието нарасна.

— О, господи. Моля те, не спирай.

Ейдън вдигна глава и я погледна. Сините му очи бяха черни, устните му — влажни.

— Не мога да спра — прошепна той. — Няма да спра.

После засмука другата ѝ гърда. Тя изстена продължително. Ейдън я хвана за косата и зацелува устните ѝ страстно. Гърдите ѝ се търкаха в ризата му. С треперещи ръце тя задърпа копчетата на ризата трескаво и след миг между тях нямаше нищо. Ейдън дишаше тежко, челото му бе обляно в пот. Движенията на бедрата му се забавиха, мощни и ритмични. Ако не бяха с панталони, вече щеше да е в нея и да я докара до оргазма, за който бе копняла толкова дълго.

Той отвори очи и заговори с дрезгав глас.

— Какво искаш, Тес? — попита той, като прокара устни по врата ѝ. — Искаш ли да правим любов?

Искаше ѝ се да каже „да“ повече от всичко друго на света, но внезапно в главата ѝ прозвуча гласа на баща ѝ. Въпреки лицемерието му, вечните му лекции бяха здраво набити в главата ѝ и я караха да се чувства неуверена. Беше се срещала с Филип в продължение на месеци, преди да правят секс, а преди него бе имала много малко любовници.

— Нямам нищо — прошепна тя.

— Аз имам — отвърна той тихо.

Тя все пак се поколеба и бедрата на Ейдън спряха да се движат.

— Не мърдай — нареди ѝ той с разтреперан глас, като се надигна на колене и прикова очи в нея. — Толкова си красива, Тес.

Думите принадлежаха на човек, който с мускулестото си тяло и красиво лице можеше да си изкарва прехраната като модел. Но бе избрал да стане ченге. Да защитава и да служи на хората. И засега се справяше добре и с двете.

— Ти също — отвърна тя.

Ейдън внимателно се надигна от канапето и вдигна анцуга. Подаде ѝ го, после се обърна с мрачна решителност и закопча ризата си.

Тес си оправи сутиена, после нахлузи анцуга. Все още трепереше.

— Съжалявам — измърмори тя.

— Недей — отвърна Ейдън, като я погледна през рамо. — Обещах ти, че няма да се възползвам от теб.

— И не го направи — каза тя, като стана и го целуна по бузата.
— Накара ме да си припомня какво е да се чувстваш желана и да желаеш някого. Благодаря ти.

Очите му проблеснаха.

— Мисля, че сега трябва да закусим.

Той тръгна към кухнята, като си мърмореше нещо, което прозвуча като „проклет светец“.

Тес го последва.

— Сядай. Ще те зарадвам с няколко палачинки.

Тя огледа суровото тесто на печката.

— За щастие това бяха последните палачинки. Готовите са студени, но ще ти ги стопля в микровълновата.

Той се намръщи леко, докато седеше.

— Не си длъжна да ми готвиш.

Ейдън протегна крака под масата и тя съдържа усмивката си, когато го видя как се мъчи да се настани по-удобно.

— И не трябва да изглеждаш толкова доволна от себе си — ухили се той.

— Готвя, когато съм стресирана — отвърна Тес, като подреди масата и му сипа кафе. — Майка ми също го прави.

Тя стисна устни мрачно. Не бе възнамерявала да го каже.

Ейдън я изгледа любопитно.

— Приятелят ти Джон ми каза, че не поддържаш връзка с родителите си.

Тес се ядоса.

— Приятелят ми Джон има голяма уста — изсумтя тя, после се намръщи. — Забравих да се обадя на Джон и Ейми и да им кажа, че съм добре — сети се тя и взе мобифона си. — Снощи го изключих. Знаех, че ще звънеш на домашния си телефон, а започнах да изпитвам параноя и да се страхувам, че мобифонът ми се подслушва или има проследяващо устройство. Тъпо, нали?

Микровълновата фурна иззвънтя и тя сложи чинията на масата.

Ейдън струпа няколко палачинки в чинията си.

— Не е тъпо. Може да не е логично, но като се има предвид всичко, което преживя, не е тъпо — каза той, като се нахвърли върху палачинките и въздъхна доволно. — Палачинки, „Аеросмит“ и страхотен задник. Невероятна жена си, докторе.

Тес се засмя и включи мобифона.

— А ти си велик поет. Ох, мамка му — изстена тя, вторачена в телефона. — Пак имам милион съобщения. Но изглежда, че повечето са от Джон и Ейми — добави Тес, като погледна бързо номерата. — Две са от непознат номер.

Ейдън стисна зъби.

— Ще се опитаме да проследим останалите заплахи от снощи.

Тя се опита да не се поддаде на паниката.

— Благодаря. И... — Тес замълча и примигна учудено, когато видя следващия номер. — Вито.

— Брат ти?

— Да — кимна тя и бързо набра номера му. — Вито, Тес се обажда.

— Къде, по дяволите, си? — изръмжа брат й.

— Здравей и на теб.

— Не се прави на много умна, Тес. Изкарах си акъла от тревога. Също и мама.

— Как научихте?

— Всички новини, включително и CNN, не спират да предават за теб и футболиста, който се самоуби. Мама видяла новините снощи и веднага ми се обади. Какво, по дяволите, мислеше, Тес? Мили боже! Не може някой да опре пистолет в главата ти и да не ни се обадиш! Мама мислеше, че си умряла. Звъним в дома ти от няколко часа.

— Не съм си вкъщи.

— Айде бе — вбесено отвърна той. — Знам, защото цяла нощ стоях във фойето на кооперацията ти и чаках да се прибереш.

Тя се ококори.

— В Чикаго ли си?

— Да, тук съм. В Чикаго. Хванах последния полет от Филадельфия снощи.

— О, Вито. Нямахте нужда да го правиш.

Спомените от предишния ден се завъртяха пред очите й и в гърлото й се появи буца.

— Но се радвам, че си го направил. Снощи проникнаха с взлом в службата ми.

— Знам. На първа страница на „Бюлетин“ има снимка на санитарите, които откарват партньора ти към линейката. Как е той?

В гърдите ѝ се надигна дива ярост, насочена към Уолъс Клейбърн и репортерите, които толкова безчувствено се възползваха от човешките страдания.

— Мъртъв е.

Вито замълча.

— Какво стана? — попита накрая той.

— Какво пише в статията?

— Засега не знаят кой го е нападнал, но полицията работела по определена следа. Какво стана? — повтори той.

— Един от пациентите ми ме видял по новините и... — Тя си пое дъх. — И решил да се заеме с мен. Но вместо на мен попаднал на Харисън.

— О, господи! — Гласът на Вито затрепери. — Къде си?

— В безопасност съм. Ще се видим, но не в апартамента ми.

— Защо? — попита той тревожно.

— Ще ти обясня, когато се видим. Къде си отседнал?

— В „Холидей Ин“ в центъра.

Тес закри телефона с ръка.

— Можеш ли да ме оставиш там на път към службата?

Ейдън кимна.

— Разбира се.

— Тес? — избумтя гласът на Вито. — С мъж ли си?

Тес въздъхна. Независимо на колко години бе, тя все още бе малката сестричка на Вито, а двамата все още бяха деца на баща си.

— Да, Вито.

— Няма да те остави — изръмжа Вито. — Ще дойде да се запознае с мен.

Тес отново въздъхна.

— Да, Вито. Ще се видим след около час — обеща тя, после затвори телефона и сви рамене. — Имаш ли нещо против да се запознаеш с брат ми?

Ейдън извъртя очи в престорена тревога.

— Да не ме нарани?

— Няма. Никога не е бил някое от гаджетата ми. Макар че веднъж разкървави носа на Филип.

— Доктор „проклет да е“? — ухили се Ейдън. — Заслужавал си го е.

— Така е.

Тес си припомни тревогата на Ейдън снощи за собствената му сестра.

— Какво стана снощи, Ейдън? С Рейчъл?

Усмивката му се изпари.

— Татко каза, че ще се погрижи за това. Той е пенсионирано ченге, но все още има приятели, които могат да обърнат внимание на анонимно обаждане.

— А ако някой го свърже с Рейчъл?

Ейдън пребледня.

— Тогава Ейб и аз ще накараме момчетата в училището й да разберат, че ако някой само я докосне, ще умре — отговори той, като отново напълни чинията си. — Палачинките са страхотни. По-хубави от тези на майка ми, но ако го споделиш с нея, ще отрека.

Тес осъзна нуждата му да промени темата и кимна.

— Няма да й кажа и дума. Снощи ти сготвих лингуини. Можеш да си ги притоплиш за вечеря днес.

Той повдигна вежди.

— За моята вечеря? Ами твоята? Не мисля, че трябва да се мотаеш сама довечера.

Стомахът й се сви уплашено, но тя отказа да се поддаде на страха.

— Искаш само пак да ти сготвя, нали?

Широката му усмивка накара сърцето й да забие ускорено.

— Да, искам.

Обезоръжена, тя отмести очи настрани и в ъгъла на масата забеляза бележника, който бе използвала предишната нощ.

— Имам нещо за теб — заяви тя, като се наведе да го вземе. — Не исках да използвам компютъра ти без позволение, но взех празен бележник от бюрото ти. Имаш интересни учебници, между другото. Всичко от древна история до висша математика.

Той замълча за миг.

— Тъкмо взех бакалавърската си степен — призна Ейдън с безизразен поглед, който говореше повече от всякакви думи.

Тес въздъхна недоволно.

— По дяволите, не прави това.

— Какво да не правя, докторе?

— Не се прави на глупак, детектив — рязко отвърна тя. — Мислиш, че ще гледам отвисоко на бакалавърската ти степен, защото имам няколко дипломи повече на стената?

Той я погледна хладно, после сви рамене.

— Съжалявам.

Но тонът му бе така хладен, както очите му.

— Защо го правиш? Защо мислиш най-лошото за мен? — ядосано се надигна тя от масата. — Преди няколко минути лежах под теб. Сега пък ме слагаш на пиедестал и искаш да те гледам отвисоко. Вземи решение, Ейдън. Мога да те гледам отвисоко или не. Всичко зависи от теб.

Нещо проблесна в очите му и тя присви своите.

— Добре. Достатъчно — каза Тес и прегледа бележките си от предишната вечер. — Докато те нямаше, работих върху психологическия профил на човека, когото търсим. Точно това правех вчера... преди да ми се обадят за Сюърд. — Тя решително прогони страха си и продължи: — Не му бях направила копие още и се съмнявам, че ще успеят да го вземат от харддиска ми, тъй като компютърът ми беше разбит на парчета. Сега ще отида да се преоблека. Ще чакам да се приготвиш — довърши тя.

— Тес.

Тя спря и се обърна към него. Ейдън четеше страницата, която бе маркирала. Той вдигна глава и я погледна замислено.

— Благодаря ти за това.

— Харисън искаше да го направя. Вчера обядвахме заедно. Консултирах се с него — обясни тя и посочи страницата в ръцете му. — И се захванах за работа. Ще ти бъда благодарна, ако ми направиш копие.

Тес мина покрай канапето и стигна до коридора, преди Ейдън отново да я извика.

— Тес.

Тя спря, но този път не се обърна.

— Какво?

— Съжалявам. Сгреших и съжалявам.

Чу го да прекосява стаята и потръпна, когато сложи ръце на раменете ѝ.

— Имам лоши спомени — обясни той, като я целуна по врата, точно над белега. — Вероятно и двамата ги имаме.

— Как се казваше тя?

— Шели — отговори той, после направи кратка пауза и добави: — Проклетата да е — усмихна се той, като бутна косата ѝ настрани и започна да я целува по тила. — Ще взема душ и ще съм готов след дваайсет минути. Можеш да ми обясниш психологическия профил в колата. Има термини, с които не съм наясно.

Ейдън мина покрай нея и изчезна в банята с тапетите на патенца. Тес въздъхна. Разбираше, че признанието в невежество бе по-трудно за него от извинението. Зачуди се коя ли бе Шели и какво му бе направила, после се раздвижи.

Трябваше да се приготви. Вито не обичаше да чака.

13.

Сряда, 15 март, 7:20 сутринта

„Не беше трудно да познаеш Вито Чикотели“, помисли си Ейдън, като незабавно откри брата на Тес в претъпканото фоайе на „Холидей Ин“. Беше едър мъж с къдрава черна коса и свиреп поглед. Дори и без издайническата издутина на презраменния му кобур, по всичко си личеше, че е ченге. А когато тъмните му очи видяха Тес, доби вид на твърде разтревожен по-голям брат.

Тя пристъпи към него, после и двамата се втурнаха един към друг. Вито я сграбчи в здрава прегръдка и я задържа до себе си, сякаш едва не я бе загубил. Гърлото на Ейдън се сви. Не беше далеч от истината.

В колата Тес му бе казала, че не е виждала брат си от девет месеца, откак бе седял до нея в болницата. Първата им среща била в болницата след „затворника с веригата“, както наричаше тя нападателя си. Ейдън се зачуди дали Тес осъзнаваше, че докосва белега си, когато говори за преживяното. Втората среща била шест седмици, след като пратила по дяволите доктор „проклет да е“, а Вито му разбил носа.

Сега Вито я погледна намръщено.

— Все още си прекалено кльощава. Болна ли беше? И защо не си в апартамента си?

Той погледна над рамото ѝ и се вторачи в Ейдън изпитателно. Тъмните му очи охладняха.

— Ченге ли е?

Тес се усмихна развеселено.

— Не, не съм. И да, той е — отговори тя. — Вито, това е Ейдън Рейгън. Ейдън, брат ми, Вито.

Вито раздруса ръката му, после попита делово:

— Спиш ли с нея?

— Вито! — шокирана извика Тес.

— Не още — спокойно отвърна Ейдън.

Вито стисна зъби и за момент не проговори, после запита:

— Защо Тес не си е у дома?

Ейдън се огледа наоколо.

— Не можем да говорим тук — каза той, като погледна часовника си и си спомни, че Спинели бе определил събранието за осем часа. — Разполагам с десет минути. Имаш ли стая?

— Да.

Вито тръгна напред бързо, като дърпаше Тес след себе си към стълбището.

— Само два етажа, хлапе. Имаш късмет.

Вито ги въведе в стаята си и застана до вратата, скръстил ръце пред гърдите си като часовой.

— Е, говори — нареди той на Ейдън.

Ейдън бързо го запозна с подробностите, които смяташе, че може да сподели. Тес седеше на леглото и въртеше очи. Когато Ейдън свърши, тя махна с ръка.

— Хей, аз все още съм тук!

Вито я изгледа гневно.

— Да, и искаме да запазим нещата по този начин — каза той, после се обърна отново към Ейдън. — Кого сте харесали за престъпника?

Ейдън поклати глава.

— Не мога да кажа.

Вито се раздразни.

— Защото не знаеш?

„Защото може да са ченгета“, помисли си Ейдън.

— Трябва да тръгвам — каза той, като погледна Тес, после насочи очи към Вито. — Докога ще останеш тук, Вито?

Брат й се поколеба.

— Имам няколко свободни дни.

— Добре — кимна Ейдън и отново погледна Тес. — Клейбърн е още някъде навън.

Тес застина.

— Мислех, че хората на Спинели са отишли да го приберат.

— Не са го намерили. Вито, ще останеш ли с нея?

— Да — категорично отговори той. — Тес, как се забърква в такива неприятности, по дяволите?

Тя скочи и халоса брат си по рамото с такава сила, че той залитна.

— Не съм направила нищо нередно, задник проклет!

Ейдън примигна изненадано от бързината на движенията ѝ и от силата на удара ѝ.

— Не знаех, че притежаваш и такива способности, докторе — ухили се той.

Тес го изгледа мръсно.

— Сега вече знаеш. И не го забравяй. Тръгвай, ще закъснееш. Обади ми се, когато мога да се върна в службата. Трябва да вляза в хранилището и да започна да оправям документацията — обясни тя, като повдигна вежди.

— Патрик ще изиска картоните.

— Кой е Патрик? — поинтересува се Вито.

— Прокурорът — отговори Ейдън, като дръпна Тес за ръката. — Искам да поговоря с теб — каза ѝ той и я изведе навън в коридора въпреки недоволното лице на Вито. — Започвам да съжалявам Рейчъл.

Тес се усмихна.

— Късметлийка е, че има брат, който я обича — каза тя, като дръпна главата му надолу и го целуна по бузата. — Не карай Спинели да чака. Нетърпелив е.

Ейдън зарови пръсти в косата ѝ и си открадна целувката, която искаше. Забеляза с удоволствие, че когато я пусна, Тес беше разтреперана.

— Аз също.

Целуна я отново, страстно и собственически.

— Съжалявам за тази сутрин. Не исках да те обидя — извини се той.

— Всичко е наред — увери го тя.

Той я погледна в очите и ѝ повярва, а сърцето му се успокои. Започна да отстъпва назад, после изруга. Тес бе отново в ръцете му, преди той да успее да си поеме дъх. Прегърна го и го зацелува, както бе направила сутринта в кухнята. Той се зачуди как въобще бе могъл да я мисли за студена, тъй като сега едва не го изгаряше. Ейдън потрепери и зарови лице във врата ѝ.

— Внимавай — прошепна той. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

— Ще го направя. Обещавам.
Той притисна устни до слепоочието ѝ.
— Искам да вечеряме заедно довечера.
— Ами Вито?
— Доведи го. Стига да не остане цяла нощ.
Тя потръпна.
— Аз ще остана ли цяла нощ?
Той захапа долната ѝ устна лекичко.
— Зависи от теб. Но вече наистина закъснявам. Чао.

Тес притисна ръка до устните си. Никога досега не я бяха целували по този начин. Никога. Нито дори Филип, проклет да е. Тя пристъпи с омекнали крака към вратата и я отвори, без да почука.

— Наблюдаваше ни през шпионката — обвини тя брат си и той се ухили.

— Винаги го правя, хлапе. Как иначе да знам кого да сритам по задника за злоупотреба със сестра ми? — засмя се той, после заговори сериозно. — Мама иска да дойде.

Доброто ѝ настроение се изпари.

— Ами да дойде.

— Искан да я поканиш.

— Направих го. Неведнъж през последните пет години. Не се забърквай в това, Вито.

— Няма как да не се забъркам, Тес.

— Само ти — промърмори тя.

Само Вито бе застанал до нея и се бе изправил срещу гнева на баща им.

— Как са те? — попита тя, без да уточнява, че става дума за семейството ѝ.

— Дино чака ново бебе. Поредното момче.

— Горката Моли.

Това щеше да е петото момче на брат ѝ Дино и съпругата му. Двама племенници, които никога не бе виждала, и още трима, които не биха я познали.

— Джино сключи договор за проектирането на нова сграда. Тино се сгоди.

Сърцето ѝ се сви.

— Готина ли е?

— Да — преглътна той мъчително. — Да, готина е. Тес, искам да се прибереш у дома.

„У дома“, помисли си тя с копнеж.

— Защо?

— Защото ми липсваш. Липсваш на всички ни — отговори той, като седна на леглото и затвори очи. — Татко е болен.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Колко болен?

— Прекара инфаркт.

Тя повдигна брадичка.

— И преди му се е случвало.

— Този път беше по-лошо. Възнамерява да продаде бизнеса.

Тес се обърна към прозореца.

— Той иска ли да се прибера?

Вито замълча. Нямаше нужда да изрича отговора. Беше повече от ясно. Тес се завъртя обратно към него. Беше си възвърнала хладнокръвието.

— Трябва да се видя с Фло Ърнст тази сутрин. Имам съобщение за нея от Харисън. Ще дойдеш ли с мен?

Вито скочи.

— Разбира се. Тес, това ченге...

— Ейдън? Много е готин, Вито. Наистина. И обича майка си.

Брат ѝ се усмихна.

— Добре. В такъв случай няма да го убивам.

Тя отвърна на усмивката му.

— Радвам се, че си тук.

Сряда, 15 март, 8:03 сутринта

Ейдън примигна сконфузено, когато отвори вратата на конферентната зала и четири чифта очи се вторачиха в него.

— Съжалявам — промърмори той, като седна между Джак и Мърфи. — Какво пропуснах?

— Нищо — сухо отговори Спинели. — Но Рик умира от нетърпение, така че ще го оставим да говори първи.

— Имам следа за една от камерите — широко се усмихна Рик. — Най-старата.

Камерата в банята на Тес. Онази, за която бе мислил цяла сутрин. Дори когато я целуваше и галеше, част от мозъка му се чудеше кой ли я беше гледал.

— Каква?

— Спомних си, че моделът вътре има превключвател, който трябва да бъде ръчно нагласен, и го проверих — обясни Рик, като повдигна камерата. — И открих частичен отпечатък.

Мърфи му махна напрегнато да побърза.

— Остарявам, Рик.

— Пуснахме отпечатъка в системата и имаме няколко подходящи за сравнение — каза Джак. — Рик си спомни едно от имената в списъка.

— Перверзник, който инсталира камери в съблекарните на момичетата в една гимназия — добави Рик. — Наели го да инсталира кабели в сградата, а той решил да се позабавлява. Използвал същия модел камера.

— Дейвид Бейкър — обади се Спинели, като плъзна на масата снимката му, направена при ареста. — Излежал три години от петгодишната си присъда за случката в съблекарните. Класифицирали я като детско порно, защото момичетата били непълнолетни. Излязъл преди осем месеца.

— Плакал като бебе по време на процеса — презрително каза Рик. — Дребно лайно.

Ейдън разглеждаше внимателно снимката и описанието на Дейвид Бейкър, като се опитваше да разсъждава логично.

— Плакал? — учуди се той. — Това не съвпада — реши той, като извади страницата на Тес от джоба си. — Тес направи психологически профил снощи.

Спинели присви очи.

— Кога ти даде листа?

Ейдън запази спокойствие.

— Видяхме се тази сутрин, преди да дойда, и тогава ми го даде.

Спинели кимна, но очевидно не бе убеден.

— Аха. В кой хотел е Тес?

— В „Холидей Ин“ в центъра.

— Аха. И какво казва профилът, Ейдън?

Явно Спинели не възнамеряваше да се задълбава и Ейдън си отдъхна.

— Тес не била срещала такава комбинация от черти досега. Била много рядка. Особено човек с толкова висока степен на концентрация, който успява да постигне целите си. Вероятно е мъж, като се имат предвид многото жертви. Не твърде млад, за което говорят търпението му и грижливото планиране. Антисоциален воайор, образован, и си пада по драмата. Може да е актьор или често да ходи на театър. Може да има абонамент за театралния сезон. Наясно е с гласове и имитации, както и с технологията за проследяване и наблюдение. Има медицински познания, особено по отношение на психотропните лекарства, и знае как да ги използва, за да направи хората податливи на внушение. Разбира и от психология — подбрал е трима от най-уязвимите пациенти и е тормозел всеки от тях по различен начин. Или пък знае как да открие подобни умения у други хора и да ги подчини на волята си.

Ейдън остави листа на масата пред Мърфи и продължи:

— Обича да наблюдава страданията на хората. Вероятно преди е извършвал дребни престъпления, но не е бил арестуван. Прекалено е хитър, за да се остави да го хванат. Не обича да си цапа ръцете, но е готов да го направи, ако се наложи. Много целенасочен и съсредоточен. Свикнал е да възлага задачи и го бива в това. Възможно е да притежава собствен бизнес. Не изглежда вероятно да е човек от работническата класа — каза Ейдън и се намръщи за момент. — Би продал и собствената си майка, без да му мигне окото, ако това ще му помогне да постигне целта си.

— Доста сериозен профил — отбеляза Спинели замислено. — Тес се е постарала.

Ейдън си припомни как бе седяла сама в дома му, с пистолета до ръката си и кучето в краката си, уплашена и притеснена, докато накрая изтощението бе надделяло и бе заспала дълбоко.

— Беше неспокойна снощи. И след тежкия ден вчера не е изненадващо.

— Дейвид Бейкър инсталира кабели — обади се Мърфи. — Знае как да нагласи безжичните предавания. Има някакво образование.

— Но работи сам — отвърна Рик. — Обичал е да наблюдава момичетата и е знаел, че само той може да го направи. Това е една от

причините, поради които са му дали само пет години. Не е имало доказателства, че е имал съучастник, нито че е разпространявал видеозаписите.

— Може Бейкър да е просто един от способните хора, на които престъпникът възлага задачи — намеси се Джак. — Но докато не хванем Бейкър, няма как да знаем.

— Ще го намерим — тихо каза Ейдън.

— Е, и аз имам нещичко — съобщи Спинели. — „Вътрешни разследвания“ сломиха съпротивата на служителката от архива и тя призна, че е дала досиетата на Адамс и Уинслоу на Блейн Конъл.

Ейдън затвори очи.

— Не е възможно!

Не бяха приятели, но Конъл определено изглеждаше свестен човек.

— ВР ще го извика на разпит днес. Ние ще се заемем с него след тях.

— Ако от него въобще е останало нещо — промърмори Джак. — Мамка му.

Ейдън наруши мълчанието.

— Ами Уолърс Клейбърн? Още ли не сме го открили?

Спинели поклати глава.

— Изпратих двама униформени да го приберат снощи, но не успяха да го намерят. Тази сутрин възложих задачата на Ейб и Мия. Тес сама ли е?

Мисълта, че брат му и партньорката му щяха да им помогнат, поуспокои Ейдън. Ейб си знаеше работата, също и Мия. Нямаше да оставят и един камък непреобърнат, докато не намереха Клейбърн.

— Не — отговори Ейдън. — Брат й пристигна от Филадельфия снощи. Очевидно участието й в смъртта на Сюърд е било новина номер едно навсякъде из страната и семейството й се е разтревожило.

— И аз видях репортажа по спортния канал — обади се Рик. — И теб те видях, Ейдън.

— Не си губете времето с глупости — сухо каза Спинели. — Какво още не сме свършили?

Джак прегледа бележника си.

— Все още чакам серийните номера на пистолетите от апартамента на Адамс. Ако не ги получа до обяд, ще се обадя в

лабораторията.

— Разполагаме с разписките от апартамента на Никол Ривера — каза Мърфи. — След като открием Бейкън, може да проверим магазина за играчки, за да видим дали някой ще си я спомни.

— Също трябва да разберем кой е имал достъп до всички апартаменти — добави Ейдън, като погледна лейтенанта. — Можеш ли да накараш някой да прегледа записите от охранителните камери?

— Да. Вие се съсредоточете върху откриването на Дейвид Бейкън. Аз ще се заема с Конъл и „Вътрешни разследвания“. Ще ви се обадя, когато узная нещо. Познавам Конъл. Може евентуално да повярвам, че е дал досиетата на някого, но не и че би застрелял Никол Ривера хладнокръвно. Но пък и преди съм грешал. Хайде, тръгвайте и ме дръжте в течение. А, Ейдън...

Ейдън спря до вратата.

— Да?

— Кажи на Тес, че я молим да въведе ред в документацията си. Патрик се обади тази сутрин. Има съдебна заповед и иска Тес да прегледа картоните заедно с нас. Докато се опитваме да заловим този тип, трябва също така да се опитаме да блокираме следващия му ход. Кажи на Тес, че ще изпратя униформено ченге в офиса ѝ, за да ѝ помогне с разчистването, а после да вземе документите и флашдрайва ѝ. Патрик ще използва електронните ѝ файлове, докато напечатаните бъдат оправени.

— Да не би да се тревожиш, че Тес няма да ти предаде документите?

— Не. Знам, че ще постъпи правилно. Но трябва да можем да документираме последователността на събитията. Не искам пропуски, които да помогнат на някой гнусен адвокат да освободи престъпника, когато го изправим пред съда. А и униформеното ченге ще бъде там най-вече за да осигури безопасността на Тес. Притеснявам се, че Клейбърн ще наблюдава офиса ѝ и ще я чака.

Тази мисъл накара Ейдън да настръхне.

— Ще ѝ кажа. Благодаря ти, Марк.

Ейб го чакаше до бюрото му.

— Трябва да поговорим — каза той, като се наведе към него. — Татко съобщи за инцидента.

Стомахът на Ейдън се сви.

— Рейчъл ще ходи ли на училище днес?

— Мислехме, че ще изглежда по-лошо, ако не го направи.

— Вероятно е така — кимна той и въздъхна. — Господи, Ейб. Донякъде ми се иска никога да не беше ходила да провери дали слуховете за приятелката ѝ са истина.

Ейб го стисна за рамото.

— Знам. Тя каза същото. После обаче добави, че нямало да може да се погледне в огледалото, ако беше изоставила приятелката си.

— Рейчъл е чудесно хлапе, Ейб — гордо заяви Ейдън, макар все още да бе уплашен. — Ако някой от онези задници само я погледне накриво...

— Знам — мрачно кимна Ейб. — Е, Мия и аз тръгваме да издирим Клейбърн. Опитай се да не се тревожиш.

В този момент телефонът на партньора му иззвъня.

— Мърфи сигурно пуши навън. Дори аз самият се замислям дали да не пропуша. Имам чувството, че сме на прицел от всички страни.

— Знам как се чувстваш.

Ейдън знаеше, че брат му ще го разбере. Неотдавна Кристен бе мишена на ядосани убийци.

— Просто намери Клейбърн — каза накрая Ейдън.

— Да, тръгвам. Ще ти се обадя, когато го намерим.

Телефонът на Ейдън иззвъня и Ейб повдигна вежди.

— Някой иска да се свърже с един от двама ви. Хайде, ще се видим по-късно.

Ейдън се отпусна на стола си и вдигна слушалката.

— Рейгън.

Той зарови из тефтера си за визитни картички за номера на надзорника на Бейкън. Той щеше да знае последния му адрес.

— Детектив Рейгън, казвам се Стейси Кърси — прошепна женски глас. — Аз съм секретарката на Лин Поуп от „Чикаго он дъ Таун“.

— Нямам коментар — рязко отвърна Ейдън и се приготви да затвори телефона.

— Чакайте, по дяволите! — извика тя, после отново сниши глас. — Изслушайте ме.

— Още не сме приключили със записа ви.

Ставаше дума за последната имитация на Ривера на гласа на Тес.

— Не говоря за записа — изсъска жената. — Лин Поуп току-що се върна от среща с някакъв тип, който твърди, че има порнозаписи на психиатърката ви.

Ейдън скочи на крака и пулсът му се ускори.

— Какво? Можете ли да го задържите там?

— За кратко. Той вече проявява нетърпение. Аз трябва да изтегля петдесет бона, за да му платя за записа. Убедена съм, че няма да се съгласи да чака дълго.

— Как изглежда този тип?

— Около метър и седемдесет и пет, прошарена коса. Към петдесетте. Мазен и гнусен.

Бейкън.

— Ще бъда там след петнадесет минути. Ще изпратя патрулна кола да го задържи на вратата, в случай че си тръгне, преди да съм стигнал. Благодаря ви.

Ейдън се втурна в кабинета на Спинели.

— Имаме следа за Бейкън.

Спинели вдигна глава и присви очи.

— Може би най-после ще извадим късмет. Тръгвай. Ще се обадя на Тес и ще я помоля да започне с документацията.

Ейдън намери Мърфи, който се канеше да загаси цигарата си пред вратата на участъка.

— Хайде, тръгваме — извика Ейдън.

Сряда, 15 март, 8:55 сутринта

— Дяволите да го вземат — разгневено извика Мърфи.

Ейдън затвори очи и се опита да сдържи собствения си бяс. Бяха закъснели с пет шибани минути. Дейвид Бейкън си беше тръгнал, отнасяйки диска със записите със себе си.

— Съжалявам — извини им се Лин Поуп с отчаян глас. — Опитах се да го задържа. Трябваше да звънна на 911 — поклати глава тя. — Ужасно съжалявам.

Мърфи се насили да се усмихне.

— Е, поне опитахте и сме ви благодарни за това. Той каза ли нещо, преди да си тръгне? Нещо, което може да ни помогне да го

намерим?

— Не. Стана нервен. Сякаш имаше радар или нещо такова. Започна да се поти, после скочи и каза, че ще се свърже с нас. Обадох се на охраната, но той побягна.

— Как се свърза с вас, госпожице Поуп? — попита Ейдън, като се опита да не мисли за гнусното копеле, което се моташе наоколо със записи на Тес.

— Обади се на номератора снощи след предаването. Каза, че имал повече информация за неетичната практика на доктор Чикотели. Срегнахме се тази сутрин и ми показва диска. Каза, че доктор Чикотели вече била местна знаменитост и той искал петдесет бона.

— Можете да купите диска — каза Ейдън, като се вгледа в ядосаното ѝ лице. — Защо не го направихте?

— Знам, че ченгетата не обичат съвпадения — отговори тя. — Аз също не ги обичам. Нито пък обичам да ме правят на глупачка пред камерата. Вчера видях шока в очите на доктор Чикотели, детектив. Тя е пешка в нечия зловеща игра. Аз няма да бъда пешка.

Ейдън ѝ подаде визитната си картичка.

— Тес ще иска да ви благодарят от нейно име. Обадете ми се, ако той се върне.

Излязоха от кабинета на Поуп и Мърфи забърза към асансьора.

— Службата за надзор току-що отвори врати. Хайде да отидем да потърсим адреса на нашия воайор — каза той и натисна бутона. — После ще вземем съдебна заповед за обиск.

Сряда, 15 март, 9:45 сутринта

— Каква бъркотия!

Тес погледна брат си, който стоеше пред хранилището и оглеждаше безпорядъка. До него стоеше униформеният полицаи, изпратен от Спинели да надзирава разчистването. Ейдън беше обяснил на Тес истинската причина за присъствието на полицаи Нолан и тя се чувстваше в безопасност. Клейбърн трябваше да се справи и с Нолан, и с Вито, за да се добере до нея. А ако успееше да я спипа насаме, pistolетът на Ейдън бе в чантата, която майка му ѝ бе купила снощи.

— Благодарят ти, Вито. Нямаше да забележа сама.

— Хей, дръж се добре с мен, хлапе! Тук съм на почивка — небрежно каза той, но лицето му се помрачи, когато огледа опръсканите с кръв листа по пода.

Сърцето на Тес се сви болезнено. Кръвта на Харисън. Тя нахлузи чифт гумени ръкавици и почна да събира съсипаните документи.

— Не мисля, че повече могат да бъдат използвани, полицаи Нолан. Ще ги сложа в торба и можете да ги вземете за улики.

Нолан кимна.

— Чудесно, докторе — грубо отвърна той.

Тес знаеше, че полицаите не я харесва. Напоследък обаче бе прекарала много часове с Ейдън, Мърфи, Джак и Спинели и почти бе забравила, че останалите ченгета все още я мразеха. Тя и Вито се трудиха упорито около час, преди гласът на Ейми да ги прекъсне. Моментът беше подходящ за почивка.

— Тес? — надникна Ейми в хранилището. — Вито! Господи, толкова се радвам да те видя!

Той ѝ се усмихна.

— Изглеждаш великолепно, Ейми.

— Кога пристигна?

— Снощи. Тревожех се за Тес.

Ейми се вторачи мрачно в приятелката си.

— Ние също. Някой забрави да ни се обади и да ни увери, че е добре.

— Казах, че съжалявам — промърмори Тес. — Да не си тук, за да ме тормозиш?

— Дойдох да видя дали си добре — отговори Ейми и изражението ѝ се смекчи. — Добре ли си?

— Била съм и по-добре.

Посещението при Фло Ърнст не мина добре. Безутешната вдовица спеше, упоена от приспивателното, което собственият ѝ лекар ѝ бе предписал. Един от синовете на Харисън посъветва Тес с леден глас да дойде да види майка му след погребението, което щеше да е в събота. Тес уважи мъката им, потисна собствената си болка и си тръгна, без да каже и дума.

— Но предполагам, че съм била и по-зле.

Ейми знаеше това по-добре от всеки друг, тъй като бе присъствала и на най-ужасните ѝ моменти.

— Знам, скъпа — меко каза Ейми. — Ще преживееш и това, както всичко останало. Къде е Дениз? — попита тя, като се огледа наоколо.

— В кабинета на Харисън.

Тес погледна затворената врата и си представи разбитите мебели и кръвта по бюрото на Харисън.

— Дениз почиства там. Аз не можах да се насия да го направя.

Ейми я погали по косата.

— Не се безпокой. Не е възможно да си супержена всеки ден.

— Доктор Чикотели?

Млад мъж с яке с емблемата на куриерска служба надникна в офиса.

— Имам пакет за вас.

Мъжът влезе при тях, стиснал каска в едната си ръка и плосък картонен плик в другата.

— Трябва да се подпишете.

Тес се намръщи и се подписа. Вито пристъпи напред и взе пакета.

— Позволи ми първо да го проверя — каза той, като прибра разписката в джоба си и опипа плика. — Диск. Очакваше ли доставка?

Тя погледна етикета.

— От „Смит Ентърпрайз“? Не. Но вечно получавам на дискове учебни текстове, които някоя компания иска да прегледам. Да го отворя ли?

— Аз ще го направя. Отстъпете назад.

Вито отиде в далечния ъгъл на чакалнята, отвори плика и извади лист хартия и диск. И пребледня.

— Обади се на Рейгън. Веднага.

— Какво е? — попита Тес, приближи се до него и се намръщи, когато Вито скри листа зад гърба си. — По дяволите, Вито, дай да го видя.

Тя взе листа. Не знаеше какво да очаква. И със сигурност не бе очаквала онова, което видя.

Втора си в себе си. Напълно гола. Изречението под снимката гласеше: „Депозирай 100 000 долара в сметката, чийто номер е по-долу, иначе приложеният запис ще бъде продаден на медиите. Имаш

време до полунощ“. Тя механично подаде листа на Вито, обърна се и излезе в коридора, където се отпусна на колене и повърна.

Сряда, 15 март, 11:15 сутринта

Ейдън изскочи от асансьора и се втурна по коридора. Униформен полицаи стоеше пред вратата на офиса на Тес.

— Къде е? — лаконично попита Ейдън.

Униформеният посочи бюрото на секретарката.

— Там е. Достави го куриер. Накара я да се подпише за пакета.

— Благодаря ти, че даде на диспечерите името на компанията — каза Мърфи. — Успяхме да изпратим патрулна кола, която да настигне куриера.

Той ги чакаше в участъка. Нито Мърфи, нито Ейдън очакваха да узнаят от него повече, отколкото бяха научили от службата за доставки. Пакетът бе оставен при тях заедно с платежно нареждане от човек, който по описанието на чиновничката би могъл да бъде Бейкън. Това описание обаче можеше да се отнася и за половината мъже на средна възраст в Чикаго.

— Куриерът прилича на студент — каза Нолан. — Съмнявам се, че е знаел какво доставя, иначе щеше да го задържи за себе си.

Нолан погледна през рамо сконфузено.

— Тя ни сътрудничи напълно при огледа на документите. Не го очаквах.

Мърфи надникна в офиса.

— Кой е влизал тук сутринта?

— Брат й, секретарката и адвокатката й. Докторката изпадна в шок, когато видя диска. Брат й искаше да се обади на 911, но тя не му разреши. Адвокатката й се обади на техен приятел, лекар, който искаше да й даде успокоително, но тя отказа. Чистачът дойде да почисти повърнатото. Това е.

Ейдън кимна.

— Благодаря.

Вътре Вито стоеше до единия край на секретарското бюро. Беше скръстил ръце пред гърдите си, а мускулите по челюстите му играеха, докато наблюдаваше сестра си, седнала върху останките от канапето. Тес изглеждаше шокирана и съсипана. Ейми Милър и Джон Картър

седяха от двете ѝ страни с не по-малко ужасен вид. Млада жена беше застанала до отворената врата към кабинета на Ърнст, очевидно притеснена. Сигурно беше Дениз Мастърсън, помисли си Ейдън, като си припомни как бе проучвал практиката и служителите на Тес.

— Имаш ли представа колко ми се иска да го очистя? — промърмори Вито, без да сваля очи от Тес.

Ейдън въздъхна.

— Да. Имам.

Вито се обърна към него. Тъмните му очи яростно блестяха.

— Знаеше ли?

— Научих тази сутрин. Не знаехме, че ѝ е изпратил копие.

Вито затвори очи.

— Копие. Значи има и други.

Мърфи се прокашля.

— Как напредвате с подреждането на документацията?

Вито отвори очи и примигна изненадано, току-що осъзнал, че в стаята има и друг човек.

— Това е партньорът ми, Тод Мърфи — представи го Ейдън.

— Тъкмо започнахме да прибираме документите в кашони — отговори Вито. — Накарайте лейтенанта да изпрати някого да довърши работата. Аз ще отведа Тес у дома.

— Тя не може да се върне в апартамента си — каза Мърфи със спокоен глас.

Вито стисна зъби.

— Нямах предвид мавзолея на „Мичиган авеню“. Ще я заведа у дома. Ще хванем следващия полет за Филаделфия.

— Не! — извика Тес, като скочи от канапето.

Ейми Милър и Джон Картър се изправиха зад нея, готови да я хванат, ако припаднеше. Тес нежно отстрани ръцете на Ейми.

— Добре съм, Ейми.

Тя прекоси офиса и се приближи до Вито. Ейми и Джон застанаха зад нея.

— Никъде няма да ходя, Вито.

Лицето ѝ беше бледо, но очите — ясни. Тя повдигна глава и срещна погледа на Ейдън, чиито гърди се изпълниха с гордост.

— Това не е същият човек.

Ейдън го знаеше, но искаше да чуе разсъжденията ѝ.

— Защо да не е?

— Тук липсва хладнокръвието при подготовката на предишните престъпления. Това изглежда повече... като възползване от случайно изпаднала възможност. Сякаш някой от подчинените на убиеца е разкъсал веригата и е избягал от него — отвърна тя, като сви рамене. — Другите действия целяха да ужасят и потиснат жертвите. Да манипулират болни, уязвими хора, докато се разпаднат. А най-лошото, което този запис може да направи, е да ме zlepостави. И то само ако го позволя. Аз обаче реших, че не ми пука.

— Ще го намерим, Тес — увери я Ейдън.

— Разбира се, че ще го намерите. Той е единствената ни връзка с човека, убил четирима невинни. А аз съм парченце от мозайката. Добре съм, Ейдън. Отначало не бях, но сега вече съм. Отиди си върши работата.

Куражът ѝ намаля, когато Рейгън взе пакета от бюрото на Дениз.

— Трябва ли да го вземаш? — попита тя.

— Това е улика, скъпа. Но ти обещавам, че никой, който не трябва, няма да го види — отвърна Ейдън, после погледна Вито. — Ще се връщаш ли във Филаделфия?

— Хванахте ли вече копелето, което е направило това? — Вито разгневено размаха ръка, сочейки съсипания офис.

Клейбърн още беше на свобода.

— Не, не още.

— Тогава ще остана.

— Добре. Вечеряй с нас довечера. Ще поговорим по-подробно. Ще ти звънна по-късно, Тес.

Ейдън бе толкова зает със собствените си мисли, че седна в колата на Мърфи, преди да осъзнае, че партньорът му не бе обелил дума от много дълго време.

— Какво?

— Нищо — отговори Мърфи, но се подсмихна леко.

— Какво?

Мърфи му хвърли бърз поглед, преди да се включи в движението.

— Нарече я „скъпа“.

Ейдън завъртя очи. Беше се изпуснал.

— Е, и?

— И тя ти е готвила.

О, да. Спомените от сутринта го заляха и той се размърда неудобно на седалката.

— Гледай си пътя — каза Ейдън и погледна бележника си. — Къщата на майката на Бейкън е близо до „Сисеро“.

Вече бяха посетили адреса, който Бейкън бе дал на надзорника си. Този изтощен от работа човечец не си бе направил труда да провери факта, че „апартаментът“ всъщност бе магазин за домашни любимци.

— Ами ако не го открием навреме? — попита Мърфи. — Ако дори само едно копие от диска види бял свят, не можем да гарантираме на Тес, че няма да го покажат по някой канал. Днес или след десет години. Тя ще трябва да живее с тази мисъл. А ти ще можеш ли?

Ейдън не беше сигурен и това го притесняваше.

— Просто ще вечерям с нея, Мърфи.

Партньорът му отвори уста, за да отговори, но само сви рамене.

— Добре.

Сряда, 15 март, 11:55 на обед

Дейвид Бейкън беше невинен човек, тормозен от полицията.

Така си беше, потвърди майката на Бейкън от другата страна на едва откrehнатата врата. Жената беше над седемдесетгодишна. Рошавата ѝ черна коса бе украсена по средата с широка бяла ивица, а тънките ѝ устни бяха изрисувани в яркочервено. Дори през процепа Ейдън бе зашеметен от силната миризма на нафталин и котки, която идваше отвътре.

— Не сме тук, за да го тормозим — увери я Мърфи. — Може ли да влезем?

— Той не е тук — рязко отговори майка му. — И не можете да влизате.

— Тъкмо идваме от адреса, който е дал на надзорника си, госпожо Бейкън — спокойно каза Ейдън, като заоглежда онова, което се виждаше от всекидневната. — Адресът е на магазин за домашни животни. И това е нарушение на условната му присъда.

Жената пребледня.

— Не можете да го върнете в затвора. Това ще го убие.

„Не, удоволствието ще бъде мое“, помисли си Ейдън. И на Вито Чикотели.

— Къде е той, госпожо Бейкън? С вас ли живее?

— Не, кълна се! Изнесе се — отвърна тя и от тона ѝ си личеше, че това я бе наранило. — Каза, че имал нужда от пространство. Не знам къде е. А сега ви моля да ме оставите на мира.

Ейдън и Мърфи се спогледаха. Мърфи кимна.

— Страхувам се, че ще се наложи да дойдете с нас, госпожо Бейкън.

Ченето ѝ увисна.

— Арестувате ли ме?

— Не, госпожо — отговори Мърфи с престорено любезен глас. — Просто искаме да дойдете с нас и да отговорите на няколко въпроса, след като синът ви не може да го направи.

И също така, за да не ѝ дадат възможност да му се обади и да го предупреди, че ченгетата бяха по следите му.

Тънките ѝ устни потрепераха.

— Не мога да дойда — каза тя, като махна с ръка към стаята. — Котките ми. Кой ще се грижи за тях?

— Няма да се забавите много, госпожо — успокои я Ейдън. — Можете да им оставите малко храна и вода, ако искате, но ще трябва да е в наше присъствие.

Последваха я през кухнята към пералното помещение, където тя напълни четири малки купички с котешка храна. Вонята тук беше още по-кошмарна.

„Ще припадна“, помисли си Ейдън. Задържа дъх и огледа малкото помещение. Очите му се спряха на панер за пране, оставен върху сушилнята. Най-отгоре бяха сгънати няколко мъжки фланелки с якичка. На лявата страна на предницата бе зашито логото на „Кабели и жици“, местна верига магазини, които предлагаха богат избор от електронни устройства. Ейдън се прокашля леко. Мърфи проследи погледа му и се усмихна.

— Вземете си палтото, госпожо — каза той. — Навън е студено.

Сряда, 15 март, 12:15 на обед

— Още кафе? — попита келнерката иззад бара.

Ресторантчето беше изискано и скъпо, обзаведено в стила на четиридесетте години. Намираше се зад Института по изящни изкуства и привличаше едновременно бизнесмени и интелектуалци, които водеха оживени спорове. Никой не обръщаше внимание на самотния човек, приведен над чаша кафе в студения следобед.

Обикновено обичаше да седи тук и да размишлява. Но днес мислите бяха мрачни.

— Да, благодаря, но само половин чаша.

Нещо се беше объркало. Камера в банята на Чикотели. Кой можеше да си помисли подобно нещо?

„Аз трябваше да се сетя. Трябваше да проверя. Трябваше да го убия.“

Но едно убийство предполагаше да се търси скривалище за трупа, което щеше да доведе до допълнителни проблеми. Използването на Бейкън бе добре обмислен риск, но понякога рисковете проваляха работата.

И сега имаше записи, чието съдържание бе... излязло от контрол. „Кога ли ще започне да ме изнудва?“ Да, налагаше се да се справи с проблема. Веднага.

Кафето остави горчив вкус, но не по-горчив от мисълта, че Чикотели отново се бе измъкнала. Ченгетата бяха издигнали защитна стена около нея. Беше прекарала нощта с Рейгън. Курва. „Не ме дразни, Ейдън. Караш ме да си припомня какво е да си желана, Ейдън.“ Направо да ти се доповръща.

Рейгън беше интересен. Трябваше и с него да се справи. Колкото се може по-бързо. И знаеше начина да го направи. Но първо трябваше да реши проблема с Бейкън. Щеше да изпита истинско удоволствие да убие това извратено копеле.

Но още по-приятна щеше да е реакцията на Чикотели на последната ѝ загуба.

Той страдаше жестоко и стенеше за помощ. Викаше името на Етел. Молеше за милост и се мъчеше да разбере. Защо? Жалка история. Писъците му настървиха „Остриетата“ още повече. Гангстерите се справиха добре. Раните му щяха да са свидетелство за побой, но това нямаше да помогне да бъдат открити нападателите. Някой можеше да нарече споразумението с бандитите изнудване. Но аз

предпочитам да мисля за него като за делово предложение, от което и двете страни имат полза.

Денят внезапно се проясни. Никакви лоши мисли вече. Имаше да върши работа.

— Сметката, моля.

14.

Сряда, 15 март, 3:10 следобед

Ейдън погледна магазина и въздъхна. Беше третият „Кабели и жици“ в района на Чикаго. Следващият най-близък магазин се намираше в Милуоки, на около час път.

— Три страйка и си въвн от играта — промърмори той.

Мърфи се намръщи.

— Може пък третият път да извадим късмет, Ейдън.

— Да бе. Откажи цигарите и да видим дали и тогава ще си такъв оптимист.

Ейдън бе обезкуражен. С всеки изминал час, в който Бейкън бе на свобода, шансът да видят Тес в интернет се увеличаваше. Не искаше да ѝ съобщи, че са се провалили, да види тревогата ѝ.

Влязоха в магазина и отидоха до щанда, където дебел мъж сортираше различни части. На фланелката му бе залепен етикет с името Гъс.

Мърфи остави снимката на Бейкън пред него. Ейдън забеляза трепването на Гъс.

— Бейкън вече не работи тук — каза Гъс.

Мърфи се облегна на щанда.

— Защо?

Мъжът извади няколко найлонови пликчета и започна да ги пълни.

— Защото шефът го уволни.

Ейдън затисна пликчетата с ръка и Гъс го изгледа раздразнено.

— Трябва да свърша това до края на проклетата смяна. Ясно ли е?

Ейдън се наведе към него.

— Разследваме убийство, господине. Наистина не ми пука дали ще си опаковате кондензаторите, но мога да ви обеща, че няма да успеете, ако веднага не започнете да ни отговаряте. Защо шефът ви уволни Дейвид Бейкън?

Гъс се облеци.

— Убийство? Бейкън е убил някого?

— Не сме казвали подобно нещо — отвърна Ейдън. — Може да познава човека, извършил убийството.

Гъс въздъхна и сниши глас.

— Не искаме това да се разчува.

Ейдън и Мърфи се спогледаха.

— Открадна ли нещо? — попита Мърфи.

Гъс поклати глава.

— По-лошо. Намерихме камери в дамските тоалетни. Проверихме досието на Бейкън и открихме, че е излъгал в молбата си за работа. Каза, че никога не е бил арестуван, а е лежал в затвора за... — Гъс се наведе към тях. — За шпиониране на ученички.

— Знаем — равнодушно отвърна Мърфи. — Вие не проверявате ли хората, които назначавате?

— Проверките са скъпи — промърмори той.

— Шефът ти е спестил малко пари и сега се страхува, че ще му подпалят задника — отбеляза Ейдън.

Гъс го изгледа мръсно.

— Нещо такова.

— Кога беше уволнен Бейкън? — попита Мърфи.

— Преди около месец.

— Майка му още пази униформените му фланелки.

Гъс се намръщи.

— Може да ги задържи. Този тип вечно вонеше на котешка пикня, така че фланелките никога няма да се измиришат. Шефът просто искаше да го разкара. Нямахме желание да бъдем съдени от дамите.

— Остави ли адрес, където да му изпратите заплата? — попита Ейдън.

— Не. Съжалявам — отговори Гъс и се намръщи, когато ченгетата го изгледаха изпитателно. — Не лъжа. Шефът каза, че Бейкън няма да си получи последната заплата. Заплаши го, че ако се появи в магазина, ще се обади на ченгетата. Бейкън пребледня и се изнесе по-бързо, отколкото ако го бяхме мушнаи с остен. Е, иска ми се наистина да го бяхме направили.

— Това чувство ми е познато — увери го Ейдън. — Имаш ли представа къде живее?

Гъс се замисли.

— Не. Но един ден дойде и каза, че му писнало да живее с майка си и щял да си наеме собствен апартамент. Прекара цяла сутрин над обявите във вестника и звънене по телефона. Шефът не му плати за деня, когато узна за това.

Ейдън усети как косъмчетата по тила му настръхнаха.

— Помниш ли кога точно беше това?

Гъс отново се замисли.

— Чакай — каза той, като започна да рови под щанда и извади графика на колежанските баскетболни мачове. — Втория понеделник през декември — заяви той. — Вечерта имаше важен мач и някакъв тип нахлу тук. Искаше нов телевизор, защото неговият се повредил, а той щял да има гости. Трябваше да му помогна, защото Бейкън говореше по телефона. Това ще ви помогне ли?

Ейдън се усмихна.

— Много — увери го той и му подаде визитната си картичка. — Обади ми се, ако си спомниш още нещо за Бейкън.

Гъс огледа картичката, после вдигна очи към Рейгън.

— Спомних си къде съм те виждал. Вчера по телевизията. Излизаше от апартамента на Сюърд, след като той се беше самоубил — каза Гъс и присви очи. — Ще ми дадеш ли автограф?

Мърфи все още се хилеше час по-късно, докато преглеждаха телефонните сметки на „Кабели и жици“ от втория понеделник през декември. Ейдън не виждаше нищо смешно в неочакваната си популярност.

— Какво е кондензатор? — попита Мърфи. — Онези неща, които Гъс опаковаше?

— Пречат на волтажа да се смени прекалено бързо — отговори Ейдън, като огледа мрачно списъка с апартаменти под наем.

Намираха се из целия град. Щяха да са им нужни часове да проверят всеки от тях. Той вдигна очи и забеляза любопитния поглед на Мърфи.

— Взех клас по електричество като...

— Част от образованието ти — довърши Мърфи и се усмихна. —
Знам.

Спинели се приближи към тях със сериозен вид.

— Какво е толкова смешно?

Ейдън завъртя очи.

— Нищо. Имаме идея къде може да се е настанил Бейкън — каза той и показа на лейтенанта списъка с двадесетте номера, на които Бейкън се бе обадил, за да търси апартамент. — Звъннахме на около десетина, но засега никой не можа да си го припомни.

— Вероятно е използвал друго име — обади се Мърфи.

— Трябва да покажем снимката му. Апартаментите обаче са пръснати из целия град. Това може да ни отнеме доста време.

— Разделете работата с още някого — нареди Спинели.

Ейдън се вгледа в лицето му.

— Какво е станало, Марк?

Спинели отвори уста да отговори. В същия миг Ейб и партньорката му Мия влязоха с мрачни изражения.

Ейдън се надигна бавно. Стори му се, че сърцето му спря.

— Клейбърн?

Ейб поклати глава.

— Цяла сутрин вървахме по следите му, но Клейбърн е минал в нелегалност. А после ни повикаха по спешност.

Ейдън се вцепени.

— Рейчъл?

Мия присви очи.

— Какво й има на Рейчъл?

Ейб отново поклати глава.

— Нищо. Рейчъл си е добре. Ейдън, познаваш ли човек на име Хюз?

Ейдън се замисли и когато се сети, повдигна бавно очи.

— Портиерът в кооперацията на Тес. Защо?

Мия разкопча палтото си и дръпна шала от врата си.

— Защото е мъртъв. Намерен в тясна уличка близо до апартамента му, пребит до смърт.

Ейдън се отпусна на ръба на бюрото. Убийството сигурно бе случайно. Трябваше да е случайно. Но знаеше, че не е.

— Беше ли ограбен?

— В портфейла му нямаше нищо друго освен шофьорската му книжка — отговори Ейб. — Някой е искал да го идентифицираме, но нямаше как да го направим без документи. Лицето му беше размазано до неузнаваемост. На ризата му бяха закачени две неща. Едното беше бележка, отпечатана на принтер — „За теб се съди по приятелите ти“.

— Второто беше вестникарска статия за Тес — бързо добави Мия.

Ейдън разтърка уста с опакото на ръката си.

— Хюз беше приятел на Тес. Това ще я унищожи.

За момент настъпи пълна тишина, после Спинели въздъхна.

— Прав си, Ейдън. Той още не е приключил. Но поне вече знаем мотива. Не е заради обжалване, нито за печалба.

— Просто иска да унищожи Тес — тихо каза Ейдън. — По всякакъв възможен начин.

— А единствените ни следи са ченге, което не иска да говори с ВР, и Бейкън — мрачно отбеляза Спинели.

Ейб повдигна вежди и се спогледа с Мия.

— Ченге?

— В колко часа е бил убит портиерът? — попита Спинели.

— Преди десет часа — отговори Мия. — Плюс-минус половин час. Кое ченге, Марк? Защо?

— Ченге, което беше с ВР цял ден, така че не може да е убило Хюз — отговори Спинели неясно. — Е, остава ни Бейкън. Отивайте да го намерите.

— Трябва да говорим със съпругата на Хюз — каза Ейб. — Тя още не знае.

— А аз трябва да съобща на Тес — обади се Ейдън. — Не искам да научи за това от новините.

— А трябва да открием и Клейбърн — добави Мия. — Кое е най-важното, Марк?

Спинели се замисли за момент.

— Мия, ти се заеми с вдовицата. Ейб, поеми няколко от апартаментите, а после двамата с Мия се върнете към издирването на Клейбърн. Цял ден ми звънят децата на Ърнст и настояват да знаят кога ще хванем убиеца на баща им. Очевидно Харисън Ърнст е имал високопоставени приятели, тъй като и шефовете ми звънят по въпроса. Мърфи, ти се заеми с половината, а Ейдън — с останалите

апартаменти от списъка. Обадете се на Тес, после започнете да търсите Бейкън.

Сряда, 15 март, 5:10 следобед

Дейвид Бейкън пусна резето на вратата в апартамента си и се намръщи. Вечно щеше да мирише на цигари, помисли си той мрачно и свали самото си. Мокетът беше виновен. Влакната му поемаха миризмата като гъба. Но все пак бе по-добре, отколкото да живее с майка си. Цигарите бяха по-приятни от нафталина и котешката урина. Освен това нямаше да му се наложи да се тревожи за мокета дълго. Дори без парите на Поуп, първата вноска, която щеше да му плати Чикотели, щеше да му осигури апартамент в по-хубав квартал. А следващите щяха да му позволят да води един добър живот, тъй като възнамеряваше да я изцеди до дупка.

Бе направил едва две стъпки във всекидневната, когато спря. Нещо не беше както трябва. Той метна самото си настрани и се втурна към компютъра с разтуптяно сърце. Мониторът лежеше на пода.

— О, господи — прошепна той. — О, не.

Бяха го обрали.

Лаптопът беше изтръгнат от поставката си, клавиатурата — откъсната от него. Хард дискът му беше изчезнал. Той се насили да си поеме дъх и да помисли. Лоша работа, но не беше краят на света. Никога не оставяше нищо на хард диска, след като ченгетата го бяха използвали, за да го арестуват миналия път. Всичко ценно беше качено на дискове. Сърцето му спря. „Господи, дисковете! Ако някой е откраднал дисковете ми...“

Той изтича в банята и се закова на място. Скривалището му не бе открито. Пое си дълбоко дъх и въздъхна облекчено.

Осъзна, че миризмата на цигари тук беше още по-силна. Обърна се бавно, за да открие причината. Цигарата все още димеше в облечената в ръкавица ръка, която не бе виждал от дълго време насам. Бейкън застина.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дойдох да те видя, Дейвид.

Бейкън се вторачи ужасено в малкия 22-калибров пистолет, снабден със заглушител.

— Не разбирам.

— Измами ме. Наех те да свършиш определена работа — да нагласиш камери в апартамента на Чикотели. А ти си инсталирал и собствена камера. Мислеше, че няма да разбере ли?

Бейкън поклати глава паникьосан.

— Не бях нает от теб.

— Разбира се, че аз те наех. Просто не го направих лично. Дай ми записите.

— Не — отговори Дейвид и ахна, пронизан от остра болка.

Той стисна дясната си ръка, която изтръпваше бавно, гореща и окървавена, и учудено вдигна очи.

— Простреля ме?!

Развеселената усмивка го накара да изтръпне от ужас.

— Да не планираш да се обадиш на ченгетата, Дейвид? Не мисля така. Ще дойдат да претърсят апартамента ти и какво ще открият? Безброй видеозаписи. Някои са нови, но повечето са от онези, които майка ти беше скрила, докато беше в затвора. Дай ми ги! Веднага!

— Откъде знаеш? — попита Бейкън, като отчаяно търсеше изход.

— Знаех, че след като видиш хард диска, ще се втурнеш да провериш скривалището си. Шерлок Холмс използва същия метод в „Скандал в Бохемия“. Трябва да четеш повече, Дейвид, а не само да зяпаш порно.

Бейкън дръпна тапета от стената и изтръпна, когато чу сухия смях зад гърба си.

— Умно, Дейвид. Е, винаги си бил умен. Но, за съжаление, не достатъчно. Продължавай нататък.

С тромави движения Дейвид дръпна талашитената стена и разкри... всичко. Всичко.

— Леле, леле. Били сме заети, а? Трябва да са... Колко са?

— Петстотин — отвърна Бейкън с натежало сърце.

— Петстотин диска. Сигурно са ти били нужни години, Дейвид.

Сряда, 15 март, 5:15 следобед

Ейдън помоли Тес да се видят в дома му, за да може да ѝ съобщи новините на място, където тя би имала възможност да се отдаде на

мъката си, без да я гледат любопитни очи. Тя го чакаше в кола, която Рейгън виждаше за първи път. Той се досети, че колата е взета под наем, и видя Вито зад волана. Тес излезе от колата и тръгна към гаража с изтръпнало от страх лице. Вито я последва, натоварен с пазарски торби.

Тес се настани до кухненската маса, а Вито остави торбите на пода. Доли беше нащрек. Козината ѝ настръхна, а от гърлото ѝ се чу ръмжене, докато проучваше Вито.

— Долу, Доли — тихо каза Ейдън и кучето се подчини.

Нямаше начин да смекчи ужасната новина, затова реши да говори направо.

— Тес, господин Хюз е мъртъв.

Кръвта се отцеди от лицето ѝ.

— Какво?

Ейдън клекна пред нея и хвана ръцете ѝ.

— Адски съжалявам, скъпа.

— Катастрофа ли? — попита тя, но гласът ѝ потрепери и Ейдън осъзна, че вече бе разбрала.

— Не — нежно отговори той. — Пребит до смърт.

Той вдигна очи към Вито и по ужасеното му лице разбра, че Вито също бе схванал.

— Има и друго. Ще го чуеш рано или късно, затова...

— Просто ми кажи, по дяволите — изсъска тя. — Кажи ми.

— На трупа имаше съобщение. „За теб се съди по приятелите ти.“ И статия от вестника за теб.

Тес затисна с ръце устата си. Очите ѝ бяха широко отворени, изпълнени с див страх.

— О, господи! — прошепна тя и се залюля на стола.

Ейдън я взе в прегръдката си. Тес не оказа съпротива. Въобще не реагира. Беше замръзнала като мраморна статуя.

— Тес? — уплаши се Ейдън и я погали по бузата. — Чуй ме!

Той започна да масажира скования ѝ врат, като увеличаваше натиска, докато Тес не вдигна към него замаяните си очи.

— Чуй ме! — повтори той. — Не си виновна за това. Не си ти причината.

Тя едва го погледна. Отчаян от безпомощността си, Ейдън хвърли поглед към Вито.

— Не мога да остана повече. Просто не исках Тес да е навън и да чуе новината от някой друг.

— Благодаря ти — отвърна Вито. — Хванахте ли Клейбърн?

— Не още. Но имаме следа за диска. Трябва да тръгвам.

Но не можеше да помръдне. Не можеше да я остави.

— Тес — промърмори той. — По дяволите!

Тя примигна.

— Етел знае ли?

— Една колежа е на път към дома й. Детектив Мия Мичъл.

Тес кимна.

— Познавам Мия. Тя ще... ще бъде мила и внимателна.

Ейдън се изправи. Вдигна Тес на крака и тя се облегна на него. Не беше прегръдка, а просто жест на слабост. Ръцете й останаха отпуснати от страни, когато неговите се сключиха около нея. Той притисна устни към шията й, точно над поло яката.

— Трябва да тръгвам.

Тес кимна сковано и отстъпи назад.

— Къде да отида? Да се прибера ли в апартамента си?

— Не, не още. Можеш да останеш тук, ако искаш — отвърна той, като погледна Вито. — Мога да оставя Доли в задния двор. Така ще разбереш, ако някой дойде. Но ако решиш да излезеш, тя няма да те пусне обратно вътре.

— Разбирам — кимна Вито.

Ейдън стигна до вратата и се обърна да погледне Тес за последен път. Тя седеше със затворени очи, отпуснала ръка върху Доли. Изглеждаше крехка и уязвима.

Тес отвори очи и Ейдън разбра, че за пореден път бе сгрешил. Не беше толкова крехка. В очите й се четеше желязна решителност, примесена с мъка.

— Тръгвай! — каза тя строго. — Намери го!

Гласът й прекъсна и по бузите й потекоха сълзи.

— Моля те!

Сряда, 15 март, 6:45 вечерта

Готово. Джоана Кармайкъл прочете историята си за последен път, преди да я разпечата. Искаше Чикотели, но засега щеше да се

задоволи с една от мухите, които бе хванала с мухоловката. С този ход се надяваше най-добрата приятелка на Тес да започне да я притиска да даде ексклузивното интервю, което Джоана толкова искаше. Но и тази история си я биваше, а и вече бе одобрена от редактора на неделното издание.

Вратата зад гърба ѝ се отвори. Тя се обърна и видя Кийт да влиза, изморен и измъчен. Той мразеше работата си в банката. Беше отказал страхотно предложение на голяма инвестиционна фирма в Атланта, за да я последва в Чикаго, където Джоана можеше да реализира мечтата си далеч от прочутия си баща и от вестника му. Но не банката беше причината за насилената усмивка на Кийт. Тя беше виновна. Още бе наранен от понеделник сутрин.

— Съжалявам, Кийт. Сгреших.

Той се приближи и я целуна.

— Знам, бебчо. Няма проблеми.

Но не го вярваше. Тя долови стреса в гласа му.

Джоана натисна клавиша за печат.

— Искаш ли да вечеряме навън? — попита го тя.

— Изморен съм. Хайде да си поръчаме пица.

Кийт свали вратовръзката си и се зачете в първата страница, която излезе от принтера.

— Това не е за доктор Чикотели. Джо, какво е това?

Тя адресира имейла до редактора и прикачи файла.

— Да го наречем деликатно влияние.

Кийт стисна устни.

— Да го наречем изнудване. Не можеш да постъпваш така, Джо.

Тя натисна клавиша и изпрати имейла.

— Току-що го направих.

Кийт отстъпи назад и очите му охладнях.

— Не знам за коя се мислиш, по дяволите, но когато дойдеш на себе си, обади ми се — каза той и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Излизам. Искам да се махна оттук, преди да кажа нещо, за което после ще съжалявам.

Сряда, 15 март, 7:25 вечерта

— Мамка му — промърмори Мърфи. — Пак закъсняхме.

Ейдън стоеше до вратата на банята на Бейкън, скръстил ръце пред гърдите си, вторачен в трупа във ваната. Беше намерил точния апартамент. Беше петият в списъка му. Намираше се в ремонтираното мазе на стара къща, собственост на двойка пенсионери, които нямаха и представа, че са подслонили сексуален престъпник. Съпругът веднага позна Бейкън. Нарече го господин Форд. Ейдън се обади да изиска заповед за обиск и зачака подкрепление, агонизирайки с всяко преместване на стрелката на часовника му. Мърфи пристигна едновременно със заповедта и двамата партньори влязоха заедно.

Компютърът на Бейкън бе унищожен. Мониторът му — разбит на парчета. Хард дискът се разлагаше в купа със сярна киселина, ако етикетът на шишето бе верен. Бейкън лежеше във ваната, пълна с кървава вода. Копелето си беше прерязало вените.

Купчина дрехи бяха струпани на пода до клозета. Ейдън предпазливо повдигна панталона и ризата. Панталонът бе подгизнал от водата, която се стичаше от ваната. Ейдън подуши дрехите и се намръщи.

— Помириши това, Мърфи.

Колегата му сви рамене.

— Не усещам нищо освен цигарен дим.

— Панталонът мирише на дим, но не и ризата.

Мърфи отново сви рамене.

— Съжалявам — извини се той и се огледа наоколо мрачно. — Защо днес? Защо се е самоубил точно днес?

— И аз се питам същото. Вярвал е, че Тес ще му плати за записите. Защо тогава се е самоубил?

— Извинете, детективи — каза фотографът и Ейдън отстъпи, за да му направи път. — Ще действам колкото се може по-бързо.

Джак и Рик стояха зад фотографа. Рик вече оглеждаше стаята, клатейки глава.

— Трябва да намерим скривалището му — каза той. — Тези типове винаги имат колекция от видеозаписи, както и любими скривалища.

Ейдън се присъедини към тях във всекидневната.

— Можем ли да научим нещо от хард диска?

Рик погледна със съмнение към купата с киселина.

— Не мисля. Бейкън сигурно е имал нещо адски сериозно на драйва. Доколкото си спомням, точно по този начин го пипнахме първия път. Беше съхранил всичко на хард диска си. Записите на момичетата. Без него нямаше да успеем да го осъдим.

Мърфи погледна тавана.

— Хайде да потърсим камери.

— Надали ще намерим камери тук — обади се Джак. — Но може да извадим късмет и да открием картина, която да ни помогне. Това ще е наистина ирония на съдбата.

— И нетипично — добави Рик. — Бейкън обича да наблюдава. Е, обичал е. Не би му харесало той самият да е наблюдаван. Щеше да изгуби чувството, че той контролира нещата. Но ще проверя за всеки случай.

— Засега ще търсим скривалището му — реши Джак. — Колко голямо е то според теб, Рик?

— Някои от тези типове притежават стотици записи. Бейкън се е занимавал с хобито си доста дълго време.

„Стотици — мрачно си помисли Ейдън. — Но аз трябва да намеря само един.“ Почувства се виновен. Всеки запис си имаше жертва също като Тес.

— Аз ще се заема със спалнята — каза той.

Започнаха да претърсват апартамента. Пристигна помощникът на съдебния лекар и извади трупа на Бейкън от ваната. Ейдън беше проверил всяко чекмедже, както и матрака, преди да отвори вратата на гардероба. Той се вторачи вътре зашеметен, после извика:

— Мърфи!

— Какво... Мамка му! — изруга Мърфи, когато Ейдън свали бежово палто от закачалката. — Палтото на Никол Ривера. И перуката.

Ейдън закачи палтото обратно.

— Защо палтото и перуката са у Бейкън?

— И оръжието.

Обърнаха се и видяха Джак с полуавтоматичен пистолет в ръце.

— Същият калибър като куршума, който намерихме у Ривера — отбеляза Ейдън.

Джак кимна.

— Беше скрит под панел в тавана заедно с някои други неща, които трябва да видите.

Останалите неща бяха снимки. Копия от полицейските снимки на сестрата на Синтия Адамс и бебето на Ейвъри Уинслоу. Списъци с пациентите на Тес Чикотели и личния ѝ график — спорт, пазаруване, неделни обеди с приятелите ѝ.

— Разписки — промърмори Ейдън. — Оригиналните разписки за куклата и мечето.

— И карта за паметта на дигитален апарат — добави Рик, като остави картата на масата. — Ще я проверим в лабораторията. Намерих и тези — добави той, като измъкна две снимки от дъното на купчината.

Мърфи въздъхна.

— Блейн Конъл.

Снимката бе направена нощем, но ясно се виждаха двама мъже. Единият беше Конъл, който приемаше пари в брой. Втората снимка, в по-близък план, показваше как ръката на Конъл се затваря около купчина банкноти с портрета на Бен Франклин.

— Познавате ли втория мъж? — попита Ейдън.

Мърфи присви очи и се замисли, после изненадано кимна.

— Не му знам името, но ми е познат. Беше на записа от охранителната камера от асансьора в кооперацията на Сюърд. Беше облечен в гащеризон на техник. Бейкън сигурно го е наел.

Мърфи си пое дъх.

— Бейкън е организиран всичко това?

Ейдън се вгледа в снимките и пистолета.

— Не вярвам. Защо го е направил? Какъв е бил мотивът му?

Джак плъзна лист хартия към тях.

— Това е психиатричната оценка на Бейкън.

Мърфи я прегледа набързо.

— Тес е направила съдебната му оценка.

— И още нещо — добави Джак, като вдигна високо поредния лист. — Признание, в което твърди, че го е направил.

Сряда, 15 март, 8:15 вечерта

Доли изръмжа и се надигна. Тес чу отварянето на вратата на гаража. Ейдън се прибираше. Щеше да ѝ съобщи новини за човека, който я бе снимал. И който вероятно вече бе продал снимките на няколко порносайта в интернет. Образът ѝ сигурно вече беше там,

изложен на погледите на какви ли не перверзници, а тя не можеше да направи абсолютно нищо, за да се защити. Тес отпусна глава засрамено. Как можеше да се тревожи за някакви тъпи записи, когато животът на Етел Хюз бе напълно съсипан?

Тя си припомни нежните думи на Ейдън: „Не си виновна за това“. Да бе! „За теб се съди по приятелите ти.“ Господин Хюз бе мъртъв, защото бе неин приятел. Кой щеше да е следващият? Ейми? Джон? Беше им се обадила, за да ги предупреди да внимават. Да не излизат сами. Но още не бе събрала кураж да се обади на Етел, за да ѝ изкаже съболезнованията си.

„Ти си проклето шубе, Чик“, каза си тя. В гърлото ѝ се надигна горчилка. Приятелите ѝ бяха в опасност, а тя се криеше и не правеше нищо.

Ейдън влезе и се стресна, когато Доли се хвърли към него. Погали я по ушите и погледна Тес.

— Къде е брат ти?

Тес допря пръст до устните си.

— Спи на канапето. Работил е двойна смяна, преди да пристигне тук, а после цяла нощ не могъл да заспи, защото се тревожел за мен.

Ейдън надникна във всекидневната, където Вито хъркаше на канапето. Бела се беше сгушила до него.

— Нещо тук ухае хубаво — отбеляза Ейдън, като разкопча палтото си, приближи се към масата и се наведе да подуши. — Каноли ли са?

В тона му имаше възхищение, което малко я поуспокои.

— Да. И равиоли. Реших да приготвя нещо специално.

Той опита от канолиите, затвори очи и преглътна.

— Господи, страхотни са! Умирам от глад. Откъде взе необходимите продукти, за да сготвиш всичко това?

— От кварталния магазин правят доставки по домовете — обясни Тес, после махна с ръка, когато Ейдън се намръщи. — Накарах Вито да отвори вратата. Не съм малоумна, Ейдън.

— Не съм казвал, че си. Как се чувстваш, Тес?

Тя сви рамене и започна да отваря бутилката червено вино, която бе купила по-рано следобед.

— Искаш ли? Полезно е за сърцето.

— Затова ли го пиеш?

— Всъщност да. Баща ми има проблеми със сърцето, затова спортувам три пъти седмично, вземам аспирин всяка сутрин и пия чаша червено вино всяка вечер.

„За да не бъда като него — помисли си тя. — В нито едно отношение.“

— Е, искаш ли вино, или не, Ейдън?

— Малко. Магазинът и виното ли достави?

— Не. Купих го от един специализиран магазин на няколко пресечки от службата ми. Отбих се там днес, след като приключих с почистването на хранилището и с ругатните към Джоана Кармайкъл.

Ейдън повдигна вежди.

— Кармайкъл е идвала в офиса ти? Защо?

— Все още настоява за ексклузивно интервю.

— Няколко пъти ходихме до апартамента ѝ, но не можахме да я открием.

— Да, защото непрестанно ме следи.

Тес се замисли за младото момиче с невинен вид и хищнически блясък в очите.

— Заплаши да злепостави приятелите ми. Наложил се да ги предупредя за две неща — за гнусни статии и за възможна опасност.

„И всичко това се случва на най-близките ми хора само защото са мои приятели.“ Цял ден се бе опитвала да прогони тези мрачни мисли.

Ейдън повдигна вежди.

— Приятелите ти имат ли какво да крият, Тес?

Тя сви рамене, раздразнена от въпроса. Раздразнена от това, че приятелите ѝ бяха уязвими.

— Всеки има нещо, което предпочита да запази скрито, Ейдън. Предполагам, че дори и ти.

Очите му станаха непроницаеми.

— Значи отиде на пазар?

Детективът смени темата доста непохватно, но Тес реши да не го предизвиква.

— Да. Купих си обувки, подарък за майка ти и вино — отговори тя, като отново се залови с тапата. — Собственичката на магазина за вино била съпруга на директор на голяма компания. Но един ден той ѝ

казал: „Свършено е, Мардж“. После я изритал и я заменил с кльощаво курве, току-що завършило колеж.

Думите ѝ прозвучаха толкова горчиво, че тя се намръщи.

— Изневерил на жена си — каза Ейдън спокойно.

— Предполагам, че съм прекалено прозрачна в това отношение. Както и да е, Мардж вложила всичко, което имала, в отварянето на собствен магазин за вино — завърши Тес. — Купувам си вино само от нея. Смятам, че го заслужава.

Ейдън я огледа внимателно.

— Как си, Тес?

Тя сипа виното с разтреперана ръка.

— Уплашена. Чудя се кой ще е следващият. Чувствам се като долна страхливка, която се крие в дома ти.

— Седни.

Тя го послуша и въздъхна, когато Ейдън обвини ръка около раменете ѝ и я придърпа към себе си. Беше силен и топъл, а тя се нуждаеше и от двете, затова си позволи да се отпусне и да положи глава на рамото му.

— Не си страхливка — прошепна той в ухото ѝ. — Дори не си го помисляй.

— Приятелите ми са в опасност, защото... — Тя преглътна мъчително и зашепна дрезгаво. — Защото са мои приятели. И не мога да сложа край на тази история, защото дори не знам какво съм направила, за да предизвикам всичко това.

Ейдън я целуна по челото.

— Не си направила нищо, Тес. Познато ли ти е името Дейвид Бейкър?

Тя повдигна глава и се опита да се съсредоточи.

— Струва ми се, че да. Той... Елинон му прави съдебна оценка малко преди да почине. Минаха почти четири години.

— Три години и осем месеца.

— Да, май са толкова.

Тес го погледна в очите.

— Защо?

— Елинон е бившата ти партньорка, нали? — попита Ейдън.

— Да. Взе ме под крилото си, когато завърших. Подготвяше ме да поема практиката ѝ. Мислехме, че ще работим заедно дълго време.

Елинор обаче неочаквано получи insult. Поех съдебните ѝ оценки, след като почина. Спомням си Дейвид Бейкър. Елинор беше свършила по-голямата част от работата, затова говорих с него само веднъж, после подписах доклада. Не ми се наложи да давам показания в съда — потръпна тя. — Бейкър беше гнусен тип.

— Помниш го ясно. Той ли беше първата ти съдебна оценка?

— Не. Бях правила и други, но тази беше първата, при която трябваше да работя с две агенции. ФБР бяха замесени, тъй като... О, господи! Той беше инсталирал камера в момическа съблекалня в гимназия. Повечето момичета бяха под осемнадесет години, а това се счита за детско порно. И ФБР трябваше да се намеси. Той е сложил камерата в банята ми, нали?

— Така изглежда.

— Вие... хванахте ли го? — със страх попита Тес.

Ейдън кимна. Заля я вълна от облекчение. Срокът до полунощ, който ѝ бе дал, вече не съществуваше. Бейкър нямаше да продаде записите нито на медиите, нито на когото и да било друг. Но нещо не беше наред.

— Мъртъв ли е?

— Напълно.

— Ти ли го уби?

— Не.

— Мислех, че новината е добра. Би трябвало да се успокоя, но не мога. Защо?

Сините очи на Ейдън я изгледаха тревожно.

— Не ми се вярва. Намерихме доказателства, че си е играл с Адамс, Уинслоу и Сюърд. Намерихме оръжието, което е същият калибър като пистолета, използван в убийството на актрисата. Намерихме психиатричната оценка, подписана от теб. Дори намерихме доказателства, че едно от ченгетата от стария ми участък е било замесено.

— Значи така се е сдобил с полицейската снимки — промърмори тя. — Чудех се. Къде намерихте всички тези доказателства?

— Бяха скрити под панел в тавана.

— Чиста работа — съгласи се тя. — Не вярваш, че той го е направил.

— Не вярвам.

— Виждала съм го само веднъж, Ейдън, но не ми направи впечатление на човек, който може да е толкова... безмилостен и организиран.

Ейдън въздъхна.

— И аз така си помислих. Утре ще трябва да го проучим внимателно. А сега трябва да тръгвам.

— На работа ли се връщаш?

— Не, отивам до къщата на татко. Искам да поговоря с Рейчъл.

— Тя добре ли е?

— Татко твърди така, но искам да я видя — сви рамене той. — Трябва да се уверя лично.

Тес си припомни как Вито я бе прегърнал тази сутрин, изпълнен с безкрайна обич и страх за нея.

— Имам подарък за майка ти, с който искам да ѝ благодаря. Ще ѝ го дадеш ли?

— Ела с мен и ѝ го дай лично. Ще оставим бележка на Вито.

Сряда, 15 март, 9:00 вечерта

За алкохолизиран бивш частен детектив Дъстин Лоу не беше толкова лош. Беше си свършил работата добре. А сега трябваше да бъде преждевременно пенсиониран.

Той влезе в колата и я огледа впечатлен.

— Ново возило, а?

— Нещо такова.

Да, кофти работа. Лоу бе човек, който не би се поколебал да наруши закона, когато бе необходимо. Беше чудесен посредник. Комарджия без морални задръжки, с големи дългове, безкрайни сметки за алкохол и способност да открива почтени хора, извършили нещо лошо. Нямаше да е лесно да бъде заменен.

— За какво ти е тоя шлифер? — попита Лоу, като погледна грозния шлифер, който бе твърде скъп за еднократната употреба, за която бе предназначен. — Метеорологът каза, че още няколко дни ще е ясно и студено.

— Според мен ще е много по-студено. Намери ли я?

— Разбира се. Но за мен е загадка за какво ти е това колежанско хлапе. Ето ти името, адреса и разписанието на лекциите ѝ.

Лоу извади лист от джоба си и го подаде, след което огледа радиото на скъпия мерцедес, който се бе оказал твърде лесен за крадене. Беше по-нов модел от този на Чикотели, а това бе направо страхотно. Въпреки всичките тези години уменията му не бяха загубени.

Студентката живееше в университетското градче, близо до магазина за обувки, в който Чикотели бе пазарувала същия ден. Горкото момиче се беше озовало на погрешното място в погрешното време. Лоу върна снимката. Чудесно! Джоана Кармайкъл бе снимала Чикотели из целия град и по този начин бе елиминирала нуждата от проследяване.

— Няма вкус за обувки.

Лоу разтвори широко очи и ченето му увисна. Дори на мъждивата светлина от уличните лампи се виждаше, че кръвта се бе отцедила от лицето му.

Видът на пистолет със заглушител обикновено оказва този ефект върху хората.

— Защо? — попита Лоу с дрезгав глас.

Надяваше се движенията му да са незабележими, но ръката, която протягаше към собствения си пистолет, бе също така различима, както бледността му. Куршумът в китката го накара да изкрещи от болка. Той се обърна и затърси дръжката на вратата, но такава нямаше — тя бе свалена. Лоу задиша тежко.

— За твое собствено добро е. Блейн Конъл е готов да проговори.

Бившият детектив изстена.

— Няма да проговори. Ченгетата не разполагат с нищо срещу него. Давам ти дума.

— Вече разполагат.

Лоу се облещи, когато осъзна за какво ставаше дума.

— Ти си им го предал. Защо?

— Защото въпросът е или аз, или ти.

Следващите шест куршума потънаха с лекота в тялото на Лоу. Осмият и деветият — в главата му.

— Изборът е ясен, господин Лоу. При подобни обстоятелства винаги ще предпочета себе си.

Окървавеният шлифер, сгънат точно според рекламата, образува малка топка и щеше да изчезне безпроблемно в някой контейнер за

боклук.

Бърз поглед в огледалото за обратно виждане показва, че мерцедесът бе пострадал повече от шлифера. Всичко бе потънало в кръв. Собствениците най-вероятно имаха добра застраховка. Щеше да им е нужна, защото колата им бе станала гроб на господин Лоу.

След около тридесет секунди лобното място на господин Лоу щеше да се доближи по температура до вечното му място за почивка. Три... две... едно. Чудесно! Пламъците осветиха небето за миг.

Е, всички проблеми бяха решени. Ривера, Бейкън, Лоу. Гангстерите, които убиха Хюз, трябваше да бъдат наблюдавани, макар че бе малко вероятно някой от тях да се поддаде на слабост. И все пак не можеше да бъде допускана ни най-малка небрежност по отношение на служителите. Това едва не бе позволило на Бейкън да потопи кораба. Ченгетата сигурно вече го бяха намерили. Рейгън не трябваше да бъде подценяван.

Трябва да бяха намерили и доказателствата, които щяха да ги успокоят достатъчно, за да закрийт случая. Снимки, доклади, оръжие. Идеята да добави и пистолета беше гениална. Ченгетата щяха да мислят, че са разрешили случая. Щяха да съобщят на Чикотели, че е в безопасност и тя щеше да им повярва. Може би дори щеше да успее да заспи тази нощ.

Но после щеше да се появи следващата жертва. Скоро. „За теб се съди по приятелите ти.“

„Докато свърша, никой вече няма да стои до Чикотели. Тя ще е съвсем сама и напълно уязвима. И тогава ще е моя.“

15.

Сряда, 15 март, 9:45 вечерта

— Кой е там? — провикна се майката на Ейдън. Очите ѝ проблеснаха доволно, когато видя сина си да влиза в кухнята.

После забеляза Тес, която пристъпваше зад него, и ги загледа с любопитство.

Бека и Рейчъл седяха до кухненската маса. Майка му изрязваше купони от вестника, а Рейчъл учеше по химия. Ейдън остави равиолите на кухненския плот и целуна майка си по бузата.

— Тес пригответи вечеря.

Бека се усмихна на Тес.

— Много мило, че си помислила за нас, Тес.

Тес ѝ подаде кутия, опакована в лъскава хартия и украсена с панделка.

— Това е за вас, госпожо Рейгън. Благодаря ви, че ми помогнахте снощи.

— Нямаше нужда — каза Бека, но пръстите ѝ сръчно разопаковаха хартията. — Господи! — ахна тя възхитена, като извади мек кашмирен пуловер от кутията. — Ужасно е скъп — добави тя, като го прибра обратно. — Не мога да го приема.

— Разбира се, че можете — отвърна Тес с усмивка. — Купих го на разпродажба. И е точно вашият цвят, госпожо Рейгън — намигна ѝ тя. — Отидете да го пробвате. Ако не ви стане, касовата бележка е у мен.

Бека забърза да изпробва пуловера. Ейдън гледаше изненадано.

— Не знаех, че харесва кашмир.

Тес изцъка с език.

— Обзалагам се, че ѝ подаряваш тенджери и тигани за деня на майката, нали? — поклати глава тя. — Засрами се, Ейдън!

Мобифонът ѝ иззвъня и тя настръхна.

— Не отново — промърмори Тес. — Още един репортер и... — Тя погледна изписания номер и се отпусна облекчено. — Вито е.

Сигурно се е събудил и е открил, че ни няма. Извинете ме.

Тя влезе в пералното помещение.

Рейчъл изглежда брат си любопитно.

— Тес е готвила в кухнята ти?

— Направи и каноли. Истински.

— Каноли? Къде са? — Рейчъл се въодушеви.

— У дома. Да не мислиш, че ще ти ги донеса?

Тя му се намръщи.

— Прасе! А ти да не мислиш, че този пуловер е на цената на пуловер от „Уолмарт“?

Ейдън поклати глава.

— Не, разбира се, но не го казвай на мама. Беше ужасно щастлива.

После седна до Рейчъл и се вгледа в лицето ѝ. Изглеждаше изморена.

— Тежък ден ли? — попита Ейдън.

— Да. Непрекъснато си представях как някой съобщава, че аз съм издала случилото се, но никой не каза и дума. Ченгетата дойдоха през петия час и отведоха трима от спортистите.

— Значи Мари е съобщила кой я е изнасилил?

Тя затвори очи.

— Предполагам. Тя пак не беше на училище, но се пусна слух, че баща ѝ дошъл след първия час и вдигнал страхотен скандал в директорския кабинет. А това означава, че и родителите ѝ вече знаят. — Рейчъл погледна умолително брат си. — Правилно ли постъпих, Ейдън?

Той я прегърна.

— Да, скъпа. Съвсем правилно — отговори той, като се надяваше това да е истината.

Тес се върна в кухнята и му подаде мобифона си.

— Вито иска да говори с теб.

— Кой е Вито? — попита Рейчъл, когато Тес седна до нея.

— Моят по-голям брат — отговори Тес, като потупа учебника. — Какво е това?

— Уравнения за изравняване — намръщи се Рейчъл. — Не мога да ги разбера.

Тес се наведе над учебника.

— Преди дълго време в една отдалечена галактика знаех как се решават. Да видим дали още мога да...

Ейдън затвори вратата към пералното помещение.

— Да, Вито. Какво става?

— Хлапето на съседите ти ме събуди.

— Дванадесетгодишно момче с лунички? Той разхожда кучето, когато не съм си у дома.

— Е, сега не дойде да разхожда кучето. И едва не се обади в полицията, когато му отворих. Не вярваше, че съм ти на гости.

— Той си мечтае да бъде ченге — обясни Ейдън с обич в гласа.
— Готино хлапе е.

— Да — засмя се Вито саркастично. — Към теб. Съгласи се да говори с мен едва след като му показах значката си и всичките си документи. Каза, че цял следобед непозната кола била паркирана няколко къщи по-надолу по улицата. Едър тип с бръсната глава.

Ейдън настръхна. Клейбърн!

— Мамка му! Откъде знае, че Тес е в дома ми? Как е научил адреса ми?

— Не знам. Хлапето каза, че те чакало да се прибереш у дома, за да ти съобщи новината, но се заплеснало с някаква видеоигра.

— Предполагам, че колата вече не е там, нали?

— Обиколих махалата два пъти, но не видях нищо. Слушай, трябва да свърша някои неща. Ще задържиш ли Тес при теб?

— Няма да я изпускам от погледа си. Не се тревожи.

— Хванахте ли лекето, което й изпрати диска?

— Може да се каже. Мъртъв е. Прилича на самоубийство.

Вито замълча за момент.

— Прилича?

— Засега. Но имам някои въпроси. Къде ще си довечера?

— В хотела — отговори Вито и внезапно тонът му стана враждебен. — Кажи на Тес, че ще я взема след няколко часа. Наех й стая в хотела, така че може да остане с мен.

Ейдън трепна при едва прикритото предупреждение да си държи ръцете далеч от малката сестричка на Вито.

— Ще й кажа.

А дали тя щеше да се подчини на нареждането на брат си, бе друг въпрос.

Той се върна в кухнята, където Тес и Рейчъл бяха потънали в задълбочен разговор. Тес държеше молива на сестра му и ѝ помагаше с домашното.

Майка му влезе при тях, като опипваше щастливо яката на кашмирения пуловер.

— Е?

Ейдън ѝ се усмихна.

— Тес е права. Това е твойт цвят, мамо.

Чу се затръшване на врата на кола.

— Баща ти се прибира — каза Бека и се намръщи.

Ейдън улови погледа, който майка му хвърли на Тес, когато баща му влизаше. Беше едър като Ейдън. Черната му коса бе посивяла, но сините му очи бяха напрегнати като тези на Ейдън. Внезапно атмосферата в кухнята се наелектризира.

— Татко — каза Ейдън. — Това е Тес Чикотели. Тес, това е баща ми, Кайл Рейгън.

Кайл Рейгън, пенсионираният полицаи. Кайл Рейгън, който в момента ѝ се мръщеше изпод дебелиите си сиви вежди. Тес си пое дъх.

— Приятно ми е да се запознаем, господине.

Той остана неподвижен за момент, после се обърна към сина си.

— Какво прави тя тук?

— Кайл! — сгълча го Бека. — Достатъчно.

Той изсумтя и тръгна към всекидневната.

— Не се притеснявай — усмихна се Рейчъл. — Отначало не беше луд и по Кристен — обясни тя на Тес, като повдигна вежди към брат си. — И ти не беше.

Ейдън не отговори. Лицето му беше зачервено, а челюстите — стиснати.

— Ще се върна след минута — каза той.

Тес скочи и сложи ръка на гърдите му да го спре.

— Недей, Ейдън. Всичко е наред. Няма да застана между теб и баща ти.

— Не, не е наред — отвърна той и влезе във всекидневната.

— О, боже — промърмори Бека. — Сядай, Рейчъл — добави тя, когато Рейчъл пристъпи към вратата, за да може да подслушва.

Рейчъл завъртя очи, но се подчини. Мъжете говореха тихо, но от време на време Тес долавяше по някоя дума. И разбираше повече от

чутото.

Най-важното, което разбра, бе, че Ейдън и баща му се караха заради нея. И колкото и да я вълнуваше Рейгън, не възнамеряваше да създава проблеми. Предостатъчна ѝ бе мисълта, че бе причинила проблеми в собственото си семейство. Тя тихо облече палтото си.

— Благодаря ви за всичко, госпожо Рейгън — каза Тес и стисна Рейчъл за рамото. — Брат ти страхотно се гордее с теб — промърмори тя. — Постъпи чудесно, хлапе.

След тези думи Тес влезе във всекидневната. Бащата на Ейдън седеше в старо кресло, скръстил ръце пред гърдите си и изкривил лице в гневна гримаса. Ейдън стоеше пред него с ръце на кръста. Израженията им си приличаха, ядосаните им гласове звучаха еднакво.

Тес се прокашля.

— Господа.

Мъжете замълчаха и се обърнаха към нея.

— Господин Рейгън, не знам какво си мислите, че знаете за мен. Не съм човекът, за когото ме смятате, и ако ми дадете шанс, ще разберете това. Но няма да стана причина за разправии в семейството ви. Отгледали сте чудесни и почитени деца и вярвам, че те са се научили на това от вас. Повярвай ми, Ейдън, не си заслужава. Ще те чакам, когато си готов да тръгнеш.

Тя се завъртя на пети и излезе от всекидневната. Трепереше, но бе твърдо решена да не се поддаде на чувствата си. Махна на Бека, после мина през пералното помещение и излезе навън, където студеният вятър развя косата ѝ. Колата на Ейдън беше паркирана до бордюра. Още няколко стъпки и...

Здрава ръка я сграбчи за косата и я изправи на пръсти секунди преди другата ръка да запуши устата ѝ. Усети как до главата ѝ се допря дулото на пистолет.

— Не казвай и дума, докторе.

Клейбърн. Мамка му! През последните два дни вече за втори път опираха пистолет в главата ѝ. Нещо отчаяно избухна в нея. Тя издра лицето му и рязко се издърпа от хватката му. От силната болка в скалпа в очите ѝ се появиха сълзи, но тя примигна и понечи да побегне. Клейбърн изсумтя изненадано и я сграбчи за рамото. Тес започна да действа на автопилот. Халоса го с всичката си сила в носа и преди той да успее да извика от болка, го изрита жестоко с коляно в слабините.

Видя го да пада на земята. Клейбърн протегна лявата си ръка към слабините си. Дясната все още стискаше пистолета. Тес скочи и стовари с все сила тока на новия си ботуш върху китката му.

Успя да вземе пистолета от ръката му, но се спъна и падна по задник. Студената влажна земя под нея я накара да се раздвижи. Тес запълзя назад, като забиваше токове в земята, за да запази равновесие. Ледените ѝ пръсти стискаха дръжката на пистолета. Тя скочи на крака и отстъпи назад.

Клейбърн се надигна на колене. От носа му шуртеше кръв и се стичаше по якето му. Той се изплю на влажната земя.

— Шибана кучка! — изръмжа Клейбърн. — Разби ми носа. Ще те убия заради това!

„Дишай, Тес“, заповяда си тя. После се помъчи да овладее треперенето на ръцете си. Хвана пистолета с две ръце, както я бе учил Вито преди години. Гласът ѝ бе хладен и спокоен, макар че кръвта в ушите ѝ пулсираше бясно.

— Ако пристъпиш и сантиметър напред, кълна се в бога, че ще ти пръсна черепа — каза тя, като отметна косата от очите си и го погледна решително. — От друга страна, давай, направи го. Ще те очистя на място, копеле мръсно. Заради Харисън. Хайде, ела! Наистина ми се иска да те убия.

— Няма да го направиш — отвърна Клейбърн, като присви очи. Той избърса кръвта от лицето си, но тя продължаваше да шурти от носа му. — Не можеш да го направиш.

Той плю отново, изправи се на крака и Тес натисна спусъка.

Клейбърн замръзна, вторачен в земята, където куршумът се бе забил на сантиметър от крака му.

— Мислиш, че няма да го направя? — попита тя и усети как сърцето ѝ напираше да изскочи от гърдите ѝ. — Готов ли си да заложиш живота си на това? Изкарах кошмарен ден, господин Клейбърн. Така че, ако искаш да опиташ, давай! Но те предупреждавам, че ще загубиш.

— Тес? О, господи! Татко!

Ейдън излетя от къщата и след миг застана до нея, стиснал пистолета си в ръка. След секунда Клейбърн беше на колене, с извити зад гърба ръце, оковани с белезници. Свирепият му поглед накара Тес

да изстине. Не се съмняваше, че ако бе свободен, тя щеше да е мъртва. Беше пределно ясно.

— Тес — нежно каза Ейдън. — Пусни пистолета!

Тя се вторачи в оръжието, после обратно в Клейбърн.

— Той уби Харисън.

— Знам, скъпа. И ти го хвана. Вече не може да те нарани.

— Той уби Харисън — повтори тя, като все още стискаше пистолета, насочен към главата на коленичилиия Клейбърн.

Вратата се отвори отново и тя чу строг глас, който нареждаше на Бека да звънне на 911. След минута една нежна ръка издърпа пистолета от ръката ѝ и я прегърна.

— Влез вътре — тихо каза Кайл Рейгън. — Всичко е наред вече.

Тес погледна към Ейдън.

— Обади се на Ейб и Мия. Кажи им, че сме намерили Клейбърн.

— Ще го направя.

Сряда, 15 март, 10:45 вечерта

Сърцето на Ейдън все още биеше ускорено, когато вкара камарото в гаража. Макар че Тес седеше в безопасност до него, продължаваше да я вижда в предния двор на родителите си, насочила към главата на копелето пистолета, който държеше. Припомни си ледената решителност, изписана на лицето ѝ.

Когато по-късно Ейб и Мия пристигнаха да отведат Клейбърн, Тес отговори на въпросите им лаконично и почти грубо, което бе нетипично за нея. Беше вбесена. Както и в момента. Не каза и дума по пътя към вкъщи, но той все още долавяше яростта ѝ.

Ейдън спря двигателя. Тес изскочи от колата и се втурна в къщата. Той въздъхна леко и я последва. Настигна я в спалнята, където стоеше до леглото с гръб към него и разкопчаваше джинсите си. Пуловерът ѝ вече беше на пода. Гърбът ѝ бе гол, с изключение на дантеления сутиен, който той беше свалил сутринта. Ейдън потисна похотта си и вдигна пуловера ѝ от пода. Потръпна, когато усети засъхналата кръв по ръкава. Кръвта на Клейбърн. За втори път в рамките само на два дни Тес бе изцапана с нечия кръв. Която съвсем лесно можеше да е и нейната собствена.

Тя скрита калните джинси и тръгна към банята. Спря рязко, сведе глава към гърдите си и въздъхна тежко.

— Знам, че трябва да ти благодаря, задето ме спря. Щях да го убия, ако не ме беше спрял.

Разбираше я.

— Нямаше да го убиеш, Тес. Не и хладнокръвно.

Тя повдигна глава и се засмя горчиво.

— Искан ми се да мисля, че си прав. Дразнех го. Предизвиквах го да се опита да ме хване. Искан да го убия.

Кръвта му изстина при мисълта, че Тес бе дразнила смахнат убиец, но той успя да запази гласа си спокоен и пусна пуловера ѝ върху джинсите.

— Но не го направи. Тес, не мислиш ли, че знам как се чувстваш? Има случаи, в които едва се сдържа да не откъсна главата на престъпника, когото арестувам. И точно заради това съм добро ченге. А фактът, че искам да го направя, просто говори, че съм нормален човек. Ти се изправи срещу убиеца на приятеля ти. Ако не беше ядосана, нямаше да си нормална.

— Звучиш като психиатър — каза тя и поклати глава. — Стоях там... и внезапно разбрах, че не беше само заради Харисън. Беше... беше заради всички тях. Синтия и Ейвъри. Малкълм и Гуен. — Гласът ѝ прекъсна за момент. — Господин Хюз — прошепна тя. — Господи, Ейдън, и той си отиде. Заради...

Той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Престани. Не смей да казваш, че е заради теб.

Очите ѝ проблеснаха.

— Но е заради мен — изсъска тя.

Той я стисна още по-силно.

— По дяволите, можеше да умреш тази вечер, Тес.

Яростта в очите ѝ изчезна, заменена от уязвимост.

— Да не мислиш, че не го знам? — прошепна тя.

— Жива си — промърмори той. — Това е важното.

После ѝ го доказа по най-добрия начин, който знаеше, притискайки устни в нейните. Тес не се отдръпна и той задълбочи целувката. Сърцето му заби лудо, когато Тес обви ръце около врата му и се повдигна на пръсти, за да се притисне към него. Ръцете му се плъзнаха по гладката кожа на гърба ѝ, под дантелата, която покриваше

гърдите ѝ. Хвана я за задника и я повдигна по-високо, а тя се загърчи и изстена. Тес се отдръпна, за да види лицето му. В очите ѝ се четеше отчаяно желание.

— Тази вечер, Ейдън. Моля те.

Той не се престори, че не я разбира.

— Не мисля...

Устата му пресъхна, а мислите от главата му се изпариха, когато Тес отстъпи назад, свали сръчно сутиена си и смъкна бикините си. Застана пред него напълно гола и дъхът му спря. Златиста кожа и безумно красиви извивки. Навсякъде. Той преглътна шумно.

— Господи, Тес.

Без да сваля очи от неговите, тя издърпа ризата му от панталона и започна да я разкопчава бавно. Внезапно в гърдите му се надигна буря. С треперещи ръце той успя да свали колана, панталона, боксерките и обувките си. После дръпна последното копче на ризата си и падна на леглото заедно с Тес. Обърна я по гръб и се настани между краката ѝ.

— Искам да си напълно сигурна — прошепна той дрезгаво.

— Замълчи! — отвърна тя, като се надигна към него, зарови ръце в косата му и го придърпа за най-страстната целувка, която някога бе получавал.

Тес обви крака около кръста му. Той изстена и проникна дълбоко в нея. Тя извика и се притисна към него.

Ейдън застина.

— Нараних ли те?

— Не — въздъхна тя със затворени очи. — Просто мина много време от последния път.

Тя се раздвижи под него и го привлече още по-дълбоко.

— Дори не си помисляй да спреш — нареди му тя.

Тези думи го накараха да потръпне, а надигането на бедрата ѝ — да се раздвижи. Наблюдаваше лицето ѝ, зачервено от удоволствие, главата ѝ, която се мяташе на възглавницата. Тес прехапа долната си устна. Господи, никога не беше виждал по-красива и съблазнителна жена. После тя отвори очи. Ейдън видя в тях желание и дива наслада.

— Ейдън — изстена тя.

Той плъзна ръце под бедрата ѝ, разтвори краката ѝ по-широко и проникна в нея изцяло. Единствената му цел бе да ѝ достави

удоволствие. Но не можеше повече да отлага края. Прехапа устни и се опита да се сдържи. Когато вече си мислеше, че не може да издържи и миг повече, тя се надигна и свърши със силен вик. Той изстена името ѝ и падна върху нея.

Сряда, 15 март, 11:35 вечерта

Тес се събуди, усетила устните му върху гърдата си. Изви гръб като котка и се протегна към него. Ейдън лежеше между краката ѝ и това ѝ се стори чудесно. Е, не толкова, както когато беше в нея, но все пак хубаво. И определено по-приятно от съня, от който я бе измъкнал.

— Имах кошмар — прошепна тя.

Ейдън повдигна глава.

— Знам. Пищеше. Изкара ми акъла. Напоследък това ти става навик.

— Съжалявам.

— Какъв беше кошмарът, Тес?

— Същият, който сънувам всяка нощ напоследък, но този път бе по-населен.

Синтия, Ейвъри Уинслоу. Семейство Сюърд. А сега Харисън и господин Хюз.

— Помниш ли „Трилър“ на Майкъл Джаксън? Всички онези зомбитата. Е, зомбитата в моя кошмар не танцуваха. Започна в неделя през нощта. Видях Синтия... И теб. Тя лежеше на улицата с разкъсан гръден кош, а сърцето ѝ биеше. Ти застана над нея, изтръгна сърцето ѝ и ми го подаде. Заповяда ми да го взема.

Ейдън я изгледа ужасено.

— Господи!

— Да. Очевидно и тогава съм изпищяла, защото Джон ме събуди.

— Джон беше в апартамента ти?

Тес кимна.

— Той има ключ.

Ейдън се намръщи.

— Кой друг има ключ за апартамента ти?

— Ейми. Робин. Предполагам, че и Филип все още има.

Тя повдигна глава от възглавницата и се вторачи в него. Въпросът му не ѝ хареса.

— Няма начин. Не е възможно някой от тях да има нещо общо с тази история.

— Не съм казвал, че имат.

— Но си го помисли.

— Това ми е работата, Тес. Трябва да ти осигуря безопасност. Макар че тази вечер се провалих напълно.

Тя отпусна глава на възглавницата. Не искаше да спори с него за приятелите си.

— Попречи ми да убия копелето. Предполагам, че трябва да съм ти благодарна за това.

— След време ще бъдеш. Защо толкова много хора имат ключове от апартамента ти? Не е безопасно да раздаваш ключове наляво-надясно. Някой е имал достъп до дома ти достатъчно дълго, за да нагласи всичките камери.

Сърцето ѝ се сви.

— Дейвид Бейкър.

— Може да е инсталирал първите камери, но микрофоните в подплатите на саката ти? Откога притежаваш саката?

— Различно — отвърна тя замислено. — Зависи кога е имало разпродажби. Намерихте ли микрофон в червеното кожено сако, което носех в неделя?

— Да.

— Купих го само преди месец. Разпродажба за Свети Валентин — обясни тя и затвори очи. — Някой е бил в апартамента ми през последните няколко седмици.

— Може и да не е. Носила ли си саката на химическо чистене?

— Всички освен червеното. То е чисто ново. Господи, Ейдън.

Той я целуна между гърдите.

— Тихо. Сега няма да се тревожим за това. Разкажи ми за приятелите си.

Тя разтвори широко очи.

— Не. Не е възможно. Не мислиш ли, че щях да усетя?

Той не отговори и Тес се раздразни от чувството за безпомощност, което я обзе.

— Познавам Джон от медицинската академия. Също и Робин. А двете с Ейми сме приятелки от гимназията, за бога.

— Може някой да е взел един от техните ключове и да си е направил дубликат.

Тес се замисли.

— Възможно е.

— Е, защо всички те имат ключове?

— Филип им ги даде, когато бях болна.

— Имаш предвид след нападението миналата година?

Тя поклати глава. Мразеше този спомен.

— Не, след затворника с веригата. Бях в болницата няколко дни. Филип бе вън от града на конференция, но се прибра по-рано. Заведе ме у дома и ме сложи в леглото. Стоеше и ме гледаше, сякаш очакваше, че ще избухна или нещо подобно. Филип не се справяше добре с болни хора.

— С какво се занимава той? Какво работи.

— И той е лекар. Запознах се с него в университета, също както и с Джон.

Ейдън се намръщи.

— Но не го бива с болни? Това не му ли пречи в професията?

— Точно по тази причина се захвана с проучвания.

— От какво беше болна? За това ли говореше Вито, когато каза, че си адски кльощава?

— Вито винаги смята, че съм кльощава.

— Избягваш въпроса, Тес.

Тя въздъхна.

— Лежа тук гола, а ти искаш да говорим за болести? Това не е нормално, Ейдън.

Той я целуна по гърдата и ухапа леко зърното ѝ.

— Кажи ми каквото искам да чуя и ще пристъпим към следващата задача.

Тес се засмя.

— Това да не е нов метод за разпит?

— Тес — предупреди я той. — Говоря сериозно.

Тя отново въздъхна.

— Срам ме е, разбираш ли? Не обичам да говоря за това, защото се срамувам. След като Филип ме доведе у дома от болницата, се предполагаеше, че ще се съвзема за около седмица, а после планирах да

се върна на работа. Но не можех дори да стана от леглото. Чувствах се слаба и замаяна. Едва отивах на работа и повръщах неспирно.

— Какво не беше наред?

Тес го изгледа мрачно.

— Нищо. Минах през безброй тестове, но никой не откри физическа причина за заболяването ми.

— Значи е било психосоматично.

Тя завъртя очи.

— Накрая докторът реши, че е разстройство, причинено от посттравматичен стрес. Унизителна история. Аз съм психиатър, а не можех да реша собствените си проблеми. Бях прекалено уплашена, за да работя — сви рамене тя. — Три седмици по-късно прокуратурата прекрати договора ми. И вече не се налагаше да се тревожа, че някой психопат с верига може да ме нападне.

— Подобри ли се?

Тя вдигна очи към тавана.

— Всъщност положението се влоши. Филип започна да проявява нетърпение. Искаше да съм добре. Искаше секс. А аз не можех. Нямах енергия и не ядях. Едва успях да се облека, така че креватната гимнастика не бе на дневен ред. Филип пътуваше често, затова даде ключове от апартамента на Джон и Робин. Ейми вече имаше. Идваха при мен, когато се чувствах прекалено слаба, за да отида на работа. Проверяха ме — намръщи се тя. — Хранеха ме със супа. Наистина мразя супа. Робин поне може да готви, но супата на Ейми беше кошмарна.

— Няма да забравя това. Никаква супа за теб. Е, какво стана с доктор „проклет да е“?

— След няколко месеца принудително въздържание реши да потърси секс другаде.

Болката се върна, но не така силна като преди.

— Спа с нея в леглото ми.

— Твърде дълго!

Тес се засмя леко.

— Да. Но нейната беше още по-долна. Остави обица под възглавницата ми и бикини под смачканите завивки. Направили го, докато съм била на лекар. Когато се прибрах у дома, Филип беше изчезнал. Но миризмата на парфюма ѝ не беше.

— Говори ли с него за това?

— Да. Не го отрече. Просто си събра нещата и си тръгна същата вечер. Не каза и дума. И оттогава не съм говорила с него. Това е всичко.

— Кога започна да се чувстваш по-добре?

— След сватбеното пътешествие.

Ейдън повдигна вежди изненадано.

— Моля?

— Билетите не можеха да бъдат върнати, затова двете с Ейми пиянствахме, плавайки по западното крайбрежие на Мексико. По време на пътешествието прилошаванията ми престанаха, а когато се прибрахме в града, се върнах на работа. Всичките ни приятели знаеха какво е станало. Не можеш да отмениш огромна сватба две седмици преди датата, без да дадеш обяснение. Филип стана персона нон грата в компанията. Последното, което чух за него, бе, че има нова приятелка. Богата кучка от Норт Шор.

Ейдън се усмихна.

— Тес, и ти си богата.

— Не. Просто нямам материални проблеми. Елинон беше богата. Апартаментът, в който живея, е предплатен до следващото лято, след което ще се наложи да си потърся нов в някой по-евтин квартал на града.

— Наем? — Ейдън се изненада.

— Да. Елинон обичаше да предплаща. Беше предплатила апартамента си за няколко години напред и когато почина, ми остави последните няколко месеца, както и мерцедеса си. На тридесети юни, когато часовникът удари полунощ, той ще се превърне обратно в тиква.

Учуденият поглед на Ейдън я зарадва.

— Мислеше ме за снобка. А съм по-скоро натрапница, с решителен манталитет.

Той се засмя.

— Да, тази вечер станах свидетел на решителността ти. Как успя да му разбиеш носа? Той отказа да отговори на този въпрос.

Тес му показа, като нежно натисна носа му с ръка.

— Ето така.

Ейдън я целуна по китката.

— Вито ли те научи да го правиш?

Тя се поколеба за момент.

— Не. Вито ме научи как да използвам пистолет.

Ейдън притисна устни към брадичката ѝ.

— Пак избягваш въпроса.

— Баща ми ме научи — каза тя, раздразнена от упоритостта му.

— Живеехме в опасен квартал. Татко не ми позволи да излизам на срещи, докато не научих всичко за самозащитата. Макар че никое момче не би било толкова глупаво да се опита да ми направи нещо, тъй като имах четирима по-големи братя.

— Всичките ли са едри като Вито?

— Горещо-долу — въздъхна тя. — Липсват ми. Много. Вито иска да се прибера у дома. Завинаги — добави тя и забеляза как Ейдън се намръщи. — Баща ми е сериозно болен. Не бих искала това да има значение за мен, но има. А като видях родителите ти тази вечер... не съм виждала семейството си от адски дълго време.

— Колко дълго?

— Пет години.

— Защо?

— Отчуждихме се.

— Тес...

— Баща ми винаги е бил ужасно изряден. Католик. Ходехме на църква всяка неделя. С изключение на лъжата за Дядо Коледа, наистина не съм мислела, че татко някога може да ме излъже.

— Но го направи.

— Той... излъга майка ми.

— Изневери ли ѝ?

— Да. Двамата с мама ми дойдоха на гости в Чикаго. Тогава още не живеех в апартамента на Елинон. С Ейми деляхме малко студио, близо до болницата, където стажувах, затова родителите ми отседнаха в хотел. Мама и аз тръгнахме по магазините — тъжно си припомни тя. — Обичахме да го правим. Бяхме стигнали вече до магазина, когато мама видя, че е забравила кредитната си карта. Върнах се в хотела, за да я взема.

— И баща ти беше с друга жена?

— Кълощаво курве, достатъчно младо, за да му бъде дъщеря — потвърди тя горчиво. — Мисля, че в този ден приключи детството ми.

Преди винаги се бях чувствала като любимката на татко. А вече имах чувството, че не познавам този човек. Той отрече да е извършил нещо нередно. Каза, че било грешка.

— Възможно ли е да е казвал истината.

Тес стисна челюсти.

— Тя беше гола и върху него. Мисля, че това говори достатъчно. Отначало не казах на майка ми, но когато най-после го направих, тя повярва на баща ми. Настъпи семейна криза. Татко побесня, че съм го издала. Започна да крещи като луд и получи инфаркт. Буквално. Мислех, че се преструва, затова не му помогнах и си тръгнах.

— А той не се е преструвал?

— Не. Получи инфаркт. Не беше опасен, но достатъчен да промени живота му. Както и моя. Той отказа да ми проговори. Дъщеря му, лекарката, го бе оставила да умре.

— Драматично.

Тя кимна.

— Така е. Както и да е, Вито каза, че сега положението било наистина лошо. Татко ще продаде бизнеса и инструментите си. Той е майстор на шкафове. Един от последните във Филаделфия. Правеше мебели за тузарите в града. Наричаше ги „хора със синя кръв“. Струваше му се смешно, че му плащат хиляди за една етажерка, а на улицата дори не го поглеждат. Докато растях, определено ги мразех.

— Защото са били сноби — отбеляза Ейдън.

— Не е особено трудно да ме разгадае човек, детектив.

— По-трудно е, отколкото си мислех — тихо отвърна Ейдън.

— Но си заслужава — целуна я той нежно. — По-рано бързах и пропуснах някои места.

Тя се изви инстинктивно и го накара да се усмихне.

— Нямах нищо против.

— Мисля, че можем да се справим и по-добре.

Той притисна устни към белега ѝ и тя се отдръпна.

— Не го прави, Тес! — нареди ѝ той нежно. — Не се крий от мен!

Филип бе отвратен от белега ѝ. Всъщност повечето от половината шалове, които притежаваше, ѝ бяха подарък от него през месеца, когато я бе прибрал вкъщи от болницата и преди да доведе любовницата си.

— Грозен е — оправда се тя.

— Ти си красива — целуна я той по врата. — А някои места са още по-красиви от другите — добави Ейдън, като се плъзна надолу и захапа леко зърното ѝ. — Позволи ми да ти покажа.

Показа ѝ. И беше по-хубаво отпреди. Ейдън обърна внимание на всяка част от тялото ѝ с очи, с ръце и уста. Тес затвори очи и се отдаде на удоволствието. Остави го да засмуче първо едното ѝ зърно, а после и другото, да разтвори краката ѝ и да ѝ покаже, че е изпълнена с дива страст и желание. Той плъзна ръце под задника ѝ и я повдигна, за да може да вкара езика си по-дълбоко и да я подлуди. Докара я до оргазъм с език, после, преди сърцето ѝ да се успокои, сърчните му пръсти я възбудиха отново и тя стигна до върха за втори път.

Накрая проникна в нея бавно и тя изстена от удоволствие. За първи път след всичките месеци самота. Ейдън я изпълваше по-силно и дълбоко, отколкото който и да било друг преди него. Тя примигна и по слепоочията ѝ се плъзнаха сълзи.

Ейдън застина.

— Наранявам ли те? — попита той дрезгаво.

— Не, не. Не спирай.

Тя обви крака около кръста му и го вкара още по-дълбоко в себе си.

— Просто се чувствам толкова добре — усмихна се Тес.

Ейдън не спря. Продължи, докато я усети да потръпва и чу вика ѝ. После се раздвижи за последен път и свърши.

Отпусна се върху нея и вдъхна аромата на косата ѝ. Беше потен и тежък, но когато се опита да се надигне, тя го прегърна и задържа.

— Не още. Остани.

— Прекалено съм тежък за теб — прошепна той дрезгаво.

В коридора Доли заръмжа и Ейдън повдигна глава.

След минута на вратата се позвъни и кучето яростно залая.

— Рейгън! Отвори!

Тес се ококори.

— Това е Вито. Какво прави тук?

Ейдън се изтърколи от нея и се просна по гръб.

— Вероятно иска да се увери, че няма да направя това, което току-що направих. Нямам енергия да стана.

Но Вито продължи да чука по вратата, а Доли побесня.

— Ще събуди целия квартал — изсъска Тес.

Тя скочи от леглото, намъкна чифт джинси и анцуга на Рейгън и отиде да отвори вратата.

Вито стоеше отпред и гледаше гневно. Понечи да влезе в къщата, но Доли заръмжа и оголи зъби.

— Долу, Доли — тихо ѝ заповяда Ейдън. — Не обича да вижда мъже нощем — обясни той на Вито.

Вито не му обърна внимание, а прегърна сестра си.

— Нарани ли те?

Тя примигна учудено.

— Ейдън ли?

— Не — нервно отвърна Вито. — Уолъс Клейбърн. Опитах се да звънна на мобифона ти, но ти не вдигна. Уплаших се до смърт — обясни той и се вгледа в лицето ѝ. — Зачервена си — отбеляза Вито и я докосна нежно по бузата, после огледа лицето на Ейдън и очите му потъмняха.

Ейдън дори не мигна.

Тес потупа брат си по ръката.

— Влизай. Ще ти разкажа всичко за Клейбърн. Можеш да се гордееш с мен.

16.

Четвъртък, 16 март, 6:15 сутринта

— Тес, котето ти е в мивката.

Тя се обърна лениво и го видя застанал до мивката в банята. Гол и мокър от душа, Ейдън Рейгън бе великолепно гледка рано сутрин.

— Пусни водата. Бела иска да пие от чешмата.

— Мислех, че котките не обичат вода.

— Тя обича.

Тес влезе в банята и седна на ръба на ваната. Усмихна се на Ейдън, който изпъди котето от мивката и си сапуниса лицето. Бела ядосано скочи в скута ѝ.

— Ти си виновен, че нямаме време за закуска. Искаше да го направим още веднъж. Набързо. Да бе!

Той се ухили.

— Не те чух да се оплакваш преди няколко минути.

Тес му се усмихна в отговор и се почувства великолепно.

— Не. Да не съм луда?

Продължи да го наблюдава, галейки Бела. После се замисли.

— Какво ще правиш днес, Ейдън?

— Ще се занимавам с Бейкън. Искам да видя дали криминолозите са открили още нещо.

— Мислиш, че не го е направил той.

— Да, мисля, че не е той. Но имам и други случаи, които трябва да приключа.

Тя си припомни доклада от аутопсията, който бе видяла на бюрото му.

— Малкото момченце.

— Да. Все още не мога да открия баща му. А мисля, че майката знае къде е.

— Баща убива собствения си син — въздъхна тя. — Никога не мога да свикна с тези неща.

— Нито пък аз. А ти какво ще правиш днес?

— Не знам. Бейкън е мъртъв, Клейбърн е в затвора... Вероятно ще отида в службата и ще започна да чистя. Опелото на Харисън е довечера — каза тя и мъката ѝ се завърна. — Погребението е в събота.

— Каж ми кога е и ще дойда с теб.

Заля я благодарност, която посмекчи тъгата ѝ.

— Благодаря ти. Днес трябва да се видя с Етел Хюз. Ще ѝ кажеш ли за бележката върху палтото на господин Хюз? „За теб се съди по приятелите ти.“

— Ще обсъдим въпроса тази сутрин. Ще те уведомя.

Ейдън избърса лицето си, после се обърна към нея със сериозен вид.

— Има нещо, което не ти казах вчера. Ела тук.

Завладя я тягостно предчувствие. Тя стана и пусна Бела на пода.

— Добре.

— Рик беше сигурен, че Бейкън има скривалище, пълно със записи, но не открихме абсолютно нищо.

Тес преглътна. Беше го подозирала, но просто ѝ бе по-лесно да не мисли по въпроса.

— Значи записите, които ми е направил, са все още някъде навън.

— Някъде. Може да е сменил скривалището си. Има едно-две места, където трябва да се потърси. Но отдел „Убийства“ вече не се занимава с това. Хората, които се занимават с интернет порнография, ще получат случая.

Тес потръпна.

— Ако записите излязат на бял свят... Това ще те притеснява ли?

Ейдън я погледна сериозно.

— Малко. Не изневерявам и не обичам да споделям. Освен това притежавам достатъчно мъжкарска гордост, за да не ми е приятно други мъже да виждат това, което аз виждам. А ти какво ще направиш?

Тя се опита да се усмихне.

— Ще изготвя график за разглеждането на забележителности.

Ейдън се засмя и я целуна.

— Облечи се. Ако не те закарам при Вито до седем и половина, ще закъснея за сутрешното събрание, тъй като той ще ме размаже.

Четвъртък, 16 март, 7:30 сутринта

Прегърнал Тес през кръста, Ейдън почука на вратата на Вито и изтърпя безмълвно критичния му поглед.

— Рейгън. Тес.

Тес завъртя очи и целуна брат си по бузата.

— За бога, Вито, престани.

После тя обви ръце около врата на Ейдън и го придърпа надолу за бърза целувка за довиждане.

— Тръгвай. Не искам да закъсняваш.

Ейдън трепна, когато Тес неочаквано заби нокти във врата му. И двамата се обърнаха едновременно към коридора, където стоеше огромен възрастен мъж, скръстил масивните си ръце пред гърдите си. Приличаше на циментов блок. Горната част на тялото му беше свидетелство за години тежък труд. Лицето му имаше ожесточено изражение. Погледът му беше мрачен, вторачен в мъжа, с когото дъщеря му очевидно беше правила секс.

— Господин Чикотели — протегна ръка Ейдън. — Аз съм Ейдън Рейгън.

Бащата на Тес само погледна протегнатата ръка, но не отвърна на жеста. Тес въздъхна изморено и хвана Ейдън за ръка.

— Татко, не те очаквах.

Чикотели я огледа с хладните си тъмни очи и Ейдън разбра откъде Тес бе наследила някои от способностите си.

— Предполагам, че не си — каза той най-после. — Можем ли да поговорим, Тес? Насаме?

Тя изгледа Ейдън притеснено.

— Тръгвай. Ще ти се обадя.

Ейдън отстъпи назад и въздъхна, когато вратата се затвори под носа му, после тръгна към стълбите. Не искаше да закъснява за втори пореден път.

Четвъртък, 16 март, 7:30 сутринта

Джоана се намръщи, когато огледа чекмеджето си. Търсеше фотохартия, за да отпечата някои от снимките, които бе направила за статията за доктор Джон Картър, но откри, че половината от запасите й бяха изчезнали.

— Кийт, печатал ли си снимки?

Той продължи да завързва вратовръзката си, без да я погледне.

— Не — отговори ѝ той, като взе куфарчето си и се отправи към вратата.

Гласът му беше леден и тя се вторачи мрачно в гърба му.

— Казах ти, че съжалявам, Кийт.

Той спря пред вратата.

— Не съм сигурен, че разбираш значението на тази дума, Джо. Вече дори не знам коя си. Ще се видим довечера.

Вратата се затвори тихо. Затръшването щеше да приляга по-добре на случая, но Кийт не бе човек, който затръшва врати.

Джоана сви рамене. Щеше да се върне при нея. Винаги го правеше. Е, един от приятелите на Чикотели бе готов. Сега бе време да се заеме със следващата муха от мухоловката. Вече се бе поровила надълбоко и подозираше, че ще открие нещо голямо. Чувстваше го.

Четвъртък, 16 март, 7:40 сутринта

Майкъл Чикотели гледаше дъщеря си строго. От съседната стая се появи майка ѝ, зачервена и с изморен вид.

Тес загледа притеснено родителите си.

— Кога пристигнахте?

— Снощи — отговори майка ѝ.

Да, посещението на Вито посред нощ сега вече имаше обяснение. Тес седна.

— Не знам какво да кажа.

Майка ѝ закърши ръце.

— Ти не идваш при нас, затова...

— Джина, седни — обади се баща ѝ, като нежно бутна майка ѝ на стола, после застана зад нея, сложил ръце на крехките ѝ рамене. — Какво става тук, Тес?

Чикотели беше бледен, устните му — безцветни. Огромните му ръце трепереха.

— Седни, татко — не издържа Тес.

— Ще седна, когато реша. Попитах те какво става. Можеш да започнеш с Рейгън.

— Той е чудесен човек. Ние...

Тя се зачуди как да продължи. Ейдън се бе грижил за нея, но тя не искаше да я приемат като слаба жена, която има нужда от защита.

— Срещаме се — каза тя накрая.

Баща ѝ повдигна вежди.

— Разбирам.

— Сигурна съм, че разбираш — студено отвърна тя.

— Тес — сгълча я майка ѝ и Тес скочи.

— Защо сте тук?

— Не бъди груба — промърмори Вито.

— О, млъкни, моля те. Няма да ви позволя да ме третирате като паднала жена. На тридесет и три години съм, за бога. И той е първият мъж... първият мъж, с когото се виждам от една година.

— След Филип — намръщи се баща ѝ. — Проклет да е.

Тес се ухили.

— Ейдън го нарича доктор „проклет да е“ — каза тя и забеляза леката усмивка на баща си. — Татко, Вито каза, че си болен. Защо дойде чак тук?

Чикотели преглътна.

— Имаш проблеми. Майка ти искаше да дойде. Затова сме тук.

Майка ѝ го погледна през рамо и поклати глава.

— Майкъл, обеща ми.

Той затвори очи.

— Добре. Аз исках да дойда. Исках да се уверя, че си добре.

Баща ѝ отвори очи и Тес, изненадана, забеляза сълзите в тях. През целия си живот не бе виждала баща си да плаче. Никога.

— Миналата година пострада, а ние не дойдохме, защото не знаехме — продължи той. — Ти не искаше да го споделиш с нас. Сега имаш сериозни неприятности, а ние научихме за тях от новините. Знаеш ли как се чувства един родител в подобен момент, Тес?

Майка ѝ го потупа по ръката.

— По новините съобщиха, че си разгласила тайните на пациентите си — каза тя. — Твърдяха, че си постъпила неетично и лицензът ти бил отнет.

— Мръсни лъжци — добави баща ѝ с разтреперан от гняв глас. — Ти не би направила нищо подобно.

Сърцето ѝ се сви.

— Бордът по лицензиране наистина ми отне лиценза, татко. Откъде знаеш, че не са прави?

Той прикова тъмните си очи в нея.

— Знам, защото те познавам. Ти не лъжеш. Така съм те възпитал.

— Просто така? — саркастично попита тя. — Просто ми вярваш?

— Винаги сме вярвали в теб, Тес — обади се майка ѝ с нежен глас. — Обичаме те.

Баща ѝ въздъхна.

— Освен това знам, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Тес затвори очи. Отказваше да се предаде.

— Знам какво видях, татко.

— И изглеждаше ужасно, Тес. Но аз не бях направил нищо. Онази жена се представи за камериерка и преди да се усетя, беше в стаята и...

Тес се скова, когато си представи отвратителната сцена.

— Спомням си. Бях там.

Баща ѝ си придърпа стол.

— Е, смятам да седна вече. Винаги си била трудно дете, Тес. Вечно задаваше въпроси, на които нямаш представа как да отговоря. Знаех си, че ще станеш лекар или адвокат... нещо голямо. Важно — въздъхна той тежко. — Добре съм. Просто понякога не ми достига въздух. Но, Тес, ти никога не ме попита какво точно се случи. Очаквах да го направиш. Чаках го с години.

Майка ѝ го хвана за ръка.

— Видях какво се случи — отвърна Тес през зъби.

Внезапно изпита несигурност и се разгневи на слабостта си, както се бе ядосала на слабостта на майка си.

— Видя само една част — настоя баща ѝ. — Не спирах да се чудя как след всички изминали години можа да повярваш, че съм извършил нещо лошо. Как един момент промени целия ти живот — добави той, като отмести очи настрана. — Нямах представа, че нещо може да ме нарани толкова силно.

Тес погледна преплетените ръце на родителите си и завидя на солидарността им, макар тя да я вбесяваше.

— Нито пък аз. Очаквах да си признаеш, че си сгрешил, както вечно ни учеше да постъпваме, но ти никога не го направи.

Чикотели стисна устни, но не отговори.

— А ти — погледна Тес отчаяното лице на майка си. — Казваш, че винаги си вярвала в мен, но не е така. Шамароса ме, задето според теб съм излъгала, и запълзя към него.

Шокиран, баща ѝ се вторачи в майка ѝ.

— Ударила си я?

— Бях ядосана — въздъхна майка ѝ. — Сгреших, че те ударих, Тес. Бях ядосана и наранена. И уплашена. Но никога не съм пълзяла към баща ти или към някой друг. Попитах го какво се бе случило и му повярвах. Мислиш ме за глупачка, нали?

— Не съм казвала подобно нещо — отвърна Тес.

Но го мислеше. Дори и сега.

— Мислиш ли, че съм глупачка, защото сега вярвам в теб?

— Не — поклати глава Тес. — Защото знам, че не съм направила нищо нередно.

Баща ѝ се усмихна тъжно.

— Не е ли странно как внезапно се озовахме в едно и също положение? Аз също не направих нищо нередно. Ако кажа, че никога не съм поглеждал друга жена, ще излъжа. Но се кълна, че никога не съм докосвал друга. Не и в онзи ден. Никога.

Сравнението му впечатли Тес и тя отново почувства неувереност.

— Жената беше върху теб, татко — прошепна тя.

Той я погледна в очите.

— Да, но аз не я докоснах, Тес.

Гласът му прозвуча искрено. Беше тук, а не бе задължен да дойде. Беше ѝ повярвал, за разлика от повечето хора. Възможно ли бе да е сгрешила? Беше размишлявала за онзи ден и за видяното. Кльощата курва, залепнала върху баща ѝ. Но дали неговите ръце бяха върху нея? Не можеше да си спомни.

Тес знаеше, че никога преди онзи ден не го бе хващала в лъжа. Нито веднъж. Баща ѝ изглеждаше уплашен. Тя осъзна, че този момент можеше да унищожи пропастта между тях завинаги.

— Трябваше да те попитам още тогава, татко. Какво точно се случи?

Той въздъхна и отпусна рамене облекчено. Тес разбра, че не бе очаквал повече от доверие.

— Тя влезе в стаята, Тес. Каза, че била подарък. Опитах се да я накарам да си тръгне. Преди да се осъзная, тя вече бе чисто гола. Не знаех по какъв начин да я избутам навън, без да я докосвам. Каза ми да не се правя на недостъпен. А ти влезе секунди по-късно. След като ти си тръгна, я заплаших, че ще повикам ченгетата. Тя побесня. Била предупреждена, че ще съм костелив орех, но заплащането ѝ не включвало освобождаване под гаранция. После си тръгна. Това е всичко.

Тес се помъчи да преглътне буцата в гърлото си. Баща ѝ чакаше отговора ѝ с измъчено лице. Внезапно ужасният момент от миналото бе затъмнен от истината в настоящия. Баща ѝ бе повярвал в нея. Човекът, който навремето бе герой за нея, бе повярвал на думите ѝ. Защото я обичаше. Очите ѝ се насълзиха.

— Съжалявам, татко — прошепна тя. — Можеш ли да ми простиш?

— Ела тук — отвърна той, като я придърпа на коленете си и притисна буза в рамото ѝ. — Можем ли да се върнем към предишния си живот?

Тя вдъхна миризмата на кедър, с която дрехите му бяха вечно просмукани. Сълзите ѝ попиха в работната му риза.

— Звучи добре — отговори тя.

— Липсваше ми, бебчо — усмихна се баща ѝ.

— И ти на мен, татко. Беше тежка година. И още по-тежка седмица.

— Е, разкажи ми всичко.

Майка ѝ го стисна за рамото.

— Първо ще легнеш. Обеща ми.

— След минута, Джина — отвърна той рязко.

Майка ѝ поклати глава и изчезна в другата стая. Върна се почти веднага с кислородна маска и портативна помпа. Тес погледна баща си изумено:

— Ти си на кислород? И си се качил на самолет? Не си наред.

— Трябваше да те видя — отговори той спокойно и завъртя очи, когато майка ѝ нагласи маската на лицето му. — Разкажи ми всичко сега, Тес. Започни с Рейгън.

— Той ми спаси живота, татко — каза тя и забеляза как лицето му преbledня под маската. — Дишай! — нареди му Тес и го целуна по челото. — И следващия път се ръкувай с него.

Той си пое дъх дълбоко.

— Добре.

Четвъртък, 16 март, 8:00 сутринта

— Е, значи случаят е приключен — каза Спинели, като огледа колегите си. — Свършихме.

Мърфи и Ейдън седяха от едната страна на масата, Патрик Хърст и Спинели — от другата. Рик и Джак — в срещуположните два края. Никой не изглеждаше доволен.

Спинели се намръщи.

— Бейкън е мъртъв. Разполагаме със снимките и признанието му. Клейбърн ще се яви в съда тази сутрин. Тес може да се върне към нормалния си живот.

— Само дето целият град я смята за долна клюкарка — промърмори Мърфи. — Не знам, Марк. Чувствам, че нещо не е наред.

— Вероятно защото не успяхте да арестувате Бейкън — обади се Патрик. — Той ви отне чувството за изпълнен дълг.

— Това е само част от проблема — отвърна Ейдън, като си припомни как се бе разгневил, когато видя Бейкън мъртъв във ваната. — Но и аз смятам, че не сме стигнали до истината. Прочетох психиатричната оценка на Бейкън. Тес само е помогнала за нея. Всъщност тя се е видяла с Бейкън само веднъж. Основната оценка е била изготвена от Елинор Бригам, която починала, преди да я завърши.

Мърфи изглеждаше притеснен.

— Не ми се струва възможно Бейкън да я мрази толкова силно само от една среща.

— И аз така смятам — подкрепи го Ейдън. — Бейкън е бил смотаняк с определен порок — обичал е да наблюдава голи жени. Не е успял да се задържи никъде на работа. Не е притежавал безмилостна решителност и не си е поставял други цели, освен да наблюдава нищо неподозиращи жени.

— Не отговаря на профила — замислено отбеляза Джак.

— Какъв профил? — попита Патрик.

— Тес изготви профил — обясни му Ейдън. — Антисоциален воайор. Организиран, целенасочен и свикнал да възлага задачи. Бейкън категорично не отговаря на профила.

— Може пък профилът на Тес да не е верен — каза Патрик. — Все пак тя беше уплашена и разтревожена.

Ейдън сви рамене.

— Това не обяснява времето. Защо Бейкън ще се самоубива сега?

— Може да е видял патрулната кола пред сградата на Лин Поуп — отговори Спинели. — Знаел е, че се доближаваме до него, и се е паникьосал.

— Убиецът е студен и пресметлив човек, Марк — възрази Ейдън. — Тормозил е Адамс повече от три седмици. Не изглежда човек, който би се паникьосал.

— Каза „не изглежда“ — отбеляза Патрик. — Наистина не вярваш, че Бейкън е престъпникът.

— Не вярвам — безпомощно потвърди Ейдън. — Но не разполагам с доказателства.

Спинели го изгледа строго.

— Ейдън, не можем да пренебрегнем факта, че имаме подписано самопризнание. И всички улики водят към Бейкън. Дори имаме снимки на мъртвия Хюз на картата за памет, която открихте заедно със снимките. Ако не разполагаш с нещо повече от усещане, ще приключим случая.

— Аз пък съм притеснен, задето не намерихме скритите му записи — намеси се Рик.

— Нито апарата, с който са направени снимките на Хюз — добави Джак и всички се обърнаха към него. — Картата със снимките на Хюз не е от дигиталния апарат, който намерихме в апартамента на Бейкън. Тези снимки са били направени с друг апарат.

— Мамка му — изруга Спинели.

— А и онзи тип от снимката с Конъл — сети се Мърфи. — Той е инсталирал камерата в апартамента на Сюърд. Много неща са все още неясни, Марк.

Спинели погледна Патрик.

— Разполагаш с всичко необходимо, за да отхвърлиш обжалванията, нали?

— Записите на Тес, които намерихте в дома на Ривера, бяха достатъчни. А откриването на бежовото палто и перуката вчера беше бонус.

— Добре тогава — реши Спинели и повдигна пръст. — Още един ден. Отидете и ми намерете нещо конкретно. Ейдън, остани тук.

Останалите излязоха от стаята. Ейдън и Спинели останаха сами.

— Ейдън, искам да съм сигурен, че мислиш с главата си, а не с друга част на тялото си. И то с правилната глава.

Ейдън се стегна и погледна обидено.

— Не заслужавам подобно отношение, Марк.

— Такава ми е работата. Имаш връзка с Тес. Тя живее в дома ти. Не е заподозряна, така че това си е ваша работа. Но не искам да хабим време в преследване на сенки, защото си прекалено пристрастен, за да приключиш случая.

Ейдън едва се сдържа да не избухне.

— Останалите също виждат несъответствията.

— И затова се съгласих да ви дам още един ден. Имаш и други случаи, Ейдън. Не го забравяй.

Ейдън кимна кратко.

— Да, господине.

Четвъртък, 16 март, 8:15 сутринта

Тес затвори вратата към стаята на баща си.

— Заспа.

Да, баща ѝ спеше, но не с енергичното шумно хъркане, което си спомняше от детските си години. Сега сънят му бе лек, а масивните му гърди едва се повдигаха. По време на стажа си Тес бе работила в кардиологията. Спомняше си посивялата кожа на пациентите, борбата им да си поемат дъх, безнадеждността, която ги обземаше при мисълта, че сърцата им ще се предадат...

Скоро и баща ѝ щеше да е един от тях... Заля я безкрайна тъга, примесена с безнадеждност.

— Нямах представа, че е толкова зле — прошепна тя, после се обърна към майка си и брат си, които седяха до прозореца и пиеха кафе.

Лицето на майка ѝ беше спокойно, но измъченият ѝ поглед издаваше горчивата истина.

— Той не искаше да те уведоим. Господ знае, че причина за непреклонността ти бе твоята честност.

Тес седна изморено на леглото на Вито.

— Татко каза, че е в списъка за трансплантация.

— Така е — потвърди Джина. — Но на неговата възраст...

Тя отклони поглед настрани и примигна, за да пресуши сълзите си.

Вито я стисна за ръката.

— Мамо, недей. Моля те, не плачи.

Джина погледна дъщеря си.

— Когато те видя по новините... това му причини болка.

— Съжалявам.

Джина поклати глава.

— Е, това приключи. Напоследък баща ти мисли много за вас двамата. Понякога, когато смята, че наоколо няма никого, плаче.

Очите на Тес се насълзиха.

— Престани — прошепна тя.

— Съжалявам — отвърна майка ѝ и отпи от кафето си. — Не исках да те накарам да се почувстваш още по-зле. Просто искам да знаеш как стоят нещата. Лекарите му дават от шест месеца до година живот. Докторът му ще побеснее, ако разбере, че е пътувал дотук.

— Не трябваше да идва — прошепна Тес.

— Нищо на света не можеше да му попречи да се качи на самолета, Тес. Искаше да оправи нещата. Беше позволил скарването ви да отиде прекалено надалеч. А това, което ти каза днес, бе абсолютната истина.

Тес кимна.

— Знам. Но ти му повярва веднага, а аз — не.

Джина се засмя мрачно.

— Не. Не му повярвах веднага.

Тес погледна майка си с недоумение:

— Не разбирам. Ти...

— Знам какво казах. И знам какво направих. Трябваше да живея с това през последните пет години. Знаех, че нещо ужасно се е случило

в онзи ден. Когато се върна в магазина при мен, лицето ти бе по-бяло от платно. Но не ми каза нищо.

— Не знаех как да постъпя. Не исках да те нараня.

— Знам. А ти не знаеш, че бях разбрала за жената месец преди да чуя признанието на баща ти.

— Не разбирам — повтори Тес.

Майка ѝ отиде до прозореца.

— Знаеш ли, че високоплатените проститутки имат визитни картички? Открих картичката ѝ в един от джобовете на баща ти. Казах си, че това е нищо и жената просто е нова клиентка, а ти си била болна, както твърдеше. А когато най-после те накарах да ми кажеш какво си видяла... не знам какво ме прихвана. Постъпих ужасно и съжалявам за това и до днес. Шамаросах те и те нарекох лъжкиня, а после се изправих срещу баща ти. Той ми разказа някаква малоумна история за жена, която се набутала в хотелската ни стая и си съблякла дрехите, но той не я докоснал. И като добра съпруга го успокоих, че му вярвам.

— Но не си му повярвала — промърмори Тес.

Джина я погледна през рамо.

— Коя жена със себеуважение би повярвала?

— Мамо! — шокирано извика Вито.

Джина въздъхна.

— Знам. След като се изправих срещу баща ти, Тес, той реши да говори с теб.

— Спомням си.

Майка ѝ я бе помолила да се прибере у дома, за да поговорят. Сега вече молбата ѝ изглеждаше логична.

— В онзи ден татко получи първия инфаркт.

Лицето на Джина се натъжи.

— Аз се грижех за него, а не спирах да го мразя. Заради себе си и заради това, което ти бе причинил. Най-после, когато баща ти се почувства по-добре, го излъгах, че заминавам при сестра ми да си почина. Но вместо това дойдох тук.

Тес се изненада.

— В Чикаго? Не ми се обади.

— Не исках никой да знае. Пазех визитната картичка и намерих жената. Тя си спомни баща ти и потвърди думите му. След като я

изритал от хотела, тя се обадила в агенцията си. Те звъннали на клиента, който се извинил и обяснил, че е станала грешка и че подаръкът бил предназначен за мъж в същата стая на горния етаж. Отидох в агенцията и те ми показаха разписката от клиента.

Тес въздъхна и се почувства едновременно облекчена и натъжена.

— Тъпа грешка. Загубих пет години заради тъпа грешка — прошепна тя, после прикова очи в майка си. — Защо, по дяволите, не ми каза?

За минута Джина не отговори, после промълви:

— Защото тогава щеше да ми се наложи да призная, че не съм му повярвала. А знаех, че не мога да го направя. Всеки път, когато го погледнех в очите, разбирах колко важно е за него да смята, че съм му повярвала.

— Защо й го казваш сега? — учудено попита Вито.

— Защото Тес се измъчваше, задето не му е повярвала като мен — отговори Джина. — Смяташе, че инатът й е причинил инфаркта му.

Тя се усмихна тъжно на Тес.

— Така ли е?

Тес кимна. Още не можеше да преглътне буцата в гърлото си.

— Да.

— Винаги си била дъщеря на баща си, Тес. Повече, отколкото моя. Последните пет години, в които бяхте скарани и не си говорехте, едва не го убиха. Не преувеличавам. Но само защото си неговото момиче, това не означава, че не те обичам или разбирам. Когато вие двамата се сдобрихте, знаех, че и аз трябва да съм откровена с теб. Извинението ми е по-трудно, тъй като, за разлика от баща ти, аз не постъпих правилно. Съжалявам.

Настъпи продължително мълчание. Вито наведе глава, а Тес и Джина се гледаха безмълвно.

— Знаеш ли, мамо, не съм сигурна дали трябва да съм ти благодарна, задето се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре, или да съм ти ядосана, че пази тайната толкова дълго — промърмори Тес, а Вито я изгледа тъжно.

— Предполагам, че трябва да изпитваш и двете — отвърна майка й.

— Истината е, че преди надали щях да ти повярвам. А след днес нямам нужда и ти да вярваш. Това май уравновесява нещата.

Тес погледна вратата на стаята на баща си и добави:

— Струва ми се, че трябва да остана тук... да го наблюдавам как диша... да направя нещо.

— Той не би искал това. Тръгвай, а когато се върнеш, баща ти ще е буден.

Тес погледна брат си.

— Трябва да почистя офиса си и да се опитам да си върна лиценза. Бейкън е мъртъв, а Клейбърн е в затвора, така че не е нужно да оставаш в града. Бездруго вече доста отсъства от работа.

Вито поклати глава.

— Рейгън не вярва, че Бейкън е виновен за убийствата. Не ми го каза, но го усетих.

Сърцето й се сви.

— Не, не го вярва. Има нещо, което трябва да знаеш. Човекът, когото намериха мъртъв вчера, е инсталирал камери в офиса и в апартамента ми.

Джина кимна.

— По този начин са узнали за пациентите ти. Ти ни го каза.

Тес вдигна очи към тавана.

— Но не ви казах, че бе инсталирал камера и в банята ми. Над душа.

Чашата на Джина изтрака върху масата.

— О, господи — прошепна тя ужасено.

— Да. Вчера ме заплаши да продаде тези записи на медиите.

— Радвам се, че е мъртъв — ожесточено каза майка й.

— Но полицаите не са намерили оригиналните записи.

Вито се намръщи.

— Рейгън каза, че Бейкън унищожил собствения си хард диск.

— Да, направил го е. Но ченгетата очакваха да намерят цялата му колекция, а това не стана. Моите снимки може да се появят на бял свят. Трябва да подготвим татко, в случай че това се случи. Подобни изненади са вредни за сърцето му.

— Почакай, Тес — посъветва я Вито. — Може и да ги намерят.

Тес се изправи.

— Добре, ще почакам. А сега отивам да почистя офиса и да напазарувам за вечеря. Мамо, ще ми помогнеш ли да сготвя?

Джина кимна доволно, зарадвана от протегнатата ръка.

— Не мисля, че се нуждаеш от помощта ми, Тес, но с удоволствие ще го направя.

Четвъртък, 16 март, 8:45 сутринта

— Вие, момчета, със сигурност знаете как да позабавлявате една дама — каза Джулия Вандербек, когато Ейдън и Мърфи влязоха в моргата. — Никога не ми е скучно с вас.

— Аутопсията на Бейкън показва ли нещо? — нетърпеливо попита Ейдън.

Джулия се усмихна сухо.

— Господин Бейкън ми разказа доста неща. Ако сами не бяхте се появили тук, щях да ви се обадя да ви повикам. Елате да видите.

Тя отметна чаршафа от трупа на Бейкън и Ейдън отново изпита гняв към човека, който чрез смъртта си бе успял да се измъкне от правосъдието, но се овладя.

— Причина за смъртта? — попита Мърфи.

— Вашият Бейкън може да получи прякора „Распутин“ — усмихна се Джулия, като нагласи ръцете на трупа така, че разрезите по ръцете му да се виждат ясно. — Срязали са го вероятно с ножа за картон, който беше върху ваната.

Ейдън повдигна глава.

— Срязали са го?

Тя кимна.

— Да. Срязали са го. Не го е направил сам, макар че така са искали да изглежда. Погледнете му ръцете. Разрезите са надолу и нагоре. По принцип това означава, че жертвата наистина е искала да се самоубие.

— Но? — попита Мърфи.

— Но вашето момче е левичар — отговори тя, като повдигна лявата му ръка. — Мазоли на средния пръст от писане. Затова се очаква разрезът на дясната ръка да е по-дълбок и прав. Би използвал първо ръката, с която е свикнал да действа. Разрезът на другата ръка не би трябвало да е толкова прав и дълбок, защото самоубиецът вече е

бил наранен, дясната му ръка е била изтръпнала, още повече тя не е била водещата ръка. Би се очаквало да започне и да спре. И разрезът да не е дълбок.

— Но раните на Бейкън противоречат на теорията — отбеляза Ейдън.

— Да. Абсолютно еднакви са по дълбочина, а никога преди не съм виждала подобно нещо. Зачудих се как някой би могъл да пререже вените на жертвата си, без тя да се съпротивлява, но не открих никакви рани от самоотбрана.

— Бил е в безсъзнание — замисли се Мърфи.

— Не мисля така. Помните ли токсикологичния доклад за Синтия Адамс?

— Халюциногени — сети се Ейдън. — Пси...

— Псилоцибин — помогна му Джулия. — В кръвта на Бейкън нямаше псилоцибин, но открих отрова от друго растение. Ако я погълнеш, причинява парализа на определени стави. Вдишването ускорява и разширява ефекта. Мисля, че е бил в съзнание през цялото време, когато са го рязали, и е усещал всичко.

— Добре — мрачно каза Ейдън и Джулия се усмихна леко.

— Съгласна съм с теб, Ейдън. В определен момент той е загубил достатъчно кръв, за да изпадне в безсъзнание и да припадне във водата. Като се имат предвид количеството вода във ваната и размерите и теглото на Бейкън, не би трябвало главата му да потъне. Но дробовете му бяха пълни с вода и кръв.

— Някой го е натиснал под водата — бавно каза Ейдън.

— Точно така. Освен това има и други рани. Вижте. — Джулия повдигна дясната ръка на Бейкън, за да разкрие рамото му. — По някое време е бил прострелян.

— Прострелян, нарязан, отровен и удавен — поклати глава Мърфи. — Права си. Распутин е подходящо име. Е, кое от всичките го е убило?

— Официално? Най-вероятно удавянето. Но, момчета, този тип със сигурност не се е самоубил.

17.

Четвъртък, 16 март, 9:35 сутринта

Джак чакаше Ейдън и Мърфи в апартамента на Бейкън.

— Рик настоява да продължим да търсим скривалището му. Убеден е, че е някъде тук.

— Ще го направим. Но първо трябва да разберем какво точно е станало — отвърна Ейдън, като пристъпи към вратата на банята. — Прострелян, нарязан, отровен и удавен. Как?

— Знаем, че удавянето е било бързо — каза Мърфи. — Отравянето е било преди рязането. В противен случай разрезите нямаше да са толкова спретнати. Остава прострелването.

Ейдън се замисли.

— Мисля, че прострелването е било първо.

— Защо? — попита Мърфи.

— Помниш ли как вчера намерихме дрехите му?

— Да, ето тук — посочи Мърфи към краката си. — Риза, вратовръзка, панталон, боксерки и чорапи. Сакото му беше във всекидневната.

— Сакото му миришеше на нафталин и цигарен дим.

— Също като в дома на майка му.

— Но не и на котешка пикня. Досега не се бях замислял за това. Едва ли можеш да държиш костюма си в онази къща, без да се пропие от вонята на котки. Униформените му ризи със сигурност воняха.

— Вчера намерихме кашони с дрехи във всекидневната — обади се Джак. — Силна миризма на нафталин. Но не усетих котешка урина.

— Има склад някъде — усети се Мърфи. — Но защо първо прострелването?

— Защото костюмът му миришеше и на пот, а ризата — само на цигарен дим и омекотител.

Мърфи повдигна вежди.

— Ризата е била чиста.

— Човекът има обоняние — засмя се Джак. — Аз обаче имам орлов поглед. Погледнете тук.

Ейдън проследи пръста му, насочен към далечната стена на банята.

— Дупка.

Предишния ден не я бяха видели, разсеяни от фалшивите улики.

Джак мина покрай тях и огледа малката дупка.

— Може да е от куршум. Ако е така, някой го е извадил. В момента няма друго освен разронен талашит — каза той, като се обърна към тях и погледна Мърфи. — Отиди в коридора.

Мърфи се подчини и Джак застана в преддверието с гръб към вратата.

— Аз съм Бейкън, а ти държиш пистолета — каза той на Мърфи и проследи въображаема траектория във въздуха. — Ако се съди по местоположението на дупката, ръста на Бейкън и раненото му рамо, убиецът е стоял някъде там, където си сега. Той е по-нисък от Бейкън с около пет-десет сантиметра. Бейкън е бил метър и седемдесет и осем. Така че нашият човек е метър и седемдесет и два най-много.

Ейдън се усмихна мрачно.

— Значи си имаме работа с антисоциален воайор с наполеонов комплекс. Добре, приближаваш се към Бейкън иззад гърба и го прострелваш в рамото. Защо?

— За да го принудиш да падне във ваната или да погълне отровата? — замисли се Мърфи.

— Или и двете — каза Ейдън. — Джак, прострелян си в дясното рамо. Какво ще направиш?

Джак притисна лявата си ръка към дясното рамо.

— Ох — изстена той.

Ейдън се засмя.

— Сега лявата ти ръка е окървавена.

Джак кимна.

— Ще отида да взема луминола.

Тридесет минути по-късно Джак изгаси лампите и на пода заблестяха отпечатыци от обувки, а на стената между клозета и мивката — идеално оформен отпечатък от ръка.

Ейдън вдигна крака си над отпечатъка на пода.

— Аз съм тринадесети размер. Това май е девет, нали?

— Нещо такова — потвърди Джак. — Изглеждат като отпечатъци от елегантни обувки. Значи нашият човек е около метър и седемдесет и носи обувки девети размер. Все пак е начало. Любопитен съм за отпечатъка от ръката.

Банята имаше фриз от тапети на сини цветя. Над него беше боядисаната стена, а отдолу — син тапет. Отпечатъкът бе върху долната част.

— Ако аз съм Бейкън и залитам, окървавената ми ръка ще се опре много по-високо. Да видим защо не е станало така.

Джак прокара метална пила под фриза и подръпна леко тапета, който се отдели изцяло от стената.

— Не е залепен — отбеляза Мърфи.

Джак погледна през рамо.

— Ъгълчетата са захабени. Някой го е дърпал често.

Пулсът на Ейдън се ускори.

— Скривалището му — извика той развълнувано, като си помисли, че откритието щеше да спести много проблеми на Тес. — Побързай, Джак.

— Как искаш да го направя? Бързо или правилно?

— И двете.

— Звучиш като Спинели — ухили се Джак.

— Така си е. Побързай, Джак.

Джак пхна пръст в дупка в стената.

— Запали лампата, Ейдън — нареди му той, като издърпа панел от стената с размери половин на един метър.

— Е? — нетърпеливо попита той, когато Джак освети дупката.

Джак се обърна и поклати глава.

— Празно е.

Ейдън съкрушено отстъпи назад.

— Не искам да ѝ съобщавам тази новина — каза той и отново му се прииска да можеше да съживи Бейкън, за да го очисти със собствените си ръце.

Джак въздъхна.

— Тя е голямо момиче. Може да се справи по-добре, отколкото си мислиш.

Ейдън изпъна рамене и си помисли, че Джак всъщност беше прав. Тес беше силна жена. Можеше само да се надява и той самият да бъде толкова силен.

— Прав си — тъжно потвърди той. — Тес каза, че ако записите излязат на бял свят, ще направи график за туристически посещения.

— Е, аз няма да съм от посетителите — отвърна Джак. — Държа на брака си и... — Той насочи поглед към юмруците на Ейдън. — И на лицето си.

Мърфи се закашля.

— Хайде да приключим с това, Шерлок — добави той сухо.

— Добре. Аз съм Бейкън — съсредоточи се Ейдън. — Връщам се от пазарлъка с Лин Поуп и очаквам Тес да ми плати сто бона. Изненадан съм от посетител — заяви той, като погледна към Мърфи и внезапно се усети. — Убиецът е дошъл за записите.

— И е дошъл подготвен. Оставил ни е спретнати улики и е искал да се увери, че ще търсим камери. Какво ли в тези записи кара момчето ни да се страхува?

— Трябва да разберем. Е, ти казваш: „Заведи ме при записите“, а аз ти отговарям: „Върви по дяволите“.

— А аз те прострелвам, за да те накарам да ми ги покажеш. Но куршумът само одрасква ръката ти. И отново ти заповядвам да ми покажеш записите.

Джак потупа стената.

— Ръцете ти са окървавени, когато изпълняваш заповедта.

Мърфи посочи ваната.

— А сега ти нареждам да влезеш във ваната, защото все още съм насочил пистолет към теб.

— Аз влизам във ваната, а ти ме принуждаваш да вдишам отровата.

— Намерихме фасове във ваната — намеси се Джак. — Веднага ще ги изпратя за анализ.

Ейдън кимна.

— Не мога да мръдна, а ти ме срязваш, пускаш водата и ме гледаш как кървя.

— Но това отнема прекалено дълго време или пък просто съм жестоко копеле — довърши Мърфи. — Затова натискам главата ти под

водата, а след като вече си умрял, оставям трупа ти да бъде намерен от тъпите ченгета.

Ейдън се вторачи във ваната.

— После почистваш стената, сменяш ризата и оставяш уликите, с които да заблудиш тъпите ченгета. А това ти предоставя достатъчно време да планираш следващото убийство — замислено каза той и се обърна към Мърфи с мрачен поглед. — „За теб се съди по приятелите ти.“

Четвъртък, 16 март, 11:00 сутринта

— Уха — подсвирна Мърфи, когато влезе в офиса на Тес. — Клейбърн е свършил страхотна работа тук.

— Знам — кимна Ейдън намръщено. — И снощи едва не свърши същата работа с Тес.

Мърфи се усмихна.

— Искане ми се да можех да го видя, след като Тес е приключила с него.

Дениз излезе от кабинета на Харисън с кашон с боклуци в ръце. Стресна се, когато видя полицаите, и примигна уплашено.

— Мога ли да ви помогна?

— Дойдохме да се видим с Тес — отговори Ейдън, като я изглежда внимателно.

Дениз бе изненадана от появата им. Изненадана и уплашена. Ейдън се зачуди защо.

— Тя е в кабинета си от сутринта — каза Дениз, като махна към леко открехнатата врата. — Влизайте.

Ейдън бутна вратата и влезе. Тес стоеше в средата на стаята, хванала бележник в ръка. Косата ѝ бе хваната на конска опашка, която я правеше да изглежда едновременно адски млада и много сексапилна. Тя се обърна и мигновената ѝ тревога се замени с радост.

— Ейдън! И Мърфи — добави тя, когато Мърфи се престори на обиден.

— Доста си напреднала — забеляза Ейдън.

— Е, поне разкарахме изпотрошените мебели — каза тя, като повдигна ръката си, на която висеше малък фотоапарат. — Правя снимки и си водя бележки за иска към застрахователната компания.

— Сама ли си тук? — намръщи се Ейдън.

— Дениз е в кабинета на Харисън. Вито е долу с момчетата, които изнесоха по-големите неща. Джон се отби — усмихна се тя, — а Робин ми изпрати супа.

Ейдън се усмихна.

— Никаква супа за теб.

Тес се засмя и бузите ѝ порозовяха. Ейдън усети, че в момента тя си спомня предишната нощ, когато ѝ бе казал същото, докато лежеше върху нея. Той се размърда неловко и се опита да потисне неочакваната си ерекция.

Тес се прокашля.

— Ейми ми донесе саксия с някакво растение. Много я бива в градинарството, но аз вероятно ще оставя проклетото нещо да умре. Е, какво става?

— Бейкън не се е самоубил, Тес — отговори Ейдън. — Бил е убит.

Тя въздъхна тежко.

— Разбирам. Значи още не сме приключили?

— Не. Искам много да внимаваш. Непрестанно трябва да си нащрек. И никога да не си сама. Ясно ли е?

— Мислех си, че е прекалено хубаво, за да е истина. И ти си го мислеше. Ще съобщя на Ейми, Джон и Робин отново да бъдат нащрек.

Ейдън копнееше да я целуне и да прогони страха ѝ.

— А ти ще кажеш на Вито — добави тя.

— Какво да ми каже? — попита Вито.

— Сагата продължава. Момчето с камерата е било убито. Приятелите ми все още са изложени на риск.

Вито се намръщи.

— Страхотно. И какво, по дяволите, правите по въпроса, момчета?

— Разследваме — спокойно отговори Ейдън. — Кога си тръгваш?

Вито се усмихна мрачно.

— Не достатъчно скоро за теб.

Тес отегчено въздъхна.

— Вито, престани. Ейдън, родителите ми искат да се запознаят с теб довечера. Мога ли да използвам кухнята ти? Искам да приготвя

вечеря.

Ейдън мечтаеше да я докосне, но мрачният поглед на Вито го накара да задържи ръце в джобовете си.

— Разбира се. Ключът нали е още у теб?

— Да. Доли ще ме изяде ли?

— Вероятно не. Ако започне да ти ръмжи, повикай Рейчъл. Тя се прибира от училище в три. А аз ще се върна към седем.

— По-добре да е осем — отвърна Тес тъжно. — Опелото на Харисън е в седем.

— Аз ще дойда с теб. А сега трябва да тръгваме — каза той, като хвърли бърз поглед на Вито. — Отиваме да разследваме.

Мърфи му се ухили, докато отиваха към асансьора.

— Родители?

— Просто не забравяй да дариш застраховката ми за живот на някое благотворително дружество. Ясно ли е, Мърфи?

Партньорът му се засмя.

— Няма проблеми.

Четвъртък, 16 март, 11:00 сутринта

Андрю Постън, син на съдия от местния съд, вече бе навън под гаранция, докато останалите момчета, които бяха изнасилили Мари Котрел, всички от бедни семейства, все още лежаха в областния затвор. На предварителното изслушване бе заявил грубо на съдията, че не е виновен. После го чуха да мърмори, че ако пипне човека, който го е издал, ще го убие с голи ръце.

Постън имаше огромни ръце, така че заплахата му не беше за пренебрегване. Адвокатът му го посъветва да си държи устата затворена, а Постън му отвърна с няколко творчески идеи за местата, където може да си навре съвета. Да, хлапето определено имаше стил. След няколко години можеше да е страхотна сила, стига да успееше да опази задника си вън от затвора. А това нямаше да е лесно. Жертвата бе казала първо неговото име. Ако беше само това, нямаше да е толкова лошо, тъй като половин дузина момчета щяха да се закълнат, че сексът е бил по взаимно съгласие. Но друг свидетел анонимно бе потвърдил самоличността на изнасилвача, твърдейки, че Постън е бил

в дома на жертвата пиан, буйствал е и е отправял нежелани сексуални аванси към момичето.

Анонимният свидетел трябваше да изчезне. В противен случай Андрю Постън щеше да се сдобие с досие на престъпник. Една весела нощ с курва, която си го просеше, можеше да съсипе живота на младежа. Затова свидетелят трябваше да изчезне.

Разбира се, фактът, че свидетелят бе най-краткият път до Ейдън Рейгън, бе просто късмет. Наистина чудесен късмет. Защото и Ейдън Рейгън трябваше да си отиде. Беше станал прекалено близък с Чикотели. За първи път откак годеникът ѝ я бе зарязал, тя... правеше секс.

Това трябваше да спре. Рейгън трябваше да изчезне. Убийството на ченге беше опасно и нямаше да мине незабелязано или ненаказано. По-разумно бе Ейдън да бъде подплашен.

Сега Андрю и баща му, съдията, се прибираха у дома. Паркираха джипа, марка „Лексус“, на частния път, а госпожа Постън ги посрещна пред вратата. На лицето ѝ бе изписана тревога, а в ръката ѝ имаше голям подплатен плик.

Беше доставен сутринта, адресиран до Андрю. Разбира се, ако майка му го бе отворила, работата щеше да се провали. Тя вероятно щеше да съобщи в полицията за съдържанието му. Или може би не. Както и да е, сега Андрю държеше плика в ръцете си и като се съдеше по долитащите звуци, явно го отваряше. След миг момчето откри диска и приложената бележка, на която пишеше „Пусни ме“. Последва дълга пауза. Записът беше приглушен и не съвсем ясен, но щеше да му разкрие всичко, което искаше да узнае. От устата на Андрю изскочи зверска псувня. Чудесно! Дочу се неясен шум, после момчето заговори:

— Хей, аз съм. Знам кой ме предаде. Рейчъл Рейгън. Малката кучка шпионка.

Андрю се заслуша за момент, после се засмя.

— Прав си. Щеше да е много по-добра от Мари. Направи ми услуга, моля те. Предай ѝ моята благодарност за това, че е уведомила ченгетата. Рейчъл трябва да е наясно, че знаем за предателството ѝ. Убеди я, че ако не се откаже от показанията си, ще съжалява. Направи го още днес. Благодаря ти, приятел. Бих го свършил лично, но трябва да се спотайвам няколко дни, докато нещата се уталожат.

Загърмя оглушителна рок музика. Явно разговорът беше приключил. Какофонията също приключи с натискането на бутон в колата. Беше време да се залови за работа. Натисна педала за газта. Беше време да види местните новини, за да разбере дали трупът на Мардж Хупър вече е била открит.

Чикотели щеше да се разстрои от новината. Великолепно! Бе загубила добър приятел в лицето на Хюз, а сега и случайна позната в лицето на Хупър. Скоро щеше да загуби и любовника си Рейгън.

Той непременно щеше да я зареже, когато научеше, че сестра му е изложена на риск. Скоро Рейчъл щеше да бъде предупредена от приятелите на Постън, а детективът щеше да получи съобщение за много по-сериозна разправа със сестра му, в случай че не изостави приятелката си. Рейгън беше умен човек и щеше да избере правилния път.

Следващият удар щеше да е още по-коварен. Напълно непознат човек, който бе имал лошия късмет да влезе в случаен контакт с Тес Чикотели. Това щеше да я подлуди. Щеше да я накара да почувства огромна вина. Щеше да се страхува да излезе от апартамента си. Прекрасна мисъл.

Разбира се, ударът, който щеше да я съсипе напълно, щеше да е насочен по-близо до дома ѝ. Семейството ѝ. Изборът бе станал още по-голям с пристигането на брат ѝ и родителите ѝ от Филадельфия. Неочакван развой на събитията. От една страна, семейните ѝ проблеми бяха разрешени и тя вече не бе сама в града. Това беше лошо. От друга страна, иронията щеше да е пълна. Тъкмо когато семейството се сдобри, някой от тях щеше да загине. Кой по-точно? Брат ѝ или родителите ѝ? Кое щеше да я нарани повече?

Но първо... беше ред на непознатия.

Четвъртък, 16 март, 12:15 на обед

— Това не е редно — промърмори Тес, застанала до брат си пред кабинета на доктор Фенуик от борда по лицензиране. — Знаят, че не съм извършила нищо лошо, но въпреки това са решили да ми отнемат лиценза. От което изглеждам още по-виновна.

— Трябваше да доведем Ейми — каза Вито. — Тя щеше да се справи с тая гадост.

— Прав си. Просто не мислех, че ще са толкова несправедливи.
— Хайде да тръгваме! Татко сигурно е буден и ни чака за обяд — каза тя и се запъти към стълбището.
— Доктор Чикотели?
Тес застина, протегнала ръка към вратата.
— Репортери — изръмжа Вито тихо. — Хайде, тръгвай!
— Чакайте — извика млада жена, облечена в делови костюм. — Вие ли сте доктор Чикотели?
— Аз съм — отговори Тес. — А вие коя сте?
Жената ѝ подаде купчина документи.
— Призовката ви е връчена.
Заше метена от изненада, Тес пое документите, после прочете най-горната страница.
— Ще ме съдят.
Вито грабна листата и бързо прочете написаното.
— Кой?
— Пациентите ти те съдят, защото си предала картоните им на полицията — каза той и се намръщи. — Нямаше избор. Получи съдебна заповед.
Тес се засмя мрачно.
— Болка и страдание. Пет милиона долара. Това няма да издържи в съда, но ще ми струва доста, за да се преборя.
— Откъде знаят, че си предала картоните им?
Тес поклати глава.
— Нямам представа. По новините не казаха нищо. Мамка му! Какво ли ще е следващото?
В същия миг мобифонът ѝ иззвъня, местен номер, който не разпозна. Изкуши се да не вдигне, но после си помисли, че можеше майка ѝ да звъни от хотела.
— Чикотели — представи се тя.
— Тес? Рейчъл е.
Гласът на момичето прозвуча странно.
— Тес, имам нужда от помощта ти. Спешно е.
Тес изслуша молбата, после се втурна надолу по стълбите.
— Побързай, Вито — извика тя на брат си.

Четвъртък, 16 март, 1:30 следобед

Ейдън вдигна глава, когато кафявата торба се появи на бюрото му. Спинели стоеше до него с мрачна усмивка.

— Поздравления.

Ейдън отвори кесията и подуши.

— Баклава. Трогнат съм, Марк — сухо каза той.

— Чух, че това е любимият ти подкуп — ухили се Спинели, после отново доби сериозен вид. — Чувството ти за Бейкън се оказва вярно. Беше прав и за това, че сутрешният ми коментар беше несправедлив. Показа впечатляващ самоконтрол и способност за съсредоточаване при тези обстоятелства.

Ейдън се изчерви и сви рамене.

— Беше прав отчасти. Имам и личен интерес в случая — призна той, като посочи купчината документи на бюрото си. — Не съм се занимавал със случая на Дани Морис от два дни. Баща му може да е вече в Мексико.

— Не е. Крие се някъде наоколо. И скоро ще се появи.

— Звучиш доста уверено.

Спинели седна на края на бюрото му.

— Сигурен съм. Бащата на Дани не се интересуваше от детето си. И по тази причина не може да повярва, че някой друг би се загрижил за него. Но ти го направи и когато мръсникът излезе от бърлогата си, ще го чакаш. Мини през любимите му места на път за къщи довечера. Ако непрестанно се появяваш там, приятелите му ще се изнервят. И някой ще проговори.

— Благодаря. Това помага.

Ейдън изпитваше вина, задето от няколко дни пренебрегваше случая с горкото дете.

Спинели скръсти ръце пред гърдите си.

— Е, с какво разполагаме, Ейдън?

— Открехме празното скривалище на Бейкън в апартамента му и се обадохме на Рик. Той каза, че в повечето случаи тези типове си правят копия. В момента Мърфи е в склада, който Бейкън е държал под наем. Преценихме, че не е необходимо и двамата да сме там. Върнах се, за да поработя върху връзката на Дейвид Бейкън и Никол Ривера с нашия човек.

— Добра работа свършихте с откриването на склада — похвали го Спинели.

— Не беше особено трудно. След като получихме заповедта за обиск на дома на майка му, намерихме разписките от склада в кухненското ѝ чекмедже — обясни Ейдън, като подуши ръкава си и се намръщи. — Никога няма да се измирише.

Спинели се засмя.

— Не исках да го кажа, но няма да е лошо да се прибереш и да се преоблечеш, преди да отидеш у Тес довечера — закачи го той, после го погледна сериозно. — Е, откри ли някаква връзка?

Ейдън погледна купчината хартии отвратно.

— Не още. Ривера е била актриса и келнерка. Бейкън е бил бивш затворник, който продавал електронни устройства. Проверих телефонните им сметки и банковите им баланси, но нищо не се появи. Единственото общо между тях е било, че и двамата са се нуждаели от пари. Ривера е била принудена да напусне жилището си и да наеме друго в кофти част на града, тъй като не е имала пари да си плати наема. Ако е получавала нещо от нашия човек, то не е отивало, за да си плати сметките. По-късно ще се видя с бившата съквартирантка на Ривера. Надявам се да получа някаква информация от нея.

— Дръж ме в течение.

След като Спинели си тръгна, Ейб се приближи към бюрото на Ейдън с документи в ръка.

— Довършвам документацията на Клейбърн — съобщи му той и се ухили. — Тес го е подредила страхотно, Ейдън. Клейбърн имаше вид на човек, изкарал няколко рунда с шампион по бокс.

Ейдън поклати глава.

— Никога преди не съм бил толкова уплашен.

— Разбирам те напълно. Мия и аз се занимавахме с него няколко часа снощи. Най-после си призна защо се е страхувал някой освен Тес да види картоната му. Кандидатствал е в полицейската академия и не е искал историята на заболяването му да излезе наяве и това да намали шансовете му за успех.

Ейдън се сгърчи.

— Но профилът за личността му щеше да покаже на комисията, че той не е подходящ за ченге.

— Човек може само да се надява. Другото, което искахме да разберем, беше откъде е знаел, че Тес е с теб в къщата на мама и татко. Накрая Клейбърн призна, че някой му се обадил по телефона и го посъветвал да огледа дома ти. Дори му дал адреса. Не казваше кой, но взех сметките за домашния му телефон и за мобифона му. Един от номерата беше на нерегистриран мобифон и ми дойде идея. Разполагаш ли с някоя от сметките на Тес?

Ейдън започна да рови из купчината документи и намери сметките от телефона в офиса ѝ.

— Имаше само едно обаждане на домашния ѝ телефон — първата нощ със Синтия Адамс. Следващите две бяха на служебния ѝ телефон — каза той, като се вторачи в Ейб. — Тес не ни позволи да подслушваме служебния ѝ телефон. Заради лекарската тайна.

— Твоят човек е наясно с това — отвърна брат му. — И се възползва от етичността ѝ.

Ейдън сравни сметките на Клейбърн и на Тес. Пулсът му се ускори.

— Има съвпадение. Обаждането за Сюърд. Направено от Никол Ривера. Не открихме мобифон в дома на Ривера.

— Убиецът го е взел.

— Заедно с палтото и перуката. Същият нерегистриран номер. Копеле! Казал е на Клейбърн къде е Тес.

— Още не сме съобщили името на Клейбърн на пресата, Ейдън. Но беше оповестено по полицейския канал, тъй като го бяхме обявили за издирване.

Ейдън стисна зъби.

— Значи копелето знае, че Тес е с мен. И я е използвал за стръв. Гнусен тип. Винаги успява да накара някой друг да му свърши мръсната работа.

Той се вгледа отново в телефонната сметка на Тес и се намръщи.

— Не бях забелязал това преди. Бях толкова зает да оглеждам входящите обаждания, че не съм обърнал внимание на изходящите.

Ейб застана зад него и се наведе над рамото му.

— Имаш предвид обаждането до 911?

— Да. Ривера се е обадила на Тес за Сюърд в три и петнадесет. Тя изфучала навън и наредила на Дениз да звънне на 911.

— Дениз е секретарката?

— Да.

Ейдън се намръщи още по-силно и прелисти сметката от мобифона на Тес.

— Тя ми звънна в три двадесет и две, седем минути по-късно.

Ейб се изправи.

— Но Дениз се е обадила на 911 чак десет минути след като Тес е тръгнала към дома на Сюърд.

Ейдън погледна през рамо.

— Тес се чудеше защо ченгетата са се забавили толкова, преди да се появят в апартамента на Сюърд. Не е смятала да се намесва, но Сюърд бил опрял пистолет в главата на жена си. Тес се е надявала, че ченгетата ще са пристигнали там преди нея.

— И те щяха да бъдат, ако Дениз им се бе обадила веднага, както е трябвало да направи. Защо ли не им е звъннала веднага?

Ейдън се замисли за секретарката. Тя имаше достъп до картоните на Тес, както и до пациентите ѝ. Не само до историите им, но и до адресите и телефоните им. Била е в офиса, когато куриерът е доставил диска със записите на Бейкън. А по-рано същия ден се бе уплашила и не бе посмяла да го погледне в очите, когато двамата с Мърфи бяха отишли да съобщят на Тес новината за убийството на Бейкън.

Ейдън започна да оглежда документите по бюрото си.

— Дениз Мастерсън. Вече я проверих. Няма криминално досие. Работи за Тес и Харисън от пет години. Преди това е била в колеж. Няма сериозни дългове. Шофира десетгодишна кола и си дели наема със съквартирантка. Това е всичко, което знам — заяви Ейдън и въздъхна. — След час имам среща с бившата съквартирантка на Никол Ривера. После ще се отбия да поговоря с Дениз.

— Можеш да попиташ Тес.

— Какво да попиташ Тес?

Тес стоеше заглеждана в двамата мъже, които се обърнаха изненадани към нея. Отзад си приличаха страхотно — широки гърбове в бели ризи и черни панталони. Еднакви тъмнокоси глави, еднакви презраменни кобури. Но тя бе убедена, че и в цяла стая, пълна с еднакви мъже, би разпознала Ейдън. Беше го галила нежно снощи, а сега се налагаше да му съобщи ужасна новина.

Ейдън присви очи.

— Какво има?

— Седнете. Й двамата.

— Тес...

Тя вдигна ръка.

— Моля ви.

Ейдън седна на стола, а Ейб — на бюрото му. И двамата я погледнаха разтревожено.

— Става дума за Рейчъл.

Мъжете скочиха на крака едновременно и лицата им пребледняха. Тес въздъхна и ги погледна.

— Не е наранена лошо.

— Къде е? — запита Ейдън с леден глас. — Тес, не си играй с нас.

— Приличам ли на човек, който иска да си играе? — рязко попита тя. — Сядайте. Точно по тази причина Рейчъл не се е обадила на никой от вас. Чака в коридора с Вито. Опитала се да звънне на Кристен и на другата си снаха, но се е включила гласовата им поща. Не е искала вие или родителите ви да я видите в този вид, затова се е обадила на номера, който ѝ дадох снощи, когато ѝ помагах с домашното. Помоли ме да се срещнем в дома ти, за да ѝ помогна да се почисти, преди да се види с вас.

Ейдън преглътна уплашено.

— Не ѝ помогна, нали? Ще имаме нужда от... доказателства.

— Заведох я в спешното отделение — обясни Тес, после, когато забеляза как Ейдън и брат му настръхнаха, добави бързо: — Не защото положението е толкова лошо. Тя просто имаше нужда от няколко шева. Повиках ченге, което направи снимки и изготви доклад. После я доведох направо тук.

Тес коленичи до стола на Ейдън и го хвана за ръка.

— Някой я е набил и е съдрал дрехите ѝ. Изглежда по-страшно, отколкото е. Не са я наранили по друг начин. Разбираш ли ме?

Той кимна сковано.

— Кой?

— Две момчета от училището ѝ. Рейчъл е минала през ада днес следобед. Не влошавай състоянието ѝ. Махни този поглед от лицето си — нареди му тя и погледна към Ейб. — Ти също. И двамата изглеждате

готови на убийство. Рейчъл се страхува, че ще си изпуснете нервите и ще си навлечете неприятности, които ще ви струват работата.

Ейб си пое дъх и отпусна стегнатите мускули на лицето си.

— Иди я доведи.

Тес забърза към коридора. Рейчъл чакаше търпеливо в компанията на Вито, наметната с новото палто на Тес, вдигнала яката му до ушите си.

— Готови са, хлапе — каза Тес. — Хайде да приключим с това.

— Ще побеснеят — прошепна Рейчъл с треперещи устни.

— Разбира се. Имат право да побеснеят, но те са добри хора. Няма да направят нищо глупаво.

Тес хвана Рейчъл за ръка и я въведе в стаята, където братята ѝ я чакаха нетърпеливо. Един поглед към лицето ѝ им бе достатъчен да стиснат юмруци.

Рейчъл се опита да се усмихне.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда.

Благодарение на малко лед и на навреме оказаната медицинска помощ тя наистина не изглеждала прекалено зле.

Ейдън се насили да се усмихне.

— Не знам, хлапе. Изглеждаш доста зле — каза той, като дръпна стола от бюрото си. — Сядай и ни разкажи.

Рейчъл се подчини и седна предпазливо.

— Качвах се сред цяла тълпа ученици по стълбището в училище. Мисля, че всичко беше предварително планирано, защото внезапно звънецът удари и тълпата се разпръсна. Сграбчиха ме и ми закриха очите. Борих се, но бяха много по-едри от мен.

Ейдън и Ейб пребледняха още повече и Рейчъл потрепери.

— Уплаших се, че ще ми направят това, което сториха на Мари, но не се случи. Натъпкаха парцал в устата ми и ме удариха. Съдраха ризата ми и започнаха да блъскат лицето ми в тухлената стена. Заповядаха ми да преброя до петдесет, преди да стана. Не отидох в канцеларията, защото щяха да повикат мама и татко, а не исках те да се тревожат. Затова се измъкнах през аварийния изход и си тръгнах пеша.

Ейдън избърса изпотените си длани в панталона си.

— Алармата не се ли включи?

— Не. Учениците вечно я повреждат, за да могат да бягат от часовете.

— Те казаха ли ти нещо, Рейчъл? — попита Ейб.

Тя сви рамене.

— Наредиха ми да си държа устата затворена. Нарекоха ме с някои обидни имена.

Ейб нежно повдигна брадичката ѝ.

— Мислиш ли, че можеш да ги идентифицираш?

— Да — мрачно кимна Рейчъл. — Ще мога, защото по-късно ги видях. Когато ги заловите, ще ги идентифицирам.

— Рейчъл даде имената им на ченгето, което изготви доклада — намеси се Тес. — Момчетата сигурно вече са прибрани от патрулната кола.

Ейдън се усмихна.

— Това е моето момиче — каза той с възхищение и докосна нежно превръзката над веждата на сестра си. — Колко шева, хлапе?

— Само три.

— Хей, миналата година беше по-зле, когато падна на ледената пързалка. Колко бяха тогава? Девет?

— Единадесет — облекчено въздъхна Рейчъл. — По-спокойни сте, отколкото очаквах.

Усмивката на Ейдън се изпари.

— Просто съм адски добър актьор, хлапе.

— Защо не ни се обади, скъпа? — попита Ейб.

Тя погледна смутено братята си.

— Защото изглеждаше много по-зле. Не исках да уплаша мама и татко, затова отидох до къщата на Ейдън. Знам, че беше глупаво да ходя сама, но не разсъждавах трезво.

— Няма проблеми — успокои я Ейдън. — Случва се на всекиго. Кога ги видях?

— Обърнах се и видях, че ме следят. Тогава наистина се уплаших — мрачно се усмихна тя. — Вероятно са се страхували, че ще проговоря, и са се паникьосали. Втурнаха се след мен, но аз бях по-бърза. Стигнах до къщата ти и пуснах кучето. Доли им изкара акъла. Беше страхотно! — довърши Рейчъл.

Ейдън изкриви устни в жестока усмивка.

— Доли успя ли да хване някой от тях?

— Не — отговори Рейчъл и се усмихна. — Но на единия ще му се наложи да си смени панталона. Доли се прояви страхотно. Опитях

се да звънна на Кристен и Рут, но се свързах с гласовата им поща. Тес ми даде номера си снощи, затова ѝ се обадох. Тя е лекар. Реших, че ще знае как да постъпи.

— Как успя да ги накараш да я зашият, без да присъства някой от родителите ѝ? — учуди се Ейб. — Тя е малолетна.

Тес погледна Рейчъл.

— Аз я заших. Преди миналия вторник се ползвах с известни привилегии в областната болница, затова притежавам значка и никой не ми задава въпроси. Освен това стажувах в спешното отделение и знам къде си държат нещата. Болницата не носи отговорност. Само аз — намигна тя на Рейчъл. — Но ако родителите ти решат да ме съдят, ще трябва да се наредят на опашката.

Ейдън смръщи вежди.

— Това пък какво означава?

— Трима от пациентите ми ме съдят. Обвиняват ме, че съм им причинила болка и страдание, тъй като съм предала картоните им на полицията — отговори тя, като се усмихна тъжно. — Ейдън, ако преди имах пари, вече нямам никакви — каза Тес и погали главата на Рейчъл. — Покажи им и останалото, сладурче. Ще трябва да го видят рано или късно.

Рейчъл въздъхна и смъкна яката на палтото. Гъстата ѝ черна коса, която преди се спускаше до средата на гърба ѝ, сега бе накълцана и едва покриваше врата ѝ.

— Всъщност не е толкова неприятно — меко каза тя. — Сигурно съм олекнала поне с два килограма.

Втрещен, Ейдън докосна косата ѝ.

— О, скъпа, ужасно съжалявам.

— Престани — бързо каза Рейчъл, като го хвана за ръката. — Това е просто коса, Ейдън. Освен това вече си записах час при фризьор и ще ми я оправят.

Тес кимна.

— Един от келнерите на Робин работи и като фризьор. Ще те направи великолепна, скъпа. Добра подстрижка, светли кичури...

Рейчъл потупа брат си по ръката.

— Ще изглеждам по-добре отпреди.

— Справила си се чудесно, Тес — обади се Ейб. — Само още нещо. Кое ченге хвана да вземе показанията на Рейчъл?

Тес погледна многозначително към празното бюро до това на Ейб и той въздъхна.

— Трябваше да разбера, че става нещо, когато Мия изведнъж реши да излезе на дълъг обяд. Къде е тя сега?

— Звъннаха ѝ тъкмо когато излизахме от спешното отделение. Преди не повече от двадесет минути. Помолих я да не ти се обажда, преди да поговоря с вас. Каза да ѝ се обадиш, когато си готов.

— Е, значи ще трябва да ходя някъде — отбеляза Ейб и погали насиненото лице на сестра си. — Следващия път ни се обади. Големи момчета сме, хлапе. Знаем как да се сдържаме.

— Добре — кимна Рейчъл и очите ѝ се насълзиха. — Съжалявам.

Ейб клекна до стола ѝ и я прегърна.

— О, Ейб, толкова се уплаших! — изхлипа Рейчъл.

— Знам. Но прояви страхотна смелост. Вече не бъди толкова смела, ясно ли е?

Тя кимна послушно. Ейб я погали за последен път, стана, прегърна Тес и я целуна по главата.

— Благодаря ти — каза той и се ухили. — А когато нещата се уталожат, искам да научиш Рейчъл на всичко, което стори на Клейбърн снощи. Беше великолепна, Тес.

— Ще го направя. Тръгвай сега. Мия те чака.

Ейдън седна на края на бюрото си и скръсти ръце пред гърдите си.

— Е, какво ще правя с теб, хлапе? Трябва да свърша малко работа.

— Ние можем да я заведем у дома — предложи Тес. — Вито и аз.

Ейдън видя Вито, който стоеше облегнат на стената, и едва сега осъзна присъствието му.

— Благодаря ти. Аз...

Телефонът му иззвъня и Тес възхитено наблюдаваше елегантните му движения, когато се наведе да вземе слушалката.

— Рейгън. Да.

Очите му пробягаха към нейните и лицето му отново пребледня.

— Доведи Спинели — прошепна той.

Тес се втурна, но докато се върне със Спинели, Ейдън бе затворил телефона. После бързо набра някакъв номер и настоя да

проследят обаждането.

Лейтенантът прикова очи в Рейчъл.

— Мили боже. Какво се случи?

Тес наблюдаваше Ейдън внимателно. Сърцето ѝ се сви уплашено. Ейдън бе видимо разстроен, но не проговори и избягваше погледа ѝ.

— Ейдън? Кой беше? Какво казаха? — извика тя и го дръпна за ръката. — Ейдън! Погледни ме, дявол да го вземе.

Той бавно вдигна очи към нея и мускулите на челюстта му заиграха. После прикова очи в Рейчъл.

Тес разбра. Закри устата си с ръка и залитна назад.

— Не! — изстена тя.

Спомни си как бе намерила Рейчъл — насинена, окървавена и уплашена. Тес предполагаше, че побоят е наказание за анонимното обаждане на Рейчъл и това беше достатъчно лошо. Тя преглътна горчилката, която се надигна в гърлото ѝ.

— „За теб се съди по приятелите ти?“ — прошепна тя.

Ейдън кимна.

— Мамка му — изсумтя Спинели и придърпа стола на Мърфи. — Сядай, Тес. Ще припаднеш. А вие кой сте?

— Вито Чикотели.

Тес чу дрезгавия глас на брат си и усети ръцете му на раменете си, когато я натисна да седне на стола.

— Полицай съм във Филаделфия. И брат на Тес.

Спинели стисна устни.

— Ще се обадя на баща ти да дойде да те вземе, Рейчъл.

— Не — поклати глава тя. — За теб се съди по приятелите ти. Какво означава това?

— Означава, че те нараниха, защото се познаваш с мен — сковано отговори Тес. — Не си първата.

Рейчъл отново поклати глава.

— Момчетата са приятели на онези задници, които изнасилиха Мари. Това няма нищо общо с теб.

Тес се обърна към нея и я погледна в очите.

— А как мислиш са разбрали, че ти си се обадила, Рейчъл?

Рейчъл отвори уста, после бързо я затвори, когато осъзна значението на думите на Тес.

— Всички онези хора... Те са загинали, защото са те познавали?
— попита тя ужасено. — И лекарят, който ти беше приятел?

Тес кимна. Мислите й препускаха лудо, тялото й беше изтръпнало.

— И портиерът на кооперацията в която живея, който също ми беше приятел.

Спинели се поколеба.

— Тес.

Тя вдигна очи към него. Той поклати глава тъжно. Сърцето на Тес се сви.

— Кой? — едва успя да прошепне тя.

— Познаваш ли Мардж Хупър?

Тя примигна бавно, неспособна да схване въпроса.

— Мардж притежава магазин за вино.

— Ужасно съжалявам, Тес. Мия се обади точно преди да дойдеш да ме повикаш. В момента е на местопрестъплението, а Ейб е на път натам.

Стаята се завъртя и Тес затвори очи.

— Как?

Лейтенантът се изкашля.

— Не мисля...

Тя отвори очи и се вторачи гневно в лицето на Спинели.

— По дяволите, Марк, кажи ми.

Той погледна към Рейчъл, която седеше и гледаше втрещено.

— Не тук. Не сега. Рейчъл, ще повикам баща ти да те отведе.

Ейдън се надигна с безизразно лице.

— Аз ще я заведа у дома, Марк — мрачно каза той. — Бездруго трябва да изляза. Хайде, Рейчъл.

Рейчъл се изправи несигурно. Ейдън я подкрепи. Тя понечи да смъкне палтото, но Тес поклати глава.

— Задръж палтото — каза тя и погледна Ейдън в очите. — И без това дължа едно палто на брат ти.

Ейдън не отговори, само кимна и тръгна.

Тес не помръдна. Ейдън си беше тръгнал. Без да каже и дума. Но какво ли можеше да каже? „Чао, Тес, благодаря ти за страхотния секс, но едва не убиха сестра ми заради теб.“ И щеше да е прав. Не можеше да го вини, че си бе тръгнал. Дори само поради факта че го бяха

видели с нея, бе изложил семейството и сестра си на опасност. Всички други, които бяха станали мишена на убиеца, вече бяха мъртви. Рейчъл също можеше да умре. Нищо друго нямаше значение освен безопасността на момичето.

„Дори и сърцето ти, Тес? Да, дори и сърцето ми.“

— Мръсно копеле — промърмори Вито. — Искан ми се да...

— Вито, престани! Какво друго можеше да направи? Просто ще отбележим още една точка за лошия — отвърна тя. — Той накара всичките ми пациенти да се страхуват от мен. А сега и хората, на които държа, също се страхуват от мен.

Вито клекна до нея и хвана ледената ѝ ръка.

— Прибери се с мен у дома, Тес. Там ти е мястото.

— Не мога. Не и докато това не приключи. Няма да бягам и да се крия.

Тя вдигна очи към Спинели.

— Разкажи ми за Мардж.

— Гърлото ѝ е било прерязано по някое време между полунощ и четири сутринта.

Тес затвори очи, но ги отвори бързо, тъй като нямаше сили да понесе картината, която въображението ѝ нарисова.

— Тя имаше две деца, Марк. И двете са в колеж.

Спинели я погледна нежно.

— Ще ги намерим и ще им съобщим. Тес, що се отнася до Ейдън. Той не искаше да прояви грубост. Просто бе шокиран, също като теб.

Тя се надигна на треперещите си крака.

— Вито, готова съм да си ходя. Заведи ме у Ейдън.

Ченето на Вито увисна.

— След всичко това? След начина, по който се отнесе с теб?

Тя кимна.

— Трябва да си прибера нещата — отвърна тя и брат ѝ се поуспокои. — Дрехите ми и Бела. Ако в хотела не ми разрешат да взема Бела с мен, може би Ейми ще се съгласи да се грижи за нея, докато мога да се върна в апартамента си.

— Тес, не прави нищо прибързано — посъветва я Спинели. — Моля те!

Тя пренебрегна молбата му и го погледна в очите.

— Марк, този, който ме наблюдава, е знаел, че Рейчъл е съобщила в полицията за изнасилването. Това е съвсем различно от съсипването на професионалната ми репутация или каквито и други мотиви да е имало онова извратено копеле. Някой иска да ме нарани и не му пука кой друг ще пострада — въздъхна тя. — А не мога да се сетя за човек, който да ме мрази толкова силно.

18.

Четвъртък, 16 март, 2:00 следобед

Ейдън се включи в движението, притиснал мобифона до ухото си.

— Кристен?

— Ейдън. — Гласът на снаха му прозвуча изморено. — Затънала съм до гуша в работа. Спешно ли е?

— Рейчъл пострада.

Рейчъл се загледа през прозореца и заклати глава.

— О, господи — изстена Кристен. — Лошо ли е?

— Няколко шева. Сега ще я заведа у дома.

Това, което предстоеше, го ужасяваше. Можеше да си представи лицата на родителите си — изпълнени с ужас и тревога.

И обвинение. Той и Ейб бяха обещали на баща си, че Рейчъл ще бъде в безопасност. Глупаво обещание.

— Можеш ли да ми кажеш дали някои от типовете, участвали в изнасилването, са излезли под гаранция? — попита той снаха си.

Чу тракането на клавиатурата ѝ.

— Само един. Андрю Постън е бил пуснат под гаранция тази сутрин. Баща му е съдия. Историята ще е грозна, Ейдън.

— Не ми пука чий син е. Искам заповед за обиск на дома му.

— Ейдън... — поколеба се Кристен. — Не трябва да се замесваш. Случаят не е в твоя отдел.

— Обадиха ми се точно след като Тес доведе Рейчъл при мен. Копелето каза, че следващия път сестра ми ще пострада по-лошо, ако не си сменя приятелите.

Кристен ахна.

— Ейб ми разказа за бележката, която намерили върху трупа на портиера. Този, който ти се обади, мъж ли беше, или жена?

— Не знам. Гласът беше променен електронно.

Кристен въздъхна.

— Добре. Ще се опитам да издействам заповед за обиск. Обещай ми, че ще вземеш Мърфи със себе си.

— Ще го направя. Благодаря. Имам друго обаждане — каза той и натисна копчето за втората линия. — Рейгън.

— Мърфи е. Намерихме ги.

Нужна му бе секунда, за да загрее за какво става дума.

— Записите на Бейкън? Всичките ли намерихте?

— Вероятно са копия на всичките. Бяха организирани по години. Жени и... деца. Господи! — отвратено каза Мърфи. — Никога не съм виждал нещо подобно.

— Мърфи, онези на...

— На Тес? — усети се Мърфи. — Ще помоля една от полицайките да ги прегледа.

— Благодаря ти. Ела у дома и ще ти съобщя последните новини. Имаме много работа, а обещах на Тес да отида с нея на опелото на Харисън Ърнст довчера.

Той пхна мобифона в джоба си и погледна Рейчъл, която го гледаше втрещено.

— Какво?

— Ще излизаш с нея довчера? С Тес?

— Не е среща. Отиваме на опело. Да, ще излизам с нея довчера. Защо?

— Защото преди малко я напусна така, сякаш възнамеряваше никога вече да не я видиш.

— Глупости! Тес не мисли така.

— Така мисли, Ейдън. Видях лицето ѝ, когато ти излезе. Тя не е виновна за нищо, а ти побесня и млъкна. Не знаех какво да ѝ кажа. Тя беше толкова мила с мен, а ти ѝ се ядоса.

— Не се ядосах на нея. Тя ме познава достатъчно, за да не си помисли подобно нещо — възрази Ейдън.

— Знам какво видях. Ако бях на твоето място, щях да ѝ се обадя. В противен случай Тес може да си отиде от живота ти. А е много по-готина от Шели, Ейдън. Щели ни гледаше отвисоко. А Тес... мястото ѝ е сред нас.

— Откъде знаеш? Прекарала си не повече от четири часа с нея.

Рейчъл го изгледа с погледа на възрастен човек.

— Тес ми разказа снощи и днес за семейството си. Отчасти за да ме разсее, докато ме шиеше, но според мен другата причина бе, че имаше нужда да поговори с някого. Странна работа. Никога не съм мислила, че и психиатрите имат нужда да говорят с някого. Семейството ѝ изглежда същото като нашето. Само дето баща ѝ е болен. Тя току-що беше научила, че ако не му направят скоро трансплантация, ще умре.

Сърцето на Ейдън се сви.

— Горката Тес. Нямаше нужда и от това след всичко останало.

— Обади ѝ се, Ейдън. Не я оставяй да си отиде, защото ще те сритам по задника. Не, ще я накарам тя да го направи. Снощи се справи страхотно с онзи тип.

Да, така беше. И след като страхът му бе преминал, Ейдън бе открил, че това му бе подействало възбуждащо и сексът бе по-хубав откогато и да било преди. Тес със сигурност не беше такава, за каквато я бе смятал в началото.

— Как нахитря толкова, хлапе?

Рейчъл му се ухили и той се зачуди кога сестра му бе пораснала толкова.

— Добри гени — отговори тя усмихнато.

Четвъртък, 16 март, 2:55 следобед

— Тес, какво се мотаеш? — избоботи Вито от кухнята.

— Не мога да вкарам Бела в кошницата.

Тес седеше на ръба на леглото на Ейдън. Беше абсолютно изтощена. Вгледа се в завивките, които двамата с Ейдън едва не бяха унищожили онези четири пъти, когато... Е, можеше да е откровена поне със себе си. Когато бяха правили страхотен секс. Може би когато всичко приключеше и тя вече не представляваше заплаха за безопасността на хората около себе си, щяха отново да правят хубав секс.

Но в момента това не изглеждаше твърде вероятно. Ейдън се бе отдръпнал от нея, сякаш бе заразена от чума. Разбира се, всичко изглеждаше по-зловещо, след като си прекарал ден в ада.

Мардж Хупър определено бе пострадала по-лошо от нея. Беше мъртва. Двете не бяха приятелки, а просто добри познати. Но Мардж

бе убита и посланието бе повече от ясно. Никой от познатите на Тес не бе в безопасност.

— Гаден ден, Бела — прошепна тя на котето, което отново се канеше да побегне.

Разкритията на родителите ѝ, съдебното дело, повдигнато от пациентите ѝ, шевовете на Рейчъл, после отдалечаването на Ейдън... И над всичко бяха образите на Мардж, господин Хюз и Харисън.

— След вчерашния ден мислех, че няма как да стане по-лошо. Сгреших — промърмори тя и се надигна. — Така че престани да ме тормозиш и ела тук. Искam да изчезна оттук.

Тя протегна ръце към Бела, но котето бързо се изкатери на най-горния рафт на библиотеката, която заемаше цяла стена в спалнята на Ейдън. Рафтовете бяха отрупани с книги.

Внезапно я стреснаха ядосани мъжки гласове. Чу Ейдън и Вито да се карат в кухнята. Поклати глава изморено и реши да не се намесва. Бяха големи момчета, а тя трябваше да хване котето. Тес се вдигна на пръсти и протегна ръка към каишката на Бела. В същия миг Ейдън застана на вратата с разгневен вид.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Опитвам се да хвана проклетото коте. Но засега нямам успех.

— Тес... Мамка му!

Тя усети как рафтът поддаде, а ръцете на Ейдън я сграбчиха в мига, когато хвана каишката на Бела, после настъпи пълен хаос. Бела скочи, рафтът се отдели от стената и над петдесет книги се стовари на пода. Котето избяга, а Тес остана с каишката в ръка. Сърцето ѝ заби лудо, тъй като Ейдън я вдигна и я притисна към твърдите си гърди.

— Добре ли си? — попита той загрижено.

— Объркана съм, Ейдън — призна тя. — Какво искаш от мен?

— Не знам още — отвърна той, като я пусна на пода и хвана лицето ѝ в ръце. — Знам, че не искам да си отидеш. Не и по този начин. Ако трябва да се върнеш при родителите си, това е друг въпрос. Но не искам да си отидеш заради това, което казах.

— Не каза нищо. Това беше проблемът — поклати глава тя. — И това не променя нищо. Не забравяй за Рейчъл.

— Тя е у дома в безопасност заедно с родителите ми. Хлапето се оказа право. Каза, че съм те наранил, а нямах подобно намерение.

Кълна ти се. Помислих, че ти... — Той замълча и сви рамене. — Ще разбереш как се чувствах. Не ти бях ядосан, Тес.

— На кого беше ядосан тогава?

— На положението. На себе си. Трябваше да защита Рейчъл, а не го направих. Но не бях ядосан на теб. Не си отговорна за станалото.

— Не го казваш само за да остана и да ти сготвя, нали?

Той се усмихна леко.

— Е, признавам, че канолите изчезнаха — целуна я той нежно и тя се разтопи в ръцете му. — Остани с мен, Тес.

— Ще остана, ако направиш нещо за мен.

Ейдън хвърли бърз поглед към леглото.

— Не мога. Мърфи ще дойде след няколко минути.

Тес се усмихна.

— Нямах предвид това, Ейдън. Аз съм психиатър, но не мога да чета мисли. Схващаш разликата, нали?

Той я погали нежно по устните.

— Все още си мисля за леглото. Съжалявам.

Тя се засмя.

— Не се разсейвай — сгълча го тя, после го погледна сериозно. — Не мога да знам как се чувстваш, ако сам не ми кажеш. Работата ми е да накарам хората да говорят, за да разбере какво се върти в главите им. А ти не говориш с мен.

— Не спирам да говоря.

— Не и за важните неща. Разказах ти всичко за себе си, но ти не ми отговори със същото.

— Искаш да ти разкажа? Сега?

— Не сега. Но по-късно — със сигурност. Защо се върна тук?

— Трябва да се видя с Мърфи. Отиваме да претърсим дома на един от задниците от училището на Рейчъл. После имам среща със свидетел в другия край на града — обясни той и я целуна страстно. — Ще се върна навреме, за да те заведа на опелото на Харисън.

Тес го сграбчи за ризата и не му позволи да тръгне към вратата.

— Ти също си един от приятелите ми, Ейдън — ожесточено каза тя.

— Знам. Ще внимавам.

— Размишлявах върху това кой може да ме мрази толкова силно. Не стигнах до отговор.

— Знам, Тес.

— Мислех, че той може да дойде на опелото на Харисън довечера. И ако аз отида, всички там ще се превърнат в мишени. Ако отида на пазар, продавачите са мишени. Ти си мишена. Семейството ти. Моето семейство — извика тя и затвори очи. — Това направо ме подлудява.

— Точно такава е целта на убиеца — промърмори Ейдън. — Но няма да му позволим да я постигне.

Той я целуна отново, бавно и спокойно.

— Сега трябва да вървя. Изпрати ме и заключи вратата.

Тя го изпрати до предната врата и му махна, когато се качи в колата на Мърфи. Затвори вратата и се обърна към Вито, който я гледаше намръщено.

— Недей — каза тя. — Просто недей.

Брат ѝ я последва в кухнята.

— Замаял ти е главата със сладки приказки — саркастично каза Вито.

Тес тръшна котешката каишка на плота.

— Какъв ти е проблемът, Вито? Хайде, кажи.

— Добре. Познаваш този тип само от три дни.

Тя започна да бели домати с резки движения.

— Четири, но схващам идеята ти. Аз съм курва, която си ляга с някого прекалено бързо. Мислеше си го. Кажи си го!

— Добре. Прекалено е бързо.

Тес размаха ножа под носа му.

— Ти спиш с жени, които познаваш само от няколко дни. И не ми казвай, че не го правиш.

Вито се намръщи.

— Не и напоследък.

— Тогава отиди и си намери мадама. Може пък сексът да ти оправи настроението — извика Тес, после остави ножа и се опита да се успокои. — Вито, това не е твоя работа, но те обичам и мнението ти има значение за мен. Била съм само с четирима мъже в живота си. Четирима. И накарах всички освен Ейдън да чакат дълго време. Не го направих заради него, а заради себе си. Имах нужда от това. В момента имам нужда от Ейдън. Така че бъди мил с него. Заради мен.

— Не те ли интересува това, че се опита да те нарани?

— Кога? В участъка ли? Това беше просто недоразумение.

— Недоразумението с татко те прогони от къщи за пет години, Тес. А този тип се появява и ти внезапно заживяваш с него. Наранява те и след минута му прощаваш.

— Може пък недоразумението с татко да ме е научило на нещо. Изгубих много време. И ще бъда откровена с теб. Адски съм самотна, откак се разделих с Филип. Липсваше ми близък човек. Не мисля, че това е нередно.

Вито се облегна на стената.

— Не искам Ейдън да те нарани.

— Ако ме нарани, ще оцелея.

Бела се приближи и Тес я вдигна и я подаде на брат си.

— Вземи я. Трябва да ѝ сложа каишката.

Тя грабна каишката и дръпна токата. Внезапно застина и се вторачи в нея.

— О, господи!

Вито се наведе, за да погледне, после вдигна разгневените си очи.

Тес метна каишката на плота и изфуча на улицата, като трескаво набираще номера на Ейдън на мобифона си.

— Ейдън! Знам как е разбрал за Рейчъл.

Четвъртък, 16 март, 3:15 следобед

Кристен ги чакаше пред дома на Постън със заповедта за обиск в ръка.

— Какво пак е станало? — попита тя разтревожено, като видя мрачните им изражения.

— Проклетото коте на Тес имаше микрофон в каишката — промърмори Ейдън. — А Рейчъл го държа в скута си през цялото време, докато ми разказваше за изнасилването. Така копелето е разбрало всичко. Защо си тук?

— Андрю Постън старши е съдия. Патрик ме изпрати с цел предотвратяване на щети и проблеми.

Госпожа Постън ги чакаше пред вратата с уплашено лице.

— Какво има?

— Тук сме със заповед за обиск, госпожо Постън — обясни Кристен, като последва Ейдън и Мърфи нагоре по стълбите. — Документите ни са в идеален ред, госпожо.

Ейдън бутна вратата на стаята на Андрю.

— Заключено е. Пусни ни вътре, Андрю.

Момчето не отговори и Ейдън натисна вратата с рамо. Шумът от разбитото дърво бе последван от възмутения вик на госпожа Постън. Ейдън се втурна в стаята. Момчето стоеше в средата с диск в ръка.

— Дай ми го — нареди му Ейдън.

— Не — отвърна Андрю и счупи диска на две, после се ухили злобно. — Седя си в стаята, откак адвокатът ме извади от затвора тази сутрин.

Ейдън погледна счупения диск в ръцете на момчето и гнусната му усмивка и едва сдържа нервите си. Знаеше, че ако размаже мутрата на лекето, това можеше да провали случая и кариерата му. Но заради Рейчъл почти си струваше да го направи.

— Осъзнаваш, че този, който ти е изпратил диска, е отговорен за смъртта на осем души, нали? А когато вече няма да има нужда от теб, броят на жертвите вероятно ще се увеличи — каза Ейдън.

Усмивката на Андрю се изпари, а майка му ахна.

Момчето арогантно отметна глава назад.

— Мога да се грижа за себе си.

— Както се погрижи за момичето в понеделник вечер? Както се погрижи за Рейчъл Рейгън? — попита Мърфи.

— Момичето го искаше. Не съм изнасилвал никого. И никога не съм докосвал оная кучка Рейчъл. Ако тя казва така, значи е долна лъжкиня. Бях тук цял ден. Нали, мамо?

Майка му закърши ръце.

— Да, тук беше. Обадох се на мъжа ми. Той е на път насам.

— Добре, госпожо Постън — меко отвърна Ейдън. — Чудесно. Кажете на съпруга си, че може да се види с нас в участъка. Той знае къде да ни намери. А, Мърфи, знаеш ли, ние не успяхме да се представим на младия Постън. Това е детектив Мърфи, а до него е прокурор Кристен Рейгън. Аз съм детектив Рейгън.

Лицето на лекето пребледня, което зарадва Ейдън.

— Да вървим, хлапе.

— Къде? — неуверено попита момчето, чиято наглост видимо бе намаляла.

— В участъка — отговори Ейдън. — Засега те обвиняваме във възпрепятстване на правосъдието. След като си изясним нещата, ще видим какво още ще получиш.

Четвъртък, 16 март, 4:00 следобед

— Можеш ли да го оправиш? — попита Ейдън, след като Рик в продължение на няколко минути безмълвно оглеждаше счупения диск.

Той, Мърфи и Спинели бяха чакали търпеливо, но вече не издържаха.

— Така че отново да засвири като диск? Не. Но това не означава, че няма да мога да спася поне част от информацията. Просто ще ми отнеме известно време.

— Колко? — нетърпеливо попита Спинели.

— Няколко дни. Не е лесна работа. А и може да не открия нищо.

— Започвай — нареди лейтенантът. — Какво е положението с микрофона от котешката каишка?

Рик сви рамене.

— Сходен е с онези, които намерихме в саката на Тес. Предавал е с помощта на безжичната ти интернет връзка, Ейдън. Трябва ти по-добра защита. Накарах момчетата на Джак да проверят дома ти. Не намерихме други устройства.

— Благодаря.

Ейдън дори не искаше да си помисли какво бе предал микрофонът предишната нощ. Нито той, нито Тес бяха проявили задръжки в страстните си милувки.

Рик вдигна внимателно парчетата от диска.

— Ще ви се обадя веднага щом открия нещо.

Мърфи се отпусна на стола си, когато вратата зад Рик се затвори.

— Това може да се окаже задънена улица.

— А вечно мен ме обвиняваш, че съм песимист — отвърна Ейдън. — Може пък и да намери нещо, което да ни свърши работа. Хлапето на Постън е още в стаята за разпити. Какво да правим с малкия мръсник?

Спинели се намръщи.

— Засега се налага да го предам на родителите му. Не искам да го обвинявам в нищо, докато не узнаем какво има на диска. Прибрахме двете момчета, които нападнаха Рейчъл. Не са си свършили работата добре. Почти всяко хлапе в училището знае, че са се уплашили и са се опитали да я проследят — каза той, като се усмихна леко. — Кучето ти се превърна в легенда, Ейдън. Стокилограмов мастиф, който ги захапал по задниците, докато бягали със сълзи на очи.

— Добре. Искат ми се Доли наистина да беше отхапала...

Почукването на вратата го накара да млъкне и да се обърне.

Една от служителките надникна в стаята с документи в ръката.

— Ейдън, това са телефонните разпечатки, които поиска.

— Благодаря ти, Лори. Телефонните разговори на Дениз Мастерсън — обясни той на Спинели и Мърфи.

— Дениз Мастерсън е секретарката на Тес — добави Мърфи.

— Онази, която не се е обадила веднага на 911?

— Точно тя — кимна Ейдън и прокара пръст надолу по страницата, докато Лори чакаше търпеливо. — Ето го. Едно обаждане, направено минута след като Тес потеглила към дома на Сюърд във вторник. Продължило осем минути и половина — каза Ейдън, като вдигна глава. — Можеш ли да проследиш този номер?

— Вече го направих — отвърна Лори. — Принадлежи на редактора на „Нешънъл Ай“.

Ейдън примигна.

— Таблоид? Секретарката на Тес е звъннала на някакъв скапан таблоид вместо на 911?

— Искаш ли да проверя банковите й сметки? — попита Лори.

— Да. Колкото се може по-бързо. Благодаря.

Той се обърна обратно към Спинели и Мърфи.

— Затова на ченгетата е било нужно толкова време да стигнат дотам. А ако се бяха появили навреме, съпругата на Сюърд можеше да е още жива.

— Доведете Мастерсън тук — нареди Спинели. — Нека да поседи и да се почуди в какво ще я обвиним.

— Тя има достъп до картоните на пациентите, Марк — замислено каза Ейдън. — Нашият човек е знаел, че Бейкър е направил записите, и затова го е убил.

Мърфи се намръщи.

— Дениз беше там, когато Тес получи диска от Бейкър, следователно е знаела за камерите. Може да е съучастница, макар и несъзнателно.

— Доведете я тук — повтори Спинели. — И помолете Тес да дойде и да наблюдава. Тя познава жената. Може да ни помогне да си изясним мотивите ѝ.

Четвъртък, 16 март, 5:05 следобед

През огледалото Тес се вторачи в Дениз Мастерсън, която седеше до масата в стаята за разпити и нервно въртеше пръстените си. Тес изглежда учудено Ейдън.

— Не говорите сериозно, нали? Дениз? Тя не е убийца.

Ейдън стоеше до нея с мрачен вид.

— Може да не е убила никого, но изглежда е продала информация на „Нешънъл Ай“. А ако е била склонна да продава информация на таблоидите, може да е била склонна да я продаде и на някой друг. Трябвало е да се осигури достъп до офиса ти, Тес, за да бъдат инсталирани камерите и микрофоните. Ако не го е направила лично, то най-вероятно е пуснала вътре човека, който го е направил. Срещу определена сума.

— Сигурни ли сте, че е продала информация на „Нешънъл Ай“?

— Депозирала е десет хиляди долара в сметката си тази сутрин, Тес — тихо отговори Мърфи. — Да си увеличавала заплатата ѝ наскоро?

Тес въздъхна.

— Не с десет хиляди долара. Мамка му. Давайте.

Спинели се присъедини към Тес, когато Ейдън и Мърфи влязоха в малката стаичка, където тя самата бе седяла преди няколко дни.

Ейдън се настани близо до Дениз и скръсти ръце пред гърдите си. Мърфи седна на стола до нея.

— Колко пари изкарвате, госпожице Мастерсън? — попита Ейдън.

Дениз примигна.

— Аз... не мисля, че това е ваша работа.

— Ейдън — нежно го сгълча Мърфи. — Вече знаеш колко взема — каза той и се усмихна на Дениз. — Проверихме, преди да ви

приберем.

Дениз насочи очи към Ейдън, после към Мърфи.

— Защо тогава питате?

Мърфи продължи да се усмихва.

— Надявахме се да ни кажете откъде са дошли десетте хиляди долара. Нали разбирате, парите, които се появиха в сметката ви тази сутрин.

Дениз пребледня.

— Подарък са. Тревожех се, защото доктор Ърнст почина, а доктор Чикотели си загуби лиценза. Уплаших се, че ще остана без работа. Леля ми ми подари парите.

— Щедра леля — кимна Ейдън, като се наведе към нея. — Как се казва?

Дениз облиза устни.

— Лайла Тимънс.

Тес погледна Спинели, преди да върне вниманието си към жената, която бе смятала, че познава.

— Лайла Тимънс беше една от пациентките ни. Почина миналата година. Това ли е най-доброто, което успя да измисли?

— За разлика от теб, някои хора се разпадат, когато са под напрежение — отвърна Спинели.

Ейдън си записа името.

— Ще я проверим — каза той, после седна и се вторачи в Дениз, без да проговори повече.

Тес си припомни, че бе използвал същата тактика и с нея, и въпреки презрението, което изпитваше в момента към Дениз, усети известно съжаление.

След минута Дениз сведе очи.

— Мога ли да си тръгвам вече?

— Не сте арестувана, госпожице Мастерсън. Но имам един въпрос, преди да си тръгнете.

Ейдън сложи някаква снимка на масата и Тес потрепери. Беше снимката от аутопсията на Гуен Сюърд. Дениз вдигна ръка към устата си, за да заглуши ужасения си вик.

— Госпожице Мастерсън, просто исках да видите какво се случи с Гуен Сюърд, докато говорехте по телефона с „Нешънъл Ай“.

Опелото на Гуен за съжаление няма да е пред отворен ковчег. От главата ѝ не е останало достатъчно.

Дениз се задави и повърна в коша за боклук, който Мърфи бе оставил до крака ѝ.

Ейдън реши да я притисне.

— Гуен Сюърд можеше да е още жива, ако се бяхте обадили на 911, както доктор Чикотели ви помоли.

Дениз притисна ръце към лицето си.

— Не съм я убила аз. Съпругът ѝ я уби.

Ейдън свали ръцете ѝ и поднесе снимката към очите ѝ.

— Да, защото не се обадохте на 911. Защо чакахте цели десет минути, Дениз?

Тя затвори очи.

— Махнете я оттук! Не ме принуждавайте да я гледам!

— Кажете ми защо чакахте десет минути.

— Всички други бяха вече мъртви. Мислех, че не е спешно.

Ейдън поклати глава.

— Искате да кажете, че първо се обадохте на таблоида, защото смятахте, че Малкълм Сюърд е вече мъртъв?

Дениз кимна разтреперана.

— Обадох ми се същата сутрин и обещаха да ми платят десет хиляди долара за сензационна история.

Тес се намръщи.

— „Нешънъл Ай“ не се сдоби с ексклузивна история, Марк. Пред дома на Сюърд имаше поне двадесетина репортери във вторник, така че въобще не е било необходимо да ѝ плащат — каза тя, после стомахът ѝ се сви. — О, господи! Тя беше в офиса, когато куриерът донесе диска — извика Тес и хвана Спинели за ръката. — Разбери дали това е сензацията, която им е обещала.

Спинели я потупа по ръката.

— Дай на Ейдън и Мърфи още десетина минути с нея.

— Значи продадохте доктор Чикотели — каза Ейдън.

Дениз вдигна глава.

— Не съм извършила нищо незаконно. Адвокатът ми го каза.

— Кой е адвокатът ви, госпожице Мастерсън? — попита Мърфи, все още с мек тон, въпреки презрението в очите му. — Той може да ви е дал невярна информация.

— Мога ли да си ходя?

— След малко — каза Ейдън, като извади нова снимка от папката.

— Кой е този човек? — попита Тес.

— Онзи, когото видяхме да влиза в апартамента на Сюърд — промърмори Спинели.

— Познавам го — каза Тес и в същия миг забеляза проблясването в очите на Дениз. — И тя го познава.

Спинели се обърна към нея.

— Кой е?

— Не мога да си спомня — отговори Тес. — Не още.

Дениз поклати глава.

— Не го познавам. Никога преди не съм го виждала.

— О, стига, Дениз — подигравателно отвърна Ейдън. — И той ли ти плати?

Дениз присви очи.

— Не.

— Трябва да я попитат за диска — обади се Тес.

„А ако е казала на някого, аз лично ще я очистя“, закани се тя наум.

Спинели надникна в стаята за разпити и повика Мърфи, после прошепна нещо в ухото му. Мърфи кимна и се върна при Дениз.

— Любопитни сме, госпожице Мастерсън. Първо, искам да разбера откъде дойдоха парите. Дали от Лайла Тимънс, която е мъртва от година, или от „Нешънъл Ай“?

Дениз стисна зъби.

— Казах ви, че са от „Нешънъл Ай“. И не са незаконни.

— Добре. Просто искам да съм сигурен — усмихна се Мърфи. — А сега ми кажете защо ви платиха десет хиляди долара за история, която час по-късно вече не бе новина? Сюърд не беше сензация.

Дениз преглътна.

— Тръгвам си.

Мърфи и Ейдън се спогледаха и Тес забеляза, че Ейдън бе загорял бързо.

— Ти си им разказала за записите на доктор Чикотели, нали? — попита той презрително.

Дениз спря пред вратата.

— И какво, ако съм? Това също не е незаконно.

— Не, само е долно и гнусно — отвърна Ейдън. — Как можа?

Дениз се обърна към него с изкривено от злоба лице.

— Имах нужда от пари. Заплатата ми е нищожна. Тя си има лъскав апартамент и мерцедес, а аз карам десетгодишна бракма. Елинон я извади от калта и я превърна в човек. А тя направи ли същото с мен? Попита ли ме дали искам да съм част от тяхната практика?

— Не си спомням да видях медицинско образование в автобиографията ти — студено каза Ейдън. — Нито докторска степен. Каква щеше да си в практиката?

Дениз затрепери, а бузите ѝ се зачервиха.

— Имам степен. Ако те наистина ме искаха, можеха да направят нещо. Чаках в продължение на години тя и старецът да ми подадат ръка, но те се отнесоха с мен като с проста секретарка.

— Вие сте секретарка, госпожице Мастерсън — напомни ѝ Мърфи.

Ейдън се приближи към нея с израз на отвращение.

— Ако работеше за мен, веднага щях да те уволня. И ако решиш утре да не се явиш на работа, няма проблеми. Ти също не възразяваш, нали, Мърфи?

— В никакъв случай — потвърди Мърфи. — Ще ви изпратя, госпожице Мастерсън.

Двамата излязоха, а Ейдън отиде в съседната стая, където Тес клатеше глава изумено.

— Харисън и аз ѝ плащахме двадесет процента повече, отколкото е средната заплата на секретарка с нейния опит. Плащахме ѝ здравните осигуровки. Дори ѝ предложих да ѝ помогна да се върне в училище.

— Какво искаше да каже с думите, че Елинон те е извадила от калта? — попита Спинели.

Тес въздъхна.

— Запознах се с Елинон, докато бях в колежа. Ейми и аз работехме почасово, за да изкараме пари за училище, и агенцията ме изпрати при Елинон и Харисън. Те ме харесаха и ми предложиха да ме наемат. Не можех да работя непрекъснато, защото трябваше да ходя и на училище, но отивах винаги когато можех. Занимавах се с документацията им след работно време и през уикендите.

— Това не изглежда особено важно — отбеляза Ейдън.

Тес си пое дъх.

— И... Елинон плати за медицинската академия.

Ейдън примигна.

— Уха!

— Не ми подари парите. Даде ми заем. След като завърших, започнах работа и ѝ го изплащах с лихва, каквато отпускат банките. Но това ми позволи да се съсредоточа върху образованието си. Не ми се налагаше да работя безкрайни часове, за да си платя курсовете. Когато Елинон почина, бях изплатила осемдесет процента от заема. Според завещанието ѝ остатъкът ми бе опростен.

— Защо Елинон ти даде такъв заем? — зачуди се Спинели.

— Елинон се придвижваше с помощта на количка. Помагах ѝ. Вършех голяма част от задълженията ѝ. Не за пари. Правех го, защото беше чудесен човек и я харесвах. И научих страшно много от нея — обясни Тес и усети как в гърлото ѝ се надига буца. — И от Харисън. Те ми предложиха да се включа в практиката им, когато си получих лиценза. След смъртта на Елинон смятах, че Харисън ще си доведе нов партньор, но той също се бе привързал към мен и ми предложи да остана — каза тя и вдигна глава. — Но все пак не те ме създадоха. Просто ми помогнаха да се осъществя.

Ейдън се намръщи.

— Откъде Дениз знае за това? Всички ли са наясно с тази история?

— Нямам представа. Приятелите ми знаеха. Филип знаеше, защото аз му разказах. Защо?

— Защото това е причината, поради която секретарката ти те мрази.

— Да, но все пак не мога да си представя Дениз да планира убийствата. Честно казано, не е толкова умна.

— Но познаваше мъжа от снимката — намеси се Спинели. — Онзи, който е инсталирал камерите в дома на Сюърд. А може би и в твоя.

Тес се замисли.

— Прав си. Сигурно тя го е пуснала да влезе в офиса, макар че може би не е знаела какво е правил. Искане ми се да вярвам, че не е знаела.

Тес разтърка слепоочията си и погледна Ейдън.

— Смяташ, че Филип е замесен, нали?

Ейдън отвърна на погледа ѝ.

— Никога ли не си го помисляла?

— Може би съм. Ейдън, не мога да си представя, че Филип е способен да извърши подобно нещо, но пък не допусках, че и Дениз ме мрази толкова. Не я харесвах, но ѝ се доверявах.

Мобифонът на Ейдън иззвъня.

— Мърфи? Така ли? Добре. Обади ми се, когато спре — каза той и затвори телефона. — Мърфи я следи. Обадила се на някого от обществения телефон на отсрещната страна на улицата. Веднага ще накарам да проверят номера.

Тес разгледа снимката, която Ейдън бе показал на Дениз.

— Виждала съм този човек преди, но не мога да си спомня къде. Можеш ли да ми направиш копие? Може пък и да успея да си припомня.

Ейдън я поведе към вратата.

— Ще ти направя. Слушай, трябва да се отбия на още едно място, преди да се прибера у дома. Ако закъснея, изчакай ме. Не излизай сама. Как ще се прибереш?

— Вито ме чака долу. Ейдън, трябва да предупредя хората, които ме познават.

— Можеш да предупредиш приятелите си да внимават. Но не споменавай бележката.

— „За теб се съди по приятелите ти“ — каза си Тес горчиво. — Ще си замълча.

19.

Четвъртък, 16 март, 7:15 вечерта

Ейдън обви ръка около раменете ѝ, когато тя се поколеба пред вратата на погребалното бюро.

— Готова ли си?

Тес кимна бързо.

— Да — отговори тя решително, но потрепери.

— Хайде да влизаме и да приключим с това. После ще се приберем у дома и ще позволим на баща ти да ме набучи на кол.

Тя се засмя.

— Татко няма да те набучи на кол. Надявам се.

Мъж в черно ги насочи към стая, пълна с мъже в костюми и жени в елегантни рокли. „Кой кой е“ в Чикаго, помисли си Ейдън, като разпозна доста хора от благотворителните балове, които бащата на Шели даваше навремето.

Когато влязоха, в помещението настъпи неловка тишина. Разговорите замряха и след миг единственият звук бе класическата музика, която долиташе от колоните. Крехка на вид жена стоеше до махагоновия ковчег, заобиколена от децата на Харисън.

— Искаш ли да дойда с теб? — прошепна Ейдън.

— Не. Остани тук. Трябва да ѝ кажа нещо и няма да се забавя.

Тес прегърна Фло и прошепна нещо в ухото ѝ. Фло застина, по лицето ѝ се търколиха сълзи, а устните ѝ потрепнаха в опит за усмивка. Тес се върна при Ейдън. Нейните очи също бяха насълзени.

— Какво ѝ каза? — попита Ейдън, като зарови ръка в косата ѝ.

— Последните думи на Харисън. Той ме помоли да ѝ кажа, че я обича. Фло го знаеше, но все пак имаше нужда да го чуе.

— Това е добре — кимна Ейдън, после огледа помещението. — Виждаш ли някого, когото познаваш?

Тес се огледа.

— Виждам много познати, но не и някой, който ме мрази.

— Да останем още малко — промърмори той в ухото ѝ. — Искам да видя кой още ще се появи. Аз ще стоя тук и ще се оглеждам, а ти се смеси с тълпата.

Пръв се появи Мърфи, който в смачкания си костюм изглеждаше като лейтенант Коломбо в кънтри клуб.

— Проследи ли обаждането на Дениз? — попита той.

Ейдън погледна към Тес, която говореше с кмета. По дяволите. Сянката на Шели. Самото присъствие на важните клечки го изнервяше. Той се съсредоточи върху въпроса на Мърфи.

— Да. Телефонът е на някаква компания с име „Брюър“. Вписани са като вносители на бира.

— Интересно. След като се обади, Дениз посети някакъв апартамент, който не беше нейният, но не намери този, когото търсеше. Говорих с хазайката и тя ми каза, че наемателят се казвал Лоу. Бил частно ченге. Тя го разпозна на снимката.

— Защо Дениз ще се вижда с частно ченге? Адвокат — да, но частно ченге?

— Не знам. Хазайката каза, че видяла Лоу за последен път вчера сутринта, но оттогава не се бил прибирал. Имало пакет за него, но той не си го потърсил.

— Може да е заминал някъде за известно време.

— Може. Само дето това ми се стори странно и се обадох в моргата. Тъкмо докарали един труп със същите размери като частния детектив. Само дето е превърнат във въглен.

Ейдън потръпна.

— Леле! Гадна работа.

— Да. Колата, в която е бил Лоу, е била крадена. Тя се запалила, но пожарникарите се озовали светкавично на мястото и потушили огъня, преди да успее да го превърне в пепел. Следователите намериха малка бомба от тръба, прикачена към ръчен таймер. Гърдите на Лоу бяха пълни с олово — същия калибър като пистолета, прострелял Бейкън. Джулия не беше в моргата, но Джонсън обеща да изготвят веднага зъбен статус, за да докажат, че овъгленият тип е Лоу.

— Тес го е виждала, но не може да си спомни къде.

— Може би покрай Дениз. Хазайката смяташе, че Дениз и Лоу били гаджета.

— Хайде да поговорим с Блейн Конъл утре сутринта и да видим дали ще успеем да измъкнем нещо от него. Открих какво е било общото между Никол Ривера и Бейкн.

Мърфи повдигна вежди изненадано.

— Давай, момче — каза той и Ейдън се засмя.

— Братът на Никол е в затвора. Очаква го дело. Съквартирантката на Никол каза, че тя спестявала всяка стотинка, за да му наеме добър адвокат вместо смотаняка, когото му изпратили безплатно от съда.

— Значи и Бейкн, и Ривера са били добре запознати с правната система — отбеляза Мърфи замислено. — А като говорим за правната система, виж кой е тук.

— Джон Картър и Ейми Милър.

С тях имаше още някакъв мъж, когото Ейдън не познаваше.

— Хайде да се поразходим наоколо.

— Детектив Рейгън — поздрави го Джон Картър, като му протегна ръка.

— Доктор Картър. Това е партньорът ми. Детектив Мърфи.

— Помня ви — каза Джон. — Вие посещавахте Тес в болницата миналата година.

Мърфи се ръкува с него.

— Точно така. Познавахте ли доктор Ърнст?

— Всички го познавахме. Горката Фло. Не мога да си представя какво преживява. Но сме тук най-вече заради Тес.

Той стисна челюсти, а лицето му потъмня.

— Това е дружното ни „върви по дяволите“ към този, който стои зад всичко това. Да не би наистина да си мисли, че ще я изоставим? Никога няма да стане.

— Джон — промърмори непознатият мъж. — Не тук. Не му е мястото.

Джон се опита да се овладее.

— Съжалявам. Просто цялата тази история ме вбесява страхотно. Помните Ейми, нали, детектив?

— Разбира се — кимна Ейдън и забеляза зачервените бузи на Джон и туптящата на слепоочието му вена. — Хубаво е, че се притекохте на помощ на Тес. Тя изкара тежък ден.

— Тежка седмица — поправи го Ейми тъжно. — Радвам се да ви видя отново, господа детективи. Благодаря ви за чудесните грижи към Тес. Не е лесно да се погрижиш за нея.

— Не е лъжа — съгласи се непознатият мъж и протегна ръка към Ейдън. — Все още не се познаваме. Аз съм Робин Арчър. Познавам Тес от дълго време.

Ейдън се опита да прикрие изненадата в очите си и се ръкува с него.

— Вие сте Робин?

Джон се усмихна.

— Казах ви, че с Тес сме само приятели.

Ейдън се прокашля.

— Да, казахте ми. Е, чувам, че правите чудесна супа, господин Арчър.

Робин се ухили широко.

— Тес я мрази. Знам. Затова вечно ѝ я нося.

Ейдън въздъхна.

— Е, добре.

Джон го изгледа сериозно.

— Какво ново открихте, детектив? Днес Тес ни каза, че човекът, когото подозирахте, не е виновен.

— Имаме някои интересни следи. Ще ви уведомя веднага щом научим нещо определено. Доктор Картър, мога ли да поговоря с вас за момент? — помоли Ейдън и го отведе настрани. — Тъй като вие бяхте човекът, който ми разказа за баща ѝ, исках да знаете, че той сега е в града и двамата се сдобриха.

Джон въздъхна.

— Тес ми каза. Освен това ми съобщи, че сърцето му било много зле. През следващите месеци тя ще има нужда от много подкрепа. Да си го върне обратно и сега това... Горката Тес.

— Имам и няколко други въпроса, ако нямате нищо против. Можете ли да ми разкажете за Филип?

Докторът повдигна вежди.

— Мислите, че той е замесен в това?

— Трябва все пак да попитам. Става дума за човек, който има лично отношение към нея.

— Но Филип? — въздъхна Джон. — Двамата с Тес се запознаха в медицинската академия. Той стана част от групата ни благодарение на нея. Ние не го харесвахме особено, но никога не ѝ показахме това. Така и не разбрах какво я привлече у Филип, но тя го обичаше. Винаги съм смятал, че той просто бе напълно различен от баща ѝ и това бе причината да го харесва. Баща ѝ е шумен и драматичен, а Филип не бе нито едно от двете.

— Беше ли склонен към насилие?

— Филип? — искрено се изненада Джон. — Никога не съм бил свидетел на подобно нещо. Беше сдържан. Внимателен. Тес откри, че ѝ бе изневерил две седмици преди сватбата. Той не го отрече. Просто си събра багажа и я напусна.

— И Тес ми каза същото — кимна Ейдън замислено.

Джон се изненада още повече.

— Разказала ви е за Филип? Аз трябваше да я принудя едва ли не насила да го сподели с мен.

„А на мен го разказа с лекота, докато лежеше в прегръдката ми“, помисли си Ейдън. Довечера и той щеше да направи същото. Да ѝ се довери за неща, които го бяха наранили.

— Знаете ли коя беше жената, с която ѝ изневери? — попита той.

— Не. Филип и аз не сме говорили оттогава. Той е доста... консервативен. Не знам домашния му адрес, но работи в онкологичния институт „Кинсейл“.

— А как е фамилното му име? — усмихна се Ейдън. — Знам го само като доктор „проклет да е“.

Джон се засмя.

— Да, това е по-подходящо. Паркс. Филип Паркс.

— Последен въпрос. Споменахте групата си. Кой друг беше в нея?

Картър се изненада.

— Не може да подозирате... Е, предполагам, че се налага. Дори мен. Бяхме по-голяма компания навремето, но хората се местят на различни места. Тес и аз, Робин и Ейми. Джен Лейк, Ронда Перез, но те вече не идват на събиранията ни.

— Някой напусна ли групата през последните шест месеца?

Нещо проблесна в очите на Джон.

— Джим Суонсън.

— Защо напусна?

Джон се поколеба.

— Замина за Африка. Включи се в „Лекари без граници“.

Ейдън усети, че имаше нещо повече.

— Внезапно ли замина?

— Каза, че го е обмислял от доста време. Но на нас ни се стори внезапно.

Беше убеден, че Картър знае повече по въпроса, но реши да не го притиска. По-късно щеше да попита Тес.

— Благодаря ви, доктор Картър. Оценявам информацията ви.

— Можете да ме попитате всичко, детектив. След Робин, Тес е най-добрата ми приятелка.

Четвъртък, 16 март, 10:45 вечерта

— Ела тук, Тес — каза баща ѝ, като потупа възглавницата на канапето на Ейдън.

Тя се сгуши в него и облегна глава на рамото му.

— Е, добра ли беше вечерята? Харесаха ли ти спагетите?

Беше планирала по-интересно меню, но посещението в участъка следобед я бе принудило да пригответи нещо набързо.

— Почти толкова хубави, колкото тези на майка ти — отговори той достатъчно силно, за да бъде чуто от майка ѝ, която беше в кухнята, после сниши глас. — Всъщност дори по-добри. Е, къде е твоят млад мъж?

— Все още работи.

Обаждането бе притеснило Ейдън. От два часа насам Тес се опитваше да не мисли кой щеше да е този път.

— Случва се, когато се срещаш с ченге.

— Той изглежда... свестен — думата бе промърморена неохотно и Тес се усмихна.

— Да, свестен е — кимна тя и се заслуша в дишането на баща си.

— Татко, не ме разбирай погрешно, но искам да се прибереш у дома.

Раменете му се сковаха.

— Защо?

— Защото трябва да си по-близо до лекарите си.

— Аха — целуна я той по главата. — Защо, Тес? Мога да чуя истината.

Тя въздъхна.

— Защото тук не си в безопасност. Трима от приятелите ми са мъртви. Сестрата на Ейдън пострада днес следобед. А ти тъкмо се върна в живота ми и не искам да пострадаш.

— Ако дойдеш с мен, ще си тръгна.

Тес му се намръщи.

— Това не е честно.

Той сви рамене.

— Съди ме тогава. Това е сделката, Тес. Ще се прибера у дома, ако и ти дойдеш.

— Ти ще се прибереш, защото трябва да си близо до кардиолога си. А аз оставам тук, защото това е домът ми.

Странно как пред очите ѝ се появи точно тази стая, когато говореше за дома си. Апартаментът на Елинон бе великолепен, но къщата на Ейдън ѝ се струваше истински дом.

— Освен това Ейдън ще се грижи за мен.

— Аз пък си имам Вито, така че сме в еднакво положение. Не спомена ли нещо за каноли?

Тес се засмя.

— Упорит човек си.

— Знам — усмихна се той и се надигна. — Приятно ми беше отново да видя Ейми. Също като в старите времена.

Ейми се беше отбила след опелото на Харисън и бе вечеряла с тях. Всички близки лица около масата наистина ѝ бяха напомнили за старите времена.

— Ейми не трябваше да се отделя от вас само защото аз го направих — каза Тес.

Баща ѝ протегна ръка към канолите.

— Тя не се отдели.

— Майкъл! — извика Джина, като скочи и грабна чинията от ръцете му. — Не трябва да ядеш каноли — сгълча го тя нежно.

— Едно малко десертче няма да ми навреди — отвърна той и я погледна с умолителен кучешки поглед. — Тес ги направи.

— Не — настоя майка ѝ и прибра десерта.

— Какво искаш да кажеш с това, че Ейми не се е отделила? — учуди се Тес.

Баща ѝ въздъхна.

— Ейми идваше у дома всеки ноември за Деня на благодарността. Мислех, че знаеш.

Тес поклати глава.

— Не знаех. Прекарвах Деня на благодарността със семейство Спинели. Ейми каза, че тя посещавала приятели от правния факултет.

— Не искаше да те нарани, Тес — намеси се Вито притеснено, после се отдръпна назад, когато Доли скочи и заръмжа. — Това куче е опасно.

— Не, просто ни съобщава, че Ейдън се прибира.

След няколко секунди чуха отварянето на вратата на гаража. Сърцето на Тес се сви от ужас. Чудеше се кого ли бяха намерили мъртъв този път, със закачена на палтото бележка.

— Извинете ме — каза тя и влезе в гаража, тъй като се нуждаеше от минута насаме с Ейдън.

Той излезе от колата и отпусна рамене, когато я видя.

— Кой беше? — попита тя нервно.

— Майката на Дани Морис.

— Малкото момченце — прошепна Тес.

Дори от три метра Тес забеляза гнева в очите на Ейдън.

— Самоубила се е — отговори той. — Оставила е бележка. Чувствала се е виновна, че не е успяла да запази детето си. И добавила, че съм бил прав.

Тес искаше да го прегърне, но усети, че Ейдън изпитваше нужда да е сам.

— За какво си бил прав?

Той отпусна глава на гърдите си.

— Бях убеден, че тя знае къде се крие бащата. В понеделник вечер, след като приятелчето на кретена ме халоса в бара, отидох в дома ѝ. Казах ѝ, че защитава чудовище. Попитах я каква майка би могла да постъпва по този начин — обясни той и вдигна към Тес измъчените си очи. — Притиснах я прекалено силно.

— Не, Ейдън, не си — успокои го тя, като обви ръце около раменете му и придърпа главата му към врата си. — Не си ѝ казал нищо, което да не е знаела вече. Ако не ѝ пукаше за сина ѝ, каквото и

да ѝ бе казал, щеше да е без значение. В бележката пишеше ли къде можете да намерите мъжа ѝ?

Ейдън повдигна глава.

— Да, но го нямаше на нито едно от посочените места. Как разбра?

— Виждала съм същото и преди. Човек обикновено се опитва да оправи нещата, преди да предприеме финалната стъпка. Очевидно и тя е опитала.

Ейдън стисна челюсти.

— Трябваше да е жива, за да свидетелства срещу мъжа си.

— Ти би го направил — тихо каза Тес и очите му проблеснаха.

— Не бих позволил на някакво гнусно копеле да убие сина ми.

— Не всеки постъпва правилно, Ейдън. И не всички са силни — нежно го целуна тя. — Съжалявам.

Той изморено отпусна глава на рамото ѝ.

— Познаваш ли Силвия Арнес?

Тя поклати глава и стомахът ѝ се сви от страх.

— Не.

Ейдън я хвана за раменете.

— Не я познаваш? Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че я заболя.

— Защо?

— Чернокожа, двадесет и три годишна?

— Не, Ейдън, кажи ми защо.

— Защото е мъртва. Хауърд и Брукс от нашия отдел се отзоваха на обаждането тъкмо когато отивах в дома на Морис. Открили бележка, закачена на палтото ѝ.

Гърлото на Тес се сви.

— „За теб се съди по приятелите ти?“

— Да. Сигурна ли си, че не я познаваш? Името в личната ѝ карта бе Силвия Арнес.

Тя поклати глава бавно.

— Може да е имитатор.

— Възможно е. Ще дойдеш ли да я погледнеш, за да сме сигурни?

Тес кимна сковано.

— Разбира се. Трябва да кажа на родителите ми, че излизам.

Ейдън спря до вратата.

— Ще уплашиш баща си с вида си.

Тес затвори очи и се опита да се овладее.

— Сега е по-добре. Той ще разбере, че нещо не е наред, но поне няма да се уплаши.

— Благодаря ти — промърмори Тес. — Не мислех.

— Имаш право.

Ейдън отвори вратата и усмихнато поздрави семейството й.

— Съжалявам, че се забавих толкова, но трябваше да поработя и върху друг случай.

Тес влезе в кухнята след него и срещна погледа на брат си. Вито веднага се досети, че има нещо ново.

— Татко, става късно — каза той. — Хайде да се връщаме в хотела.

Майкъл седна на стола и загледа упорито.

— Не съм сляп и определено не съм малоумен. Кажи ми истината, Тес.

Тя стисна ръката на Ейдън.

— Благодаря ти, че опита — прошепна тя, после погледна баща си. — Татко, Ейдън наистина е трябвало да работи върху друг случай. Но когато си тръгвал, се появило нещо ново, което може да е свързано с мен. Трябва да отида да помогна на полицаите. Моля те, прибери се с Вито. Искам да си починеш. Ще ти се обадя, обещавам.

Майкъл се надигна.

— Няма да я изпускаш от поглед, нали, Рейгън?

Ейдън кимна.

— Обещавам.

Четвъртък, 16 март, 11:20 вечерта

Спинели и Мърфи ги чакаха в моргата.

— Ако е имитатор, работата определено загубява — каза Спинели.

— Искам да разбера откъде имитатор ще знае за посланието — изръмжа Мърфи. — Не го споделихме с пресата. Досега. Тълпата около Арнес видя бележката.

Тес се скова.

— Хайде да приключваме с това.

Джонсън ги чакаше до металната маса, върху която лежеше покрит с чаршаф труп.

— Била е застреляна в девет и петнадесет. Изглежда от упор. Куршумът вероятно е четиридесет и пети калибър. Проникнал през гърба ѝ право в сърцето. Ако е усетила болка, била е мигновена.

— Но е била уплашена — промърмори Тес.

Ейдън осъзна, че в момента Тес си представя жената в момента на смъртта ѝ. Това ѝ беше навик. Влизаше в мислите на пациентите си и изживяваше страховете им. Защото държеше на тях.

— Изстрелът е накарал хората наоколо да се разбягат. Настъпила суматоха и никой не е видял нищо — каза Ейдън. — Криминолозите са още на местопрестъплението.

— Чакай — вдигна ръка Мърфи. — Когато този тип застреля Ривера, калибърът беше двадесет и втори. И Джулия мислеше, че е бил със заглушител. Защо е използвал четиридесет и пети калибър, когато наоколо е имало хора?

— Искал е да я намерим бързо — отговори Ейдън.

— Но си е направил труда да закачи бележката на палтото ѝ, макар да е знаел, че всеки момент ще се появи някой — отбеляза Спинели намръщено. — Това не подхожда на внимателния ни убиец.

Тес изправи рамене.

— Моля ви, хайде да действаме. Готова съм.

Ейдън я стисна за ръката. Джонсън дръпна чаршафа и разкри жената. Тес се вторачи в нея.

— Никога не съм... — започна тя, но внезапно млъкна. — Чакайте. Къде беше намерена?

— В университет „Илинойс“. Била...

— Студентка там — довърши тя вместо него.

Гласът ѝ прекъсна, а цветът от лицето ѝ изчезна.

Джонсън бързо ѝ подаде стол и Ейдън я сложи да седне. Тес навлажни устни.

— Казах ѝ „здрасти“. Това е всичко.

Ейдън клекна и я погледна в очите.

— Кога?

— Вчера. Имах нужда от нови ботуши. Защото всичките ми дрехи и обувки са при вас.

Спинели я стисна нежно за рамото.

— В магазина за обувки ли я видя?

Тя кимна.

— Откъде разбра, че е студентка? — попита Мърфи.

— Тя... тя флиртуваше с Вито. Момичетата вечно флиртуват с него. Избрах си ботуши и отивах към касата, а тя беше зад мен. Казах ѝ „здрасти“. След като си тръгнахме, подкачих Вито, и той ми отговори, че била просто хлапе от университета. Тя му каза. А аз само ѝ казах „здрасти“.

Тес едва успя да си поеме дъх.

— Това е всичко — повтори тя, като покри устата си с ръка. — И сега е мъртва. О, господи! Как мога да предупредя хора, които дори не познавам?

Ейдън знаеше как.

— Време е да действаме по-решително. Утре ще се обадя на Лин Поуп от „Чикаго он дъ Таун“. Дължим ѝ услуга и ще ѝ дам ексклузивно интервю.

— Ще станеш звезда — ухили се Мърфи.

Ейдън стисна коляното на Тес.

— Това притеснява ли те? Всички ще разберат.

— Никой няма да говори с мен — прошепна Тес. — Ще се крият, когато ме видят на улицата.

Тя вдигна очи към трупа на Силвия Арнес и стисна устни.

— Но ще останат живи. В теб ли е визитната картичка на Поуп?

Ейдън я извади от джоба си.

— Тес, аз ще говоря с нея.

— Не, аз ще го направя. И аз искам да кажа някои неща на онзи задник. Вземам си живота обратно. Той си мисли, че ще ме принуди да се крия и да хленча. Е, копелето греша. Джонсън, трябва да използвам телефона ти.

— Няма да ти позволя да го направиш — препречи ѝ пътя Ейдън.

— Ще го вбесиш толкова много, че ще се втурне след теб.

— По-добре защитена съм от нея — възрази Тес, като посочи трупа на Силвия Арнес. — Всички вие сте около мен. А тя е била сама.

Следващата жертва също ще е сама. Мамка му, не искам да има следваща жертва. Нека да се втурне след мен. Ще го чакаме.

Петък, 17 март, 2:35 сутринта

Тес седна на ръба на леглото на Ейдън.

— Беше чудесно от страна на Лин, че се съгласи да се види с нас.

Поуп и операторът ѝ бяха заснели интервюто, докато Ейдън нервно се разхождаше отстрани.

— Тя ще получи сериозна премия, след като материалът бъде излъчен утре — отвърна Ейдън, като свали вратовръзката си и я метна на скрина.

Напрегната и изнервена, Тес едва се сдържаше на едно място.

— Лин обеща, че ще го излъчи по „Гуд Морнинг, Чикаго“ и „Чикаго он дъ Таун“ — промърмори Тес.

Ейдън съблече ризата си и устата ѝ пресъхна. Облечен, той бе умопомрачително красив. А без дрехи...

— Да, обеща ни — кимна той и я изгледа сериозно. — Тес, нервна ли си?

Тя затвори очи.

— Да.

Ейдън седна до нея и я придърпа към себе си.

— Защо?

— Току-що нарекох един убиец „безгръбначен страхливец“ и го предизвиках да тръгне по петите ми.

Ейдън се засмя кратко.

— Сега ли се сети за това? — целуна я нежно той. — Постъпи както искаше, Тес. И на мен не ми харесва, но да се надяваме, че резултатът ще е добър.

— Не искам да ходя на повече погребения, Ейдън.

— Знам. Скоро ще го намерим и всичко това ще приключи.

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— А после какво?

Той не се престори, че не разбира.

— Не знам. Ти какво искаш, Тес?

Тя обмисли отговора си внимателно, както той бе задал въпроса. Отговорът ѝ можеше да промени връзката им. Родена в страх, тя не

трябваше да продължи по този начин. Може би тъкмо заради това Тес бе толкова нервна.

— Искам дом и човек, който ме обича.

— Искаш съпруг.

В думите му се долавяше нежен копнеж, от който гърлото ѝ се сви.

— Да — призна тя. — А ако това те плаши, по-добре е да го знам отсега.

— Не ме плаши, Тес. Не и по начина, по който предполагаш.

— А как? Кажи ми, Ейдън.

Той се намръщи.

— Опитвам се. Но май не успявам да се справя добре.

Тя го погали нежно по бузата.

— Ще ти помогне ли, ако си полегнеш?

Тя сложи ръце на косматите му гърди и го бутна нежно назад. Ейдън легна отчасти на леглото, но краката му останаха на пода. Тес се отпусна до него и се повдигна на лакът.

— Отпусни се — нареди му тя.

Той я изгледа притеснено с крайчеца на окото си.

— Добре.

— Не си отпуснат — каза тя, като бавно го погали по гърдите.

— Това няма да ми помогне да се отпусна, Тес.

Ръката ѝ спря.

— Съжалявам. Коя беше Шели? И как те нарани?

Той затвори очи.

— За известно време беше най-добрата ми приятелка. Или поне така си мислех.

— Раните, нанесени от приятел, заздравяват трудно.

— Когато бях дете, най-добрият ми приятел бе Джейсън Рич — започна Ейдън. — Бяхме адски близки и страхотни беляджии — усмихна се той. — Знаеш ли, че зелените пластмасови войничета се разтапят в тенджерата, сложена на котлона?

— Не, но аз си играех с един от войниците на Вито. Казваше се редник Джо. И си падаше по моята Барби. Мисля, че щях да се ядосам, ако ми бе съсипал тенджерата.

— И майка ми реагира по същия начин. Когато бяхме на десет години, Шели се нанесе в съседната къща. Майка ѝ беше разведена, а

това бе сериозна работа в нашия квартал.

— И в моя също. Шели присъедини ли се към топенето на войничета?

— Не. Нали разбираш, Шели си падаше по Джейсън и аз бях излишният.

— И аз се чувствам така, когато съм с Джон и Робин — небрежно отвърна тя.

Ейдън отвори очи.

— Можеше да ми кажеш за Робин.

— Не ме попита — спокойно отговори Тес. — А и това никога не е било от значение за мен. Те са мои приятели. Джейсън и Шели останаха ли твои приятели?

— Разбира се, но всичко се промени, когато влязохме в пубертета. Джейсън и Шели бяха неразделни. Шели забременя, когато бяхме на седемнадесет години. И двамата с Джейсън избягаха от къщи, за да се оженят.

— Мили боже — промърмори Тес.

— Майката на Шели вече бе омъжена повторно за заможен мъж. Тя се премести и подари старата къща на Шели и Джейсън. После Шели пометна — въздъхна той. — Но не искаше да е разведена като майка си, а и обичаше Джейсън, затова останаха заедно. Аз пък реших да стана ченге като баща ми и брат ми. Джейсън постъпи по същия начин. Аз станах патрулиращ полицаи, а Джейсън отиде в отдел „Наркотици“ — продължи Ейдън, като поклати глава тъжно. — Хванаха го да „конфискува“ дрога за лична употреба. Уволниха го. Шели бе съсипана. Джейсън беше... — Той стисна зъби. — Имаше склонност към самоубийство.

— О, не — изохка Тес.

— Но приятелчето ми държеше на жена си. Не е искал тя да го намери мъртъв. Затова отишъл в апартамента ми. Изгълтал безброй хапчета заедно с половинка „Джак Даниълс“. И заспа. Дванадесет часа по-късно се прибрах от работа и го намерих мъртъв.

— Твърде жестоко от негова страна — отбеляза Тес мрачно.

Ейдън отвори очи.

— Мислех, че проявяваш съчувствие към самоубийците.

— Съчуствам на емоционалната травма или на психическото заболяване, които подтикват хората към самоубийство. Съжалявам

близките им. Уважавам онези, които се опитват да получат помощ. Джейсън е имал хубав живот и го е затрил. И те е наранил с действията си. Това е гнусно.

— Винаги съм разсъждавал по този начин и се чудех дали не греша.

— И аз бих реагирала така, ако човек, когото обичам, се самоубие. Освен ако не е бил с тежко психическо заболяване. Той беше ли болен?

— Не знам. И вероятно никога няма да разбере. Но Шели бе отчаяна. Нямаше доход, нито застраховка за живот. Нито пенсия. Нямаше образование, нито човек, на когото да се облегне.

— Освен теб.

— Освен мен. Сближихме се. Беше ми харесвала още като дете, но тя винаги беше момичето на Джейсън. А сега бе моя. Бях щастлив.

— И изпитваше чувство за вина?

— Малко. Да. Както и да е, помолих Шели да се омъжи за мен и тя се съгласи. Бях спестил малко пари и ѝ купих хубав диамантен пръстен.

— Тя хареса ли го?

— Каза, че го харесва. Но не го показва на приятелите ни. Веднъж намекна, че искала по-голям диамант, но аз отказах. Не можех да си го позволя. Новият съпруг на майка ѝ обаче беше натрупал състояние на борсата. И майка ѝ купи по-голям пръстен.

— О, боже.

— Да. Това беше първото ни скарване. Но не и последното. Татенцето тънеше в мангизи и проявяваше щедрост. Шели получаваше нови дрехи, кожи. После каза, че искала къща в Норт Шор. Таткото щял да помогне.

Да, това със сигурност бе наранило гордостта на Ейдън.

— И ти отказа.

— Разбира се. Задникът ме гледаше отвисоко всеки път, когато се срещнехме.

— И кое беше камъчето, което преобърна колата?

— Татенцето ми предложи работа — презрително каза Ейдън. — Не я приех и Шели се нацупи. Щял съм да получавам три пъти повече от заплатата на ченге. Заплата на ченге — повтори той мрачно. — Каза

го точно по този начин. Сякаш бе нещо, от което трябваше да се срамувам.

Тес се опитваше да не осъжда мотивите на семействата на пациентите си, без да ги познава. Но този човек не бе неин пациент. Беше любовникът ѝ и бе наранен.

— Тя не те е обичала. В противен случай нямаше да се опитва да те промени. И не те е познавала, щом си е мислела, че ще може.

Ейдън въздъхна.

— Благодаря ти.

Тес сплете пръсти с неговите.

— И?

— Това е всичко.

Не беше. Но той не възнамеряваше да каже повече засега.

— Добре.

Ейдън отвори очи.

— Добре? Това ли е?

Тес се усмихна.

— Искаш да се нацупя ли? Не е в моя стил — каза тя и облегна глава на рамото му. — Но има още едно нещо, което искам да си изясним.

Той се скова.

— Какво?

— Харълд Грийн.

Ейдън се надигна рязко.

— Не.

Тес потръпна.

— Защо не?

— Защото... — Той стана и отиде до прозореца. — Защото не искам да говоря за него. Беше инцидент, нищо повече. Край на разговора.

— Така каза снощи и на баща си.

— Тес, забрави за това. Моля те.

— Не мога. Щом не искаш да говориш, поне ще ме изслушаш ли?

— Мога ли да те спра? — грубо попита той.

Тес се опита да не обръща внимание на обидата.

— Да. Кажи ми да млъкна и ще заспя.

— Казах ти „не“, но все още говорим по въпроса — отвърна той с леден глас.

— Добре — кимна тя с пресилено спокойствие. — Късно е, Ейдън. Хайде да спим.

Тя му хвърли безпомощен поглед през рамо, влезе в банята и затвори вратата.

20.

Петък, 17 март, 2:55 сутринта

Тес излезе от банята, облечена в една от ризите на Ейдън, и откри изненадано, че той не бе помръднал.

— Има ли някой навън? — попита тя и той поклати глава.

— Не. Доли щеше да ни уведоми, ако имаше.

— Ела в леглото, Ейдън. Обещавам да те оставя да спиш.

Тес се пхна под завивката и загаси лампата. На мъждивата светлина, която долиташе от уличната лампа, профилът му бе ясно очертан. Стоеше с ръце на кръста и гледаше навън към нещо, което само той можеше да види.

— Аз я намерих — внезапно каза той с дрезгав глас. — Третото малко момиченце.

Тес седна в леглото. Третото малко момиченце, жестоко убито от Харълд Грийн.

— Знам. Мърфи ми каза първата вечер. Съжалявам.

— Беше изкормена. Знаеше ли?

Тес преглътна мъчително.

— Да.

Историята бе кошмарна. Снимките на трите зверски убити деца бяха толкова зловещи, че надхвърляха границите на човешката поносимост. Но все пак на Тес ѝ се бе наложило да ги разгледа внимателно, за да може да помогне за лечението на убиеца психопат.

— Мислехме, че е още жива — продължи Ейдън. — Грийн каза, че била жива.

— В мислите му е била.

— Глупости — изсъска той. — Харълд Грийн беше гнусен убиец.

По-добре беше да си изяснят проблемите.

— И аз му позволих да се измъкне?

Ейдън не каза и дума, което беше достатъчно показателно. Тес се помъчи да не се засяга, но ѝ беше много трудно. Затова реши да

подходи като лекар и заговори с Ейдън като с пациент, като се опитваше да не забравя, че бе облечена само с ризата му и с нищо друго.

— Ейдън, какво направи, когато намери момиченцето?

— Паднах на колене и заплаках като бебе.

— Сигурна съм, че не си бил единственият — промърмори тя.

— Беше само на шест години — задави се той. — Дяволите да го вземат! Не исках да си я припомням, но онази нощ, когато видях изкормената жена...

Синтия Адамс. Самоубийство, възложено на човек, у когото друго самоубийство — на близък човек, бе оставило дълбоки следи. И въпреки всичко той се стареше да хване убиеца на Синтия.

— А аз му помогнах да се измъкне — повтори Тес и Ейдън въздъхна.

— Било е грешка — каза той с отчаян глас. — Ти си преценявала правилно много други престъпници. Всеки има право на една грешка.

Тес го разбираше, но искаше да му покаже, че греши.

— Гледал ли си филма „Шесто чувство“? — внезапно попита тя.

Ейдън вдигна глава рязко. Очите му бяха насълзени. И ужасени.

— Говориш за филм?

Тя кимна и се опита да говори със спокоен глас въпреки напрежението в гърдите си.

— Да. Гледал ли си го? В него едно малко момченце вижда духове навсякъде около себе си.

— Да, гледал съм го — отвърна той.

— Най-страшната част беше, когато в деня, в който трябваше да се чувства в безопасност, отново видя духове.

— Това води ли нанякъде, докторе? — ледено попита Ейдън.

— Да. Харълд Грийн не виждаше духове. Той виждаше демони и не само нощем в сънищата си. Бяха навсякъде около него. Наблюдаваха го денонощно, където и да отидеше. Бяха готови да скочат и да го изядат. От зъбите им капеше кръв. Оказа се, че демоните бяха малки дечица. Но той не виждаше разликата.

— Разбира се, че той ще каже подобно нещо — презрително каза Ейдън. — Би казал какво ли не, за да не влезе в затвора.

— Има всякакви видове затвори, Ейдън. Някога влизал ли си в лудница?

— Не.

— Когато всичко това приключи, искам да те заведа в някоя. Грийн е непрестанно упоен, така че не може да нарани персонала. Живее в постоянна мъгла. Силните лекарства, които взема, се опитват да прогонят демоните му, но въпреки това той продължава да ги вижда. Пищи и се мятат и се налага да го връзват за леглото заради собствената му безопасност. Плаче и крещи, защото е ужасен. Цялото му съществуване се свежда до това, което вижда, но не може да промени. И е съвсем сам.

— Богатите му родители не му ли ходят на гости? — горчиво попита Ейдън.

Тес се учуди на себе си, задето бе пропуснала тази подробност.

— Парите означават сила и власт, но не и в случая на Харълд Грийн. Майка му го навестява понякога, но с течение на времето посещенията ѝ се разрешиха. Тя се надяваше, че той ще се излекува и ще стане отново човека, когото е познавала и обичала. И все още обича, въпреки всичко. Но дните си минават, а той е затворен в кошмарите си, ужасен и сам.

Тес си пое дъх и го изпусна бавно.

— Понякога... — Тя поклати глава и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Ейдън застина за миг, после бавно се обърна към нея.

— Понякога какво, Тес? — тихо попита той.

Тя се срамуваше от думите си, но искаше Ейдън да я разбере.

— Понякога, когато го видях толкова уплашен и измъчен, си мисля, че щеше да е най-добре, ако просто бе умрял. И понякога... — Тя отмести очи настрани. — Понякога си мисля, че аз съм човекът, който може да го направи. Но не съм сигурна дали защото изпитвам съжаление към него, или поради желание за отмъщение. Държах съдбата му в ръцете си в онази съдебна зала, Ейдън. Пощадох го, защото беше невменяем, а законът твърди, че в такъв случай не може да отговаря за престъпленията си. Но видях какво бе извършил и... — Гласът ѝ прекъсна. — Дявол да го вземе! Видях очите на майките на децата. И на съпругата на полицаия, когото бе удушил. Мразех Харълд Грийн. Но направих онова, което трябваше да направя. — Тя затвори очи и сълзите се стекоха по бузите ѝ. — И при същите обстоятелства пак бих го направила — довърши тя.

Ейдън стоеше неподвижно, а сълзите ѝ разкъсваха сърцето му. Очевидно Тес бе от хората, които се стремяха винаги да постъпват правилно, макар това да бе най-трудното нещо.

Навремето я бе смятал за студена, но вече беше разбрал, че тя просто държеше прекалено много на хората и само желязната ѝ воля ѝ помагаше да скрие този факт, за да може да изпълнява задълженията си. Знаеше и това, че е кошмарно трудно да си вършиш работата, когато тя разбива сърцето ти. Очевидно общото между тях бе повече, отколкото бе вярвал отначало. Дълбоко в нараненото му сърце се надигна и разцъфтя някакво чувство. Засега щеше да го нарече само уважение.

— Съжалявам. Не знаех — извини се той, като седна до нея. — Не плачи повече, моля те.

Тя стисна зъби и преглътна хлипа си.

— Непрестанно виждам лицето на онази жена — Силвия Арнес. Трябваше да ходи на училище и по купони, а сега е мъртва.

Ейдън избърса мокрите ѝ бузи с пръст.

— Мъртва е, защото извратеното копеле знае, че това е най-добрият начин да се добере до теб. Но няма да му позволим да спечели, Тес.

Тес изхлипа и Ейдън я прегърна и започна да гали гърба ѝ и да я целува. Плачът ѝ се засили и той осъзна, че единственият начин да го спре бе да я целуне.

Дръпна лицето ѝ от гърдите си и впи устни в нейните. Тес се бори няколко секунди, после се предаде и отвърна на целувката с дива и отчаяна страст. Сложи ръце на гърдите му и погали зърната му. Ейдън изстена.

Той скочи от леглото и я вдигна на крака. Започна да разкопчава копчетата на ризата ѝ и изруга, тъй като те трудно излизаха от тесните илици. Накрая не издържа и ги разкъса, а съблазнителните ѝ гърди се озоваха в ръцете му. Нейните ръце действаха трескаво. Внезапно панталонът му падна на пода и той го срита настрани. Тес смъкна боксерките му, а той задърпа ризата от раменете ѝ. Неочаквано тя запали лампата.

Косата ѝ беше разрошена, устните ѝ — подути от целувки, а бузите ѝ — мокри от сълзи. Но очите ѝ горяха и Ейдън потръпна.

— Снощи не те видях — каза тя. — Искам да те видя.

Тя го бутна на леглото, седна върху него и натисна ръцете му към възглавницата, когато той се протегна към нея.

— Не — прошепна Тес. — Тази вечер е мой ред.

Той кимна, осъзнал, че в момента Тес се нуждаеше да контролира нещата. Животът ѝ бе бавно и методично съсипван и сега ѝ беше нужно да го вземе отново в ръце.

Тя започна да го целува по гърдите, като се спускаше все по-надолу. Ейдън се загърчи от удоволствие. Тес спря за миг. Устните ѝ бяха на сантиметри от потръпващия му член.

— Тес — изстена той.

— Шшт. Остави ме! — прошепна тя. — Остави ме!

Пръстите ѝ погалиха нежно члена му, после езикът ѝ ги последва и той отново изстена.

— Моля те! — изохка той. — Моля те!

Но нищо не последва и най-после той се вдигна на лакти да я погледне. Тес го разглеждаше напрегнато. След миг тя обърна глава и срещна погледа му.

— Никога преди не съм го правила — призна тя.

Той застина. „Не спирай! — помисли си Ейдън. — Моля те, не си променяй решението!“

Тес облиза устни.

— Кажи ми, ако направя нещо, което не ти харесва.

„Благодаря ти, боже“, каза си той. После вече не можеше да мисли, тъй като устните ѝ се затвориха над възбудения му член, горещи, влажни и страхотни. Остави се да бъде разсеян от грозната действителност и се отдаде на жената и на невероятното удоволствие. Ейдън я хвана за главата и ѝ показва какво харесваше, после се отпусна назад.

Стонът му я подлуди. По тялото ѝ пробягаха тръпки от страст. Копнееше за секс както никога преди. До този момент не бе изпитвала подобно диво желание. Сексът винаги бе нещо, което просто правеше. Приятно, но не необходимо.

Но с този мъж бе различно. Стоновете му бяха по-важни от собствения ѝ дъх. Тя увеличи натиска върху пениса му и нежно го стисна с ръка.

Великолепното му тяло се издигна и застина във въздуха, опряно само на петите и на тила му. Тес се почувства невероятно женствена и

могъща. Пусна члена му и бутна Ейдън на леглото. Възседна го и го зацелува.

— Искам те — прошепна той и без да чака отговор, промени позата и проникна в нея с пълна сила.

Тя изстена и той прикова очи в нея.

— Не исках да те желая — призна Ейдън с дрезгав глас. — Но съм луд по теб. Разбери го!

— Разбирам.

Тес се надигна към него и завъртя бедра. Удоволствието се засили и стана почти непоносимо. Той се задвижи по-бързо.

— Предай се на удоволствието, Тес — прошепна Ейдън. — Предай се. Искам да те гледам. Да те усещам. Моля те!

— Ейдън — изскимтя тя, усетила настъпването на оргазма.

Цялото ѝ тяло гореше. Тя се сгърчи и изстена, едва осъзнавайки, че и Ейдън свършваше в същия миг.

Той се отпусна върху нея и тя потрепери от удоволствие. Никога преди не се бе чувствала по този начин. Лежаха така дълго време, после Ейдън се надигна на лакти и я погледна сериозно.

— Не исках да стане така тази вечер.

Тя примигна учудено.

— Какво?

— Не исках да действам толкова бързо. Планирах да те съблазня бавно, но след онова, което направи... просто нямаше начин.

Тя се усмихна и го целуна по бузата.

— Предполагам, че за пореден път не исках да сътруднича.

— Защо го направи?

— Имаш предвид... Нали знаеш...

Тя не довърши, а бузите ѝ се покриха с червенина.

— Сигурно ме мислиш за глупава. Дори не успявам да го кажа.

— Мисля, че това е най-прекрасното нещо, което някога съм изпитвал — каза той тихо.

Тес се опита да сдържи победоносната си усмивка.

— Наистина ли?

— Наистина. Защо, Тес? Защо с мен?

— Никога преди не съм искала да го правя — призна тя. — Но снощи... Няма да се правя на луда. Знам, че съм привлекателна. Знам, че мъжете ми хвърлят погледи. Но Филип съсипа самочувствието ми.

А ти ме накара да се чувствам красива и желана. Исках и ти да се чувстваш по същия начин — сви рамене тя. — Не можеш да разбереш.

Ейдън я погледна в очите.

— Не знаеш какво разбирам, Тес.

След тези думи той се протегна и загаси лампата, после придърпа завивките над тях. Притегли Тес към себе си и я прегърна нежно.

Тя задиша бавно и дълбоко. Беше полузаспала, когато той заговори отново.

— Онзи ден, когато намерих третото момиченце... прибрах се у дома и Шели се нахвърли върху мен. Бях съсипан и отчаян и тя използва това, за да се опита да ме накара да напусна полицията.

Тес го погали по гърдите, довольна, че въпросната жена не бе наоколо, защото в противен случай щеше да я шамароса.

— Адски егоистично от нейна страна.

Той се засмя невесело.

— Накрая започнах да се чудя какво въобще бях харесал у нея. Знам само, че бях страшно изтощен и ядосан. Искаше ми се да я ударя. Дори вдигнах ръка, но се спрях. После й дадох ултиматум — щях да я напусна, ако още веднъж заговореше да започна работа при баща ѝ. Говорех сериозно.

Той замълча за момент и Тес попита:

— Направи ли го? Напусна ли я?

— Не веднага. Положението се подобри за известно време и дори вярвах, че ще успеем да се справим. Напуснах я в деня, когато ти даде показания в съда. На делото на Грийн. Страшно ти бях ядосан. Бях си взел почивен ден, за да отида в съда. След като всички ченгета излязоха от залата в знак на протест срещу теб, аз се прибрах у дома. Нуждаех се от близък човек и това трябваше да е Шели.

Тес изпита мрачно предчувствие.

— И?

— И я заварих с друг мъж. В леглото ни.

Тес си пое дъх и каза единственото, за което успя да се сети. Същото, което той ѝ бе казал предишната нощ.

— Колко долно!

Ейдън се ухили.

— Туш. Шели ме видя, но той беше прекалено зает. И до днес си мисля, че той въобще не разбра за присъствието ми. Но тя бе наясно. И просто ме погледна над рамото му и повдигна вежди. Това беше всичко. Тръгнах си и никога вече не се върнах. Кристен отиде да прибере дрехите ми. Бях водил Шели тук, защото исках да купя къщата, но тя, разбира се, не я хареса. И така, две седмици след като я напуснах, купих къщата и си създадох дом. А Шели си уреди своя. След две седмици ще се омъжи за любимия си. Той работи за татенцето и тя си получи къщата в Норт Шор. Е, сега вече знаеш всичко — въздъхна той.

— Благодаря ти, че ми се довери.

Ейдън се усмихна.

— Благодаря ти за... нали знаеш. Беше страхотно за начинаеща.

Тес се ококори.

— А каза, че било най-хубавото, което някога си изпитвал.

— Не те излъгах. Просто имах предвид, че тъй като това е първият ти опит, със сигурност ще станеш още по-добра.

Тя се засмя.

— Добър отговор. Хайде да спим, Ейдън. Скоро ще е сутрин.

Петък, 17 март, 7:30 сутринта

— Мръсна кучка! — изруга Джоана, вторачена в телевизора.

Тес Чикотели изпълваше екрана. Лицето ѝ бе сериозно, тъжно и искрено. Камерата се отдръпна назад.

— Говори с проклетата Лин Поуп.

Кийт вдигна глава от сутрешния вестник и се намръщи.

— Джо, престани вече. Тя няма да ти даде ексклузивно интервю. Забрави за това и давай нататък.

Джоана го изгледа с омраза.

— Благодаря ти, господин „подкрепа“.

— Време е да пораснеш, Джо — посъветва я той, като сгъна вестника. — Вчера ми се обадиха от една банка в Атланта. Искат да започна работа при тях на първи следващия месец. Възможността е страхотна. Джо, искам да се прибера у дома. Мислех, че ако имаш причина да се върнеш, ще промениш решението си.

— Ти имаш причина да се върнеш — вбесено отвърна тя. — Става дума за твоята кариера. За твоя живот.

— Мислех, че животът ни е общ — тихо каза той. — Още не съм им дал отговор. Сега ще се облека и ще отида на работа. Ще поговорим повече довечера.

Джоана го изгледа побесняла. Не искаше да говори по въпроса. Щеше да остане и да си получи статията, дори това да бе последното нещо, което ще направи в живота си. Снимката на телевизионния екран прикова вниманието ѝ.

— Силвия Арнес бе застреляна от упор с висококалибрен пистолет. Полицията разследва случая. Свидетели чули изстрела и намерили трупа. На палтото на жената била закачена бележка с думите: „За теб се съди по приятелите ти“. Полицията отказва да коментира значението на бележката. Ще ви държим в течение...

Джоана се отпусна бавно пред компютъра и отвори снимките, които бе направила на Чикотели в сряда следобед. Магазинът за вино, цветарницата, магазинът за обувки. Ето я. Мъртвата жена заедно с Чикотели. Бяха си проговорили само за миг. А сега жената бе мъртва. По гърба ѝ пробяга ледена тръпка. Стомахът ѝ се сви. Тя бързо кликна на снимката от магазина за вино. Сравни неясната снимка от вестника с направената от самата нея. „Мардж Хупър, петдесет и три годишна, жертва на обир в магазина ѝ за вино“ — гласеше заглавието в „Бюлетин“. Същата жена.

Джоана прегледа останалите си снимки, затаила дъх. Портiererът също присъстваше в тях. Трима мъртви. Всички снимки, които тя бе направила. Тя се сети за липсващата фотохартия. Някой бе проникнал във файловете ѝ. Кръвта ѝ застина.

„Обади се в полицията, Джо! — заповяда си тя. — Веднага!“

Осъзна, че ръцете ѝ трепереха, когато се протегна към телефона. Той внезапно иззвъня и Джоана отскочи, сякаш я бяха простреляли.

— Ало?

— Госпожице Кармайкъл? Обажда се доктор Келси Чин от „Клиника за жени“ в Лексингтън, Кентъки. Разбрах, че сте ме търсили вчера.

Джоана разлисти бележника си с треперещи ръце, за да намери името, до което се бе добрала в разследването си.

— Доктор Чин, благодаря ви, че отговорихте на обаждането ми. Проучвам една история и се надявам да успеете да ми помогнете.

Петък, 17 март, 7:30 сутринта

Ейдън бе оставил Тес пред вратата на хотелската стая на родителите ѝ двадесет минути по-рано — точно навреме да изгледа интервюто си с Лин Поуп. Баща ѝ седеше безмълвно, хванал ръката на майка ѝ, а Вито се разхождаше нервно. Тес въздъхна.

— Не лъжат, когато казват, че камерата ти лепва поне пет кила — усмихна се тя, после потръпна, когато три чифта разгневени очи се вторачиха в нея.

— Сигурна ли си, че това беше разумно, Тес? — попита майка ѝ.
— Да го предизвикваш по този начин?

— Разбира се, че не беше разумно — избухна Вито. — Къде, по дяволите, беше Рейгън, докато ти даваше това смахнато интервю?

— Разхождаше се нервно, както ти правиш сега. Снощи намериха друг труп. Вито, помниш ли момичето, което флиртуваше с теб в магазина за обувки?

Вито пребледня.

— Мъртва е? Това ли се случи снощи? Ти дори не я познаваше. Значи той вече убива и непознати?

Тес кимна.

— Искам да съм сигурна, че никой друг няма да бъде изненадан. Според мен Лин Поуп свърши добра работа с интервюто.

Баща ѝ се надигна с посивяло лице.

— Кого си вбесила чак толкова, че да върши подобни неща? Мили боже! Убили са абсолютно непозната жена.

Тес преглътна раздразнението си от думите му.

— Не знам, татко. Ченгетата провериха внимателно пациентите, на които съм правила оценка в съда.

— Даде ли им списъка с пациентите си?

— Да, разполагат и със списъка. Честно казано, съмнявам се, че някой от тях е способен да планира и организира тези престъпления. Не съм сигурна, че въобще някога съм срещала такъв тип личност. Татко, легни! Изглеждаш ужасно.

Майкъл седна на леглото.

— Не се чувствам добре — призна той. — Джина, донеси ми хапчетата, моля те.

Тес го бутна нежно да легне и вдигна краката му.

— Почини си. Внимавам, татко, заклевам се.

Тес и Вито се преместиха в съседната стая.

— Татко трябва да се прибере у дома.

— Няма да го направи, ако и ти не дойдеш — промърмори Вито.

— Тес, моля те, ела си у дома! Поне докато всичко това приключи. У дома, на моя територия, мога да те защитя.

Тес поклати глава.

— Още не загреваш, Вито. Всичко това се случва заради мен. Ако дойда във Филадельфия, той също ще дойде. Просто ще преместим проблема в друг град. Ейдън и Мърфи разполагат със сериозни следи. Имам им доверие — каза тя, като го потупа по ръката. — Ти не им ли се доверяваш?

Вито седна тежко.

— Чувствам се страшно безпомощен. Скоро трябва да се върна на работа. Шефовете ми бяха чудесни към мен, но отсъствам вече три дни.

Тес облегна буза на главата му.

— Скоро всичко трябва да приключи, Вито. Преди някой друг да умре.

Мобифонът ѝ извъня и тя потръпна ужасено.

— Не искам да го вдигам.

— Може да е Рейгън. Вдигни.

Тес извади телефона от джоба си. Беше Ейми.

— Хей!

— Тес, Ейми е. Къде си?

Гласът на приятелката ѝ звучеше уплашено.

— С Вито в хотела — отговори Тес. — Защо?

— Заради „Нешънъл Ай“. Обвиняват те, че записите са направени с твое съгласие — каза Ейми, после се поколеба за момент. — На първа страница си, Тес.

Дениз! Дяволите да я вземат!

— Дениз им е разказала историята — вбесено каза тя. — Кълна се в бога, иска ми се да... — Тя замълча и си пое дъх. — Лошо ли е?

— Да. Те... Сложили са и снимката ти. Онази, която пристигна с бележката на изнудвача. Тес, ужасно съжалявам!

В гърлото ѝ се надигна горчилка. Тя подаде телефона на Вито и се отпусна на леглото. Чу ругатните на брат си, после той коленичи пред нея и хвана ръцете ѝ.

— Какво мога да направя? — попита той с тъжен глас.

Тес се замисли.

— Иска ми се да те помоля да убиеш онази кучка, но това е незаконно.

Тя взе решение и се изправи енергично.

— Можеш да ме закараш до съда. Искам да се видя с един адвокат.

Петък, 17 март, 7:30 сутринта

„Аха, значи тя реши да промени стратегията и да напада. Не мислех, че ще има толкова смелост.“

Всички очи в кафенето бяха приковани в телевизора и интервюто. И изпълнени със съчувствие към Чикотели. Но почти всички от присъстващите се изказаха, че веднага ще пресекат улицата, ако видят Тес срещу себе си.

Сега щеше да е по-трудно да убие непознат човек. Е, вероятно играта на котка и мишка бе приключила.

Настъпваше време за последния удар. А после... върховното удоволствие.

Келнерката се приближи с кана кафе.

— Да допълня ли чашата ви?

— Да, благодаря. А после донесете сметката.

Петък, 17 март, 8:15 сутринта

Блейн Конъл имаше вид на човек, който не е спал от няколко дни. Седеше в залата за конференции, а до него бе представителят на профсъюза, който се държеше арогантно. Спинели и Патрик стояха отстрани, а Ейдън и Мърфи — до масата. Костюмарят от ВР се мотаеше в ъгъла и наблюдаваше сцената.

Мърфи плъзна на масата снимката на Конъл, приемащ пари от Лоу, и Конъл застина.

— Вече се занимавахме с това — обади се представителят на профсъюза. — Полицай Конъл каза, че не познава този човек. Снимката е нагласена.

— Знаем, че името му е Дъстин Лоу — отвърна Мърфи спокойно. — Частен детектив. Вече е мъртъв.

Ейдън забеляза как Конъл облекчено отпусна рамене.

— Заплашваше ли те, Блейн? — попита той.

Конъл отмести очи от него. Ейдън знаеше, че колегата му има семейство.

— Заплашваше ли Сандра и децата? — продължи Ейдън. — Блейн, ти беше добро ченге. Все още имаш шанса да останеш добър човек. Имаме десет невинни жертви. Ако Лоу е заплашвал семейството ти, вече не може да ги нарани. Помогни ни, Блейн. Кажи ни къде се срещаше с него. Трябва да намерим връзката между Лоу и убиеца. В противен случай ще загинат още хора.

Конъл прошепна нещо в ухото на профсъюзния деятел.

— Той иска имунитет — каза наглото копеле.

Патрик се намръщи.

— Зависи какво е направил. Не мога да му обещаая пълен имунитет.

Профсъюзният представител се изправи.

— Тогава нямаме повече работа тук. Хайде, Блейн.

Ейдън започна да подрежда снимките на убитите.

— Арнес. Хупър. Хюз. Малкълм и Гуен Сюърд. Уинслоу. Адамс.

Конъл потрепери и стисна устни.

— Да вървим, Блейн — повтори профсъюзният деятел.

Ейдън продължи упорито:

— Всички те бяха невинни. Погледни съучастниците му. Нашето момче не обича да оставя следи. Дейвид Бейкън. Никол Ривера. Дъстин Лоу.

Конъл погледна ужасено обгорения труп на частния детектив.

— Никой от тях не дойде при нас. Доколкото знаем, останаха верни на убиеца до самия си край. Мислиш ли, че ти ще бъдеш изключение? Ако вярваш, че Лоу е представлявал заплаха за жена ти и децата ти, помисли отново. Ти също си опасен за него.

— Да вървим, Блейн.

— Той дойде при мен — бавно каза Конъл. — Каза, че имал нужда от услуга. От няколко снимки от местопрестъпления. Те щели да съспият психиатърката, която освободи убиеца на Престън.

— Доктор Чикотели — обади се Мърфи, а Конъл кимна мрачно.

— Точно тя. Кучката има лед във вените.

Ейдън си припомни мъката на Тес от предишната нощ и отчаяните ѝ хлипове.

— Не е вярно — възрази той.

Конъл го изглежда презрително.

— Ти спиш с нея, Рейгън, така че не си авторитет по въпроса. Надявам се да си е струвало, защото репутацията ти отиде на кино заради нея. В „Нешънъл Ай“ има страхотна снимка на втора страница и всички можем да видим какво е притъпило съвестта ти.

Ейдън побесня. Усети, че Мърфи се напрегна до него, затова се втренчи в масата и се опита да се успокои. След малко вдигна очи към Конъл.

— Как Лоу се свърза с теб?

Конъл отмести очи от него.

— Хвана ме, когато излизах от съда, а по-късно ми се обади от обществен телефон, за да уговорим размяната. Видяхме се при складовете до езерото.

— Помниш ли дните? — попита го Мърфи.

— Четиринадесети декември пред съда. Седемнадесети за размяната.

— Звучиш сигурен в датите — отбеляза Мърфи. — Защо?

— Просто ги помня, това е всичко.

Ейдън се надигна.

— Може би защото това са датите, когато твоята съвест бе притъпена — процеди той разгневено.

Мърфи стана и го докосна по рамото.

— Ейдън, не си струва — промърмори той.

— Знам. — Ейдън не каза и дума повече, докато не се върна до бюрото си, придружен от тримата си колеги.

— Искаше ми се да размажа самодоволната му физиономия — призна той.

— Но не го направи. Въздържа се. Браво на теб! — похвали го Спинели.

— Какво ще правите сега? — попита Патрик.

— Ще се съсредоточим в датите — отговори Мърфи. — Да проверим дали нещо интересно ще се появи.

— И ще посетим бившия годеник на Тес, доктор Филип Паркс — добави Ейдън, като си погледна часовника.

— Трябва да отиде на работа през следващия половин час.

— Какво ще правите с Конъл? — попита Спинели.

Патрик се замисли.

— Става дума за подправяне на улики. Ще настоявам за уволнението му. Без право на пенсия. Ако успея да постигна нещо повече, веднага ще ви уведомя.

Патрик се върна в залата за конференции, където го чакаха Конъл, профсъюзният представител и човекът от ВР.

— Видях интервюто на Тес по „Гуд Морнинг, Чикаго“ — каза Спинели. — Изглеждаше уверена и спокойна. Надявам се, че когато това приключи, Поуп отново ще я интервюира. Тогава хората няма да пресичат улицата, ако я видят срещу себе си. Не се тревожи за таблоида, Ейдън. Тези неща отшумяват за ден-два.

Спинели се затвори в кабинета си, а Мърфи седна зад бюрото си.

— Прав е за „Нешънъл Ай“, Ейдън — каза той. — Сега изглежда зле, но ще отшуми.

Ейдън стисна зъби.

— Ти видя ли жълтия парцал?

Мърфи се поколеба за момент.

— Да. Снимката е изрязана, така че не показва нищо, но историята е пълна с намеци. Щях да ти кажа, но мислех, че вече си я видял.

Ейдън поклати глава.

— Не искам да я видя. Може би съм пълен страхливец.

— Просто си човек, Ейдън. Как е Рейчъл тази сутрин?

— Днес няма да ходи на училище.

Мърфи трепна.

— Проблеми с шевовете?

Ейдън се засмя мрачно, когато си припомни отчаяното телефонно обаждане в шест сутринта.

— Всъщност имаше проблеми с косата си. Вчерашните смели уверения, че това е просто коса, се изпарили, когато тази сутрин се събудила и се погледнала в огледалото. Тес ще я води при приятеля си фризьор днес, така че довечера се надявам отново да е красива и самоуверена.

Той сведе очи към документите пред себе си, твърдо решен да не позволи на „Нешънъл Ай“ да наруши концентрацията му. Лоу беше вписан като президент на „Брюърс“. Апартаментът му бе нает на името на корпорацията, както и колата и дори кредитните му карти. Използваше три различни банки. Вероятно имаше пари и извън страната. И в трите банки имаше сейфове, които щяха да проверят след посещението при доктор „проклет да е“. Ейдън се тревожеше дали щеше да успее да си сдържи нервите, когато се види с него, но стълкновението с Блейн Конъл преди малко го бе успокоило. Щом се въздържа да не разбие носа на Конъл след гнусната му забележка за Тес, можеше да се справи с всичко.

Ейдън се намръщи. Значи в „Нешънъл Ай“ разполагаха със снимката на Тес. Сигурно я бяха получили от Мастерсън. А това беше незаконно. Щеше да направи всичко възможно малката госпожица Дениз да си получи заслуженото и да полежи известно време в затвора заради мръснишките си номера. Не знаеше за снимката, докато Конъл не заговори за нея. Запита се дали Тес я бе видяла. После се зачуди дали тя беше добре. Беше говорила искрено с Лин Поуп предишната вечер и бе заявила пред камерата, че е била снимана, без да знае за това. Следователно малката бомба на таблоида или щеше да остане без внимание, тъй като вече бяха изпреварени, или парцалът щеше да се радва на рекордни продажби благодарение на рекламата.

Е, Тес бе достатъчно силна да се справи и с двете. „И аз ще бъда силен“, зарече се Ейдън.

— Е, наистина ли е такава? — внезапно попита Мърфи.

Ейдън го изгледа объркано. Колегата му бе приковал поглед в бюрото си и драскаше нещо в бележника си.

— Кой какъв да е? — попита Ейдън.

— Тес. Страхотна ли е?

Ейдън примигна, после се усмихна широко.

— В речника дори няма подходяща дума за нея.

— И аз така си мислех.

Ейдън се засмя на признанието на партньора си.

— Е, Мърфи, готов ли си да посетим доктор „проклет да е“?

— Защо не, по дяволите? Да вървим.

21.

Петък, 17 март, 9:30 сутринта

Лицето на Кристен се озари в мила усмивка, когато Тес надникна в кабинета ѝ.

— Тес! Влизай. Сядай.

— Няма да се бавя — усмихна се Тес невесело. — Ти все още имаш кариера.

Кристен помрачня.

— Ти също ще имаш, когато всичко това приключи.

— Може и да не стане. Видя ли това? — попита тя, като подаде „Нешънъл Ай“ на приятелката си.

Кристен присви очи и бузите ѝ се зачервиха.

— Мамка му! — изсумтя тя. — Откъде са се сдобили с това?

— От секретарката ми — отговори Тес, като вдигна очи към тавана. — В момента изпитвам съмнение в професионалните си способности. Жената ме е мразила силно, а аз не съм подозирала нищо.

— Знам как се чувстваш. Оказа се, че навремето в някакъв период съм вечеряла всеки ден с убиец и не съм подозирала нищо. Понякога хората ти позволяват да видиш само това, което те искат. Дори психиатрите.

— Знам само, че ми писна да се тревожа и затова съм тук. Снощи с интервюто започнах да си връщам живота.

А и със станалото след интервюто, помисли си тя. Споменът за реакцията на Ейдън в леглото накара сърцето ѝ да забие ускорено.

— Ще съдя секретарката си и „Нешънъл Ай“. Искам да ми препоръчаш адвокат.

— Браво на теб, Тес! Но защо не Ейми Милър? Приятелки сте от дълго време.

— Точно затова. В началото, когато мислех, че се нуждая от адвокат за защита, двете се скарахме сериозно, тъй като бяхме на различно мнение относно сътрудничеството ми с полицията. Нараних

я, и тя мен, и не искам да рискувам приятелството ни. А освен това адвокатът ще трябва да ме защитава и в гражданския съд. Някои от бившите ми пациенти ме съдят. За причинени болка и страдание.

Кристен се намръщи.

— Няма ли да чуя поне едно хубаво нещо?

— Питаш за Ейдън, нали?

Кристен се ухили.

— Да, но се опитвам да го направя дискретно. Е?

— Ще видим. Не знам как ще реагира на това — посочи тя вестника.

— Ейдън е свестен човек, Тес. По-избухлив е от Ейб, но и двамата са стабилни. Между другото, страхотно си впечатлила баща им. Кайл разправя на всекиго, че си най-добрият побойник, когото някога е виждал.

Тес завъртя очи.

— Чудесно! Невероятна похвала!

— От устата на Кайл Рейгън това наистина си е похвала. И уважение. А за семейство Рейгън уважението е най-важното.

— Надявам се да е достатъчно. Уморена съм. През последните няколко нощи почти не съм спала.

Кристен се ухили още по-широко.

— Така ли?

Тес се изчерви.

— Сега се прибирам да подремна — заяви тя.

— Отиди в къщата на Ейдън и поспи. Нещата ще изглеждат по-добре, когато се събудиш.

Петък, 17 март, 10:15 сутринта

— Това не е на добре — каза Мърфи, когато Ейдън спря колата пред кооперацията на Паркс.

До тротоара бяха паркирани три патрулни коли и линейка.

— Три страйка, партньоре. Струва ми се, че пак закъсняхме.

— Май си прав — мрачно се съгласи Мърфи. — Вечно шаферка и никога булка.

Не беше трудно да намерят апартамента на Паркс на шестия етаж. Пред вратата стояха униформени полицаи. Вътре бяха двама

детективи от техния отдел — Хауърд и Брукс, както и помощникът на съдебния лекар Джонсън. Той бе коленичил на пода, но вдигна очи, когато Ейдън и Мърфи влязоха.

— Имах чувството, че скоро ще се появите — каза той.

Хауърд ги изглежда изненадано.

— Какво общо имате с тази жертва? — попита той.

— Това е бившият годеник на Тес Чикотели — обясни Мърфи. — Дойдохме да му зададем няколко въпроса. По дяволите! Вече за трети път пристигахме прекалено късно.

— Да, и на мен почва да ми писва — промърмори Ейдън. — Как и кога?

— Три куршума в корема, четвърти — в главата — отговори Джонсън. — Онези в корема са изстреляни от няколко метра. Последният — от упор в главата, вероятно за застраховка. В дванадесет и петдесет и шест.

— И дванадесет секунди — мрачно добави Брукс.

— Носел е джобен часовник — обясни им Хауърд. — Не съм виждал такъв от години. Ударен е от един от куршумите. Изглежда тъкмо се е бил прибрал. В момента охранителите вадят касетите от охранителните камери. Искате ли случая?

Мърфи въздъхна тежко.

— Затрупани сме с работа в момента.

Джак влезе при тях с мрачна гримаса.

— Момчета, днес планирах да си взема почивен ден.

Ейдън се вгледа в доктор „проклет да е“, проснат по гръб на килима, пропит със собствената му кръв.

— Хич не ми се иска да съобщя на Тес за това. Паркс е бил мръсник, но... — Той присви очи. — Мърфи, снощи попитах Картър за Паркс. И пет часа по-късно той е мъртъв.

— Картър? — скептично го погледна Мърфи. — Той е приятел на Тес.

— Да. И разполага с ключ от апартамента ѝ и с хирургически инструменти.

— Разрезите по ръцете на Бейкън — намръщи се Мърфи. — И медицинските познания. Добре, ще вземем случая. Мамка му!

— Детективи? — запита мъж на средна възраст откъм вратата. — Нося ви дисковете от снощи. От фойето и камерите в асансьорите на

първия и шестия етаж.

Ейдън спря до вратата.

— Идваш ли, Джак?

Джак застана наред стаята и се намръщи.

— Не. Ще прегледам тази стая с лупа. Копелето все трябва да е оставило нещо след себе си.

Началникът на охраната ги въведе в контролната стая.

— Това е видеото от асансьора на шестия етаж. Заковах го на десет минути след като Паркс е бил застрелян.

Той натисна бутона и Ейдън ахна.

— Мамка му!

Фигура в бежово палто и черна перука влезе в асансьора, като държеше лицето си обърнато встрани от камерата.

— Това не може да е Тес.

— Разбира се — кимна Мърфи. — Но все пак ми кажи защо.

— Първо, Тес страда от клаустрофобия. Не би взела асансьора. Щеше да се качи по стълбите. Второ, беше с мен.

Брукс и Хауърд се спогледаха многозначително.

— С мен, Лин Поуп и оператора й — добави Ейдън мрачно. — Даваше проклетото интервю в един сутринта.

— Да, сериозно алиби — съгласи се Хауърд.

— Хайде да разгледаме и записа от фоайето — предложи Мърфи.

Охранителят натисна още няколко бутона.

Мърфи се доближи до екрана.

— Можеш ли да застопориш кадъра? Ейдън, виж обувките.

Ейдън присви очи.

— Мокасини. Изглеждат същия размер като следите в банята на Бейкър.

— Раменете също са доста широки — обади се Брукс. — Вижете как палтото е опънато по гърба. Може да е мъж в женски дрехи.

— Картър е прекалено висок — каза Мърфи, после повдигна вежди. — Но любимото му момче, Робин, не е. Арчър е около метър и седемдесет, нали, Ейдън?

Пулсът на Ейдън се ускори.

— Да вървим.

Петък, 17 март, 10:30 сутринта

Тес метна чантата си на кухненската маса на Ейдън.

— Вито, не си длъжен да оставаш с мен. Доли е тук, а и Ейдън ми остави пистолета си.

Вито се намръщи.

— И това ще ме накара да си тръгна? Няма да стане, Тес.

— Както искаш. Ще поспя малко, а следобед ще заведе Рейчъл на фризьор. Ти какво ще правиш?

— Ще си намеря нещо за четене. Рейгън има предостатъчно книги.

— Да, тъкмо е взел бакалавърска степен. Но не знам по какво.

— Психология — каза Вито.

Тес се закова до вратата и се вторачи в него.

— Какво?

— Бакалавърска степен по психология. Мислех, че знаеш.

Тя се разстрои. Имаха нещо общо, а Ейдън го бе скрил от нея.

— Не знаех.

Вито въздъхна.

— Предполагам, че магистърската ти степен го кара да се чувства неудобно и затова не ти е казал. Не се обиждай, Тес. Това е мъжки проблем.

— Ти откъде знаеш?

— Попитах го снощи, преди да му се обадят. Той разказа на мен, татко и Ейми, докато ти и мама приготвяхте вечерята — обясни Вито, като я погледна напрегнато. — Вземал е класове от години, като се е опитвал да разбере какво го влече. Останах с впечатлението, че нещо го е насочило към психологията, макар да е учил поне още четири неща. Трябва да го попиташ.

Вероятно самоубийството на приятеля му Джейсън бе определило избора му. Но това беше нещо лично, което Ейдън бе споделил само с нея и тя трябваше да запази тайната му.

— Е, това обяснява всичките книги — каза тя небрежно.

Почувства се едновременно горда от постиженията му и пренебрегната, тъй като Ейдън не ги бе споделил с нея.

— Искат ти се той да ти го беше казал лично — отбеляза Вито. — Аз пък ти казвам, че Ейдън е мъж. Малко от нас могат да приемат мисълта, че любимата им жена стои по-високо.

„Любимата им жена.“ Думите на брат ѝ я накараха да се почувства по-добре.

— Мислиш ли, че Ейдън ще успее да приеме тази мисъл? — попита тя.

— Времето ще покаже. А ти какво мислиш?

— Знам какво ми се иска да мисля. Искам да вярвам, че ще успее — призна тя и неочаквано очите ѝ се изпълниха със сълзи. — А сега е време да поспя.

Вито я прегърна нежно.

— Тес, случват се неща, които не можем да обясним. И понякога от лошото произлиза нещо добро. Може би Рейгън е твоето хубаво нещо.

— Бясна съм, че снимката ми е във вестника — прошепна тя. — И заради него, и заради мен.

— Знам. Но ще го преживееш. А сега отиди да поспиш. Ще се почувстваш по-добре, когато се събудиш.

Петък, 17 март, 11:15 сутринта

— Господа детективи — поздрави ги Арчър, като им отвори вратата на елегантна триетажна къща, а изненадата на лицето му бързо се замени с тревога. — Какво е станало?

— Трябва да поговорим с вас и с доктор Картър — отговори Ейдън. — Той у дома ли си е?

— Да — кимна Робин и ги въведе в къщата. — Оттук, моля. Джон, детективите са тук.

Джон стоеше прав с дистанционно в ръка. Погледна полицаите и лицето му пребледня.

— Тес?

— Тя е добре. С Вито е — отвърна Ейдън. — Доктор Картър, трябва да ви задам няколко въпроса. Бихте ли дошли в участъка заедно с господин Арчър?

Джон и Робин се спогледаха.

— Не можем ли да говорим тук? — попита Джон.

Ейдън и Мърфи се бяха споразумели да не ги притискат, ако откажеха да отидат в участъка. Засега нямаха основание да ги арестуват.

— Ние с вас можем да поговорим тук. Къде ще отидат господин Арчър и колегата ми?

— Елате с мен — тихо каза Робин. — Ще седнем в кухнята.

— За какво става дума, Рейгън? — рязко каза Джон, когато останаха насаме.

— Къде бяхте снощи, доктор Картър? След като си тръгнахте от опелото?

Джон седна.

— Отидох на вечеря. В „Мортън“.

Ейдън повдигна вежди.

— А не в „Синият лимон“?

— Понякога Робин обича да опитва храната и на други готвачи. Тръгнахме си от ресторанта към единадесет и половина. Предполагам, че това щеше да е следващият ви въпрос.

— Прав сте. А после?

— После отидохме на кино. Гледахме „Шербургските чадъри“. Френски филм. Много добър.

— Гледал съм го. Доста късен час за кино сте избрали.

— Едно от предимствата на живота в големия град. Робин затваря бистрото около дванадесет всяка нощ, а моите часове не са твърдо определени. Сигурен съм, че и в ресторанта, и в киното ще откриете някой, който да потвърди присъствието ни.

Сърцето на Ейдън се сви. Беше толкова близо, по дяволите. Но не се съмняваше, че алибито им щеше да бъде потвърдено.

— Ще проверим — кимна той.

— Е, отговорих на въпросите ви. Ще ми кажете ли какво става?

— Филип Паркс е мъртъв.

Джон се втрещи.

— О, господи! Кога?

— Около полунощ. А ние с вас бяхме говорили за него само няколко часа преди това. Бях задължен да ви разпитам.

— Разбирам. Тес знае ли?

— Не още. Доктор Картър, не сте длъжен да се съгласявате, но бихме искали да ни позволите да прегледаме гардероба ви. Вашия и на господин Арчър.

— Какво ще търсите? — попита Джон, после поклати глава. — Не можете да ми кажете. Разбирам.

Тридесет минути по-късно Ейдън и Мърфи се срещнаха в коридора. Джон и Робин седяха във всекидневната, а до вратата стоеше униформен полицаи.

— Нищо — промърмори Ейдън. — В гардероба на Картър няма нищо необичайно.

— Арчър носи обикновени обувки, а не мокасини — каза Мърфи. — Половин размер по-големи от отпечатъка в банята на Бейкър.

— Обадих се в киното. Още не са отворили, но намерих билетите в джоба на панталона на Картър. Гледали са „Шербургските чадъри“.

Мобифонът му иззвъня и той бързо го извади от джоба си.

— Рейгън.

— Ейдън, Лори е. Преди няколко минути ми се обадиха от Африка. Доктор Тръко от „Лекари без граници“. Каза, че си му пратил имейл относно Джим Суонсън.

Ейдън бе свършил това предишната нощ, след като заведе Тес в дома си след интервюто.

— Какво каза докторът?

— Каза, че доктор Суонсън така и не пристигнал в Чад. Тръко получил писмо, с което Суонсън му съобщавал, че си е променил решението и остава в Чикаго.

— Разбирам. Благодаря, Лори. Задължен съм ти.

Ейдън затвори и се обърна към Мърфи.

— Суонсън не е стигнал до Африка.

— Пита ли Тес за него?

— Нямах възможност. Да видим дали Картър знае нещо повече, отколкото ни каза снощи.

Присъединиха се към двамата мъже във всекидневната и седнаха.

— Съжаляваме, че се налага да ви тормозим по този начин.

— Разбираме — промърмори Джон.

— Не, не разбираме — рязко каза Робин. — Защо дойдохте тук? Не сме виждали Паркс, откакто двамата с Тес се разделиха.

— Да се върнем към миналата вечер — спокойно предложи Мърфи. — Доктор Картър, вие казахте на партньора ми, че член на

вашата група напуснал града, за да се присъедини към „Лекари без граници“.

— Да, Джим Суонсън. Замина за Чад.

Ейдън поклати глава.

— Не е заминал.

Картър и Арчър се спогледаха объркано.

— Замина — настоя Робин. — Получихме картичка от него около шест седмици след като замина.

— Преди малко пристигнаха новини от клиниката, където е трябвало да работи. Въобще не се е явил там. Директорът е получил писмо от него, в което Суонсън го уведомявал, че си е променил решението.

Робин излезе от стаята и се върна с картичка в ръка.

— Племенницата ми събира марки, затова я запазих.

Ейдън обърна картичката.

— Това е обикновена картичка от болницата ви, доктор Картър.

— Да, Джим взе цяла дузина от тях. Не беше сигурен дали там ще има откъде да си купи необходимите неща. Но на марката пише „Чад“.

— Доктор Картър — погледна го в очите Ейдън. — Казвам ви, че Суонсън никога не е заминавал за Чад. Ако знаете нещо повече за него, моля ви, кажете ни.

— Кажим им, Джон — промърмори Робин. — Трябва да знаят.

Джон сведе очи, после вдигна глава и въздъхна.

— Наистина мислех, че е вълн от страната. Джим си падаше по Тес. Но тя беше с Паркс. А когато се разделиха, Джим полудя от радост. Аз се досетих, но мисля, че никой друг не знаеше. Той почака около половин година, после й се обясни.

— И как реагира тя? — попита Ейдън.

— Обясни му, че го чувства като добър приятел, но нищо повече. Джим беше съсипан. Не можеше да остане в Чикаго. На следващия неделен обед ни съобщи, че заминава за Чад. Всички бяхме шокирани, разбира се. Забелязах лицето на Тес. Тя не беше шокирана, а ужасена. Но никой от тях не каза и дума.

— А вие откъде знаете? — обади се Мърфи.

— В нощта преди да замине Джим се появи тук пиян — намеси се Робин. — И си изля сърцето пред нас. Горкият човек.

— Опитвах се да му помогна да изтрезнее — спомни си Джон. — Трябваше да пътува със самолет на следващия ден. Когато Джим завърши историята си, разбрах защо му се налагаше да замине. Наистина обичаше Тес, а тя не можеше да отговори на чувствата му. Не мога да си представя колко може да те нарани подобно нещо.

Ейдън също не можеше да си го представи. Тес Чикотели беше жена, която привличаше мъжките погледи. Караше мъжете да си фантазират. Но да я обичаш истински и да не можеш да я имаш... Това може да вгорчи живота на един мъж. И да го накара да мисли за отмъщение.

— Какво направихте с него? — попита той.

— Закарах го до дома му и го сложих в леглото. Навих му будилника. По-късно му звъннах, за да се уверя, че се бе събудил. Той не отговори, а месец по-късно всеки от групата получи писмо, в което ни съобщаваше, че се е настанил и се чувства чудесно. Не чух нищо повече, докато не получихме картичката, а оттогава — абсолютно нищо.

— Имате ли снимка на Суонсън? — попита Мърфи.

Джон се замисли.

— Не. Но Тес има. На стената във всекидневната ѝ. Беше направена в „Синият лимон“ по време на последния обед, преди Джим да замине.

Ейдън кимна.

— Виждал съм я. Точно до скицата, направена от брат ѝ Тино. Но на снимката всички са седнали. Колко висок е Суонсън?

— Горедолу с моя ръст — отговори Робин. — Около метър и седемдесет. Може би един-два сантиметра повече.

— Кога замина? Можете ли да си спомните точната дата?

Джон се замисли и погледна към Робин.

— Няколко седмици преди Коледа. Десети декември?

— Да, десети — потвърди Робин. — Тъкмо бях завършил украсата на „Синият лимон“.

Ейдън погледна партньора си и видя лекото му кимване. Суонсън беше напуснал града само няколко дни, преди Лоу да се свърже с Блейн Конъл за първи път. Двете неща бяха свързани. Усещаше го.

— Доктор Картър, споменахте ли за разговора ни на някого?

— Робин и аз го обсъдихме по време на вечерята, но не и на опелото. Не ме предупредихте да си мълча.

Ейдън въздъхна.

— Някой е знаел, че подозираме Филип Паркс. Това е причината за смъртта му.

Мърфи се прокашля.

— Можете ли да ни донесете дрехите, с които бяхте облечени снощи?

Джон го погледна изумено.

— О, не. Мислите, че... Разбира се. Имал съм микрофон, също като Тес.

Когато Джон се върна с дрехите, Ейдън и Мърфи стояха до вратата.

— Суонсън имаше ли ключ за апартамента на Тес? — попита Мърфи.

— Не мисля — отговори Джон, като им подаде дрехите и взе разписката, която Ейдън бе написал. — Слушайте, Джим може да е бил влюбен, но не беше извратен. Не мога да си представя, че е извършил всичко това.

— Е, все някой го е извършил — отвърна Ейдън мрачно. — А в момента Суонсън е най-доброто, с което разполагаме. Благодаря ви за помощта, господа.

Петък, 17 март, 12:15 на обед

Тес се събуди от звъна на мобифона. Тя се протегна към него сънливо и събори Бела на пода.

— Да?

— Тес, Ейми е. Събуди се.

Настойчивостта в гласа на Ейми я разбуди и я накара да се раздвижи.

— Какво е станало?

— Вито ми се обади. Баща ти е в спешното отделение. Идвам да те взема.

Сърцето на Тес спря.

— Какво е станало? — повтори тя.

— Получил е инфаркт, скъпа. Лош. Майка ти се е обадила на Вито. Той не е искал да те буди, ако не е много наложително, но положението се оказало по-лошо, отколкото си мислел.

— О, господи!

Тес скочи от леглото объркано.

— Трябва да си обуя обувките. По дяволите, къде са ми обувките? Къде са?

— Тъкмо завивам по улицата на Ейдън. Чакай ме отвън и ще те закарам до болницата.

Тес вече тичаше. Сърцето ѝ биеше лудо. „Дръж се, татко!“

Колата на Ейми я чакаше отпред. Тес се метна вътре светкавично.

— Да вървим!

Ейми подкара, а Тес се опита да си поеме дъх.

— Не мога да дишам. Мамка му! Трябва да се обадя на Ейдън.

Тя започна да натиска копчетата с треперещи ръце.

Ейми отби до бордюра.

— Тес, трябва да се успокоиш!

— Защо спря? Карай, по дяволите!

— Дай ми телефона. Аз ще набера. Успокой се, или и ти ще получиш инфаркт.

Ейми се протегна към телефона и сложи ръка върху ръката на Тес.

— Ще го уплашиш, ако му се обадиш в това състояние. Отпусни се. Чакай, ще ти помогна. Масажистът ми винаги натиска точките ми на напрежение.

Тес затвори очи и се опита да диша. Знаеше, че Ейми е права. Щеше да убие баща си, ако се втурнеше при него толкова разстроена. Пръстите на Ейми започнаха да масажират врата ѝ, като натискаха силно напрегнатите мускули по гръбнака ѝ.

— Приятно е — промърмори Тес.

После потръпна при внезапната болка в тила си.

— Ау! Това боли!

— Точка на напрежение. Ще те накара да заспиш като бебе — успокой я Ейми. — Спи, Тес. Когато се събудиш, всичко ще бъде наред. Ще видиш.

Очите на Тес натежаха и тя се отпусна назад на седалката. Колата тръгна отново, а тя потъна в топла тъмнина.

Петък, 17 март, 2:15 следобед

— Открих нещо — каза Ейдън, като се надигна иззад планината от документи, която покриваше бюрото му.

Бяха извели документите от трите сейфа на Лоу. Ейдън ги преглеждаше вече цял час, докато Мърфи се опитваше да открие някаква следа от Джим Суонсън.

Мърфи се приближи.

— Прилича на счетоводна книга.

— Такава е. Има дати и клиенти. Вписвал е заплащането за всяка работа, но самата задача е кодирана. Този тип е правел доста добри пари.

— Да, ама вече е въглен, така че няма нужда от тях.

— Благодаря ти за чудесния образ. Намери ли нещо?

— Нищичко засега. Ако Джим Суонсън е в страната, не използва кредитни карти и не е попълвал данъчна декларация тази година. Родителите му са починали, когато е бил в колежа. Никой от далечните му роднини не го е чувал от години. Изглежда е бил самотник.

— Е, аз ще продължа със счетоводната книга, а...

Телефонът му иззвъня и го прекъсна.

— Рейгън.

— Ало? — прошепна уплашен женски глас. — Вие ли търсите Дан Морис?

Ейдън закри слушалката с ръка.

— Обаждат ни се за бащата на Дани Морис — съобщи той на Мърфи, после вдигна слушалката към ухото си. — Да, госпожо. Знаете ли къде е?

— Тук е. В апартамента ми. Ако знаеше, че ви се обаждам...

Някъде отзад се чу силен трясък.

— О, не! Трябва да вървя. Недей! Моля те!

Последните две думи бяха остър писък, после линията прекъсна. Ейдън погледна номера, от който му се бяха обадили, и бързо го натрака на компютъра.

— В Саут Сайт — каза той.

Мърфи кимна.

— Хайде да отидем да приберем Морис, за да можем да се върнем към работата си.

Петък, 17 март, 2:45 следобед

Апартаментът беше празен. Нямаше никакви мебели. Нито жива душа.

— Какво, по дяволите? — промърмори Ейдън.

— Сигурни ли сте за адреса? — попита водачът на екипа за бързо реагиране.

— Да, проверихме го два пъти — отговори Мърфи. — Обаждането бе от този апартамент.

Униформен полицаи излезе от спалнята.

— В стаята няма нищо друго освен телефон.

— Да, защото наемателите тъкмо се изнесоха — каза намръщено портиерът на сградата.

— Измавиха ни — каза Ейдън вбесено. — Пратиха ни за зелен хайвер.

— Значи се приближаваме към целта — отбеляза Мърфи.

Мобифонът на Ейдън иззвъня и сърцето му се сви, когато видя изписан номера на Рейчъл.

— Ейдън — каза тя с висок тънък глас, — моля те, ела у дома!

— Рейчъл, скъпа, успокой се. Какво се е случило?

— Тес трябваше да дойде да ме вземе, за да отидем на фризьор. Не дойде, затова й звъннах на мобифона, но тя не отговори.

Заля го вълна от страх.

— Вероятно е някъде с Вито. Обадохте ли му се?

Мърфи се обърна към него с разтревожено лице.

— Тес?

— Вито е тук. В къщата ти — задъхано каза Рейчъл. — Ейдън, намерихме го в подножието на стълбището пред вратата на мазето. Ранен е. Лошо. Мама е с него сега. Звъннах на 911, но, моля те... — Гласът й прекъсна за момент. — Моля те, прибери се у дома. Претърсихме навсякъде, но Тес е изчезнала.

Ейдън се втурна навън и чу Мърфи да се обажда на Спинели.

— Отиваме в дома на Ейдън — каза Мърфи. — Накарай Джек Ънгър да дойде там.

Петък, 17 март, 3:00 следобед

Беше абсолютно тъмно. „Не виждам“, паникьосано си помисли Тес. Тя се опита да помръдне, но крайниците ѝ отказаха да реагират. Ейми ѝ казваше да спи. Сега или преди? Тя се опита да се съсредоточи. Беше спала. „А дали още спя?“ Не мислеше така. Болеше я прекалено силно.

Главата я болеше. Гърлото. Гърба... Нещо не е наред с гърба ми. Не мога да помръдна. Катастрофа? Къде съм? Къде е Ейми?

Ейдън. Беше се опитала да се обади на Ейдън. Защо? Беше важно. Знаеше, че е важно. „Концентрирай се, Тес! Мисли!“ Но мислите ѝ се плъзнаха обратно към топлатата тъмнина. Бореше се, но сякаш силни ръце я натискаха надолу. „Не, моля те, не отново!“

Петък, 17 март, 3:15 следобед

Вито седеше до кухненската маса на Ейдън, когато двамата с Мърфи се втурнаха в къщата. Спинели беше застанал до печката с мрачен вид. Доли лаеше истерично от задната част на къщата. Рейчъл и майка ѝ стояха до Вито, чието лице бе бяло като платно. Санитар от „Бърза помощ“ се занимаваше с раната на тила му. Синините по челото и по бузата му бяха единствената следа от цвят по лицето му.

Вито вдигна към Ейдън ужасените си и безпомощни очи.

— Тес изчезна — прошепна той уплашено.

Спинели се прокашля.

— Обявихме я за издирване. Няма следи от влизане с взлом. Или е пуснала някого в дома ти, или е излязла по собствено желание.

— Доли не би пуснала никого в къщата — каза Ейдън, като се опита да си поеме дъх. — Господи, Вито, какво стана?

— Кучето заръмжа — отговори той и потръпна, когато санитарят започна да бинтова главата му. — Излязох навън, за да видя какво става. Бях с пистолет в ръка. Отидох отзад. Следващото, което помня, бе, че съм пред вратата на мазето. Пистолетът ми бе изчезнал, а майка ти беше до мен — обясни той и затвори очи. — И Тес беше изчезнала.

Обадих се на Джон, Ейми и Робин, а Рейчъл звънна на 911. Никой не я беше виждал.

Задната врата към мазето на Ейдън водеше към циментово стълбище и после към двора.

— Навън е влажно и кално — каза Ейдън. — Престъпникът не е ли оставил отпечатыци?

— Да, оставил е — обади се Джак, който се появи откъм мазето. — В момента се занимаваме с него. Обувката прилича на онази на мъжа, който излизаше от дома на Паркс.

Вито погледна изненадано от Ейдън към Джак и обратно.

— Филип Паркс?

— Мъртъв е — съобщи Ейдън, като се отпусна изморено на стола до Вито. — Бил е застрелян снощи. Кога се случи това, Вито?

— Около дванадесет. Тес беше заспала. Беше ужасно разстроена от снимката във вестника... уверих я, че всичко ще е по-добре, когато се събуди.

Ейдън се сети нещо и смръщи вежди към Вито.

— Защо не си мъртъв? — попита той и махна с ръка, когато чу възмутения глас на майка си. — Имам предвид, че всички други, които го ядосаха, умряха. Защо те е пощадил?

Вито закри лице с ръце.

— Не знам. Господи, как ще съобщя на родителите ми? Тес трябваше да е в безопасност с мен. Това ще убие баща ми.

Ейдън разтри челото си.

— Не мога да мисля.

Майка му застана зад стола и сложи ръце на раменете му. Той се облегна на нея, благодарен за съчувствието и силата ѝ.

— Ейдън, защо не останеш тук? — внимателно предложи Мърфи. — Аз ще се върна в участъка и ще продължа работата, която трябва да свършим.

Ейдън скочи на крака.

— И аз ще дойда. Ще откача, ако остана тук.

Вито също се надигна. Краката му не го държаха здраво, но погледът му бе ясен.

— Позволете ми да помогна. Досега не съм молил и не съм ви пречил с нищо. Но трябва да ми позволите, по дяволите — каза той, като се вторачи в санитаря. — Няма да отида в болницата.

Санитарят отстъпи назад и вдигна ръце.

— Добре.

— Родителите ти ще имат нужда от теб, Вито — каза Ейдън.

— Аз ще ги взема и ще ги заведа у нас — реши майка му.

Ейдън я целуна по челото.

— Благодаря, мамо. Вито, ако ще идваш с нас, тръгваме.

Извъня мобифон и всички бръкнаха в джобовете си.

— Моят е — каза Вито.

Той се заслуша за момент и се отпусна обратно на стола.

— Кога? Остани там. Веднага ще дойда.

Вито затвори телефона и ги погледна отчаяно.

— Това беше майка ми — каза той с толкова уплашен тон, че космите по тила на Ейдън настръхнаха. — Отишла на пазар, защото татко заспал. А когато се върнала, бил изчезнал.

22.

Петък, 17 март, 5:00 следобед

Беше тъмно. И тя не можеше да помръдне. „Парализирана съм!“ Но ако беше парализирана, нямаше да усеща болка. Нямаше да чувства нищо, а тя чувстваше. Цялото тяло я болеше. Постепенно сетивата ѝ се приспособиха. Не беше тъмно, а очите ѝ бяха покрити с превръзка. „Не съм парализирана!“ Ръцете и краката ѝ бяха завързани, а в устата ѝ бе натъпкан парцал.

„Хвана ме. При него съм! Ужасена и сама.“

Гърбът я болеше от неудобното положение, в което бе настанена. Чу слаб стон до себе си. „Не съм сама“, помисли си тя.

Главата я болеше, а сърцето ѝ биеше лудо. Тя си пое дъх през носа и усети миризма на влажна, гнила земя. „Дали съм навън?“

Не, не беше достатъчно студено. Какво се случи? Последното, което помнеше, бе, че седеше в колата на Ейми. Къде беше Ейми? Дали и тя бе пострадала? Тя ли изстена до нея?

Чу се отваряне на врата на кола и Тес застина. Зачака. По пода закънтяха стъпки. Тя отново чу тихия стон вдясно, а над себе си — цъкане с език.

— Значи си буден, старче.

При звука на познатия глас сърцето на Тес спря. Шокът накара тялото ѝ да потръпне конвулсивно. Не! Не беше възможно. Някой отново имитираше гласове. „Моля те, Господи, нека това да е кошмар! Зловещ кошмар.“ Но напълно реален крак я срита по гърба и тя изстена от болка.

— И ти си будна. Изглежда, семейната ни среща може да започне.

Превръзката се смъкна от очите ѝ и Тес се вторачи в очите на Ейми, на която се бе доверявала толкова много години. Сега тези очи блестяха налудничаво. Стомахът на Тес се сви от ужас. Мили боже!

Усмивката на Ейми накара кръвта ѝ да се смрази.

— Казах ти, че когато се събудиш, всичко ще е наред. Виждаш ли? Татко е тук.

Тес замаяно обърна глава настрани. Баща ѝ лежеше до нея със затворени очи. Тя се огледа наоколо. Намираще се в килер. Малък килер. По тялото ѝ се стече ледена пот. Тя изскимтя ужасено. Ейми отново се усмихна.

— Вероятно се чудиш какво ще последва.

Тес не отговори, а остана вторачена в приятелката си.

— Мислиш си, че съм луда — каза Ейми, като я хвана за косата и я раздруса здраво. — Нали?

Тя халоса главата ѝ в пода, но Тес не усети болка.

— Успокоителното още не е напуснало тялото ти. Знаеш ли, всички онези тревоги за сърцето ти, безсмислените ти упражнения, аспирина и чашата червено вино всеки ден не са необходими. Здрава си като бик. Щом това лекарство не те уби, нищо не може да те убие.

Ейми отвори вратата и се засмя.

— Не, почакай. Аз ще те убия. Но искам да си напълно в съзнание, когато го направя. Искам да усетиш всичко.

Тя затвори вратата и остави Тес на пода зашеметена. Безпомощна. Ужасена.

Баща ѝ изстена. „Трябва да го изкарам оттук — помисли си тя. — В противен случай ще умре.“ После се засмя мрачно. „Разбира се, че ще умре. И аз също.“

Петък, 17 март, 5:15 следобед

Ейдън погледна бялата дъска в стаята за конференции, като си помисли отчаяно, че Тес бе изчезнала преди цели пет часа. Дъската бе покрита с имената на клиентите, които бе открил в счетоводната книга на Лоу. Всичките бяха корпорации, които не произвеждаха нищо. Единствената им цел бе да осъществят връзка с други корпорации, които не произвеждаха нищо. Стрелките сочеха във всички посоки.

По средата се намираще „Диъринг“, която отиваше към „Дейвис“, оттам към „Търнър“ и обратно към „Диъринг“. Сложният лабиринт от корпорации намирисваше на пране на пари, на човек, който искаше да скрие активите или дейностите си. Кой ли беше клиентът на Лоу?

Сложният лабиринт не им каза къде да търсят Тес. Вито, Джон и Ейми звъняха трескаво всеки час и всеки път се налагаше да им отговаря едно и също. „Тес още я няма. Работим по въпроса.“ Никога в живота си не се бе чувствал толкова отчаян.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Мърфи зад гърба му.

Колегата му бе влязъл в залата за конференции и стоеше вторачен в дъската. Обичайно спокойното му лице беше напрегнато и разгневено.

— Явно не си успял да намериш Суонсън — отбеляза Ейдън.

Мърфи стисна челюсти.

— Няма и следа от него. В митницата няма и следа, че е напуснал страната. Разпитах експерт филателист, който ми каза, че марки от Чад се продават по „Ибей“. Печатът е фалшив. Никой не е виждал Суонсън. Или е мъртъв, или е в нелегалност — каза Мърфи и затвори очи. — Съжалявам. Просто изминалите пет часа ме подлудиха.

Ейдън се опита да прогони страха си.

— Знам.

— Е, какво, по дяволите, е това?

— Корпорации, вписани като клиенти на Лоу. Проверих всички индивидуални клиенти. В повечето случаи става дума за разводи, затова приех, че Лоу е търсел активи или е провеждал наблюдения, за да осигури доказателства за пред съда. Корпорациите са подозрителни, защото това е идеалният начин за човек да действа незабележимо.

— Безброй прикрития — кимна Мърфи.

— Точно така. А и Б стават партньори, за да създадат компания В, която наема Лоу и му плаща. Не мога да намеря определена личност, която е отговаряла за някоя от компаниите. Но „Диъринг“ е основната корпорация.

Спинели и Джак влязоха и се намръщиха към дъската.

— Нищо ли? — попита Спинели.

— Нищо — потвърди Ейдън горчиво. — Направо ме побърква.

— Е, имам нещо ново за теб — обади се Джак. — Прегледах палтото на доктор Картър, онова, което е носел на опелото вчера — обясни той и протегна ръка, в която лежеше миниатюрен микрофон. — Върнах се в дома му и проверих останалите дрехи в гардероба му, както и гардероба на Арчър. Това бе единствената дреха с микрофон.

— Значи той е бил там снощи — отбеляза Мърфи. — На опелото.

— Има и още няколко неща, които трябва да видите. Едно от момчетата ми намери това в апартамента на Паркс — добави Джак.

Показа им малък найлонов плик, в който имаше косъм.

— Не е от годеницата на Паркс. Сигурни сме. Може да принадлежи на прислужницата му. Проверяваме. Изглежда косъм от женска коса. Има следи от боядисване. От изсветляване на кичури.

Ейдън загледа косъма замислено.

— Но обувките...

— Прегледахме пластмасовите отпечатъци, които взехме от двора ти, Ейдън. Очертанието отговаря идеално на отпечатъка, който намерихме в банята на Бейкън. Но отпечатъците са странни. Дълбочината се променя от предната към задната част при всяка стъпка, сякаш краката са се плъзгали в обувките. И друго — човекът, който е оставил отпечатъците, тежи между петдесет и петдесет и пет килограма.

— Не е мъж — намеси се Спинели. — Жена. Мастерсън?

— Дениз Мастерсън отговаря на описанието, но не беше на опелото снощи. Поне не и докато ние бяхме там — каза Мърфи.

Ейдън се замисли за предишната вечер и за хората, които бе видял. Спомни си част от разговора.

— Не е лесно да се погрижиш за нея — промърмори Ейдън.

Джак се намръщи.

— Какво?

— Ейми Милър каза това за Тес снощи на опелото. Мислех, че е допуснала грешка и е искала да каже, че не е лесно да се грижиш за Тес.

Ейдън не искаше да повярва в онова, към което го водеха разсъжденията му.

— Тя е с подходящата височина и тегло — тихо каза Мърфи. — Русата ѝ коса е на по-светли кичури.

— Но двете са приятелки от двадесет години. Ейми се грижеше за Тес, когато беше болна. Защиатаваше я, когато мислеше, че я подозираме. Те практически са семейство. Но пък има ключ за апартамента на Тес и достъп до офиса ѝ — замисли се Ейдън. — Тя ми

се обажда всеки час и ме пита дали има новини от Тес. Защо би направила подобно нещо? Няма никаква логика.

— Можем ли да я свържем с Ривера или Бейкън? — попита Спинели. — Или с Лоу? За да получим заповед за арест и обиск, трябва да я свържем с още някого освен Тес.

Ейдън се надигна. Цялото му тяло бе напрегнато.

— Ако има връзка, ще я открием. Хайде да проверим апартамента ѝ. Може да е заключила Тес там. Ще отида още сега.

Спинели го задържа.

— Не. Ти няма да отиваш.

— Няма да направя нищо необмислено — възрази Ейдън.

— Няма да го направиш съзнателно. Но ако е Милър, трябва да е много хитра. Ако заподозре, че сме по следите ѝ, може да се покрие и тогава няма да намерим Тес. Да я докараме тук, където ще е пред очите ни, докато получим заповед за обиск на дома ѝ. Ще ѝ се обадя и ще ѝ съобщя, че имаме следа и я молим да дойде да разгледа снимки на регистрирани престъпници. А ти намери връзката.

— Ами Суонсън? — попита Мърфи. — Да спрем ли да го търсим?

Спинели стисна устни.

— Сигурни ли сте, че Суонсън не беше на опелото снощи?

— Прегледах записа, който направихме — отговори Мърфи. — Нямаше го там.

Спинели кимна.

— Тогава се концентрирайте върху Милър. Намерете ми връзка.

— Бейкън е бивш затворник — каза Ейдън. — Братът на Никол Ривера е в затвора и е пред дело, а Милър е адвокат по наказателни дела.

— Това е мястото, откъдето да започнете — реши Спинели. — Обадете ми се, когато откриете нещо.

Спинели се върна след тридесет минути.

— Милър не отговаря нито на домашния, нито на служебния си телефон. Имате ли номера на мобифона ѝ?

— Не. Тес го има в нейния. Знам номерата на Джон Картър.

Ейдън извади списъка с телефони за спешни случаи, които докторът му бе дал в деня, когато Малкълм Сюърд едва не уби Тес.

— По това време на деня вероятно е в болницата.

Спинели се поколеба.

— Не искам да се обади и да предупреди Милър.

— Не мисля, че ще го направи, Марк — каза Мърфи замислено.

Ейдън загледа листа в ръката си и си припомни следобеда, когато Джон го бе написал.

— Съгласен съм. Всъщност смятам, че трябва да го доведем тук. Той познава Ейми. Знае навиците ѝ. Трябва да проникнем в главата ѝ, за да разберем каква ще е следващата ѝ стъпка.

Спинели кимна сковано.

— Добре. Обади му се. Помоли го да дойде тук. Ще му обясним за какво става дума, когато дойде. А като стана дума за хора, които познават Милър добре, доведете и Вито Чикотели и майка му. Той сигурно е полудял от чакане и безпомощност.

Петък, 17 март, 6:00 вечерта

Сцената беше нагласена. Всички актьори — по местата си. Но не изпитваше задоволство. Краят щеше да настъпи прекалено бързо. А подробното планиране и дългото очакване изискваха по-значително възмездие. Животът на Чикотели можеше да бъде приключен с куршум в главата. Както и този на баща ѝ. Вероятно така беше най-безопасно.

Но не и приятно. „Ще си поиграя с нея още известно време. Ще удължа агонията ѝ. Защото когато всичко приключи, ще остана без нищо.“ Бъдещето се изправи пред нея празно и мрачно. Заради Тес. Дяволите да я вземат!

Обзе я гняв и си представи трупа на Чикотели разкъсан и обезобразен. „Не, не още. Овладей се! Седни и се успокой!“

Столът пред компютъра бе единственото място, където можеше да седне, но мониторът я привличаше неудържимо. Беше по-хубаво от магия. Осигуряваше достъп. Пълен достъп до всекиго, по всяко време. А достъпът бе информация. Информацията бе власт. А властта бе всичко.

Трябваше да провери микрофоните. Сега бяха по-малко, тъй като апартаментът и офисът на Чикотели бяха почистени. Но пък Тес вече

не обитаваше нито едно от двете места. Беше бездомна. Безработна. Това си струваше загубата на достъпа.

Беше очаквала, че ченгетата ще намерят устройствата. Но не беше очаквала Тес да открие микрофона в каишката на котето.

Качеството на записа беше лошо, но информацията бе чудесна. Анонимното обаждане на малката Рейчъл в полицията и тревогата на Рейгън относно откриването на убиеца на малкото момченце бяха най-ценното. Бяха й нужни само няколко дискретни обаждания, за да разбере името на бащата на момченцето. Последва кратък разговор с клиентка, която имаше доста тайни, а това й гарантира серия обаждания до Рейгън, които го подмамиха из различни части на града, където уж би трябвало да се крие бащата на детето.

Рейгън щеше да се усети бързо, но нямаше да устои на обажданията с надеждата, че някое от тях можеше да се окаже истинско. Хората със скрупули бяха адски лесни за манипулация.

Джоана Кармайкъл бе друг случай. Нейният микрофон бе едно от малкото устройства, които още си бяха на място. Беше й свършил великолепно работата. Момичето се бе справило чудесно със следенето на Чикотели. Заплахата й да напише статия за приятелите на Тес я бе стреснала отначало, но тъпата репортерка не бе направила нищо повече от това да изложи Джон Картър.

Ченгетата вероятно бяха намерили видеото в апартамента на Паркс и сега подозираха двойката. Паркс също представляваше заплаха за нея, но не разполагаше с достатъчно време да го привлече на по-безопасно място. Обувките бяха умна идея и съчетани с обажданията, които ще пращат Рейгън в различни части на града, щяха да заблудят полицията за известно време. Все пак повечето копелета в униформа бяха доста тъпи и не можеха да намерят дори собствените си задници. Но пък Рейгън и Мърфи бяха по-умни от останалите и страхотно лоялни.

Тъпаци. Всичките бяха тъпаци.

Файлът, който предаваше информация от дома на Джоана Кармайкъл, бе отворен. От сряда насам по телефона й бяха проведени шест разговора. Записът се завъртя. Първите пет обаждания бяха незначителни, но шестото...

— Джоана Кармайкъл, обажда се Келси Чин.

Шокът беше силен и неочакван. Джоана беше открила Келси Чин. А Чин знаеше доста неща. Поверителни неща. Джоана имаше среща с Чин тази сутрин. Също като Бейкън, Джоана сега разполагаше с непозволена информация. И също като Бейкън, Джоана трябваше да си отиде.

Петък, 17 март, 6:10 вечерта

Мърфи затвори телефона.

— Познай кой е защитавал Дейвид Бейкън.

Ейдън не вдигна очи от списъка, който преглеждаше — на хората, посещавали брата на Никол Ривера в затвора. Ейми Милър не фигурираше в него.

— Артър някой си от „Правна помощ“. Проверих го.

— Но познай от кого Артър е получил случая, след като адвокатката си е направила отвод с мотива, че има конфликт на интереси?

Ейдън най-после вдигна глава.

— Ейми Милър?

— Точно така. Артър каза, че Ейми била попълнила цялата документация, когато възложили психологическата оценка на Елинон Бригам. И тъй като Милър познавала Елинон чрез Тес, помолила съдията да я освободи. Артър решил, че просто графикът ѝ е претрупан.

Пулсът на Ейдън се ускори. Най-после откриха нещо, което можеха да използват.

— Сериозна връзка. Била е наясно с „таланта“ на Бейкън. И е решила да го използва в бъдеще.

Мърфи вдигна телефона.

— Ще се обадя на Патрик.

— Значи открихте нещо?

Ейдън се обърна към вратата, където стояха Вито Чикотели, майка му и Спинели. Вито изглеждаше ужасно и сърцето на Ейдън се сви съчувствено. По-трудно му бе с Джина Чикотели. На път към опелото снощи Тес му разказа за одобряването с баща си. Спомена и за ролята на майка си в цялата история. Ейдън не можеше да ѝ прости

толкова лесно, но майка му го бе научила да проявява уважение към хората и той скочи на крака.

— Може и да сме открили — потвърди той. — Седнете, моля. Искяхме да ви доведем тук заедно с Джон Картър, но той ще е в операционната още около час.

Ейдън придърпа стол за майката на Тес, после се изправи и погледна тъмните очи на Вито.

— Жена е — каза Ейдън прямо. — Смятаме, че е Ейми Милър.

Джина ахна и вдигна ръка към сърцето си.

— Не! Не е възможно! Тя ми е като дъщеря. Никога не би наранила Тес.

Вито обаче не реагира по същия начин.

— Не знам, мамо. Аз мисля, че би могла.

— Защо, Вито? — попита Мърфи. — Какво знаеш?

— Нищо определено — промърмори Вито. — Просто от години ме тормози странно чувство. Не ми се искаше да е така, затова си казвах, че греша. Трябваше да се вслушам в инстинкта си. Знаете, че Ейми дойде да живее с нас, когато беше на петнадесет години, нали?

— Тес каза, че били като сестри — отвърна Ейдън. — Но не знаех, че е живяла с вас. Защо?

— Защото баща ѝ беше убит. Той и баща ми бяха бизнес партньори и добри приятели. А майка ѝ бе починала отдавна.

— Когато Ейми беше на две години — добави Джина. — Майка ѝ се самоуби.

Вито се намръщи.

— Никога не си ни го казвала.

— Бащата на Ейми не искаше тя да разбере за това. Взехме я в дома си и я отгледахме като собствено дете. Вито, грешиш. Ейми не може да е замесена в това.

— Как беше убит баща ѝ? — попита Ейдън.

— Той и годеницата му бяха намушкани с нож при обир — обясни Вито. — Ейми била нападната и изнасилена. — Вито замълча за момент. — Тя каза така. Арестуваха съседско хлапе.

— Леон Ванети — обади се Джина с треперещ глас. — Не беше добро дете. Мотаеше се с онези рокери. — Тя преглътна мъчително. — Ти винаги си твърдял, че той е невинен.

— Защото бях убеден в това.

— Вито, спомена, че Ейми „казала така“ — отбеляза Мърфи. —
Защо?

— Познавам Леон. Беше диво хлапе, но не и лошо. При прегледа на Ейми обаче откриха сперма и леко натъртване. Всичко това бе изложено на делото.

— Заедно с окървавения нож, който намериха под леглото му — обади се Джина рязко. — Вито, как можеш да говориш такива неща?

— Защото няма никаква логика. Леон не беше глупав. Щеше да прикрие следите си. Каза, че никога не е докосвал Ейми, но съдебните заседатели не му повярваха. Опасен на вид рокер срещу малко сладко момиченце. А навремето все още не разполагахме с анализ на ДНК. И сега Леон излежава доживотна присъда.

— А Ейми е станала адвокат по наказателни дела — замисли се Мърфи. — Според мен жертва на подобно престъпление по-скоро би станала прокурор.

Мотивите за избора на кариера на Ейми не бяха за пренебрегване. Ейдън реши да ги обмисли по-късно.

— Вито, защо смяташ, че Ейми би могла да нарани Тес?

Вито сви рамене неловко.

— Просто имам такова чувство. Тес беше единствената от нас, която имаше собствена стая, тъй като бе единственото момиче. И се зарадва страхотно, когато Ейми дойде да живее у нас и се настани при нея. Но Ейми искаше отделна стая. Вдигна страхотен шум. Винаги държеше на специално отношение.

— Тъкмо беше загубила родителите си — защити я Джина.

— Да, ти не спря да ни го повтаряш. Безброй пъти. А после започнаха да изчезват разни неща. Дребни. И след това дойде онази история със заключването.

Джина поклати глава отчаяно.

— Вито, това беше инцидент.

— Каква е тази история? — попита Ейдън, макар вече да знаеше.

— Когато беше на шестнадесет години, Тес бе заключена в празното пространство под къщата, където живеехме — обясни Вито. — То беше малко и тъмно и...

— Затова никога не се качва в асансьор — промърмори Ейдън и Вито кимна.

— Бяхме заминали за уикенда. Тес и Ейми трябваше да ходят на гости на една приятелка, но Ейми си променила решението и се върна, за да дойде с нас. Очевидно Тес я е последвала, но се озовала заключена под къщата. Остана там три дни. Без храна и вода. Беше смазала ръцете си от удари по стената и бе драскала по нея, докато бе останала без нокти.

Ейдън потръпна.

— Мили боже.

— Ейми твърдеше, че не е знаела за промяната на решението на Тес. А и ни беше трудно да я обвиним, тъй като се грижи предано за Тес дни наред.

Джина се надигна от масата.

— Вито, грешиш — каза тя и се заразхожда из стаята.

Внезапно спря пред дъската и се вторачи в нея шокирана.

— Какво е това? — дрезгаво попита тя.

Ейдън стана и се приближи. Джина протегна треперещата си ръка към името на една от корпорациите. „Диъринг“. Най-важната корпорация.

— Това име — прошепна тя. — Срещала съм го преди.

Тя се обърна към Вито и го погледна с ужас и разбиране.

— Това беше името на клиента, наел онази жена.

Онази жена. Ейдън се усети за миг, а Вито скочи. Ейми. Отново Ейми. Разправията между Тес и баща ѝ не е била недоразумение. Не е била случайна. Обзе го дива ярост.

— Каква жена? — учуди се Мърфи.

Ейдън му разказа историята набързо.

— Жената, която съсипа семейството ни за цели пет години — каза Вито разгневено. — Долната коварна кучка. Ейми е искала да отстрани Тес от живота ни, затова е свила онзи номер на татко.

— А тя идваше у дома за Деня на благодарността и седеше на мястото на Тес — изхлипа Джина.

— И планът ѝ работеше цели пет години.

— Филип Паркс — обади се Мърфи тихо и Ейдън веднага се досети.

— Ейми е била другата жена в живота на Паркс.

Мърфи кимна.

— А ако бяхме разпитали Паркс, той можеше да ни разкрие коя е.

Ейдън се отпусна на стола.

— В продължение на години Ейми системно е съсипвала живота на Тес.

— Защо се е самоубила майката на Ейми? — попита Спинели.

— Беше шизофреничка — отговори Джина с разтреперан глас. — Наблюдавахме Ейми внимателно, защото знаехме, че шизофренията се предава по наследство. Но тя изглеждаше нормална. Не искахме да я плашим, затова не ѝ казахме.

Вито затвори очи.

— Боже господи.

— Тес знаеше ли? — попита Ейдън и Джина поклати глава.

— Желанието на бащата на Ейми бе никой никога да не узнава. Затова го пазихме в тайна.

Телефонът на масата иззвъня и Мърфи вдигна слушалката.

— Благодаря — каза той и затвори. — Патрик ще ни чака в дома на Милър със заповед за обиск. Да вървим.

Петък, 17 март, 6:45 вечерта

Понякога най-добрият начин да се скриеш бе да си на видно място. Лекото почукване докара някакъв мъж до вратата. Гаджето... как ли му беше името? Кийт. А, да, трябваше да помни подробностите. Но гаджето не бе човекът, когото желаше да види. Искаше само Джоана Кармайкъл.

— Мога ли да ви помогна? — попита Кийт с провлечен южняшки акцент.

— Тук съм, за да говоря с госпожица Кармайкъл относно предстоящата ѝ статия.

Кийт стисна зъби.

— Аха — отвърна той безизразно. — Е, тя не си е у дома в момента. Ще трябва да дойдете по-късно.

Той понечи да затвори вратата и се облеци шокиран при вида на пистолета със заглушител.

— Къде е прочутото южняшко гостоприемство, за което толкова съм чувала? Покани ме вътре.

Кийт отстъпи назад смутено и се удари в бюрото, което се намираше близо до входната врата. Ръцете му бяха зад гърба. Той се задвижи, но не достатъчно бързо. Коленете му се удариха в пода, преди да успее да насочи пистолета, който бе извадил от чекмеджето. По колосаната му бяла риза се разля кърваво петно. Е, това не беше проблем. Бездруго се бе превърнал в труп в мига, когато отвори вратата. Просто бе ускорил събитията, като извади оръжието. Глупаво от негова страна.

А и вероятно нямаше да имаше смелостта да го използва. Кийт падна напред, а пистолетът се изплъзна от ръката му. Щеше да е чудесен сувенир. Разположението на апартамента бе почти същото като това в апартамента на Синтия Адамс, десет етажа по-горе. Кармайкъл скоро щеше да си е у дома. Килерът щеше да е добро място...

Пистолетът на Кийт изгърмя и в същия миг я прониза силна болка. После болката се превърна в шок.

„Простреля ме! Ръката ми!“

Той се вдигна на лакти, стиснал пистолета в двете си ръце. Копелето наистина имаше смелост.

— Майната ти! — изстена той, после се просна на пода.

Шокът се замени със страх. „Бягай, бягай!“ Мина една секунда, преди краката ѝ да се подчинят. Стълбището беше по-близо. „Тичай!“ Един, после два етажа. „Дишай!“ Ръкавът на бежовото палто бе украсен със спретната дупка, около която платът вече бе пропит с кръв.

Тя го съблече и излезе на десетия етаж, метнала палтото върху раната си. Асансьорът пристигна и тя бързо се смъкна до фойето. Оттам не бе проблем да излезе хладнокръвно.

Петък, 17 март, 7:00 вечерта

Тя не беше тук. Ейдън стоеше във всекидневната на Ейми Милър и наблюдаваше хората на Джак, които търсеха следи от евентуалното присъствие на Тес в апартамента. Не откриха нищо. Абсолютно нищо. Обзе го див страх. Леден. Парализиращ.

Тес и баща ѝ ги нямаше. И Ейми не бе тук. Яростта му се надигна и той сви юмруци. Насили се да си поеме дъх и да се успокои. Ако си изпуснеше нервите, нямаше да помогне за връщането на Тес.

Трябваше да проникне в съзнанието на Ейми, за да разбере каква щеше да е следващата ѝ стъпка.

„Не се прави на ясновидец! Бъди ченге! Свърши си работата, както правиш всеки ден.“ Той се съсредоточи. Завъртя се бавно из стаята и огледа филмовите плакати, които украсяваха стените.

— Колекционерка — промърмори той, леко изненадан.

Колекцията бе разнообразна. Филмите бяха създадени между тридесетте и деветдесетте години. Някои бяха класика, други — по-неизвестни.

Но всичките имаха обща тема. Сърцето му заби лудо.

— Мърфи! Ела тук.

Колегата му излезе от кухнята с два стъклени буркана в ръцете.

— Какво? — попита той, после се огледа и подсвирна. — Тези неща сигурно струват доста пари.

— Да, но не говоря за парите. Имам предвид значението им. Виж — посочи той към стената. — „Двойно освобождаване“ с Барбара Стануик.

— Не съм го гледал — отвърна Мърфи.

— Жената използва мъж, за да убие съпруга ѝ, и се отървава безнаказано. „Всичко за Ева“.

Мърфи ококори очи.

— Ан Бакстър играе манипулативна кучка. Във всички филми жените побеждават.

Ейдън се вторачи в плаката в центъра на една от стените и последното парченце от мозайката си дойде на мястото.

— Мърфи, слушай — каза той и зачете имената на актрисите.

— Стануик, Търнър, Дейвис, Бакстър.

Мърфи се замисли.

— Корпорациите от дъската ти — сети се той и огледа плакатите. — Но Диъринг беше основното име, а не го виждам никъде.

Ейдън потупа плаката в средата.

— Този плакат е от „Замълчи, сладка Шарлът“. Оливия де Хавиланд подлудява „приятелката“ си Бет Дейвис. Името на героинята на Де Хавиланд е Мириам Диъринг. Във всеки от филмите става дума за жени, които манипулират мъжете или други жени. Това си е направо пътна карта. Ейми сигурно се е смятала за адски умна. Тес е виждала плакатите безброй пъти.

— И никога не е заподозряла нищо. Ейми я е провокирала, но Тес не е загоряла. Колко струват тези плакати, Ейдън?

— Ако са оригинални? Около двеста хиляди.

— Мина и през филмов клас в колежа, нали?

— Да — отвърна Ейдън мрачно, тъй като вълнението му от откритието се бе изпарило. — Само дете сега не ми върши никаква работа. Какво общо има всичко това с мястото, където е Милър в момента?

Мърфи го потупа окуражително по рамото.

— Опитай се да се успокоиш, Ейдън. Мисли върху това, което знаем, а не за неизвестното. Помисли само — двеста хиляди са страшно много пари за украса по стените. Прегледах документацията на Милър от миналата година. Декларирала е само шестдесет хиляди доход. Наемът на този апартамент съответства на сумата. Но не и плакатите.

Ейдън повдигна вежди.

— По-рано каза, че си изненадан, че не е станала прокурор. Ако търсиш престъпници, които да ти вършат мръсната работа...

— Като адвокат по наказателни дела Милър е имала достъп до типове, които биха ѝ свършили мръсната работа — кимна Мърфи, като се огледа наоколо. — Очаквах да видя компютърна система. Когато Рик ни показва всичките камери, си представих конзола с десетина монитора, която покрива цяла стена. Но тук няма компютър, нито дори монитор.

— Вероятно има лаптоп.

— Може би, но има и много материал за гледане. Камери в дома на Тес, в офиса ѝ, в апартамента на Синтия Адамс... Не мога да си представя, че ще губи време да гледа записите един по един, особено като се има предвид, че освен това и работи. Трябва да има поне два-три монитора, Ейдън. В противен случай няма да има физическа възможност да изгледа всичко.

Ейдън кимна мрачно.

— Значи си има и друг апартамент. Ще проверя всички недвижими имоти на корпорациите ѝ. Ще започна с „Диъринг“.

— Ейдън, Мърфи — извика ги Джак от спалнята. — Елате да видите.

Ейдън се втурна натам и се закова на място. Вратите на огромен шкаф бяха отворени и разкриваха десетки снимки. От всичките ги гледаше познато лице.

— Суонсън — промърмори Ейдън.

Вито пъхна глава под розовия балдахин на леглото на Ейми.

— Тук има още — съобщи той.

Ейдън и Мърфи разглеждаха снимките на шкафа. Много от тях бяха групови.

— Тази е направена в бистрото на Робин. Тес има същата — каза Ейдън, но като се вгледа по-внимателно, настръхна. — Изрязала е Тес от снимката.

— От всички снимки — промърмори Мърфи. — Изглежда Суонсън е седял до Тес почти винаги. А Милър има фикс идея за него.

Ейдън погледна Вито.

— Суонсън е изчезнал преди три месеца.

— Мислех, че е мъртъв, но ако Милър го е преследвала и той се е уплашил, може да е използвал „Лекари без граници“, за да изчезне — обади се Мърфи.

— Елате да видите — повика ги Вито и отстъпи назад от леглото.

Ейдън пъхна глава под балдахина и примигна.

— Мили боже!

Целият балдахин бе украсен със снимки на Суонсън в различни етапи на разсъбличане.

— Явно го е снимала през прозореца на спалнята му.

— Вчера проверявах последния му известен адрес — намръщи се Мърфи. — Спалнята му гледаше към улицата. Снимките може да са били направени от апартамент на отсрещната страна на улицата. И там може да е мястото, където Милър си играе.

Ейдън изпита внезапна надежда.

— Да вървим.

— Ще се обадя на Спинели. Би могъл да провери някои адреси и да ни осигури заповед за обиск.

— Чакай. Преди да тръгнете... — обади се Джак, застанал пред вградения гардероб с чифт мокасини в ръка. — Същия размер. Кръв по пискюлите. По подметките няма кал. Ще проверим дали кръвта е на Бейкън.

— Имала е два чифта мокасини — отбеляза Мърфи. — Тези и другите, които е носела днес следобед, когато е ударила Вито.

— Има много повече — поправи го Джак, като отстъпи назад. — Вижте.

На пода лежаха два огромни куфара, пълни с мъжки дрехи.

— На етикета на куфара пише „Джим Суонсън“ — каза Джак.

— Портфейлът му е тук, както и шофьорската книжка, самолетен билет до Чад и паспорт. И това, увито в риза — показва им касапски нож с тъмнокафяви петна по него.

Ейдън застина.

— Значи Суонсън е мъртъв. Убила го е.

— Но защо? — учуди се Мърфи. — Защо го е убила?

— Била е побъркана по него — отговори Ейдън. — В нощта преди да замине той се напил, не помниш ли? Отишъл при Джон Картър и си излял душата. Суонсън бил влюбен в Тес, но тя го отхвърлила. Затова решил да замине за Африка.

Вито се изненада.

— Това е онзи тип? Тес ми разказа за случката, но не ми каза името му. Каза, че аз съм единственият, който знае. Чувстваше се адски виновна.

— Е, да разиграем сценката — предложи Ейдън. — Аз съм Ейми. Мърфи, ти си Суонсън. Прибрал си се у дома след посещението при Картър и си пьян и тъжен. А междувременно аз съм луда по теб. Притежавам безброй твои снимки. На другия ден заминаваш и може никога вече да не те видя. Идвам при теб и... какво правя? Обяснявам ти се в любов?

— Възможно е — кимна Мърфи. — А аз ти отговарям: „Невъзможно. Аз обичам Тес“. И ти побесняваш. Какво става, когато Ейми побеснее, Вито?

Вито пребледня.

— Виждал съм я бясна само веднъж. Кавалерът ѝ за училищните танци ѝ беше вързал тенекия. Получил покана от по-привлекателно момиче. Ейми се развилия из стаята си. Нарязал роклята, която трябваше да облече, а после и матрака си. Помоли ме да ѝ помогна да разкара съсипания матрак от стаята си, преди мама и татко да разберат. Каза, че го срязала по погрешка, но изглеждала така, сякаш го бе

мушкала яростно безброй пъти. Ако родителите ми ни бяха разказали за майка й... Никога не бих пазил подобна тайна.

— Вероятно е била ужасена, когато е осъзнала какво е направила. Обичала го е, а го е убила — бавно каза Мърфи. — И според нея Тес е била виновна за всичко.

— Това я е накарало да започне зловещата си вендета — кимна Ейдън и си пое дъх. — Искала е да лиши Тес от всичко. От кариерата й, от стабилността й.

„От живота й“, помисли си той, но не можа да изрече думите.

— И от теб — добави Мърфи. — Ти трябваше да изоставиш Тес, когато Рейчъл бе в опасност.

— Но не го направи — обади се Вито с треперещ глас. — Благодаря ти.

Ейдън си припомни как го беше погледнала Тес, когато бе помислила, че я бе изоставил. Той очакваше тя да го разбере, защото това й беше работата. Да анализира и да поставя диагнози. Помагаше на хора със склонност към самоубийство.

Пречеше на убийци и изнасилвачи да използват оправданието, че са невменяеми, за да избягат от правосъдието. И беше изключително добра в работата си.

Ейдън си мислеше, че тези способности бяха дълбоко вкоренени в нея и се проявяваха в общуването й с всички хора. Но изглежда хората, на които държеше, бяха изключени от подобна преценка. Защото Тес обичаше открито и без задръжки и очакваше същото. А това я правеше уязвима за онези, чиито мотиви бяха егоистични или брутални. Филип Паркс. Дениз Мастерсън. Ейми Милър.

— Джак — обади се един от криминолозите, като пристъпи към тях с кафяв плик в ръката.

Вътре имаше купчина картички и марки от Чад.

— Вече са написани — отбеляза Джак. — Планирала е да ги изпраща на всеки няколко месеца.

— Тя трябва да е написала писмото до директора на клиниката — добави Мърфи. — За да скрие онова, което е сторила. Да проверим апартаментите срещу дома на Суонсън.

— И всички недвижими имоти, собственост на корпорация „Диъринг“.

Ейдън се отправи към вратата и в този момент мобифонът му звънна.

— Рейгън, обажда се Джон Картър. Тъкмо излязох от операционната и си прослушах съобщенията. Едно от теб и едно от Ейми Милър.

Ейдън се закова на място.

— Какво ти съобщаваше Ейми?

— Странно послание. Имала нужда от помощта ми. Спешно. Била с клиент, младо момче, което се уплашило и я простреляло. Искане да се видим и да я зашия, защото не желаела да докладва за случая в полицията. Каза, че не искала да съсипе живота на хлапето, тъй като допуснало тъпа грешка.

— Къде трябва да се видите?

— Казах ѝ да дойде у дома след половин час. Реших първо да ви се обадя, защото докато стоях в операционната, си мислех за снощи. Ейми държеше палтото ми, докато изказвах съболезнованията си на Фло. Надявам се да греша, но не бих рискувал живота на Тес.

— На път сме, Джон. Ще бъдем в дома ти след петнадесет минути.

— Значи съм прав — изморено каза Джон.

— Да — потвърди Ейдън. — Прав си.

Петък, 17 март, 7:30 вечерта

— Тес? — стонът беше слаб и едва се чу.

Тес вдигна глава и присви очи в тъмнината, изпитала внезапно облекчение.

Баща ѝ беше в съзнание. Жив. Тя предпазливо се обърна на едната си страна и го погледна в очите. Ръцете и краката му бяха вързани, но по някаква незнайна причина Ейми не му бе запушила устата.

Ейми. Невероятно. Не можеше да го повярва. Но постепенно започна да си обяснява много неща. Случката с празното пространство под къщата. Навремето бе страхотно шокирана, но Ейми се бе държала невероятно мило с нея след случилото се. Точно както след затворника с веригата. Носеше ѝ супа. Противна супа. Тес винаги бе смятала, че Ейми е ужасна готвачка. Сега вече шестте седмици, в които се бе

чувствала кошмарно слаба и не спираше да повръща, имаха обяснение. Ейми я бе тровила. Ама че долна кучка. Но защо?

Защото беше луда. Тес знаеше, че в някои случаи това може да е единствената причина. Гневът на Ейми обаче бе променил своя характер. Преди Синтия Адамс яростта ѝ никога не бе довеждала до нечия смърт. Какво се бе променило?

Тя колебливо докосна коляното на баща си със своето.

— Тес — прошепна той. — Жива си.

Колко ли още щеше да е жива? Тя отново го докосна. Искаше да го успокои, а също и себе си.

— Имам нож в джоба — промърмори той. — Резбарския ми нож. Можеш ли да стигнеш до него?

Резбарският му нож. Баща ѝ винаги бе готов да ѝ издялка някой интересен предмет, когато беше малка, и държеше ножа в джоба на дърводелския си панталон. Тес си го представи ясно. Ако успееше да го стигне с вързаните си ръце...

Петък, 17 март, 7:30 вечерта

Джоана потегли енергично към апартамента си. Посещението ѝ в Лексингтън се оказа неочаквано успешно. Информацията на доктор Чин можеше да стане нейният трамплин към сериозната журналистика. Не бе получила ексклузивно интервю от Чикотели, но това, което научи за най-добрата ѝ приятелка, беше много по-ценно. Нямаше търпение да го сподели с Кийт.

Беше постигнала целта си. Най-после. Нейна собствена статия. На сериозна тема. Коренно различна от клюката за алтернативния начин на живот на Джон Картър, която щеше да се появи само в светската страница. Това беше сериозна журналистика. Първа страница.

Най-после. Този път Сайръс Бремин нямаше да я прекара. Имаше обещанието на редактора. Макар че той ѝ бе обещал и преди, а бе възложил историята ѝ на друг. Е, щеше да почака и да се увери, че всичко е наред. Тя зави зад ъгъла с широка усмивка на лицето.

Усмивката ѝ се изпари, когато стигна до кооперацията си. За втори път през тази седмица до тротоара бе паркирана линейка. Джоана се затича лудо. Преди бе развълнувана от перспективата да

напише статия за самоубийството на Синтия Адамс, но сега изпитваше само страх.

Джоана се приближи до едно от ченгетата.

— Живея тук. Какво се е случило?

Той я погледна и присви очи.

— Как се казвате?

— Джоана Кармайкъл.

— Търсехме ви. Елате с мен.

Не! Обзе я сковаващ ужас, когато ченгето я поведе към асансьора към нейния етаж. Не! Вратата на апартамента ѝ бе отворена. Вътре имаше хора. Не, не хора, ченгета. Кийт!

Пред вратата я спряха висок тъмнокос мъж и дребна руса жена. Мъжът сложи ръка на рамото ѝ.

— Госпожице Кармайкъл?

Тя кимна сковано.

— Аз съм детектив Мичъл, а това е партньорът ми, детектив Рейгън — представи се жената. — Можете ли да ни кажете къде бяхте преди час?

Сърцето ѝ се сви. Високият мъж бе братът на гаджето на Чикотели.

— С моя редактор в „Бюлетин“. Защо?

Жената я погледна право в очите.

— Страхувам се, че имаме лоши новини за вас.

Думите на жената бяха заглушени от скърцането на колелата на носилката, на която имаше покрит труп.

— Кийт?

Джоана се вторачи в носилката, обзета от дива паника. Внезапно осъзна, че писъците, които чуваше, бяха нейните собствени.

23.

Петък, 17 март, 7:30 вечерта

Кървенето почти бе спряло и раната вече не пулсираше толкова силно. Но трябваше да бъде зашита, иначе можеше отново да се отвори. Джон щеше да се прибере скоро и да я зашие. И тормозът над Чикотели щеше да бъде възобновен.

През бинокъла си виждаше ясно частния път на Джон, макар да се намираше на една пресечка разстояние. Внезапно видя и ниското камаро, което се движеше бавно в обратната посока.

„Колата на Ейдън Рейгън“, помисли си тя шокирана. Джон Картър я бе предал. Подозираха я. Невъзможно. Обувките бяха адски умна идея. Трябваше да заподозрат Робин Арчър, но той си остана у дома, макар да бе посетен сутринта от полицията. „А сега ме подозират. Но как?“

И най-важното, какво да прави сега? Трябваше да се погрижи за раната. Е, Чикотели щеше да свърши работата.

„Надявам се, че баща ѝ е още жив, защото само опрян до главата му пистолет може да я принуди да си свърши работата както трябва.“ А след като я зашиеше, и Чикотели, и баща ѝ трябваше да умрат. Бързо и не толкова болезнено, колкото бе планирала.

„Трябва да се измъкна. Да замина някъде надалеч.“

Петък, 17 март, 8:15 вечерта

— Сигурно ни е видяла — каза Ейдън отвратено и метна палтото си на бюрото.

— Чакахме четиридесет и пет минути — обясни Мърфи на Спинели. — Но не се появи.

Спинели въздъхна.

— Знаем как е била простреляна. Обадиха ни се точно когато поехте към дома ѝ. Приятелят на Джоана Кармайкъл е бил намерен мъртъв в апартамента им. Лежал върху собствения си пистолет, с който

е било стреляно веднъж. Намерихме снимки на компютъра им. Очевидно Кармайкъл също е снимала Тес.

Още един мъртвец. Мамка му!

— Тес каза, че Кармайкъл я следяла.

— Е, добре си е свършила работата. Открихме снимки на Мардж Хупър, Силвия Арнес и половин дузина други хора, с които Тес е говорила в онзи ден. Кармайкъл каза на Ейб и Мия, че е подозирала, че някой е проникнал във файловете ѝ, но после забравила за това, тъй като се разсеяла с нова история. Изглежда Милър обикаля наоколо с рана от куршум.

— Кармайкъл се е приближила прекалено много до Милър — промърмори Мърфи. — Каква е историята ѝ?

— Не казва. Мия твърди, че не спирала да си повтаря „на първа страница“.

— Значи гаджето ѝ е платило за следенето на Тес и ексклузивната история с живота си — въздъхна Ейдън.

— Намерихте ли нещо друго в стария апартамент на Суонсън?

— Преди два месеца бил нает от млада двойка — отговори Спинели. — Значи Милър не е там сега. Но преди това бил нает от корпорация „Диъринг“.

— Проверихте ли недвижимите имоти на корпорацията?

— Лори го прави в момента. След около час ще имаме информация. Наредих отново да приберат Дениз Мастерсън. Тя поиска да се обади на адвоката си. Познай кой беше той.

— Дъстин Лоу — отговори Мърфи и Спинели кимна.

— Точно така. И беше много нещастна, когато научи, че е мъртъв. Представил ѝ се за адвокат.

— Затова му се обади веднага след като я освободихме вчера — отбеляза Мърфи.

— Получихме и още три обаждания за бащата на Дани Морис. Всичките фалшиви.

— Знае, че ще проверим всички следи. Проклета кучка! — изсъска Мърфи.

Ейдън беше на границата на търпението си.

— Нищо от това не ни помага да намерим Тес.

— Обявихме Милър за издирване — търпеливо каза Спинели.

— Ейдън, не можем да направим нищо, докато Лори не приключи с проучването на корпорацията. Използвай времето, за да заредиш батериите си.

Лейтенантът присви очи и добави:

— Това е заповед. След като получиш списъка с недвижимите имоти, ще излетиш като ракета. Искам да си концентриран, когато го направиш.

Ейдън излезе от стаята и се сблъска с Рик на път към асансьора.

— Търсех те — каза Рик. — Имам нещо за теб.

Ейдън го погледна тъпо и Рик се намръщи.

— Дискът, който онова леке Постън счупи. Открих нещо.

— Да вървим — енергично каза Ейдън.

Петък, 17 март, 8:15 вечерта

Тес едва не се изсмя. Молбата беше абсурдна.

— Какво искаш да направя?

Ейми не се усмихна.

— Ето ти стерилна игла и конец. — Ейми оголи ранената си ръка. — Заший я — заповяда тя грубо, стиснала в лявата си ръка пистолета, опрян в слепоочието на Майкъл. — И не ме карай да треперя. Лявата ми ръка не е стабилна.

Тес реагира мигновено.

— Добре, добре. Само не го наранявай.

— Тя бездруго ще ме убие. Не й помагай — изсумтя Майкъл Чикотели.

Ейми го срита в корема.

— Млъкни, старче.

— Всичко ще бъде наред, татко — промърмори Тес, после погледна Ейми в очите. — Не мога да ти помогна с вързани ръце.

След около час, прекаран в гърчене, бе успяла да извади резбарския нож на баща си от джоба му. Единственото място, където можеше да скрие ножа с вързани зад гърба ръце, бе под колана на джинсите си. В момента обаче той бе в канията си и поради това абсолютно безполезен. Но ако Ейми освободеше ръцете й...

Ейми извади собствения си касапски нож и срязва въжето около китките й.

— Едно погрешно движение и на баща ти вече няма да му се налага да се тревожи за сърцето си.

— Ще те заболи — предупреди я Тес. — Нямам нищо, с което да намаля болката ти.

Ейми се ухили и огледа рафтовете в малката стаичка.

— Аз имам, но няма да те оставя да го използваш върху мен.

Борейки се с клаустрофобията си, Тес беше забелязала растенията и шишетата по рафтовете. Още едно парченце от мозайката си дойде на мястото.

— Халюциногени. Използвала си ги върху пациентите ми.

Ейми протегна ръката си.

— Млъкни и започвай да шиеш.

Тес поклати глава.

— Тук ми прилошава от теснотията. Страхувам се да не объркам нещо.

— Готова съм да рискувам — сухо отвърна Ейми. — Започвай!

Тес вкара конца в иглата.

— Използва ли дрогата върху пациентите ми? — попита тя.

Ейми изсумтя нетърпеливо.

— Да, използвах я.

Тес направи първия шев и Ейми изсъска от болка.

— От тях ли слагаше в супата ми?

— Разбира се. Това беше идеалният момент да те отделия от Фил.

Тес направи още няколко шева.

— Спа ли с него? С Филип?

Ейми се ухили гадно.

— Разбира се. И направих снимки. Бяха достатъчни, за да убедя Фил да те напусне. Не можех да те оставя да се омъжиш.

— Защо?

— Защото щеше да си щастлива. Не можех да планирам случаите с Грийн и затворника с веригата толкова добре, дори да се бях опитала. Но можех да се възползвам от последствията.

— Мислех си, че полудявам — промърмори Тес, като си припомни седмиците, в които се бе чувствала прекалено слаба, за да отиде на работа.

Ейми се засмя.

— Знам. Между другото, наистина смятах, че приличаш на евтина проститутка в неделя.

Тес стисна зъби.

— Знам. Елинон беше права за теб. Никога не те хареса.

— Кучка. И тя си плати.

Тес вдигна глава.

— Какво?

— Вечно правеше разни неща за теб. Помагаше ти. Правеше ти подаръци.

Тес си припомни шока от внезапната смърт на Елинон.

— Ти си убила Елинон и си го представила за инсулт!

— Да — усмихна се Ейми. — Кожата на врата ѝ бе толкова набръчкана, че съдебният лекар не видя дупчицата от иглата.

— Но не намериха никакви лекарства.

— В това е красотата на въздуха, Тес.

Тес сведе очи към шевовите.

— Инжектирала си я с въздух.

— Старецът трябваше да те изрита от офиса.

— Но това не стана — промърмори Тес и си помисли, че много неща вече имаха логично обяснение.

— Ти се приземи на краката си — горчиво каза Ейми. — Както винаги правиш. Не, правеше — поправи се тя. — Вълшебният ти живот ще приключи тази вечер.

Тес вече свършваше с шевовите, а краката ѝ все още бяха вързани.

— Какво ще правиш с нас?

— Ще ви застрелям. Голям кръг. Започнах го, когато убих баща си. А сега ще го затворя, като убия твоя.

Тес подръпна конеца грубо и Ейми изруга. Майкъл вдигна очи към нея.

— Уби собствения си баща? Защо?

Лицето на Ейми помрачня.

— Канеше се да се жени. Тя имаше пет деца и всички те щяха да се навлекат в моята къща и да вземат моите неща. Най-идиотското бе, че накрая се озовах с твоите пет деца, така че положението не се подобри.

— Набедила си Леон — промърмори Тес, като реши да се забави с последните няколко шева.

— Беше твърде лесно. И теб трябваше да те набедя също така лесно, ама не стана.

— Защо не стана? — попита Тес.

— Страхувах се, че ченгетата ще пропуснат важни улики, затова оставих прекалено много.

— Свърши добра работа — промърмори Тес, вживяла се в ролята си.

— Така е — доволно кимна Ейми. — А пък да накисна баща ти беше фасулска работа.

Тес стисна зъби. И за това бе виновна Ейми.

— Великата психиатърка. Не си по-умна от останалите. Виждаш само онова, което искаш да видиш — презрително изсумтя Ейми, като разкърши пръсти. — Е, и ти свърши добра работа. Това ще помогне на стареца ти да си отиде по-бързо.

Тес знаеше, че трябва да действа светкавично. Тя извади ножа на баща си и докато Ейми оглеждаше шевовете си, го заби в здравата ѝ ръка и направи дълбок срез. Ейми неистово изрева и замахна с пистолета, но Тес ѝ приложи същия удар, който бе използвала върху Клейбърн. Ейми изпищя, а от носа ѝ рухна кръв. Тес се хвърли върху нея и я удари в стената. Саксиите изпопадаха от рафтовете и зашеметиха Ейми за момент.

Тес сграбчи пистолета ѝ с едната си ръка, а с другата бързо преряза въжето около глезените си. Изправи се, а Ейми я погледна презрително.

— Няма да го направиш.

Тес знаеше, че Ейми отчасти е права. Тази жена бе най-добрата ѝ приятелка в продължение на години. Не можеше да си представи, че ще натисне спусъка и ще сложи край на живота ѝ. Жената, която бе обичала като сестра, бе луда. А Тес бе пощадила Харълд Грийн. Дължеше същото и на Ейми.

— Не искам да те убивам, Ейми, но ще го направя, ако се наложи. Изправи се и не докосвай баща ми. В противен случай, кълна се, че ще те очистя.

Ейми се изправи.

— Стаичката е толкова малка, Тес. Не мисля, че имаш достатъчно въздух.

Тес стисна зъби.

— Справям се добре въпреки фобията си.

За нейна изненада това беше вярно.

— А сега, мърдай! Отдалечи се от баща ми!

Ейми пристъпи към вратата, като я наблюдаваше внимателно. Тес знаеше, че я чака само да мигне.

— Достатъчно. Татко, не мога да си отместя погледа от нея, за да те развържа.

— Няма проблеми, Тес — отвърна той със слаб глас. — Просто доведи помощ.

— Тръгвай, Ейми! Ще звъннем по телефона и този път ще говоря лично.

Петък, 17 март, 8:20 вечерта

Ейдън, Мърфи и Спинели се вторачиха в снимките, които Рик бе подредил на масата.

— Липсващите парчета кореспондират на липсващите ленти по снимката — обясни Рик.

— Снимки ли намери? — учуди се Ейдън. — Очаквах аудиозапис.

— А, да — промърмори Рик, като поклати глава, за да я проясни. — Гледах проклетия диск прекалено дълго. Намерих аудиозапис, но само части. Нещо като разговор от мобилен телефон, който непрестанно прекъсва. Но разполагаме с предостатъчно да заковим Постън. Докато търсех аудиото, намерих файлове със снимки, заровени надълбоко. Сигурно се е опитвала да изтрие диска, но не е толкова лесно да заличиш информацията напълно. Вижте дали снимките означават нещо.

Видяха стена с картини. Графики, представляващи плаж. Беше виждал стената и преди. Сърцето му се сви.

— Това е всекидневната на Тес.

Мърфи грабна снимката.

— Шегуваш се!

Ейдън вдигна глава.

— Направила е с Тес същото, което е направила и със Суонсън. Снимала е от апартамент срещу този на Тес. Вероятно там е скривалището ѝ.

Мърфи кимна въодушевено.

— Кооперацията отсреща. Но там има четиридесет апартамента, които гледат към улицата. Рик, можеш ли да разбереш кой е апартаментът по ъгъла, от който е заснета на снимката?

— Може би — отвърна Рик. — Качеството е лошо, но мога да предположа.

Спинели потропа по масата, за да привлече вниманието им.

— Трябва да знаем за кой апартамент точно да вземем заповед за обиск. Не може да налучкваме.

Ейдън вдигна телефона.

— Лори, откри ли недвижимите имоти на „Диъринг“?

Две минути по-късно Лори донесе разпечатките и Ейдън прокара пръст по списъка.

— Ейми притежава двадесет апартамента, но само един срещу онзи на Тес. Да вървим.

Петък, 17 март, 8:45 вечерта

— Спри! — каза Тес.

Ейми я послуша и я изгледа подигравателно.

— А ако не го направя?

Тес изстреля куршум близо до главата ѝ.

— Тогава ще те застрелям.

Лицето на Ейми се зачерви.

— Мръсна кучка! Винаги си имала всичко.

— Да, а сега ще те пхна в затвора. Нали и ти се опитваше да ме изпратиш там?

— И щях да го постигна, ако не бяха проклетите ченгета.

— Звучиш като злодея в „Скуби ду“ — усмихна се Тес, а Ейми се намръщи. — Е, стига толкова за филмите.

Тя се огледа наоколо, но не видя телефон.

— Нямам телефон — изсъска Ейми. — Само интернет. А сега какво?

— Ще дойдеш с мен. Ще почукаме по вратите на съседите ти. Сигурна съм, че все някой в сградата има телефон. Тръгвай!

Ейми се хвърли върху нея. Тес залитна назад и се удари в стъклената врата към балкона. Ейми изтръгна пистолета от ръката ѝ. Окървавена и насинена, Ейми насочи оръжието към сърцето на Тес.

— А сега, ти мърдай! Излез на терасата! Пълен кръг с баща ти. Пълен кръг с теб. Всичко започна, когато пациентката ти скочи. А сега по новините ще съобщят за твоя скок. Отвори вратата!

— Не.

Тес знаеше, че в момента, в който излезе на терасата, щеше да умре.

Ейми отключи балконската врата и я отвори. Сграбчи Тес за косата, а с другата си ръка притисна пистолета към слепоочието ѝ.

— Казах, тръгвай! Веднага!

Тя завлече Тес на терасата и я притисна към парапета. Тес изпищя, когато пистолетът се стовари върху кръста ѝ. Инстинктивно помръдна, за да избяга от болката, и наруши центъра на тежестта си. Ейми я бутна силно и Тес се прехвърли зад парапета.

— Полиция! — изкрещя Ейдън и отстъпи настрана.

Екипът за бързо реагиране разби вратата. Сърцето на Ейдън се сви от ужас. На терасата стоеше Ейми. Сама. Две ръце се държаха за парапета. Тес! Ейдън се втурна напред, но Ейми се обърна към него с налудничава поглед.

— Всички да напуснат или ще прострелям ръцете ѝ — закани се тя със спокоен глас. — И тя ще се стовари дванадесет етажа по-долу. Ако не умре, ще ѝ се иска да е умряла, а също и на теб.

Мърфи застана зад него.

— На три, Ейдън — прошепна той. — Едно, две...

Три. Двата мъже стреляха едновременно. Куршумите изпратиха Ейми в бездната. Без да провери къде се е приземила, Ейдън се втурна и издърпа Тес на терасата. Беше пребледняла и прекалено шокирана, за да проговори.

Ейдън я взе на ръце и я занесе във всекидневната.

— Ейми е на тротоара — съобщи Мърфи. — Мъртва е.

— Пълен кръг — промърмори Тес. — Също като Синтия.

Ейдън си помисли, че никога вече нямаше да я пусне от прегръдките си. Видът на малките ѝ ръце, стиснали парапета, бе съкратил живота му поне с двадесет години.

Тес се изправи несигурно на крака.

— Баща ми. Обадете се на 911. Той има нужда от кислород.

„И ти също имаш нужда от кислород“, помисли си Ейдън, но тръгна след нея. Тя се втурна в малката стаичка, където лежеше Майкъл Чикотели, завързан и блед. Той вдигна глава и затвори очи облекчено.

— Жива си! Чух изстрелите.

Тес падна на колене и затърси ножа, за да пререже въжетата. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя не го осъзнаваше. Ръцете ѝ трепереха.

— Мъртва е, татко! Ейми е мъртва!

— Тес — коленичи Ейдън до нея и взе ножа от ръката ѝ. — Седни и дишай.

Той бързо преряза въжетата и помогна на Майкъл да раздвижи крайниците си.

— И двамата отивате в болницата и няма да спорите с мен. Ясно ли е?

Тя кимна послушно.

— Добре.

— Тес? Татко? — извика Вито, като се закова пред вратата. — О, господи, Тес! — изхлипа той, като се отпусна на колене до нея и я прегърна. — Спинели ми се обади и пристигнах тук, когато висеше от балкона. Уплаших се, че ще паднеш.

Майкъл се втрещи.

— Висяла си от балкона? Мили боже!

— Мислех, че ще получа инфаркт — каза Вито. — Двамата с мама стояхме долу и не можехме да си поемем дъх. После Ейми падна и Рейгън те издърпа горе — обясни той, като вдигна глава и погледна Ейдън в очите. — Благодаря ти.

Ейдън кимна.

— Няма за какво. Не съм сигурен, че и аз някога отново ще мога да дишам спокойно.

Тес нежно се измъкна от прегръдката на Вито и се приближи до Ейдън.

— Май никога не съм се радвала да видя някого така, както се зарадвах, когато те видях над парапета — каза тя и го целуна по устните. — Благодаря ти.

Ейдън зарови лице във врата ѝ и потрепери. Всичко беше свършило. Най-последно.

— Няма за какво. Хайде да отидем да те прегледат и после да се приберем у дома.

Тя наклони глава и се усмихна.

— Няма да готвя тази вечер, детектив.

Той се засмя.

— Добре. Бездруго не бих могъл да хапна нищичко. Може би утре.

— Да, утре.

Събота, 18 март, 8:30 сутринта

Тес излезе предпазливо от асансьора на етаж на Ейдън. Сърцето ѝ беше ускорено. Застана неподвижно за момент и си пое дъх.

— Още ли мразиш асансьорите, Тес?

Тя вдигна глава и видя Марк Спинели, който я гледаше с мила усмивка, стиснал чаша кафе в ръка.

— Да, но мисля, че вече мразя повече височините.

Той се ухили.

— Имаш право на тази фобия, докторе — прегърна я той. — Снощи нямах възможност да поговоря с теб. Добре ли си?

— Да. Насинена съм, но съм добре.

Беше се събудила в леглото на Ейдън преди около час и бе намерила бележка на възглавницата, в която Ейдън ѝ нареждаше да спи и да си почива, но тя се нуждаеше от отговори. А и от него.

— Тук ли е Ейдън?

Спинели кимна.

— В залата за конференции. Ще те заведе дотам.

Пет чифта очи се вторачиха в нея, когато влезе вътре. Джак, Рик, Патрик и Мърфи. И Ейдън, разбира се. Той се изправи и се намръщи.

— Казах ти да си почиваш.

— Не можех — отвърна тя, като вдигна сутрешния „Бюлетин“.
— Видяхте ли вестника?

Ейдън въздъхна.

— Да, видяхме го. Сядай, Тес.

Тя се настани на предложения стол и отново се вторачи във вестника. Заглавието гласеше: „АДВОКАТКА ПО НАКАЗАТЕЛНИ ДЕЛА СЕ ОКАЗВА УБИЕЦ“. Под заглавието с огромния шрифт бяха отпечатани две истории. Първата беше по-дълга, написана от Сайръс Бремин. Разказваше подробно за ролята на Ейми в убийствата от изминалата седмица, завършили със смъртта на Филип Паркс и Кийт Брандън. Снимките им я гледаха от страницата и Тес почувства безкрайна тъга. До тях бе друга снимка, която показваше как Тес виси от балкона. Стомахът ѝ се сви от ужас. Предишната нощ бе сънувала как пръстите ѝ бавно се изплъзват от парапета. Но май не спеше. Просто паметта ѝ повтаряше безспирно зловещия момент. Е, все пак беше жива. А тринадесет невинни жертви бяха мъртви.

Втората история беше по-кратка, но също така шокираща. Ейми бе работила за няколко могъщи мафиотски семейства в Чикаго, печелейки кървави пари, като им бе помагала да вкарват служителите си, от които са недоволни, в затвора, където те неизбежно били убивани. Смъртта им била предупредителен сигнал за всеки, който обмислял предателство. Очевидно сред тези хора името на Ейми Милър бе символ на злото. Джоана Кармайкъл бе успяла да разкрие всичко това, но то бе струвало живота на приятеля ѝ.

— Най-после си получи статията — промърмори Тес. — Имам предвид Кармайкъл.

— Да, получи я на висока цена — кимна Ейдън. — Добре ли си?

— Не, не съм.

— Как е баща ти, Тес? — попита Мърфи.

— Стабилен — успя да се усмихне тя. — Нервен. Искане да се прибере у дома. Но иска и аз да тръгна с него — добави тя тъжно.

Нещо проблесна в очите на Ейдън, но той само се усмихна.

— Ще поговорим за това, когато всичко приключи. Яла ли си нещо?

— Майка ти ме накара да закуся.

Тес се бе събудила от уханието на бекон и яйца и милата усмивка на Бека Рейгън, която успяваше да разведри и най-кошмарната ситуация. Предишната вечер Тес бе отишла в болницата, където я прегледаха и освободиха бързо. Баща ѝ бе приет в кардиологията,

разбира се. Вито и майка ѝ останаха при него, но Майкъл бе настоял Тес да се прибере у дома и да поспи. А сега домът ѝ бе къщата на Ейдън.

— Какво открихте снощи?

— Всичко в статията на Кармайкъл е вярно. Има и още.

— Вкарала е в затвора доста невинни хора — мрачно добави Патрик. — Няколко души, на чиито дела аз бях прокурор. Винаги щом имало опасност полицията да разкрие престъпление, извършено от някое от семействата, викали Ейми на помощ. Тя им уреждала жертвеното агне, както и фалшиви улики. А после „защитавала“ нещастното копеле, което не получавало шанс за правосъдие — обясни той, като стисна зъби презрително. — А аз никога не заподозрях нищо. Нито пък Кристен. Преди се притеснявахме, че ще имаме обжалвания заради теб. А сега ще се наложи да разгледаме всеки случай, в който тя е била адвокат на защитата.

— Пълна ирония — промърмори Тес.

— Братът на Никол Ривера е една от онези нещастни невинни жертви — обади се Ейдън. — Ейми го е избрала, защото е знаела, че Никол ще имитира гласа ти най-добре. Накиснала Мигел Ривера за убийство, после започнала да изнудва сестра му.

— Момчето свободно ли е вече? — попита Тес.

Ейдън кимна.

— Да. От снощи.

— Но сестра му е мъртва — мрачно процеди Мърфи. — И сега е съвсем сам.

— Защото Ейми е убила сестра му — промълви Тес и затвори очи. — И всички онези хора. Все още не знам по каква причина, освен задето ме мразеше.

Мълчанието, което настъпи в стаята, бе неловко. Тес се вгледа в лицата на полицаите.

— Кажете ми! Веднага!

— Заради Джим Суонсън, Тес — меко отвърна Ейдън. — Ейми е била луда по него.

— Но той си падаше по мен — каза тя, после се намръщи. — Джим замина за Африка преди три месеца. Това ли е сложило началото на този кошмар?

Ейдън отмести очи от нея и тя внезапно осъзна истината.

— Джим е мъртъв, нали?

— Съжалявам, Тес. Суонсън не се е явил в клиниката в Чад. Намерихме нещата му в килера на Ейми, заедно с нож, по който имаше кръв от неговата кръвна група. Вероятно го е убила от ярост, а после е обвинила теб.

— Мразела ме е през всички тези години — горчиво отбеляза Тес. — Ама че психиатър се оказах! Убиец до мен, а аз не подозирам нищо.

— Майка ѝ е била шизофреничка, Тес — намеси се Мърфи. — Майка ти може да ти разкаже повече, но очевидно Ейми е била на ръба от години. Просто е била достатъчно хитра, за да го скрие от всички. Включително и от теб.

— Но напоследък лудостта ѝ е започнала да излиза извън контрол — стисна я за ръката Ейдън. — Вече не е можела да я крие.

— Майка ми е знаела? — втрещи се Тес. — Знаела е?

— Знаела е, че майката на Ейми е била шизофреничка, Тес. Не е имала представа, че и Ейми е такава.

Тес кимна сковано.

— Няма значение. Ейми ме е тровела. Със супата си.

Джак се намръщи.

— Халюциногените? И Джулия така си помисли.

— И е спала с Филип.

— Да, сетихме се за това.

Тес кимна отново и си припомни предишната нощ.

— Убила е и баща си — заяви тя, но за нейна изненада никой не изглеждаше шокиран. — И това ли знаехте?

— Вито подозираше. Очевидно някакво съседско момче било набедено.

— Леон Ванети — намръщи се Тес. — Бил е невинен, точно както Вито твърдеше. Но все пак не разполагахме с доказателства — тъжно каза тя. — Ейми каза, че Леон я е изнасилил. Тогава още не правеха тестове с ДНК, но ако все още пазят уликите, вероятно сега ще могат да го оправдаят.

— Ще се обадя тази сутрин — обеща Спинели. — Да оправим поне нещо.

Тес въздъхна.

— Ейми е убила и Елинор.

Полицайте я погледнаха учудено.

— Наистина ли? — попита Мърфи. — Как го е направила?

— Инжектирала ѝ е въздух. Защото Елинор ме обичаше и държеше на мен.

Спинели се прокашля.

— Е, имаме и добри новини за теб, Тес. Рик?

— Намерихме оригиналните файлове на Бейкън в апартамента снощи — каза Рик. — Заедно с диск с твоето име. Лин Поуп го идентифицира като надписа, който видяла в деня, когато Бейкън се опитал да ѝ продаде диска. Така че поне всички копия от диска са у нас.

Прималя ѝ от облекчение.

— Не исках да се тревожа за това, но не се получава.

Спинели я потупа по рамото.

— Е, вече може да не се тревожиш.

— Знаете ли защо Ейми толкова искаше файловете на Бейкън?

— Помолих една от полицаите да прегледа записите. На един от тях се вижда как Ейми взема шишета от шкафа ти.

— Шишетата, които бе сложила в апартамента на Синтия.

Ейдън сви рамене.

— Изглежда дребна работа за нея, но предполагам, се е тревожила, че Бейкън ще започне да я изнудва.

— Е, това обяснява нещата — каза Спинели. — Имаш ли и други въпроси?

Тес се вгледа отново във вестника.

— Искам да знам как Кармайкъл е открила всичко.

Ейдън вдигна ръка.

— Хайде да я посетим, а после ще те заведа при баща ти.

Ейдън закопча предпазния ѝ колан. Тес седеше неподвижно, отпуснала ръце в скута си. Лицето ѝ беше бледо с уязвимия вид на травмизирано дете. Той не заговори, докато не се отдалечиха от участъка.

— Трябваше да си у дома в леглото.

— Не можех да спя, Ейдън.

Знаеше го. През нощта бе лежала до него, скована и ледена, и бе плакала безмълвно. Накрая той не издържа и направи това, от което и двамата се нуждаеха. Тес бе отвърнала със страст, от която го побиха тръпки. Господ да му е на помощ, отново му се искаше да изпита същото. Още сега. Но той заговори нежно.

— Можеше да вземеш едно от сънотворните, които Джон ти предписа.

— Мисля, че след вчерашния ден никога вече няма да взема успокоително — усмихна се тя тъжно. — Но все пак ти благодаря. Ще се оправя, Ейдън. Нужно ми е само малко време.

— Имам предостатъчно време, Тес.

Сериозните ѝ очи го натъжиха.

— Имам още една добра новина. Помниш ли приятеля на бащата на Дани Морис?

— Онзи, който те беше ранил, когато го арестувахте?

— Да. Тази сутрин на път към службата се отбих в апартамента му. Познай кой спеше на канапето му.

Тя присви очи доволно.

— Арестувал си бащата.

— Опитва се да избяга, но беше прекалено махмурлия, за да успее. Сега ще бъде обвинен в убийство.

— Добре — кимна тя, после погледна настрани.

Ейдън си помисли, че вече знае как се чувства Тес, когато той се затваряше в себе си.

— Тес, говори с мен! Каж ми какво те тормози!

Той отби колата на един празен паркинг и повдигна брадичката ѝ. Тес се помъчи да преглътне сълзите си, но не успя и те се търколиха по лицето ѝ.

— Моля те, говори с мен! — настоя той.

— Щях да я убия, Ейдън. Тя ми беше като сестра, а щях да я убия.

Ейдън присви очи.

— Ейми заслужаваше да умре. Уби толкова много хора.

— Беше болна — преглътна Тес. — А аз не ѝ помогнах.

Той въздъхна. Беше ченге, а Тес бе лекар.

— Знаеш ли какво осъзнах вчера следобед, когато стоях в апартамента ѝ? Осъзнах, че едно от нещата, от които преди се

страхувах, бе, че ще проникнеш в мозъка ми и ще разкриеш тайните ми. А после се усетих, че не постъпваш така с хората, на които държиш най-много. И това те направи уязвима за Ейми и Филип. Но те поставя в едно и също положение с мен.

Тя примигна объркано.

— Значи не ме бива с близките ми... и това е добро?

Ейдън облиза устните си.

— Ами да.

Тес се усмихна.

— Адски си мил — каза тя, като избърса очите си. — А аз заприличах на парцал.

— Красива си, Тес. Онзи ден те попитах какво искаш. Отговори, че винаги си искала някой да те обича.

Тя вдигна глава.

— А ти каза, че това не те плаши.

— Не ме плаши. Но не ме попита какво искам аз.

— Е? Какво искаш, Ейдън?

Той се поколеба за миг.

— Винаги съм искал жена като майка ми.

Тес се усмихна.

— Жена, която да ти готви?

— Е, и това, разбира се. Но искам най-вече това, което тя бе за татко през всички изминали години. Той се прибираше у дома, изморен и притеснен заради нещо, което се бе случило в работата му. И тя винаги бе до него. Просто бе там. И го обичаше заради самия него.

— Да, забелязах го. Тя е чудесен човек, Ейдън.

— Ти също, Тес — хвана той ръката ѝ и я целуна. — Страхувах се, защото си представях, че може да ме анализираш и съдиш, дори да ми кажеш, че съм луд, защото понякога се чувствам точно така.

— Не бих го направила — усмихна се тя. — Очевидно не ме бива.

— Това е единственото, в което не те бива. Във всичко друго си експерт. Хайде да поговорим с Кармайкъл.

Събота, 18 март, 9:45 сутринта

Кармайкъл стоеше на тротоара пред кооперацията си с куфар в ръка. Беше бледа, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Не изглеждаше щастлива да ги види.

— Госпожице Кармайкъл? — каза Тес. — Съжалявам за приятеля ви.

Джоана я изгледа замислено.

— И аз би трябвало да ви кажа същото.

„Но не го направи“, помисли си Тес.

— Бих искала да поговоря с вас.

Джоана погледна надолу по улицата.

— Отивам на летището. Разполагам само с няколко минути.

Тес кимна.

— Те ще са достатъчни. Искам да знам как узнахте, че Ейми Милър е работила за организираната престъпност.

Джоана се усмихна мрачно.

— Не беше толкова трудно. Търсех мръсотия. И я намерих. Историята за приятеля ви Джон беше незначителна, но за Ейми... Наистина сериозна. Знаех, че се срещаше с лекарите, които обядваха в „Синият лимон“, всяка втора неделя от месеца и се зачудих какво прави една самотна адвокатка с толкова много лекари. Тогава открих, че бе учила в медицинската академия в Кентъки, докато вие сте учили тук, в Чикаго.

— Не можахме да влезем в едно и също училище — обясни Тес на Ейдън. — Тя се отказа, защото не можеше да търпи дисекциите. Невероятно, нали?

— Не се е отказала, доктор Чикотели. Била е изгонена, или по-скоро е щяла да бъде изгонена, ако не бе успяла да направи компрометиращи снимки на един от професорите си.

Тес примигна.

— Действията ѝ май са били доста предвидими.

— Открих една от бившите ѝ съквартирантки чрез секретарката на декана. Очевидно жената не бе харесвала Милър и не се поколеба да ме насочи в правилната посока. Говорих с Келси Чин, която сега е лекар в Кенсингтън. Тя ми разказа за снимките. Каза, че Милър се опитала да я накара да ѝ помогне да направят снимките, а когато тя отказала, Ейми се обърнала към другата им съквартирантка.

— А как разбрахте, че е работила за организираната престъпност? — нетърпеливо попита Ейдън.

— Замислих се върху морала на човек, който е можел да извърши подобни неща. Освен това тя бе загубила доста случаи в съда, а въпреки това разполагаше с предостатъчно пари за дрехи и пътешествия.

— Всъщност аз платих за пътешествието — каза Тес.

Джоана се усмихна горчиво.

— Е, значи просто съм извадила късмет. Реших да проверя списъка с клиентите ѝ. И оттам просто свързах точките.

До тротоара спря такси.

— Ще се върна — каза Джоана с мрачна усмивка. — Повишиха ме. И се научих да внимавам какво си пожелавам.

Тя се качи в таксито, без да погледне назад.

Таксито изчезна зад ъгъла.

— Не знам дали я съжалявам, Ейдън.

Той я настани обратно в колата.

— Тя ще трябва да живее с онова, което направи. Тя дръпна тигъра за опашката и приятелят ѝ плати върховната цена. Ти не можеше да направиш абсолютно нищо, Тес.

Тя си пое дъх разтреперана.

— Знам. Може би това е най-трудното, с което трябва да се примиря.

— Слушай... познавам едно ченге, което има бакалавърска степен по психология. А канапетото му е на разположение срещу скромна такса.

Тес се засмя и се почувства по-добре.

— Скромна?

— Е, добре. Ще ти дам съвет срещу бартерна сделка.

— Какъв бартер имаш на ум?

Той се вля в движението.

— Ако питаш, значи не си толкова умна, колкото те мислех.

— Казах, че не чета мисли, детектив.

Той се ухили.

— Да, каза го. Е, предполагам, че по-късно ще се наложи да ти обясня за какво става дума. Засега ще те заведа при баща ти. Той те чака.

ЕПИЛОГ

Филаделфия, събота, 28 октомври, 7:25 вечерта

— Той си прекарва чудесно — каза Тес с умиление в гласа.

Майкъл Чикотели танцуваше с жена си, която за първи път не го тормозеше да не прекалява. Сватбеният ден на Тес позволяваше волности. Всички искаха да се забавляват лудо, сякаш семейство Чикотели се събираше за последен път. Не беше лесно, но Тес се бе примирила със състоянието на баща си, а и всички се надяваха, че скоро и за него ще се намери донор.

Ейдън стоеше зад нея, обгърнал я с ръце през кръста. Краката му бяха изцяло покрити от двуметровия шлейф на сатенената рокля на баба й.

— Да, забавлява се. А ти?

Тя потръпна, когато Ейдън я целуна по врата.

— Все по-добре.

— Гарантирам ти, че утре ще е още по-хубаво.

Бяха отхвърлили морското пътешествие, защото им напомняше за Филип, а почивката в Европа — за Шели. Затова решиха да прекарат една седмица на крайбрежието на Джърси вместо сватбено пътешествие. После щяха да се върнат в Чикаго за купона в „Синият лимон“, макар че повечето им приятели бяха с тях сега. Семейството на Ейдън бе тук. Рейчъл и Кристен бяха шаферки. Ейб беше кум и дори Мърфи се съгласи да облече смокинг в чест на младоженците. Вито, изглежда, се чувстваше удобно в собствения си смокинг и в момента се опитваше да се освободи от напориста млада жена. Както Тес казваше, момичетата вечно флиртуваха с него.

До Вито стоеше приятелят му Леон, който бе освободен преди няколко месеца от затвора, след като тестът с ДНК доказва, че не е изнасилил Ейми Милър. Благодарение на показанията на Тес и на лудостта на Ейми присъдата му бе отменена. Хубаво бе да видиш как правосъдието възтържествува.

Джак и Джулия бяха тук, както и Робин и Джон, Патрик и Фло Ърнст и Етел Хюз. Дори и Лин Поуп, която възнамеряваше да покаже клип от сватбата по „Чикаго он дъ Таун“.

Останалата част от залата бе пълна с повече Чикотели, отколкото Ейдън можеше да преброи. В момента Майкъл Чикотели вървеше към тях. На лицето му бе изписана бащинска гордост.

— Това е танцът за бащата на булката, Тес. Ще трябва да я пуснеш, Ейдън.

Ейдън се подчини и забеляза, че не само той наблюдаваше двойката възхитено. Бяха великолепни на дансинга. Когато песента свърши, Тес прошепна нещо в ухото на баща си. Майкъл я заведе обратно при Ейдън и се усмихна сухо.

— Ти ще се грижиш за нея отсега нататък — каза той.

Тес завъртя очи.

— Мога и сама да се грижа за себе си.

Ейдън пренебрегна репликата ѝ и отговори:

— Ще ѝ посветя живота си.

Майкъл се усмихна доволно, отиде при жена си и седна, преди тя да започне да му се кара.

— Какво му каза на дансинга? — попита Ейдън.

— Казах му, че трябва да е наоколо за следващата семейна веселба. Няма право да си отива.

Ейдън присви очи.

— И по какъв случай ще е следващата семейна веселба?

— Кръщение.

Той се ококори.

— Тес?

Тя се засмя.

— Не, не съм бременна. Но възнамерявам скоро да съм. Познавам едно ченге, чието канапе може да бъде използвано за нещо по-вълнуващо от психоанализа.

— Така ли?

— О, да. И съм чувала, че таксите му са скромни.

— Адски скромни.

— Какво чакаме тогава?

Ейдън я целуна шумно и околните започнаха да подсвиркват весело.

— Вече не чакам нищо. Имам си абсолютно всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.